Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexander.; af Alexander Dumas.
Titel | Title:	Musketerernes sidste Bedrifter eller Ti Aar efter : Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Frantz Christtreus Bogtrykkeri, 1909
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MUSKETERERNES SIDSTE BEDRIFTER

ELLER

TI AAR EFTER

MUSKETERERNES SIDSTE BEDRIFTER

ELLER

TI AAR EFTER

ROMAN

AF

ALEXANDER DUMAS

FORFATTER TIL „GREVEN AF MONTE CHRISTO“, „DE TRE MUSKETERER“ OG „TYVE AAR EFTER“ ETC.

FØRSTE BIND

København.

Frantz Christtreus Bogtrykkeri.

1909

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Del.

Første Kapitel.

Brevet.

En Dag i Midten af Maj Maaned i Aaret 1660, Klokken ni om Morgenen, da den allerede varme Sol tørrede Duggen paa Levkøjerne i Slotshaven i Blois, red en lille, af tre Herrer og to Pager bestaaende Kavalkade over Byens Bro uden at gøre andet Indtryk paa Fodgængerne paa Kajen, end at de uvilkaarlig løftede Haanden til Hatten for at hilse og derpaa med et Smæk med Tungen udbrød:

»Det er Monsieur, der kommer tilbage fra Jagten.«

Og det var det hele.

Den ene af Pagerne bar to Falke paa en Stang og den anden et Jagthorn, hvori han skødesløst blæste, da de var komne Slottet paa tyve Skridt nær. Enhver, der kom i Berørelse med denne skødesløse Prins, opførte sig skødesløst.

Otte Gardere, der solede sig i den indre Gaard, ilede til og greb deres Hellebarder og Monsieur holdt sit højtidelige Indtog paa Slottet.

Monsieur steg af Hesten uden at sige et Ord, begav sig til sit Værelse, hvor hans Kammertjener klædte ham om, og da Madame endnu ikke havde givet Ordre til at servere Frokosten,

strakte han sig paa en Sofa og faldt i en saa dyb Søvn, som om Klokken havde været elleve om Aftenen.

De otte Gardere, der saa', at deres Tjeneste var forbi for den Dag, lagde sig paa Stenbænkene og slikkede Solskin; Staldkarlene forsvandt i Staldene med deres Heste og med Undtagelse af nogle vevre Smaafugle, der hoppede omkring mellem Levkøjerne, skulde man have troet, at hele Slottet sov ligesom Hans Højhed.

Pludselig hørtes midt under denne ælmindelige Stilhed en hjertelig Latter, der bragte nogle af Hellebardererne til at aabne Øjnene.

Denne Latter kom fra et af Slottets Vinduer, som i dette Øjeblik beskinnedes af Solen.

I Værelset, der fik sit Lys fra det nævnte Vindue, saa's et firkantet Bord, paa dette en Stenvase med Lilier og Liliekonvaller, og for hver Ende af Bordet en ung Pige.

Disse to Børns Stilling var meget paafaldende, og man kunde gerne have antaget dem for to Kostgængere, der var flygtede fra Klosteret. Med begge Armene hvilende paa Bordet og en Pen i Haanden skrev den ene af dem Bogstaver paa et Ark smukt hollandsk Papir, medens den anden, liggende paa Knæ paa en Stol, hvorved hun naaede over hele Bordet, saa' paa, at hendes Veninde skrev eller rettere sagt tøvede med at skrive. Herfra skrev sig den Latter og de muntre Udbrud, der havde forskrækket Fuglene i Levkøjbedene og forstyrret Monsieurs Garderes Søvn.

»Montalais! Montalais!« udbrød den ene med en blid, melodisk Stemme, »De lér altfor højt, ligesom et Mandfolk; De vil ikke alene vække de Herrer Garderes Opmærksomhed, men De

vil ikke kunne høre Madames Klokke, naar hun ringer.«

Den unge Pige, der blev kaldt Montalais, lo efter denne Irettesættelse kun endnu højere og svarede:

»Louise, De mener ikke, hvad De siger, min Kære, De véd godt, at naar de Herrer Gardere, som De kalder Dem, først er faldne i Søvn, vilde ikke en Gang et Kanonskud kunne vække dem; De véd, at Madames Klokke kan høres fra Broen i Blois, og at jeg følgelig ogsaa vil kunne høre den, naar min Tjeneste kalder mig til Madame. Nej, det ærgrer Dem, mit Barn, at jeg lér, naar De skriver; De er bange for, at Deres Moder, Fru de Saint-Remy, skal komme herop, som hun undertiden gør, naar vi lér altfor højt, at hun skal overraske os og se dette umaadelige Blad Papir, hvorpaa De i et helt Kvarter ikke har skrevet andet end Ordene: »Hr. Raoul«. For Resten har De Ret, min kære Louise, thi efter disse Ord: Hr. Raoul kan der sættes saa mange andre og saa betydningsfulde, at Fru de Saint-Remy, Deres kære Moder, vilde have Grund til at springe i Flint derover. Naa, er det ikke sandt?«

Og Montalais lo endnu højere.

Louise vilde netop svare, da Hestegallop hørtes under Slottets Porthvælving.

»Hvem kan det være?« sagde Montalais og gik hen til Vinduet; »en smuk Kavalér paa min Ære!«

»O! det er Raoul!« udbrød Louise, der var fulgt efter sin Veninde.

Dødbleg faldt hun om paa Stolen ved Siden af sit ufuldendte Brev.

»Han er paa min Ære en behændig Elsker!« udbrød Montalais; »han kommer lige til Pas!«

»Gaa bort fra Vinduet, gaa bort, jeg beder Dem!« mumlede Louise.

»Bah! han kender mig ikke; lad mig dog se, hvad han har at gøre her.«

— — — — —

Frøken de Montalais havde Ret, den unge Kavalér frembød et smukt Syn.

Det var en ung Mand paa fire og tyve til fem og tyve Aar, høj, slank og med Anstand bærende den Tids militære Dragt. Hans store Støvler indesluttede et Par Fødder, som Frøken de Montalais ikke vilde have kastet Vrag paa, hvis hun vilde have forklædt sig som Mand. Med den ene af sine velskabte, kraftige Hænder standsede han sin Hest midt i Gaarden og med den anden aftog han sin med lange Fjer smykkede Hat, der skjulte hans paa en Gang alvorlige og troskyldige Ansigt.

Den Støj, Hesten gjorde, vækkede Garderne, som i et Øjeblik kom paa Benene.

Den unge Mand kaldte en af dem hen til sig og sagde, idet han bøjede sig ned til ham, med en høj, klar Stemme, der tydeligt kunde høres i det Vindue, hvor de to unge Piger holdt sig skjult:

»Et Bud til Hans kongelige Højhed.«

»Ah!« udbrød Gardisten, »jeg skal straks opsøge Hofmarchalen, Hr. de Saint-Remy.«

Den unge Mand steg imidlertid af Hesten, og medens de andre Soldater nysgerrigt betragtede enhver af den smukke Hests Bevægelser, kom Soldaten tilbage og sagde:

»Undskyld, Hr. Adelsmand, men Deres Navn, om De behager?«

»Vicomte de Bragelonne, sendt af Hans Højhed Hr. Prinsen af Condé.«

Soldaten bukkede dybt og ligesom om Sejrherren ved Rocrois og Lens' Navn havde givet ham Vinger, fo'r han op ad Trappen til Forgemakkerne.

Raoul fulgte efter ham med Hatten i Haanden og lidt forskrækket over den Støj, hans Sporer gjorde paa Gulvene i de umaadelige Sale.

Saa snart han var forsvundet i det Indre af Palæet, kom de to unge Piger tilsyne i Vinduet, hviskede ivrigt sammen; de tog imidlertid snart en Beslutning, thi den ene af dem forsvandt fra Vinduet, nemlig Brunetten, hvorimod den anden blev staaende paa Balkonen, skjult af Blomsterne og opmærksomt stirrende mellem Grenene paa Trappen, ad hvilken Hr. de Bragelonne havde holdt sit Indtog i Paladset.

Genstanden for saa megen Nysgerrighed skred imidlertid videre, følgende efter Hofmarchalen. Lyden af Skridt, Duften af Vin og Mad samt en Raslen med Tallerkener og Glas underrettede ham om, at han nærmede sig Maalet for sin Vandring.

Hr. de Saint Remy traadte ind i Spisesalen og sagde til Monsieur:

»Der er kommet et Sendebud fra Paris. Men det er jo tidsnok, naar Deres Højhed har spist Frokost.«

»Fra Paris?...« udbrød Prinsen, tabende sin Gaffel; »et Bud fra Paris, siger De? Og fra hvem er dette Bud kommet?«

»Fra Hr. Prinsen,« skyndte Hofmarchalen sig at svare.

Som bekendt blev Hr. de Condé kaldt saaledes.

»Et Bud fra Hr. Prinsen!« sagde Gaston med en Uro, der ikke undgik nogen af de Tilstedeværende og som følgelig forøgede den almindelige Nysgerrighed.

Monsieur skubbede sig Tallerken fra sig.

»Jeg vil sige til Budet, at han skal vente,« sagde Hr. de Saint-Remy.

Et Øjekast af Madame satte Mod i Gaston, og han svarede:

»Nej, lad ham tvertimod straks komme ind. Apropos, hvem er det?«

»En Adelsmand her fra Egnen, Hr. Vicomten af Bragelonne.«

»Ah, ja saa, meget vel . . . Før ham ind, Saint-Remy, før ham ind . . . .«

Raoul traadte ind og standsede ved den nederste Ende af Bordet midt imellem Madame og Monsieur. Derpaa gjorde han en dyb Bøjning for Monsieur og efter et ligesaa dybt Buk for Madame vendte han sig atter om og ventede, til Monsieur tiltalte ham.

Monsieur løftede sine Øjne op til Vicomten af Bragelonne og sagde:

»Man har sagt mig, at De kom fra Hr. Prinsen, men man har sikkert taget fejl.«

»Nej, Deres Højhed, Hr. Prinsen har overdraget mig at overlevere Deres kongelige Højhed dette Brev og vente paa Svar.«

Monsieur tog Prinsen af Condé's Brev, brækkede det, som om det havde været en mistænkelig Pakke og vendte sig om for at kunne læse det, uden at nogen kunde iagttage hans Ansigt.

Madame fulgte med en næsten ligesaa stor Ængstelighed som Prinsen enhver af sin ophøjede Gemals Bevægelser.

»Ah!« udbrød pludselig Monsieur med et

straalende Smil, »men det er jo en behagelig Overraskelse og et charmant Brev, Hr. Prinsen der har sendt mig! Læs Madame.«

Bordet var altfor bredt til, at Prinsens Arm kunde naa Prinsessens Haand, hvorfor Raoul skyndte sig at komme ham til Hjælp; han skilte sig herved med en Anstand, der henrykte Prinsessen og skaffede ham en smigrende Taksigelse.

»De kender formodentlig dette Brevs Indhold?« spurgte Gaston Raoul.

»Ja, Deres Højhed, Hr. Prinsen havde først givet mig et mundtligt Bud, men derpaa betænkte han sig og skrev dette Brev.«

»Det er en smuk Haand,« sagde Madame, »men jeg kan ikke læse.«

»Hav den Godhed at læse det for Madame, Hr. de Bragelonne,« sagde Hertugen.

Raoul begyndte Oplæsningen, som Monsieur atter skænkede hele sin Opmærksomhed.

Brevet lød saaledes:

»*Deres Højhed*,

»Kongen rejser til Grænsen; De har sikkert hørt, at Hans Majestæts Bryllup skal finde Sted. Kongen har gjort mig den Ære at udnævne mig til sin Rejsemarchal paa denne Rejse, og da jeg véd, hvilken Glæde det vil berede Hans Majestæt at tilbringe en Dag i Blois, vover jeg at anmode Deres kongelige Højhed om Tilladelse til at lægge Vejen over det Slot, De bebor. Hvis denne uventede Anmodning imidlertid skulde komme Deres kongelige Højhed ubelejlig, beder jeg Dem at sige det til Overbringeren af nærværende Brev, en Adelsmand, som staar i min Tjeneste, Hr. Vicomten af Bragelonne. Min Rejserute vil bero paa Deres kongelige Højheds

Beslutning og i Stedet for at tage over Blois lægger jeg Vejen over Vendôme eller Romorantier. Jeg vover at haabe, at Deres kongelige Højhed vil betragte min Begæring som et Udtryk for min grænseløse Hengivenhed og mit Ønske at være Dem behagelig.«

»Min Herre,« sagde Hans Højhed, »jeg beder Dem takke Hr. Prinsen af Condé og bevidne ham min Erkendtlighed for den Glæde, han bereder mig.«

Raoul bukkede.

»Hvilken Dag indtræffer Hans Majestæt?« vedblev Prinsen.

»Kongen vil efter al Sandsynlighed indtræffe i Aften, Deres Højhed.«

»Men hvorledes skulde man da have faaet mit Svar, hvis det havde været afslaaende?«

»Jeg havde faaet Befaling til, Deres Højhed, skyndsomst at vende tilbage til Beaugency for at give Kureren Kontraordre, som derpaa atter skulde være redet tilbage for at give Hr. Prinsen Kontraordre.«

»Hans Majestæt er altsaa i Orleans?«

»Nærmere, Deres Højhed; Hans Majestæt maa i dette Øjeblik være i Meung.«

»Ledsager Hoffet ham?«

»Ja, Deres Højhed.«

»Det er sandt, jeg har rent glemt at spørge til Hr. Kardinalen.«

»Hans Eminense lader til at være ved godt Helbred, Deres Højhed.«

»Hans Niecer ledsager ham formodentlig?«

»Nej, Deres Højhed, Hans Eminence har befalet Frøknerne de Mancini at tage til Brouages; de følger den venstre Bred af Loire, medens Hoffet følger den højre.«

»Hvorledes! forlader Frøken Marie de Mancini ogsaa Hoffet?« spurgte Monsieur, hvis Tilbageholdenhed begyndte at tabe sig.

»Frøken Marie de Mancini først og fremmest,« svarede Raoul diskret.

Et flygtigt Smil, der mindede om hans gamle Hang til Intriger oplivede Prinsens blege Kinder.

»Tak, Hr. de Bragelonne,« sagde Monsieur nu, »De vil maaske ikke gerne bringe Hr. Prinsen det Bud, jeg kunde have Lyst til at give Dem med til ham, nemlig at hans Sendebud har været mig meget velkomment, men jeg skal selv sige ham det.«

Raoul takkede med et Buk Monsieur for den Ære, han viste ham. Derpaa trak han sig tilbage.

Idet han passerede Porthvælvingen, holdende sin Hest ved Tømmen, kaldte en spæd Stemme, der kom fra en mørk Gang, paa ham.

»Hr. Raoul!« sagde Stemmen.

Den unge Mand vendte sig overrasket om og saa' en ung brunet Pige, der med Fingeren paa Læben rakte Haanden ud imod ham.

Raoul nærmede sig den unge Pige, der kaldte saaledes paa ham.

»Følg mig, Hr. Raoul.«

»Men min Hest, Frøken?« sagde han.

»Det er ogsaa noget at bryde sig om! Gaa udenfor; i den forreste Gaard findes et Skur, bind Deres Hest der og kom hurtigt tilbage.«

»Jeg adlyder, min Frøken.«

Raoul var ikke fire Minutter om at gøre, hvad der var blevet ham befalet; han skyndte sig tilbage til den lille Dør, hvor han i Mørket traf sin hemmelighedsfulde Førerske, der ven-

tede paa ham paa de nederste Trin af en Vindeltrappe.

»Har De Mod til at følge med mig, Ridder?« spurgte den unge Pige leende over de Betænkeligheder, Raoul et Øjeblik havde næret.

Han svarede ved at ile op ad den mørke Trappe efter hende. Saaledes steg de tre Etager i Vejret, han bagefter hende; derpaa stødte den unge Pige til en Dør, der straks gik op, hvorved et Lyshav strømmede ud paa Trappen, hvor Raoul stod, holdende sig ved Rækværket.

Den unge Pige gik videre; han fulgte efter hende; hun traadte ind i et Værelse; Raoul gjorde det samme.

Saa snart han var kommet indenfor, hørte han et højt Skrig; idet han vendte sig om, saa' han et Par Skridt fra sig med foldede Hænder og lukkede Øjne den smukke, blonde unge Pige med de blaa Øjne og hvide Skuldre, der havde genkendt ham og kaldt ham Raoul.

Han saa' hende og faldt paa Knæ midt i Værelset, mumlende Navnet Louise.

»Ak, Montalais, Montalais!« udbrød denne, »det er stor Synd saaledes at bedrage mig.«

»Har jeg bedraget Dem?«

»Ja, De sagde, at De vilde gaa ned for at høre, hvad der var paa Færde, og saa fører De denne Herre herop.«

»Naa vær nu ikke vred, Louise,« sagde Montalais, »De, min Herre, fortryder vist ikke, at De er fulgt med mig for at faa Frøkenen at sé. Lad os nu passiare som gamle Venner. Forestil mig, Louise, for Hr. de Bragelonne.«

»Hr. Vicomte,« sagde Louise med sit uskyldige Smil, »jeg har den Ære at forestille Dem Frøken Aure de Montalais, Hofdame hos Hen-

des kongelige Højhed Madame og min Veninde, min fortræffelige Veninde.«

Raoul bukkede ceremonielt.

»Men vil De ikke ogsaa præsentere mig, Louise, for Frøkenen?« spurgte han.

»O, hun kender Dem! hun véd alt!«

Dette naive Udraab fik Montalais til at le og Raoul til at sukke af Glæde, thi han fortolkede det saaledes: hun kender *vor Kærlighed*.

»Formaliteterne er nu iagttagne, Hr. Vicomte,« sagde Montalais; »her er en Stol og fortæl os hurtigt den Nyhed, De har bragt.«

»Det er ingen Hemmelighed længere, Frøken; Kongen gør paa sin Rejse til Poitiers Holdt i Blois for at besøge Hans kongelige Højhed.«

»Kongen her!« udbrød Montalais og slog Hænderne sammen, vi vil faa Hoffet at sé! Fatter De det, Louise? Det rigtige Pariser Hof! O, min Gud, men naar vil det ske, min Herre?«

»Maaske i Aften, Frøken; men ganske sikkert i Morgen.«

Montalais satte et fortrædeligt Ansigt op.

»Man faar ingen Tid til at pynte sig, til at sørge for en Kjole. Vi er her ligesaa langt tilbage som Polakinderne. Vi vil komme til at ligne Portræter fra Henrik den Fjerdes Tid! . . . Ak, min Herre! det er en daarlig Nyhed, De har bragt os!«

Der opstod en Pavse.

»O, min Gud!« udbrød Montalais paa en Gang, »der kommer nogen! . . .«

»Hvem kan det være?« sagde Louise urolig og rejste sig op.

»Mine Damer, jeg falder Dem til Besvær, jeg har sikkert været meget indiskret,« stammede Raoul ilde tilmode.

»Det er tunge Skridt,« bemærkede Louise.

»Hvis det ikke er andre end Hr. Malicorne, behøver vi ikke at genere os,« sagde Montalais.

»Min Gud!« udbrød Louise, der havde lyttet ved den paaklem aabnede Dør, »jeg genkender min Moders Gang.«

»Fru de Saint-Remy! hvor skal jeg skjule mig?« sagde Raoul og greb ivrigt Montalais, der syntes at være noget fortabt, i Kjolen.

»Ja,« sagde denne, »ja, jeg genkender ogsaa hendes klaprende Sko. Det er vor fortræffelige Moder! . . . Det er Skade, Hr. Vicomte, at Vinduet vender ud til en brolagt Gaard og at det er halvtredsindstyve Fod fra Jorden.«

Raoul saa' forstyrret paa Balkonen, Louise greb ham i Armen og standsede ham.

»Men jeg er nok ikke rigtig klog!« udbrød Montalais, »der er jo Skabet, hvor Galladragterne gemmes. Det sér ud, som om det var gjort til samme Brug.«

Det var paa høje Tid, thi Fru de Saint-Remy gik hurtigere end sædvanlig; hun viste sig paa Dørtærskelen i samme Øjeblik, som Montalais lukkede Skabet ved at læne sig op mod dets Dør.

»Ah!« udbrød Fru de Saint-Remy, »er De her, Louise?«

»Ja, Frue,« svarede denne, mere bleg, end om hun var bleven overbevist om en stor Forbrydelse.

»Godt! godt!«

»Sæt Dem, Frue,« sagde Montalais, bydende Fru de Saint-Remy en Stol og stillende den saaledes, at den vendte Ryggen til Skabet.

»Tak, Frøken Aure, tak; skynd Dig, min Datter.«

»Hvorhen, Frue?«

»Ih, til dit Værelse; skal Du da ikke tænke paa dit Toilette?«

»Hvad behager?« sagde Montalais, skyndende sig at spille den Overraskede af Frygt for, at Louise skulde begaa en Dumhed.

»I har altsaa ikke hørt Nyheden?« spurgte Fru de Saint-Remy.

»Hvilken Nyhed, Frue, skal to Piger erfare i dette Dueslag?«

»Nuvel,« sagde Fru de Saint-Remy, »der er kommet en Kurér, som har meldt Hans Majestæts forestaaende Ankomst. Ja, mine Damer, det gælder nu om at tage sig godt ud!«

»Hurtigt! hurtigt!« raabte Montalais, »gaa med Deres Fru Moder, Louise, og lad mig ordne min Galladragt.«

Louise rejste sig op, hendes Moder tog hendes Haand og trak hende med over Gulvet.

Saa snart de var gaaet, lukkede Montalais Skabet op og sagde til Raoul:

»Naa, nu hurtig til Hest! saa at Fru de Saint-Remy, hvis hun skulde komme tilbage for at holde en moralsk Prædiken for mig, ikke længere træffer Dem her.«

Og med disse Ord skød den overgivne unge Pige Raoul ud af Døren; han listede sig ned ad Trappen, fandt sin Hest, sprang i Sadlen og red bort med en saadan Fart, som om han havde haft Monsieurs otte Gardere i Hælene paa sig.

Andet Kapitel.

Fader og Søn.

Raoul fulgte den velbekendte, kære Vej, der førte fra Blois til Grev de la Fères Gods.

Det var mere end et Aar siden, at Raoul sidst havde sét sin Fader. Al denne Tid havde han tilbragt hos Prinsen.

Nogle Breve havde formindsket, men ikke forjaget Adskillelsens Bitterhed. Man har sét, at Raoul i Blois efterlod en anden Kærlighed end den sønlige.

Imidlertid maa vi dog vise ham den Retfærdighed at sige, at uden Tilfældet og Frøken de Montalais, to fristende Dæmoner, vilde Raoul, efter at have udført det ham overdragne Hverv, i Galop have begivet sig til sin Faders Bolig, uden Tvivl hyppigt seende sig tilbage, men uden at standse et Øjeblik, selv om han havde sét Louise række sine Arme ud efter ham.

Raoul fandt Havedøren aaben og styrede sin Hest ind i Alléen uden at bryde sig om, at en Olding forbitret vinkede ad ham.

Denne Olding, der var beskæftiget med at luge et Bed med Dværgroser og Gaaseurter, harmedes over at sé en Hest saaledes trave i hans gruslagte og revne Gange.

Han gik igennem Forværelset, Spisesalen og Salonen uden at træffe nogen; da han endelig naaede Grev de la Fères Værelse, stødte han utaalmodigt til Døren og traadte næsten ind uden at afvente det Ord: *Kom ind!* som en paa en Gang alvorlig og blid Stemme tilraabte ham.

Greven sad ved et med Bøger og Papirer bedækket Bord; han var endnu den samme ædle og smukke Adelsmand som i fordums Dage,

men Tiden havde givet hans Skønhed og Adel et mere højtideligt og distingveret Præg. Han beskæftigede sig for Øjeblikket med at rette et Manuskript, der var skrevet af hans Haand.

Raoul tog sin Fader om Skuldrene, om Halsen, hvor han kunde, og kyssede ham saa ømt og saa hurtigt, at Greven ikke kunde faa Tid og manglede Kraft til at unddrage sig hans Kærtegn og beherske sin faderlige Bevægelse.

»De her, Raoul! De her!« udbrød han. »Har De faaet Permission til Blois, eller er der hændet noget ubehageligt i Paris?«

»Der er Gud være lovet ikke hændet andet end godt, min Herre,« svarede Raoul, der lidt efter lidt blev roligere; »Kongen gifter sig, som jeg allerede i mit sidste Brev har haft den Ære at meddele Dem, og han rejser til Spanien. Hans Majestæt vil tage over Blois.«

»For at besøge Monsieur?«

»Ja, Hr. Greve. Af Frygt for at komme bag paa ham eller maaske for at vise ham en speciel Opmærksomhed har Prinsen sendt mig i Forvejen for at bestille Kvarter.«

»Har De sét Monsieur?« spurgte Greven ivrigt.

»Jeg har haft den Ære.«

»Nej virkelig, Vicomte? . . . Jeg gratulerer Dem.«

Raoul bukkede.

»Men har De ikke sét andre i Blois?«

»Jeg har sét Hendes kongelige Højhed, Madame, min Herre.«

»Meget vel; men jeg tænker ikke paa Madame.«

Raoul rødmede stærkt, men sagde intet.

»De forstaar mig ikke, som det lader til, Hr.

Vicomte,« vedblev Hr. de la Fère uden at lægge mere Eftertryk paa sine Ord, men tvingende sit Blik til at antage et strengere Udtryk.

»Det mishager Dem formodentlig, Hr. Greve, at jeg har sét . . .«

»Frøken de la Vallière, ikke sandt?«

»Det er hende, De sigter til, det véd jeg godt, Hr. Greve,« sagde Raoul med en ubeskrivelig Blidhed.

»Og jeg spørger Dem, om De har sét hende.«

»Da jeg ankom til Slottet, min Herre, var jeg aldeles uvidende om, at Frøken de la Vallière befandt sig der; først da jeg efter at have udført mit Ærinde stod i Begreb med at tage bort, bragte Tilfældet os sammen. Jeg har haft den Ære at gøre hende min Opvartning.«

»Hr. Vicomte, jeg vil ikke drive mit Forhør videre, som jeg allerede fortryder at have gjort altfor langt. Jeg har raadet Dem til at undgaa Frøken de la Vallière og til ikke at sé hende uden mit Samtykke. O! jeg véd, at De har talt sandt og at De ikke har gjort noget Skridt for at nærme Dem hende. Tilfældet har spillet mig et Puds og jeg har intet at bebrejde Dem. Jeg vil derfor indskrænke mig til, hvad jeg allerede tidligere har sagt Dem angaaende denne Dame. Jeg gør Dem ingen Bebrejdelser, Gud er mit Vidne dertil, kun stemmer det ikke med mine Planer, at De besøger hendes Hjem. Jeg beder Dem derfor endnu en Gang, min kære Raoul, at betragte det som en afgjort Sag.«

Det var, ligesom om Raouls klare og uskyldige Øjne blændedes ved disse Ord.

»Og nu, min Ven,« vedblev Greven med sit blide Smil og sin sædvanlige Stemme, »lad os

nu tale om noget andet. De vender maaske tilbage til Deres Tjeneste?«

»Nej, min Herre, jeg kan blive hos Dem hele Dagen. Hr. Prinsen har heldigvis ikke paalagt mig anden Tjeneste end denne, der er saa aldeles efter mit Ønske.«

»Skal vi gaa ned i Haven, Raoul? Jeg skal vise Dem den nye Lejlighed, som jeg har ladet indrette for Dem, naar De har Permission, og medens De besér Haven og to nye Heste, som jeg har faaet, kan De fortælle mig om vore Venner i Paris.«

Greven lagde sit Manuskript sammen, tog den unge Mand under Armen og gik ned i Haven med ham.

— — —

Medens Grev de la Fère og Raoul besér de nye Bygninger, som den første har ladet opføre, og de nye Heste, han har købt, vil vore Læsere tillade os at føre dem til Byen Blois og lade dem overvære det usædvanlige Røre, der fandt Sted i Byen.

Det var især i Hotellerne, at Virkningen af den af Raoul bragte Nyhed viste sig.

Kongen og Hoffet i Blois, det vil sige hundrede Ryttere, ti Vogne, to hundrede Heste, lige saa mange Tjenere som Herrer — hvor skulde man huse alle disse Mennesker, hvor skulde alle de Adelsmænd fra Omegnen indlogeres, der vilde strømme til maaske om et Par Timer, saa snart Nyheden havde udbredt sig?

Blois, der, som vi har sét, om Morgenen havde været ligesaa rolig som den roligste Sø i hele Verden, kom pludselig i Bevægelse.

Alle Slottets Tjenere sendtes under Opsigt af de højere Officianter i Byen for at hente

Provisioner, og ti Kurerer til Hest galopperede til Chambord for at hente Vildt, til Beuvron efter Fisk, til Drivhusene i Chaverny efter Blomster og Frugter.

De kostbare Tæpper og forgyldte Lysekroner blev fremtaget; en hel Armé af Fattige fejede Gaardene, medens deres Koner gennemstrejfede Egnene paa den anden Side af Loire for at samle Grønt og Markblomster. Hele Byen havde for ikke at staa tilbage travlt med at børste, feje og vaske.

Bækkene i den øvre Del af Byen svulmede op ved disse uafladelige Vaskninger og blev til Floder i den nedre Del af Byen, og Stenbroen, der som oftest var meget slet, rensedes og tørredes af Solens venskabelige Straaler.

Endelig øvede Musiken sig; Husmødrene gjorde Indkøb af Brød, Kød og Urtekramvarer. En stor Del Borgere, hvis Huse var blevet forsynede ligesom til en Belejring, iførte sig, i Mangel af noget andet, at bestille, deres Søndagsklæder og vandrede hen ad Byens Port til for at være de første, der saa' Toget. De vidste godt, at Kongen først vilde indtræffe, naar det var blevet mørkt, maaske endog den følgende Morgen.

I den nedre Del af Byen, knap hundrede Skridt fra Slottet var et Gæstgiveri, hvis Værtshed Cropole.

Cropole havde for Øjeblikket kun en eneste Gæst.

Det var en Mand paa knap tredive Aar, smuk, høj, med et strengt eller snarere melankolsk Ansigt.

Han var iført en sort Fløjels Kjole med Stenkulsbesætning; et hvidt Halstørklæde, saa

simpelt som de strengeste Puritaneres, gjorde hans Teint endnu blegere og finere, og en fin blond Knebelsbart bedækkede knap hans haanligt opkastede Læbe.

Naar han talte med Folk, saa han dem lige i Ansigtet og Glansen af hans blaa Øjne var saa stærk, at mere end et Blik sænkede sig for hans.

Denne Adelsmand var altsaa taget alene ind til Cropole. Uden at betænke sig havde han lagt Beslag paa de bedste Værelser, som Værten havde vist ham, ledet af en efter nogles Mening meget fordømmelig, efter andres rosværdig Vindesyge.

Disse Værelser indtog hele Forsiden af det gamle Hus og bestod af en stor Salon paa to Fag, i første Etage, et lille Kammer ved Siden af og et andet ovenover.

Om Morgenen paa den Dag, da denne Historie begynder, var Adelsmanden staaet tidlig op, havde taget Plads ved Vinduet i sin Salon og med et melankolsk Blik sét op og ned ad Gaden.

Kort efter aabnedes Døren, og Værten traadte ind. Med mange Omsvøb meddelte han ham, at han var nødsaget til at sætte Lejen op, da Tilstrømningen til Byen var saa stor paa Grund af Kongen af Frankrigs Besøg.

Den Ubekendte blev meget overrasket ved at høre dette, men erklærede, at han vilde beholde sine Værelser, og da han ikke havde Penge nok til at betale med, bad han Værten om at prøve at sælge en Diamant for ham.

Da Værten havde bortfjernet sig, indtog han atter sin Plads ved Vinduet, og blev længe siddende der uden at røre sig, indtil med det frem-

brydende Mørke Folk begyndte at sætte Lys i Vinduerne.

Medens den Ubekendte betragtede Illuminationen og lyttede til Tummelen paa Gaderne, traadte Mester Cropole ind i hans Værelse med to Tjenere, der dækkede Bordet.

Den Fremmede tog ingen Notits af dem.

Cropole nærmede sig sin Gæst og hviskede ærbødigt til ham:

»Diamanten er bleven vurderet, min Herre.«

»Ah!« udbrød den Rejsende. »Nu?«

»Nu, min Herre, Hans kongelige Højheds Juvelér har givet to hundrede og firsindstyve Pistoler for den.«

»Gør Dem betalt,« sagde den Fremmede.

»Siden De absolut vil have det, skal jeg gøre det, min Herre.«

Et sørgmodigt Smil svævede om Adelsmandens Læber.

»Læg Pengene paa dette Bord,« sagde han og vendte sig med det samme om.

Cropole lagde en temmelig tung Pose paa det betegnede Møbel, efter at han først af dens Indhold havde forlangt sit Tilgodehavende.

Den Fremmede forlangte et Glas Vin og et Stykke Brød og nød begge Dele uden at forlade Vinduet.

Kort efter hørtes Fanfarer og Trompetstød; en forvirret Raaben lød fra det Fjerne og den første bestemte Lyd, der naaede den Fremmedes Øre, var Lyden af Hovslag, der kom nærmere.

»Kongen! Kongen!« raabte den larmende Mængde.

»Kongen!« gentog Cropole og forlod skyndsomst sin Gæst for at tilfredsstille sin Nysgerrighed.

Toget bevægede sig langsomt fremad, belyst af Faklerne paa Gaderne og Lysene i Vinduerne.

Efter et Kompagni Musketerer og en tætsluttet Skare Adelsmænd kom Hr. Kardinal Mazarins Bærestol, der ligesom en Vogn blev trukket af fire sorte Heste.

Kardinalens Pager og Folk gik bagefter.

Derefter kom Dronningemoderens Vogn med hendes Hofdamer siddende paa Vogntrinene og hendes Kavalerer til Hest paa begge Sider.

Endelig viste Kongen sig, ridende paa en smuk Hest af sachsisk Race. Den unge Fyrste hilste naadigt til nogle Vinduer, hvorfra der især lød meget enthusiastiske Bifaldsraab.

Prinsen af Condé, Hr. Dangeau og tyve andre Hofmænd sluttede, fulgte af deres Folk og Bagage, Kongens Triumftog.

Kun nogle af de ældre Hofmænd var rejseklædte, hvorimod næsten alle de andre var i Uniform. Man saa' mange med Ringkrave og Køllert ligesom i Henrik den Fjerdes og Ludvig den Trettendes Tid.

Idet Kongen passerede forbi den Fremmede, der lænede sig ud over Balkonen for bedre at sé og skjulte sit Ansigt med Armene, bemægtigede en bitter Skinsyge sig denne.

»Han er Konge! han!« mumlede han fortvivlet.

Førend han atter udrev sig af det Drømmeri, hvori han havde været hensunken, var det glimrende, larmende Tog draget forbi. Kun af og til hørtes nogle uharmoniske og hæse Stemmer raabe: Kongen leve!

Cropole, der tilligemed to Karle havde taget Plads udenfor Hotellet med Fakler i Hænderne, gentog uafladelig:

»Hvor han er smuk, Kongen, og hvor han ligner sin højsalige, berømmelige Fader!«

Cropole havde travlt med at give sine egne personlige Bemærkninger tilbedste, saa at han ikke lagde Mærke til en Olding, der, trækkende en lille irsk Hest efter sig, anstrengte sig for at gennembryde Skaren.

Men i dette Øjeblik hørtes den Fremmedes Stemme oppe fra Vinduet.

»Sørg dog for, at Folk kan komme ind i Deres Hus, Hr. Vært.«

Cropole vendte sig om og da han fik Øje paa Oldingen, banede han Vej for ham.

Den Fremmede ventede paa ham paa Trappen, modtog ham med aabne Arme og førte ham til en Stol, som Oldingen imidlertid vægrede sig ved at tage Plads paa.

»Nej, nej, Mylord,« sagde han. »Jeg skulde sidde i Deres Nærværelse! Aldrig!«

»Parry!« udbrød Adelsmanden, »jeg beder Dem . . . De kommer fra England . . . har gjort en lang Rejse! En Mand i Deres Alder burde ikke være udsat for saadanne Anstrengelser, som De maa døje i min Tjeneste. Hvil Dem.«

»Først og fremmest maa jeg meddele Dem det Svar, jeg er Overbringer af, Mylord.«

»Parry! . . . jeg besværger Dig, sig mig intet . . . thi hvis det havde været en god Nyhed, vilde Du ikke have begyndt saaledes. Du bruger Omsvøb, fordi det er daarlige Nyheder, Du har at bringe mig.«

Oldingen løftede sine skælvende Hænder mod Himlen.

»Naa,« vedblev den Fremmede, skjul intet for mig, hvad er der sket?«

»Jeg skal fatte mig i Korthed, Mylord; men ryst for Guds Skyld ikke saaledes!«

»Det er af Utaalmodighed, Parry. Naa, hvad svarede Generalen Dig? Lad høre!«

»For det første vilde Generalen ikke tage imod mig.«

»Han ansaa Dig for en Spion.«

»Ja, Mylord, men jeg tilskrev ham et Brev.«

»Nu?«

»Det modtog og læste han, Mylord.«

»I dette Brev havde Du forklaret min Stilling og mine Ønsker?«

»Ja,« svarede Parry med et sørgmodigt Smil — »det var et tro Billede af Deres Tanker.«

»Nu, Parry . . .«

»Generalen sendte mig Brevet tilbage med en Adjutant med den Besked, at hvis jeg den næste Dag endnu befandt mig indenfor hans Omraade, vilde han lade mig arrestere.«

»Arrestere!« mumlede den unge Mand, »arrestere! Dig, min trofasteste Tjener!«

»Ja, Mylord.«

»Og dog havde Du underskrevet Dig Parry?«

»Ja, Mylord, mit fulde Navn, og Adjutanten kendte mig desuden fra Saint-James og,« tilføjede Oldingen med et Suk, »fra White-Hall!«

»O!« sukkede den unge Mand og greb sig krampagtigt om Halsen med sin kraftfulde Haand for at undertrykke den frembrydende Graad . . . »Er det alt, Parry, er det virkelig alt?«

»Ja, Mylord, det er det hele.«

Efter dette korte Svar af Parry indtraadte der en lang Pause, under hvilken man kun hørte Lyden af den unge Mands Skridt paa Gulvet.

Oldingen ønskede at føre Samtalen over paa andre Ting, men var ikke meget heldig i sine Bestræbelser.

»Mylord,« sagde han, »hvad betydede al denne Støj, jeg hørte ved min Ankomst hertil? Hvad er det for Folk, der raaber: Kongen leve! . . . Om hvilken Konge er Talen, og hvorfor er der illumineret?«

»Ak, Parry,« svarede den unge Mand ironisk, »det er Kongen af Frankrig, der besøger sin gode By Blois; alle disse Trompetskrald gælder ham, alle disse forgyldte Skaberakker tilhører ham, og alle disse bevæbnede Adelsmænd staar i hans Tjeneste. Hans Moder kører foran ham i en prægtig, med Guld og Sølv indlagt Vogn. Lykkelige Moder! Hans Minister opdynger Millioner til ham og skaffer ham en rig Brud. Folket er glædedrukken, thi det elsker sin Konge, og raaber: Kongen leve! Kongen leve!«

»Godt, godt, Mylord!« sagde Parry ængstelig over den Vending, Samtalen tog.

»Du véd,« vedblev den Ubekendte, »at min Moder og Søster, medens alt dette skér til Ære for Kong Ludvig den Fjortende, mangler baade Penge og Brød; Du véd, at jeg om fjorten Dage vil være vanæret og beskæmmet, naar hele Europa erfarer, hvad Du nu har fortalt mig! . . . Parry . . . findes der noget Eksempel paa, at en Mand i min Stilling har . . .«

»Mylord, for Guds Skyld!«

»Du har Ret, Parry, jeg er fejg, og naar jeg ikke selv gør noget for mig, hvad skal Gud saa gøre! Nej, nej, jeg har to Arme, Parry, jeg har et Sværd . . .«

Og han slog heftigt paa sin Arm og nedtog sin paa Væggen ophængte Kaarde.

»Hvad vil De gøre, Mylord?«

»Hvad jeg vil gøre, Parry? Det, som hele min Familie gør. Min Moder lever af den offentlige Godgørenhed, min Søster tigger for min Moder og mine Brødre tigger ligeledes et eller andet Sted for sig selv. Jeg, den ældste, vil gøre som alle de andre, og ligeledes bede om Almisse!«

Med disse Ord, der ledsagedes af et frygteligt Smil, spændte den unge Mand Kaarden om sig, tog sin Hat og kastede en sort Kappe, som han havde baaret paa Rejsen, om sine Skuldre.

Tredie Kapitel.

Hans Majestæt Kong Ludvig den Fjortende som to og tyveaarig Yngling.

Som vi har sét, var Kong Ludvig den Fjortendes Indtog i Byen Blois larmende og glimrende, og den unge Majestæt syntes at være meget tilfreds dermed.

Ved Ankomsten til Slottet modtoges Kongen i Porten af Hans kongelige Højhed Hertug Gaston af Orleans, omgivet af sine Gardere og Kavalerer. Hans Højheds af Naturen majestætiske Ansigt saa' endnu ædlere og værdigere ud i Anledning af Dagens Højtidelighed.

Madame ventede, pyntet med sin bedste Stads, paa sin Nevø paa en af de indre Balkoner. I alle det gamle, sædvanlig saa øde og tavse Slots Vinduer saa's Damer og Lys.

Efter at have beundret den unge, smukke,

ædle og huldsalige Konge, vendte alles Øjne sig til den anden gamle, blege og krumryggede Konge af Frankrig, der var mere Konge end den første, og som man kaldte Kardinal Mazarin.

Kavalererne og Damerne blev nu forestillede for Deres Majestæter og Hr. Kardinalen.

Kongen bemærkede, at han og hans Moder sjælden kendte de Forestillede ved Navn, hvorimod Kardinalen med en beundringsværdig Hukommelse og Aandsnærværelse aldrig undlod at tale med enhver om hans Godser, Forfædre eller Børn, af hvilke han nævnte nogle ved Navn, hvilket henrykkede de værdige Landjunkere og bestyrkede dem i den Forestilling, at den alene i Virkeligheden er Konge, som kender sine Undersaatter.

Damerne — der er visse Ting, som Damerne i Blois bemærker lige saa godt som Damerne i Paris — Damerne bemærkede nu, at Ludvig den Fjortende havde et hurtigt og dristigt Blik, der bebudede, at han vilde blive en udmærket Kender af ædle Metaller. Mændene paa deres Side lagde Mærke til, at Fyrsten var stolt og hovmodig, og at han holdt af at faa dem, der altfor længe og altfor stift saa' paa ham, til at slaa Øjnene ned, hvilket syntes at bebude Herren.

Ludvig den Fjortende var omtrent bleven præsenteret for Trediedelen af de Tilstedeværende, da han opfangede et Ord af Hans Eminense, der underholdt sig med Monsieur.

Dette Ord var Navnet paa et Fruentimmer.

Saa snart Ludvig den Fjortende hørte dette Ord, havde han ikke Øre for noget andet og

tænkte kun paa saa hurtigt som muligt at naa Enden af Rækkerne.

Som god Hofmand havde Monsieur forespurgt sig hos Hans Eminense om hans Nieces Befindende. Fem eller seks Aar i Forvejen var der nemlig fra Italien ankommet tre Niecer af Kardinalen: Frøknerne Hortense, Olympe og Marie de Mancini.

»Deres Højhed,« svarede Kardinalen, »Frøkenerne de Mancinis Opdragelse skal først fuldendes. Opholdet ved et ungt og glimrende Hof adspreder dem for meget.«

Dette sidste Epitheton aflokkede Ludvig et sørgmodigt Smil. Ungt var Hoffet ganske vist, men Kardinalens Gerrighed satte en Pind for, at det kunde være glimrende.

»De har dog vel ikke i Sinde at sende dem i Kloster?« sagde Monsieur.

»Nej, paa ingen Maade,« svarede Kardinalen og hævede sin italienske Stemme, saa at den blev skarp og skrigende, »paa ingen Maade. Jeg har kort og godt i Sinde at gifte dem, og det snarest muligt.«

»Partier vil det ikke komme til at mangle paa, Hr. Kardinal,« bemærkede Monsieur forekommende.

»Det haaber jeg ogsaa, Deres Højhed, saa meget mere som Gud har forlenet dem med Ynde, Dyd og Skønhed.«

Under denne Samtale tilendebragte, som alt bemærket, Ludvig den Fjortende, ført af Madame, Præsentationen, og han nærmede sig netop Kardinalen, da denne endte saaledes:

»Marie og hendes Søstre er i dette Øjeblik paa Vejen til Brouages. Jeg lader dem følge den modsatte Bred af Loire end den, vi har

fulgt, og hvis man har lydt mine Ordrer, vil de i Morgen være i Højde med Blois.«

Disse Ord udtaltes med den Takt og denne Sikkerhed i Stemme, der gjorde *del signor Giulio Mazarini* til Verdens første Skuespiller.

Følgen heraf var, at de traf Ludvig den Fjortende lige i Hjertet, og da Kardinalen, hørende Hans Majestæt nærme sig, vendte sig om, saa' han i sin Elevs rødmende Ansigt den umiddelbare Virkning af dem. Men hvad var en saadan Hemmelighed ogsaa for ham, hvis Snedighed i tyve Aar havde ført alle europæiske Diplomater bag Lyset?

Fra dette Øjeblik af syntes det, som om den unge Konge var bleven saaret i Hjertet af en forgiftet Pil. Han kunde ikke mere holde sig rolig paa noget Sted og betragtede Forsamlingen med et tomt, stirrende Blik.

Efter at han hundrede Gange havde bidt sig i Læberne og slaaet Arme og Ben over Kors ligesom et velopdragent Barn, der ikke vover at gabe, men paa enhver Maade lægger sin Kedsomhed for Dagen, efter at han paany havde anraabt Moderen og Ministeren, saa' han fortvivlet til Døren, hvorfra han ventede Friheden.

I denne Dør saa' han lænet til Karmen et stolt og solbrændt Ansigt med en Ørnenæse, gennemborende og funklende Øjne, langt, graat Haar og sorte Knebelsbarter, en Typus paa krigerisk Skønhed, i hvis Ringbrynje, der var blankere end et Spejl, Skæret af de talrige Lys brødes og kastedes tilbage. Denne Officer havde en graa Hat med en rød Fjer paa Hovedet, et Tegn paa, at han befandt sig i Tjeneste og ikke var til Stede for Fornøjelsens Skyld.

Han stod altsaa som sagt med Ryggen op mod Dørkarmen, da han tilfældigvis mødte Kongens Øjne, hvori Nedslagenhed og Træthed stod at læse.

Det var, som det lod til, ikke første Gang, at Officerens Øjne havde mødt Kongens, og han kendte til Bunds deres Udtryk og Tanker; thi saa snart han havde ladet sit Blik hvile paa Ludvig den Fjortendes Ansigt og i dette læst, hvad der foregik i hans Hjerte, det vil sige al den Kedsommelighed, hvoraf han plagedes, raabte han med en gennemtrængende Stemme:

»Kongens Eskorte!«

Ved disse Ord, der gjorde samme Virkning som et Tordenskrald og overdøvede Orkesteret, Sangerne og de Samtalendes Stemmer, saa' Kardinalen og Dronningen forundrede paa Hans Majestæt.

Ludvig den Fjortende, der saaledes saa' sine Tanker gættede af Musketerofficeren, rejste sig bleg, men bestemt fra sin Stol og gjorde et Skridt henimod Døren.

»Gaar De, min Søn?« sagde Dronningen, medens Mazarin nøjedes med at spørge med Øjnene, der vilde have været venlige, hvis de ikke havde været saa gennemborende.

»Ja, Moder,« svarede Kongen, »jeg føler mig træt og ønskede desuden ogsaa at skrive noget i Aften.«

Kongen hilste, gik igennem Salen og naaede Døren.

Ved Døren ventede tyve Musketerer paa Hans Majestæt.

I Spidsen for dem stod Officeren ubevægelig og med dragen Kaarde.

Kongen gik forbi og hele Skaren hævede sig paa Taaspidserne for at sé ham endnu en Gang.

Ti Musketerer gik i Forvejen og banede Vej for Hans Majestæt.

De ti andre sluttede sig om Kongen og Monsieur, der vilde ledsage Hans Majestæt.

De tjenstgørende Hoffolk kom bagefter.

Den lille Skare eskorterede Kongen lige til den for ham bestemte Lejlighed.

Monsieur havde givet sine Befalinger. Musketererne skred, anført af deres Officer, ind i den lille Gennemgang, der forbinder Slottets to Fløje med hinanden.

Da man kom til den for Kongen bestemte Lejlighed, hvortil der var Adgang ikke blot gennem Gangen, men ogsaa ad en stor, til Gaarden førende Trappe, sagde Gaston:

»Jeg beder Deres Majestæt være saa god at tage tiltakke med denne Lejlighed, der er altfor ringe for Dem.«

»Jeg takker Dem for Deres hjertelige Gæstfrihed, Onkel,« svarede den unge Fyrste.

Gaston bukkede for sin Neveu, der omfavnede ham, og trak sig derpaa tilbage.

Af de tyve Musketerer, der havde eskorteret Kongen, ledsagede de ti Monsieur tilbage til Audientssalen, der trods Hans Majestæts Bortgang var fuld af Mennesker.

De ti andre blev udstillet af Officeren, der selv i et Par Minuter undersøgte Lokaliteterne med dette sikre, rolige Blik, der ikke altid erhverves ved Øvelse.

Da det var gjort, valgte han til sit Hovedkvarter Forværelset, hvori han fandt en stor Lænestol, en Lampe, Vin, Vand og tørt Brød.

Han pudsede Lampen, drak et halvt Glas

Vand, satte sig med et udtryksfuldt Smil i Lænestolen og traf alle Forberedelser til at sove.

Denne Officer, der sov eller lavede sig til at sove, havde imidlertid trods sin sorgløse Mine en meget ansvarsfuld Post.

Som Løjtnant ved Kongens Musketerer kommanderede han hele det Kompagni, der var fulgt med fra Paris, og dette Kompagni bestod af hundrede og tyve Mand; med Undtagelse af de tyve, som vi alt har omtalt, var de hundrede andre beskæftigede med at vaage over Dronningemoderen og især over Hr. Kardinalen.

Monsignor Giulio Mazarini havde for at spare de med Rejsen forbundne Udgifter ladet sine egne Gardere blive tilbage; han brugte Kongens og det i den Grad, at han for sin Part lagde Beslag paa de halvtredsindstyve af dem, noget, som enhver med dette Hofs Skikke ubekendt vilde have fundet meget upassende.

Ti Minuter efter, at Ludvig den Fjortende havde taget sit Værelse i Besiddelse, havde han af et vist Røre kunnet slutte sig til Kardinalens Bortgang, hvilken Herre fulgtes til sit Sovekammer af en stor Skare Adelsmænd og Damer.

For at bemærke dette Røre behøvede han forøvrigt blot at sé ud af sine Vinduer, hvis Skodder ikke var blevet tillukket.

Hans Eminence gik over Gaarden, ført af Monsieur i egen Person, der holdt Lyset for ham; derpaa kom Dronningemoderen, hvem Madame havde givet Armen, og begge gik og hviskede som to gamle Veninder.

Efter disse to Par kom hele Sværmen af fornemme Damer, Pager og Officerer; hele Gaarden skinnede som ét Lyshav. Derefter tab-

te Lyden af Fodtrin og Stemmer sig i de øvre Etager.

Ingen tænkte mere paa Kongen, der, staaende ved Vinduet, med et melankolsk Blik havde sét Lysene forsvinde og hørt Larmen fjerne sig. Ingen! uden maaske den Ubekendte fra Mediciernes Hotel, som vi har sét gaa ud, indhyllet i sin sorte Kappe.

Han styrede Kursen lige til Slottet og sneg sig med sit melankolske Ansigt om i Nærheden af Paladset, som Folket endnu omgav; da den Fremmede saa', at den store Port var ubevogtet, efter som Monsieurs Soldater fraterniserede med de kongelige Soldater, trængte han sig igennem Mængden og skred over Gaarden.

Men han standsedes straks af Skildvagtens Anraab.

Denne Skildvagt var en af de tyve, hos Kongen tjenestegørende Musketerer, der forrettede sin Tjeneste med en Statues Stivhed og Samvittighedsfuldhed.

»Hvem der?« raabte Musketeren.

»En Ven,« svarede den Ubekendte.

»Hvad vil De?«

»Tale med Kongen.«

»Aha! det kan ikke lade sig gøre, min kære Herre. Kongen er gaaet til Sengs.«

»Ligemeget, jeg maa tale med ham.«

»Men jeg siger Dem, at det er umuligt.«

»Men . . .«

»Afvejen!«

Denne Gang ledsagede Skildvagten sine Ord med en truende Gestus; men den Ubekendte stod saa ubevægelig, som om han havde været rodfæstet til Stedet.

»Hr. Musketer,« sagde han, »er De Adelsmand?«

»Jeg har den Ære.«

»Nuvel, det er jeg ogsaa og Adelsmænd bør være høflige mod hinanden.«

Skildvagten sænkede sit Vaaben, overvundet af den fremmedes imponerende Væsen.

»De har en Officer, ikke sandt?«

»Jo, vor Løjtnant, min Herre.«

»Nuvel, jeg ønsker at tale med Deres Løjtnant.«

»Ah! det er en anden Sag. Gaa ovenpaa, min Herre.«

Den Ubekendte hilste stolt Skildvagten og gik op ad Trappen, medens Raabet: Et Besøg til Løjtnanten! bragtes fra Skildvagt til Skildvagt og forstyrrede Officerens første Søvn.

Gnidende sine Øjne og knappende sin Kappe traadte Løjtnanten den Fremmede et Par Skridt i Møde.

»Hvad er til Deres Tjeneste, min Herre?« spurgte han.

»Jeg maa absolut tale med Kongen, min Herre.«

Løjtnanten saa' opmærksomt paa den Ubekendte og hvor flygtigt dette Blik end var, saa' han dog alt, hvad han ønskede at sé, nemlig en udmærket Personlighed under en simpel Dragt.

»Jeg antager ikke, at De er gal, min Herre,« svarede han, »og dog forekommer det mig, at De maa vide, at man ikke saaledes kan komme ind til en Konge uden hans Samtykke.«

»Naar han hører, hvem jeg er,« svarede den Ubekendte og løftede stolt sit Hoved i Vejret, »vil han give sit Samtykke.«

Officeren blev mere og mere overrasket.

»Hvis jeg samtykker i at melde Dem, maa jeg i det mindste vide, hvem jeg skal melde, min Herre.«

»De kan melde Hans Majestæt Karl den Anden, Konge af England, Skotland og Irland.«

Officeren udstødte et Skrig af Forbavselse og fo'r et Skridt tilbage.

»O! ja, Sire, jeg burde i Sandhed have kendt Dem!« udbrød han.

»Har De sét mit Portræt?«

»Nej, Sire. Men jeg har sét Hans Majestæt Kongen, Deres Fader, i et frygteligt Øjeblik.«

»Den Dag . . .«

»Ja.«

En mørk Sky lagde sig over Fyrstens Pande; han fo'r med Haanden over den og sagde:

»Nærer De endnu Betænkelighed ved at melde mig?«

»Tilgiv mig, Sire,« svarede Officeren. »men jeg kunde ikke gætte, at en Konge var skjult under et saa simpelt Ydre, og dog, som jeg for et Øjeblik siden havde den Ære at fortælle Deres Majestæt, har jeg sét Kong Karl den Første... Men om Forladelse, jeg iler med at melde Kongen Deres Nærværelse.«

Og Officeren ilte hen til Døren og bankede paa den, hvorpaa Kammertjeneren lukkede op.

»Hans Majestæt Kongen af England!« raabte Officeren.

»Hans Majestæt Kongen af England!« gentog Kammertjeneren.

Ved disse Ord slog en Kavaler Kongens Dør op paa vid Gab og Ludvig den Fjortende kom til Syne uden Hat og Kaarde, med aaben Frakke og med alle Kendetegn paa den største Forbavselse.

»De i Blois, min kære Broder!« udbrød Ludvig den Fjortende, idet han med en Haandbevægelse afskedigede Kavaleren og Kammertjeneren, der gik ind i et Værelse ved Siden af.

»Sire,« svarede Karl den Anden, »jeg var paa Vej til Paris i Haab om at faa Deres Majestæt i Tale, da Rygtet fortalte mig Deres forestaaende Ankomst til denne By. Jeg forlængede da mit Ophold her, eftersom jeg havde noget meget vigtigt at meddele Dem.«

»Nuvel, saa tal da, min Broder, jeg hører Dem.«

»Straks, Sire, og gid Deres Majestæt vilde føle Medlidenhed med vor Families Ulykker!«

Kongen af Frankrig rødmede og flyttede sin Stol nærmere til Kongen af Englands.

»De véd, Sire, at jeg 1650 under Cromwells Tog til Irland blev kaldet til Edingburg og kronet i Stone. Aaret efter kom Cromwell, berøvet en af de Provinser, han havde usurperet, tilbage til os. At møde ham var mit Maal, at forlade Skotland mit Ønske. Ved en dristig March slap jeg gennem Cromwells Armé og naaede England. Protektoren satte efter mig. Hvis jeg havde kunnet naa London før han, vilde jeg uden Tvivl have vundet Prisen, men han indhentede mig ved Worcester.

Englands Genius var ikke længere med os, men méd ham. Den 3die September 1651, Aarsdagen for Slaget véd Dumbar, der var saa ulykkeligt for Skotterne, blev jeg overvunden, Sire. To tusind Mand faldt rundt omkring mig, førend jeg tænkte paa at gøre et Skridt tilbage. Tilsidst maatte jeg gribe Flugten.«

»Men sig mig en Gang, min Broder,« spurgte Ludvig den Fjortende, »hvorledes kan De efter

denne haarde Modtagelse i England endnu haabe noget af dette ulykkelige Land og dette rebelske Folk?«

»O, Sire, siden Slaget ved Worcester er der indtraadt en stor Forandring derovre. Cromwell er død efter at have afsluttet en Traktat med Frankrig, i hvilken han har skrevet sit Navn ovenover Deres. Han døde den 3die September 1658, Aarsdagen for Slagene ved Worcester og Dumbar. Siden den Tid er England ikke andet end et stort Spillehus, hvor enhver kaster Tærninger om min Faders Krone. De ivrigste Spillere er 'Lambert og Monck. Nu, Sire, jeg kunde ogsaa have Lyst til at være med i dette Spil, hvori Indsatsen er min Kongekaabe. Sire, en Million til at bestikke en af disse Spillere, til at skaffe mig ham til Allieret, eller to hundrede af Deres Adelsmænd til at jage dem ud af mit Palads White-Hall.«

»De er altsaa,« sagde Ludvig den Fjortende, »kommet for at anmode mig om . . .«

»Deres Bistand, det vil sige noget, som ikke blot Kongerne, men de simpleste Kristne skylder hinanden; Deres Hjælp, Sire, enten i Penge eller Folk, og jeg vil skylde Deres Majestæt mere end min Fader. Stakkels Fader! der saa dyrt maatte betale vor Families Undergang! Der sér De, Sir, hvor ulykkelig og fortvivlet jeg maa være, siden jeg anklager min Fader.«

Blodet steg op i Karl den Andens blege Ansigt og han skjulte det et Øjeblik mellem sine Hænder.

Den unge Konge var ligesaa ulykkelig som hans ældre Broder; han flyttede sig urolig frem

og tilbage i sin Stol og vidste ikke, hvad han skulde svare.

Endelig brød Karl den Anden, der som ti Aar ældre havde mere Styrke til at betvinge sin Bevægelse, først Tavsheden.

»Hvad svarer De, Sire? Jeg venter derpaa ligesom en Forbryder paa sin Dom. Skal jeg leve eller skal jeg dø?«

»Min Broder,« svarede den franske Fyrste, »De anmoder mig om en Million, mig, der aldrig har ejet Fjerdedelen af denne Sum! der intet ejer! Jeg er ikke mere Konge i Frankrig, end De er det i England. Jeg har et Navn, et Tal, der er iført Fløjl, som er broderet med Liljer, og intet videre. Jeg sidder paa en synlig Trone, det er den eneste Fordel, jeg har fremfor Deres Majestæt. Jeg har intet og formaar intet. Kast Øjnene omkring Dem og sé, hvorledes man behandler mig; sammenlign den Stilhed og det Mørke, der hersker her, med Travlheden, Røret og den stærke Belysning histovre! Der, der er den virkelige Konge af Frankrig.«

»Hos Kardinalen?«

»Ja, hos Kardinalen.«

»I saa Fald er jeg fordømt, Sire.«

Ludvig den Fjortende gav intet Svar.

Denne Tavshed, der skjulte en saa synlig indre Bevægelse, slog Kong Karl og han tog den unge Mands Haand.

»Tak, min Broder,« sagde han, »De har beklaget mig, og det er alt, hvad jeg kunde forlange af Dem i Deres nuværende Stilling.«

»Sire,« sagde Ludvig den Fjortende, idet han pludselig hævede Hovedet, sagde De ikke, at De behøvede en Million eller to hundrede Adelsmænd?«

»En Million vil være tilstrækkelig for mig, Sire.«

»Hvis jeg altsaa kan skaffe Dem en Million eller to hundrede Adelsmænd, vil De være tilfreds og ansé mig for Deres gode Broder?«

»Jeg vil ansé Dem for min Frelser, og hvis jeg bestiger min Faders Trone, skal England, i det mindste saa længe jeg regerer, være en Søster for Frankrig, lige som De vil være en Broder for mig.«

»Nuvel, min Broder,« sagde Ludvig og rejste sig, hvad De betænker Dem paa at bede om, det vil jeg bede om! Hvad jeg aldrig har villet gøre for mig selv, vil jeg gøre for Dem. Jeg vil opsøge Kongen af Frankrig — den anden — den rige og mægtige, og jeg vil bønfalde ham om Millionen eller om de to hundrede Adelsmænd. Vi faar at sé!«

»O!« udbrød Karl, »De er en ædel Ven, Sire! De frelser mig, min Broder, og hvis De skulde komme til at trænge til det Liv, De skænker mig, saa forlang det!«

Medens Kongen hurtigt begav sig til den af Kardinalen beboede Fløj, kun ledsaget af sin Kammertjener, traadte Musketerofficeren, trækkende Vejret dybt som en Mand, der har været nødt til længe at holde det tilbage, ud af det lille Kabinet, som vi allerede har omtalt, og som Kongen troede var tomt. Dette lille Kabinet havde tidligere udgjort en Del af Værelset, hvorfra det kun var skilt ved en tynd Væg, saa at man kunde høre alt, hvad der foregik i Værelset.

Der kunde derfor ingen Tvivl være om, at Musketérløjtnanten havde hørt alt, hvad der var passeret hos Hans Majestæt.

Advaret af Kongens sidste Ord forlod han Kabinettet tidsnok til at hilse ham paa hans Vej gennem Forværelset. Han fulgte ham med Øjnene, indtil han forsvandt i Korridoren.

Da han var forsvundet, rystede han paa Hovedet paa en for ham ejendommelig Maade og sagde med en Stemme, som fyrretyve Aars Ophold udenfor Gascogne ikke havde berøvet den gascogniske Akcent:

»En sørgelig Tjeneste! en sørgelig Herre!«

Med disse Ord intog Løjtnanten atter sin Plads i Lænestolen, strakte Benene fra sig og lukkede Øjnene som en Mand der sover eller tænker.

Kongen begav sig imidlertid til Kardinalen for at bede om Hjælp til den engelske Fyrste. Men Kardinalen nægtede med mange Omsvøb og Undskyldninger at yde nogen som helst Hjælp, og skuffet og fortvivlet vendte Kongen atter tilbage til sit Værelse, hvor han traf Kongen af England siddende paa den samme Plads, hvor han havde forladt ham.

Den engelske Fyrste rejste sig op ved hans Indtrædelse, men ved første Øjekast saa' han Modløsheden, som med mørke Bogstaver var skrevet paa hans Fætters Pande.

Ligesom for at lette Ludvig den pinlige Tilstaaelse, han havde at gøre ham, tog han først Ordet og sagde:

»Hvad Udfaldet end er blevet, skal jeg aldrig glemme den Godhed og det Venskab, De har lagt for Dagen for mig.«

»Ak!« sagde Ludvig den Fjortende mørkt, »en Godhed, der intet gavner, min Bróder!«

Karl den Anden blev overordentlig bleg, fo'r sig med sin kolde Haand over Panden og kæm-

pede nogle Øjeblikke med en Svimmelhed, der bragte ham til at vakle.

»Jeg forstaar Dem,« sagde han, »endelig er da alt Haab forbi!«

Ludvig greb Karl den Andens Haand.

»Vent, min Broder,« sagde han, »forhast Dem ikke, alt kan endnu blive godt; overilede Beslutninger fører sjældent til noget godt Resultat; jeg beder Dem, føj endnu et Prøvelsens Aar til dem, De allerede har oplevet. Der er intet, der kan bestemme Dem til at handle mere i dette Øjeblik end i ethvert andet; bliv hos mig, min Broder, jeg vil give Dem et af mine Residensslotte, hvilket De selv ønsker; jeg vil i Forening med Dem holde Øje med Begivenhederne; fat Mod, min Broder!«

Karl den Anden trak sin Haand ud af Kongens og, idet han traadte et Skridt tilbage for at hilse ham, sagde han:

»Jeg takker Dem af mit ganske Hjerte, Sire, men da jeg forgæves har bønfaldt Jordens første Konge, vil jeg nu bede Gud at gøre et Mirakel for mig.«

Og han forlod Værelset uden at ville høre mere, med hævet Pande, skælvende Hænder og en krampagtig Trækning i sit ædle Ansigt.

Da Musketérofficeren saa' ham gaa saaledes bort, bukkede han sig næsten til Gulvet for at hilse ham.

»O! hvilken afskyelig Tjeneste!« udbrød han da Kongen af England havde bortfjernet sig. »Hvilken jammerlig Herre! Dette Liv er ikke til at udholde og det er paa Tiden, at jeg tager en Bestemmelse! . . . Ingen Ædelmodighed, ingen Energi!« vedblev han, »Læreren har haft Held med sig og Eleven er bleven kujoneret for

stedse. Guds Død! jeg kan ikke længere holde det ud! Det er en afgjort Sag, i Morgen nedlægger jeg min Post!«

Efter et Øjebliks Betænkning vedblev han:

»Nej, endnu ikke! jeg vil endnu gøre et Forsøg, men det skal, det sværger jeg, ogsaa være det sidste!«

Førend han endnu havde udtalt, hørtes en Stemme, som kom fra Kongens Værelse.

»Hr. Løjtnant!« sagde Stemmen.

»Her er jeg,« svarede han.

»Kongen vil tale med Dem.«

»Naa, maaske er det for det samme, som jeg tænker paa,« sagde Løjtnanten.

Og han traadte ind til Kongen.

Da Kongen saa' Officeren, sendte han sin Kammertjener og sin Kavaler bort.

»Hvem har Tjeneste, i Morgen, min Herre?« spurgte han derpaa.

Løjtnanten bøjede Hovedet paa Soldatermanér og svarede:

»Jeg, Sire.«

»De vil altsaa være her i Morgen tidlig?«

»Ja, Sire, lige som nu.«

Kongen gik nogle Gange frem og tilbage i Værelset; det var let at sé, at han havde noget paa Hjertet, men at han nærede en eller anden Betænkelighed.

Løjtnanten, der stod stiv som en Støtte, med Hatten i Haanden og Næven i Siden, fulgte ham med Øjnene og brummede i Skægget:

»Han har paa min Ære ikke Karaktér for en halv Pistol! Jeg vil vædde paa, at han ikke siger et Ord.«

Kongen vedblev at gaa frem og tilbage og

skottede fra Tid til anden til Løjtnanten; endelig sagde han:

»I Morgen tidlig Klokken halv fem skal De stige til Hest, min Herre, og besørge en Hest sadlet til mig.«

»Fra Deres Majestæts Stald?«

»Nej, en af Deres Musketerers.«

»Meget vel, Sire, er det alt?«

»Og De skal følge med mig.«

»Alene?«

»Ja, alene.«

»Skal jeg hente Deres Majestæt eller vente aa Dem?«

»De skal vente paa mig.«

»Hvor, Sire?«

»Ved den lille Laage til Parken.«

Løjtnanten bukkede, da han begreb, at Kongen havde sagt alt, hvad han havde at sige ham.

Kongen afskedigede ham virkelig med en særdeles bevaagen Haandbevægelse.

Officeren forlod Kongens Gemak og satte sig atter filosofisk paa sin Plads, hvor han i Stedet for at sove, som man paa Grund af den sildige Time skulde have troet, gav sig til at tænke.

Resultatet af hans Betragtninger var ikke saa sørgeligt, som hans tidligere Betragtninger havde været.

»Endelig har han da begyndt,« mumlede han. »Det er Kærligheden, der driver ham, og han kommer sig nok. Af Kongen er der intet hos ham, men Mennesket vil maaske have mere at sige. Forresten vil vi i Morgen tidlig faa at sé . . . O! o!« udbrød han pludselig og rejste sig op i Stolen, »Gudsdød, det er en gigantisk Idé! maaske kan den gøre Lykke.«

Efter dette Udbrud rejste Officeren sig op og gik med Hænderne i Lommen op og ned i det umaadelige Forværelse.

»Hm!« mumlede han, »hvis jeg ikke tager fejl, har Mazarin her lagt en Snare for den unge Forelskede; Mazarin gav et Stevnemøde med lige saa megen Behændighed, som selve Hr. Dangeau havde kunnet gøre. Jeg hørte, hvad han sagde, og jeg forstaar at bedømme Meningen af hans Ord. — I Morgen tidlig, sagde han, vil de være i Højde med Broen ved Blois. — Gudsdød! det er tydeligt, det! og især for en Elsker! Herfra skriver sig hans Forlegenhed og Betænkeligheder.«

Og Officeren slog en vældig Latter op.

»Lad os sove,« vedblev han, »lad os sove, og det straks; jeg er træt af at tænke; i Morgen vil jeg sé klarere end i Dag.«

Med disse Ord indhyllede han sig i sin Kappe.

Fem Minuter efter sov han med knyttede Næver og halvt aabne Læber, snorkende saa voldsomt, at det gav Genlyd i det høje Værelse.

Fjerde Kapitel.

Marie de Mancini.

Solen havde næppe kastet sine første Straaler paa de høje Træer i Haven og Slottets Fløje, førend den unge Konge, der alt i to Timer havde ligget vaagen, selv aabnede Vinduesskodderne og kastede et nysgerrigt Blik ned i det sovende Palads Gaard.

Han saa', at det var den bestemte Tid; det store Uhr i Gaarden viste netop et Kvarter over fire.

Kongen klædte sig paa i Hast og gik ned i Gaarden, hvor Officeren allerede ventede.

Ludvig traadte nærmere og tog Hestens Tømmer; Officeren holdt Stigbøjlen for ham uden at stige af Hesten og udbad sig med dæmpet Stemme Hans Majestæts Befalinger.

»Følg mig,« svarede Ludvig den Fjortende.

Officeren lod sin Hest trave ud bag efter sin Herre og saaledes red de ned ad til Broen.

Da de var komne over paa den anden Side af Loire, sagde Kongen:

»Gør mig den Tjeneste, min Herre, at ride i Forvejen, til De faar Øje paa en Vogn; da skal De vende tilbage og underrette mig derom; jeg bliver imidlertid her.«

Officeren satte sin Hest i stærkt Trav og red i den af Kongen angivne Retning. Men han havde næppe redet fem hundrede Skridt, førend han saa' fire Muldyr og derpaa en Vogn komme op ad Højen.

Bag denne Vogn kom en anden.

Han behøvede kun at kaste et Blik paa dem for at overbevise sig om, at det var de Ekvipager, han var udsendt for at opsøge.

Han gjorde øjeblikkelig omkring, red tilbage til Kongen og sagde:

»Der er Vognene, Sire; i den første sidder to Damer med deres Kammerjomfruer; den anden fører Tjenerne og Bagagen.«

»Godt, godt,« svarede Kongen med skælvende Stemme. »Nu, gaa, jeg beder Dem, og sig disse Damer, at en Kavalér fra Hoffet ønsker at gøre dem sin Opvartning i Enrum.«

Officeren galopperede bort.

»Gudsdød!« mumlede han, medens han fo'r

afsted, »det er en ganske ny Bestilling, og det en hæderlig, skulde jeg mene! Jeg beklagede mig over, at jeg ingen Ting var, og jeg er Kongens Fortrolige! En Musketer! det er til at revne af Stolthed over!«

Han red hen til Vognen og udrettede sit Ærinde som en galant Kavalér.

»Mine Damer,« sagde han, »jeg er Løjtnant i Musketererne og hist henne paa Vejen holder en Kavalér, som ønsker at gøre Dem sin Opvartning.«

Ved disse Ord, hvis Virkning han med nysgerrigt Blik fulgte, udstødte den ene af Damerne et Glædesskrig, heldede sig ud af Vognen, rakte, da hun saa' Kavaléren komme tililende, Armene ud og udbrød:

»O! min kære Sire!«

Hendes Øjne fyldtes af Taarer.

Kusken standsede sine Heste, Kammerjomfruerne rejste sig forvirrede op i Vognen og den anden Dame gjorde sin Reverents, ledsaget af det mest ironiske Smil, som Skinsygen nogen Sinde havde aftegnet om et Par Kvindelæber.

»Marie! kære Marie!« udbrød Kongen og greb begge den sortøjede Dames Hænder.

Og idet han selv aabnede den svære Dør, trak han hende ud af Vognen med en saadan Heftighed, at hun laa i hans Arme, førend hun berørte Jorden.

Løjtnanten, som befandt sig paa den anden Side af Vognen, saa' og hørte til uden at blive bemærket.

Kongen bød Frøken de Mancini sin Arm og gav Kusken og Lakajen et Tegn til at køre videre.

Da Officeren saa, at den omvankende Hest forskrækkede Frøken de Mancini, benyttede han dette som Paaskud og nærmede sig for at standse Hesten. Gaaende mellem begge Hestene, som han holdt i Tømmerne, tabte han ikke et Ord eller en Gebærde af de to Elskende.

Frøken de Mancini brød først Tavsheden.

»Ak, min kære Sire,« udbrød hun, »De forlader mig altsaa ikke!«

»Nej, det sér De jo, Marie,« svarede Kongen.

»Og dog har man sagt mig, at De vilde glemme mig, saa snart vi var bleven skilte ad.«

»Kære Marie, har De først i Dag opdaget, at vi er omgivne af Folk, der har Interesse af at bedrage os?«

»Men denne Rejse, Sire, denne Alliance med Spanien! Man gifter Dem!«

Ludvig saa' ned for sig.

Paa samme Tid saa' Officeren Frøken de Mancinis Øjne funkle i Solen ligesom en blank Dolk.

»Og De har intet gjort for vor Kærlighed?« spurgte den unge Pige efter et Øjebliks Tavshed. »Oh, De elsker mig ikke mere!«

»Gør mig kun Bebrejdelser,« mumlede Kongen, »men sig ikke, at jeg ikke elsker Dem.«

En lang Pavse indtraadte efter disse Ord, som den unge Konge udtalte med en sand og dyb Følelse.

»Jeg kan slet ikke tænke mig,« vedblev Marie, gørende et sidste Forsøg, »at jeg i Overmorgen ikke mere vil sé Dem; jeg kan ikke faa i mit Hoved, at jeg skal ende mit sørgelige Liv langt fra Paris, at en Oldings, en Fremmeds Læber skal berøre denne Haand, som De holder inden i Deres; nej, jeg kan i Sandhed ikke

tænke paa alt dette, min kære Sire, uden at mit stakkels Hjerte er nær ved at briste af Fortvivlelse.«

Og Marie de Manici brast virkelig i Taarer.

Kongen, der ligeledes var rørt, førte Lommetørklædet til sine Læber og kvalte en frembrydende Graad.

»Sé, Sire,« sagde hun, »Vognene er standsede; min Søster venter paa mig, det er paa høje Tid; hvad De bestemmer, vil blive for hele Livet! O, Sire, De vil altsaa, at jeg skal miste Dem? Det er altsaa Deres Villie, Ludvig, at den, til hvem De har sagt: »Jeg elsker Dem,« skal tilhøre en anden end sin Konge, sin Herre, sin Elskede? O, fat Mod, Ludvig! et Ord, blot et Ord! Sig: Jeg vil! og jeg vil for hele mit Liv være bundet til Dem og mit Hjerte vil for bestandig tilhøre Dem.«

Kongen gav intet Svar.

Marie saa' nu paa ham som Dido paa Æneas paa de elysæiske Marker, med et foragteligt og forbittret Blik.

»Saa farvel da, Liv, Kærlighed og Himmel!« udbrød hun.

Frøken de Macini forlod forbittret Kongen, steg hurtig op i Vognen og raabte til Kusken:

»Kør hurtig!«

Kusken adlød og gav Hestene af Pisken; den tunge Vogn fløj hvinende af Sted, medens Kongen af Frankrig, der var blevet ene tilbage, ikke vovede at sé enten frem eller tilbage.

Da Kongen som alle Verdens Forelskede længe og opmærksomt havde stirret efter Vognen, der bortførte hans Elskerinde; efter at han hundrede Gange havde vendt sig og det endelig var lykkedes ham at dæmpe sit Hjertes

og sit Sinds Bevægelse, gik han hen til Officeren og sagde med en klagende Stemme:

»Nu er vi færdige . . . til Hest.«

Officeren efterlignede hans langsomme, sørgmodige Bevægelser og steg langsomt og nedslaaet til Hest. Kongen travede ud, Løjtnanten fulgte bagefter.

Da Kongen først var indenfor Slottets Mure, drog Officeren, der havde sét Rullegardinet i Kardinalens Vindue blive trukket lidt til Side, et dybt Suk og mumlede:

»I Sandhed, min Officer, jeg haaber, at det nu er forbi!«

Kongen kaldte paa sin Kavaler.

»Jeg vil ikke sé nogen før Klokken to, forstaar De, min Herre?« sagde han.

»Sire,« svarede Kavaleren, »der er imidlertid én, der har bedt om at maatté blive indladt.«

»Hvem er det?«

»Deres Musketérløjtnant.«

»Han, der har været ude med mig?«

»Ja, Sire.«

»Ah! lad ham komme ind.«

Officeren traadte ind.

Paa et Vind af Kongen fjernede Kavaleren og Kammertjeneren sig.

Ludvig fulgte dem med Øjnene, til de havde lukket Døren efter sig og Tæppet atter var faldet for. Derpaa sagde han:

»De minder mig ved Deres Nærværelse, min Herre, om noget, som jeg har glemt at paalægge Dem, nemlig den mest ubetingede Tavshed.«

»O, Sire, hvorfor gør Deres Majestæt sig den Ulejlighed at paalægge mig sligt? Man sér nok, at De ikke kender mig.«

»De har Ret; jeg véd, at De er diskret. Min Herre, De kan trække Dem tilbage.«

»Maa det ikke være mig tilladt, Sire, først at tale med min Konge?«

»Hvad har De at sige mig? Tal, min Herre.«

»Noget, der i Deres Øjne, Sire, er en Bagatel, men som interesserer mig uhyre; tilgiv mig, at jeg taler til Dem derom. Med ét Ord, Sire, jeg kommer for at bede Deres Majestæt om min Afsked.«

Kongen saa' forundret paa Officeren, men denne stod ligesaa ubevægelig som en Statue.

»Hvad for noget, De vil forlade min Tjeneste, min Herre?« spurgte Ludvig forbavset.

»Jeg er i den sørgelige Nødvendighed, Sire.«

»Umuligt.«

»Jo, Sire; jeg bliver gammel; jeg har nu i fire til fem og tredive Aar baaret Kyradset og mine stakkels Skuldre er trætte; jeg føler, at jeg maa gøre Plads for yngre Mænd. Jeg er ikke fra dette Aarhundrede, men staar med det ene Ben et godt Stykke inde i det forrige; Følgen heraf er, at alt er fremmed og nyt for mig. Kort sagt, jeg har den Ære at bede Deres Majestæt om min Afsked.«

»Min Herre,« sagde Kongen med et Blik paa Officeren, der bar sin Rustning med en Anstand, som et ungt Menneske vilde have misundt ham, »De er stærkere og kraftigere end jeg.«

»O!« svarede Officeren med en falsk Beskedenhed, »Deres Majestæt siger det, fordi jeg endnu har et temmelig skarpt Øje og en temmelig sikker Fod, fordi jeg sidder ret ordenligt til Hest og min Knebelsbart endnu er sort; men, Sire, det er lutter Forfængelighed, det er kun et ydre Skin, Sire! Jeg sér rigtignok ung ud

endnu, men i Grunden er jeg gammel og inden seks Maaneder er jeg vis paa, at jeg vil blive kasseret som ubrugelig. Derfor, Sire . . .«

»Min Herre,« sagde Kongen med en Haandbevægelse, der var fuld af Anstand og Majestæt, De fortier den sande Grund for mig; De vil forlade min Tjeneste, men De siger mig ikke Bevæggrunden til dette Skridt.«

»Sire, tro mig . . .«

Kongen rynkede Panden.

»Naa, min Herre,« sagde han, »lad os tale frit med hinanden. Behager min Tjeneste Dem ikke, sig frem! Ingen Omsvøb, tal rent ud; det er min Villie.«

Officeren, der i nogen Tid havde pillet forlegen ved sin Hat, løftede ved disse Ord Hovedet i Vejret.

»O, Sire,« svarede han, »De gør mig lettere om Hjertet. Paa et saa ligefremt Spørgsmaal vil jeg ogsaa svare ligefrem. Det er en prægtig Ting at tale Sandhed, dels paa Grund af den Fornøjelse, man føler ved at lette sit Hjerte, dels paa Grund af Sjældenheden.«

Ludvig betragtede sin Officer med en levende Uro.

»Naa, saa tal da,« sagde han; »jeg er utaalmodig efter at høre de Sandheder, De har at sige mig.«

Officeren lagde sin Hat paa et Bord og hans i Forvejen saa kløgtige og martialske Ansigt antog pludselig et besynderligt Udtryk af Højhed og Højtidelighed.

»Sire, jeg har nu, som jeg sagde, snart i fem og tredive Aar tjent Frankrigs Kongeslægt; faa Mennesker har brugt saa mange Sværd i denne Tjeneste som jeg, og de Sværd, hvorom

jeg taler, var gode, Sire. Jeg var et Barn, uvidende om alt undtagen om Mod, da Kongen, Deres Fader, gættede en Mand i mig. Jeg var en Mand, Sire, da Kardinal de Richelieu, der forstod sig derpaa, gættede en Fjende i mig. Jeg har været Hr. Mazarins Favorit: — Løjtnant her, Løjtnant der! Løjtnant til venstre og Løjtnant til højre! Der uddeltes ikke et Slag i Frankrig, som Deres ydmyge Tjener ikke havde i Kommission at uddele. Men Hr. Kardinalen indskrænkede sig snart ikke længere til Frankrig; han sendte mig til England til Hr. Cromwell. Det var ogsaa en Herre, der ikke var blødhjertet, det kan jeg forsikkre Dem, Sire. Jeg har haft den Ære at kende ham og har kunnet vurdere ham. Der var blevet gjort mig store Løfter i Anledning af denne Mission, og da jeg gjorde alt andet der end det, man havde paalagt mig at gøre, blev jeg ogsaa rigelig belønnet, thi man udnævnte mig endelig til Musketérkaptajn, det vil sige den mest eftertragtede Post ved Hoffet, der endog rangerer over Marchalerne af Frankrig; og det er ikke mere end billigt, thi den, der er Kaptajn over Musketererne, er Konge for de tapre.«

»Kaptajn, min Herre,« sagde Kongen, »De tager fejl; De mener Løjtnant.«

»Nej, Sire, jeg tager aldrig fejl; Deres Majestæt kan i den Henseende forlade sig paa mit Ord; Hr. de Mazarin gav mig Bestallingen. Men Hr. de Mazarin, hvilket De véd bedre end nogen, giver ikke ofte og tager endog undertiden tilbage, hvad han har givet; han fratog mig atter Bestallingen, da der var blevet Fred og han ikke længere trængte til mig.«

»Er det Grunden til Deres Misfornøjelse, min

Herre? Nuvel, jeg skal forhøre mig; jeg er en Ven af Retfærdighed og Deres Reklamation mishager mig ikke.«

»O, Sire,« sagde Officeren, »Deres Majestæt har ikke forstaaet mig, jeg forlanger ikke længere noget.«

»Min Regerings Fremtid frister Dem ikke meget, som det lader til, min Herre,« sagde Ludvig stolt.

»Jeg lever i en ulykkelig Tid, Sire! Jeg sér Ungdommen modløs, frygtsom og fattig, medens den burde være rig og mægtig. I Gaar Aftes for Eksempel aabnede jeg Kongen af Frankrigs Dør for en Konge af England, hvis Fader jeg ubetydelige Person nær havde reddet, hvis Gud ikke havde erklæret sig imod mig, Gud, der inspirerede sin udvalgte, Cromwell! Jeg aabner altsaa, som sagt, en Broders Dør for en Broder, og jeg sér — det piner mig at skulle sige det! — jeg sér denne Konges Minister jage den Landflygtige bort og ydmyge sin Herre ved at fordømme en anden Konge, hans Ligemand, til Elendighed. Ja, jeg forstaar Deres Blik, Sire. Jeg er dristig indtil Vanvid, men hvad skal man sige! jeg er en gammel Karl og jeg siger Dem, min Konge, Ting, som jeg vilde tvinge enhver anden, der sagde dem i min Nærværelse, til at sluge igen. Endelig har Deres Majestæt befalet mig at lette mit Hjerte for Dem og jeg har nu for Deres Majestæts Fødder udøst al den Galde, som jeg i tredive Aar har samlet paa, ligesom jeg vilde udgyde alt mit Blod, hvis Deres Majestæt befalede mig det.«

Kongen sagde intet, men aftørrede sin af Sved fugtige Pande.

Det Minuts Tavshed, der fulgte efter dette

heftige Udbrud, var et Aarhundrede af Lidelser baade for den, der havde talt, og for den, der havde hørt til.

Ludvig maalte et Par Gange Værelset med lange Skridt, stadigt tørrende Sveden af sit Ansigt, hvilken Sved vilde have forskrækket Lægerne meget, hvis de havde sét Kongen i en saadan Tilstand.

»Det er godt, min Herre,« sagde Ludvig derpaa kort; »De ønsker Deres Afsked og De skal faa den. De indgiver Deres Dimission som Løjtnant i Musketererne?«

»Jeg nedlægger den underdanigst for Deres Majestæts Fødder.«

»Godt, jeg skal give de fornødne Befalinger med Hensyn til Deres Pension.«

»Jeg vil være Deres Majestæt uendelig taknemlig derfor.«

»Min Herre,« sagde Kongen med en voldsom Anstrengelse, »jeg tror, at de mister en god Herre.«

»O, jeg er vis derpaa, Sire.«

»Vil De nogen Sinde finde en saadan igen?«

»Nej, Sire, jeg véd meget vel, at Deres Majestæt ikke har sin Lige i Verden; derfor vil jeg heller ikke mere tage Tjeneste hos nogen jordisk Konge, og jeg vil ikke have nogen anden Herre end mig selv.«

»Er det et Ord?«

»Det sværger jeg Deres Majestæt.«

»Jeg tager Dem paa Ordet, min Herre.«

D'Artagnan bukkede, tog sin Hat fra Bordet, hvorpaa han havde lagt den, og gik sin Vej.

Vi skal snart faa at vide, hvorledes Hr. d'Artagnan benyttede sin Frihed. For Øjeblikket maa vi med Læserens Tilladelse vende tilbage

til den ulykkelige Kong Karl. Morgenen efter sit Besøg hos Kongen af Frankrig, forlod han Hotellet og steg til Hest. Hans gamle Tjener gjorde det samme og begge tog Vejen til Paris uden næsten at møde nogen i Byens Gader og Forstæder.

De Ulykkelige klynger sig til det mindste Haab, og naar de maa forlade det Sted, hvor dette Haab har tilsmilet dem, føler de den samme dødelige Smerte som den Landsforviste, der betræder det Skib, der skal føre ham til hans Exil.

Et Øjeblik havde Karl den Andens Haab endog været mere end en flygtig Glæde. Det var den Gang han saa' sig venlig modtaget af sin Broder Ludvig. Men Mazarins Afslag havde paa én Gang tilintetgjort dette Haab. Ludvig den Fjortendes Løfte havde ikke været andet end en Spot, ligesom hans Krone, hans Scepter, hans Venner, kort, ligesom alt, hvad der havde omgivet hans kongelige Barndom og svigtet hans proskriberede Ungdom.

Saaledes var den ulykkelige Fyrstes Tanker, da han, siddende paa sin Hest, som han havde givet Tøjlerne, red videre i det klare, varme Majmaaneds Solskin, der i hans mørke Stemning forekom ham som en ny Fornærmelse.

En Rytter, der red hurtigt henad Vejen til Blois, passerede de to Rejsende; hvor travlt han end havde, tog han imidlertid Hatten af for dem, idet han red dem forbi. Kongen lagde knap Mærke til den unge Mand, Rytteren var nemlig et ungt Menneske paa fire til fem og tyve Aar; han vendte sig ofte om og vinkede venskabeligt til en Mand, der stod uden-

for Porten til et smukt, hvidt og rødt Sted, som laa til venstre for den Vej, Fyrsten fulgte.

Som alt fortalt, red Kongen med sænket Hoved og lod Hesten gaa, som den selv vilde, medens Parry, der havde taget Hatten af for at lade Solens Straaler varme ham, saa' sig om til højre og venstre. Hans Øjne mødte den mod Porten lænede Oldings og, ligesom om denne havde mødt et usædvanligt Syn, udstødte han et Udraab og gjorde et Skridt henimod de to Rejsende.

»Fra Parry fløj hans Blik til Kongen, paa hvem det et Øjeblik hvilede. Hvor hurtig denne Undersøgelse end var, afspejlede den sig dog øjeblikkelig paa en synlig Maade i Oldingens Ansigt. Thi næppe havde han genkendt den yngste af de Rejsende, førend han først foldede sine Hænder med en ærbødig Forundring og derpaa aftog Hatten og bukkede saa dybt, at det næsten saa' ud, som om han knælede.

Skønt Kongen var fordybet i Tanker, tiltrak denne Demonstration sig dog øjeblikkelig hans Opmærksomhed.

»O, Sire!« udbrød Parry, idet han pludselig standsede en fem, seks Skridt fra Oldingen, som endnu knælede, »o, Sire! jeg er ganske fuld af Forundring, thi det forekommer mig, at jeg skulde kende denne brave Mand. Ih, ja, det er jo ham. Tillader Deres Majestæt mig at tale til ham?«

»Javist.«

»Det er jo Dem, Hr. Grimaud?« sagde Parry.

»Ja,« svarede Oldingen, rejsende sig op.

»Sire,« vedblev Parry, »jeg havde ikke taget fejl, denne Mand er Grev de la Fères Tjener, og Grev de la Fère er, hvis De husker det, den

værdige Adelsmand, om hvem jeg har talt saa ofte til Deres Majestæt, at De maa have bevaret Mindet om ham, i det mindste i Deres Hjerte.«

»Han, der var hos min Fader i hans sidste Stund?« spurgte Karl.

Og han skjalv ved Erindringen om denne Begivenhed.

»Netop, Sire.«

»Ak!« udbrød Karl.

Derpaa vendte han sig om til Grimaud, hvis levende og kloge Øjne syntes at gøre sig Umage for at gætte hans Tanker.

»Min Ven,« sagde han, »bor Deres Herre, Hr. Grev de la Fère, her i Egnen?«

»Der,« svarede Grimaud og pegede bagud paa det hvide og røde Hus.

»Er Hr. Greven hjemme for Øjeblikket?«

»Han er i Haven, under Kastanietræerne.«

»Parry,« sagde Kongen, »jeg vil ikke lade denne gunstige Lejlighed gaa ubenyttet til at takke en Adelsmand, som vor Familie skylder et saa smukt Eksempel paa Opofrelse og Ædelmodighed. Hold min Hest, min Ven, jeg beder Dem.«

Med disse Ord kastede Kongen Tømmen til Grimaud og gik alene ind til Athos, ligesom han havde kunnet været dennes Ligemand.

Vejledet af Grimauds Anvisning lod Karl Huset ligge paa sin venstre Haand og begav sig lige til den betegnede Allé, der var let at finde, da Kastanietræerne, som allerede havde baade Blade og Blomster, ragede frem over alle de andre Træer.

Da den unge Fyrste naaede Alléen, fik han Øje paa en Adelsmand, der spadserede frem

og tilbage med Hænderne paa Ryggen og syntes at være hensunken i dybe Tanker. Ved Lyden af Skridt saa' Grev de la Fère op og, da han fik Øje paa en Fremmed af et ædelt, fornemt Ydre, der nærmede sig ham, tog han Hatten af og blev staaende. I nogle Skridts Afstand fra ham tog Karl den Anden sin Hat i Haanden. Derpaa sagde han, ligesom for at besvare Grevens stumme Spørgsmaal:

»Jeg kommer til Dem, Hr. Greve, for at opfylde en Pligt. Jeg har længe været i en stor Taknemmelighedsgæld til Dem. Jeg er Karl den Anden, en Søn af Karl Stuart, som herskede over England og døde paa Skafottet.«

Da Athos hørte dette berømte Navn, fo'r der en Gysen igennem ham, men ved Synet af den unge Fyrste, der stod foran ham med blottet Hoved og rakte sin Haand frem imod ham, fyldtes hans smukke blaa Øjne med Taarer.

Han bukkede ærbødigt, men Fyrsten tog hans Haand.

»De sér, hvor ulykkelig jeg er, Hr. Greve,« sagde Karl, »siden det er et rent Tilfælde, der har bragt mig sammen med Dem. Ak! jeg burde have de Folk, jeg elsker, ved min Side, i Stedet for at jeg maa indskrænke mig til at bevare Mindet om deres Tjenester og deres Navne i mit Hjerte; havde Deres Tjener ikke genkendt min, vilde jeg være redet forbi Deres Dør, som om den kunde have været en Fremmeds.«

»Det er sandt,« sagde Athos, som Svar paa Prinsens første Bemærkning, »det er sandt, Deres Majestæt har gaaet meget igennem.«

»Og det værste staar maaske endnu tilbage!« svarede Karl.

»Vi vil haabe det bedste, Sire.«

»Greve, Greve!« vedblev Karl, rystende paa Hovedet, »jeg har haabet lige til i Gaar Aftes.«

Athos saa' spørgende paa Kongen.

»O! det er snart fortalt,« sagde Karl; »landsforvist, fattig, foragtet, besluttede jeg, hvor modbydeligt det end var mig, for sidste Gang at prøve Lykken. Det staar skrevet histoppe, at al Lykke og Ulykke skal ramme vor Familie fra Frankrig. Igaar Aftes henvendte jeg mig til Kong Ludvig om Hjælp.«

»Har Kongen nægtet Dem den, Sire?«

»O, nej, han ikke, jeg maa være retfærdig mod min unge Broder Ludvig, men Hr. de Mazarin.«

Athos bed sig i Læberne.

»Nu, min Herre, jeg føler i dette Øjeblik en underlig Tilfredsstillelse, det er Fortvivlelsens. For visse Sjæle, og jeg føler, at min hører til disse, ligger der en Tilfredsstillelse i den Forvisning, at alt er forbi, og at Timen til at bukke under endelig er kommet.«

»O!« udbrød Athos, »jeg haaber, at det endnu ikke er kommet til denne Yderlighed med Deres Majestæt.«

»De maa ikke rigtig have forstaaet, hvad jeg nylig sagde, Hr. Greve, siden De kan tale saaledes til mig og forsøge paa at genoplive Haabet i mig. Jeg kom til Blois, Greve, for at bede min Broder Ludvig om en Million, med hvilken jeg haabede at bringe min Sag paa Fode, og min Broder har afslaaet min Bøn. De sér altsaa, at alt er forbi.«

»Efter min Erfaring, Sire, finder der gerne et Omslag Sted, naar Ens Stilling er allerværst fortvivlet.«

»Tak, Greve, det er en Trøst at træffe Folk som Dem, der har saa megen Tillid til Gud og Monarkiet, at de aldrig fortvivler om en Konges Skæbne, hvor dybt han end er falden. Intet kan nu redde mig. Jeg er saa overbevist herom, at jeg var paa Vejen til Exilet med min gamle Parry; jeg vendte tilbage til det Asyl, Holland har tilbudt mig, for dèr at fortære min dræbende Smerte. Tro mig, Greve, det vil snart være forbi; Døden vil ikke lade vente længe paa sig; den er saa ofte bleven paakaldt af min Sjæl, der længes efter Himlen.«

»Sire,« sagde Athos, »vil Deres Majestæt tilstaa mig nogle Minutter endnu og med Opmærksomhed høre paa, hvad jeg har at sige?«

Karl saa' vist paa Athos.

»Gerne, min Herre,« svarede han.

»Saa skal jeg vise Deres Majestæt Vejen,« vedblev Athos, tagende Vejen til Huset.

Han førte Kongen til sit Kabinet og bragte ham til Sæde.

»Deres Majestæt,« sagde han, »har været saa naadig at mindes, at jeg ydede den ædle og ulykkelige Karl den Første nogle Tjenester, da hans Bødler førte ham fra Saint-James til White-Hall.«

»Ganske vist har jeg erindret det og vil bestandig mindes det.«

»Da Kongen, Deres Fader,« vedblev Athos, »besteg Skafottet, eller rettere sagt fra sit Værelse traadte ud paa Skafottet, der var oprejst udenfor hans Vinduer, var alle Forberedelser til hans Flugt trufne. Bøddelen var bleven fjernet og et Hul var bleven anbragt under Gulvet i hans Værelse. Jeg selv befandt mig

under det frygtelige Stillads, som jeg pludselig hørte knage under hans Skridt.«

»Parry har fortalt mig disse frygtelige Enkeltheder, min Herre.«

Athos bukkede og vedblev:

»Hvad jeg nu vil sige, har han ikke kunnet fortælle Dem, Sire, thi det passerede imellem Gud, Deres Fader og mig, og jeg har aldrig talt derom, ikke en Gang til mine bedste Venner. »Gaa til Side,« sagde Kongen til Bøddelen; »det skal kun vare et Øjeblik, og jeg véd, at jeg tilhører Dig; men husk paa, at Du ikke slaar til, førend jeg giver Signalet. Jeg vil have Ro til at forrette min Bøn.« Da Kongen af England havde talt saaledes til Bøddelen, tilføjede han: »Du skal først slaa til, naar jeg rækker Armene i Vejret og siger: *Remember!*« Kongen knælede derpaa og sagde: »Grev de la Fère, er De dèr?« — Ja, Sire, svarede jeg. Kongen bukkede sig da længere ned og sagde: Jeg har en Million i Guld tilbage. Jeg har nedgravet den i Slotskælderen i Newcastle, da jeg stod i Begreb med at forlade denne By.«

Karl saa' op med et Udtryk af smertelig Glæde og mumlede:

»En Million! hvorledes Greve?«

»Kun De kender disse Penges Eksistens, brug dem, naar De tror, at det rette Øjeblik er kommet til min ældste Søns Vel. Og sig mig nu Farvel, Grev de la Fère!«

»Farvel, Farvel, Sire, udbrød jeg.«

Karl den Anden rejste sig op, gik hen til Vinduet og støttede sin brændende Pande mod Ruden.

»Min Herre,« sagde Karl endelig med en af Bevægelse skælvende Stemme. »De er for mig

en af Gud sendt Engel; De er min Frelser, opstaaet af selve min Faders Grav; men tro mig, i de sidste ti Aar har Borgerkrigene hærget mit Land, vendt op og ned paa alt, baade Mennesker og Ting; der er sandsynligvis lige saa lidt blevet noget Guld tilbage i mit Fædrelands Jordbund som Kærlighed i mine Undersaatters Hjerte.«

»Sire, jeg kender meget godt det Sted, hvor Hans Majestæt har nedgravet sin Million, og ingen, det er jeg overbevist om, har kunnet opdage den. Er Slottet i Newcastle da for Resten aldeles ødelagt? har man ikke ladt Sten paa Sten blive tilbage?«

»Nej, det staar endnu, men for Øjeblikket holder General Monck det besat. Som De sér, er det eneste Sted, hvorfra jeg kunde vente nogen Hjælp, hvor jeg ejer en Hjælpekilde, i mine Fjenders Magt.«

»Hvad Deres Majestæt ikke kan gøre, hvad Parry ikke kan forsøge paa, det vil jeg kunne udføre.«

»De, De, Greve, vil De tage dertil?«

»Ja, Sire, hvis Deres Majestæt ikke har noget derimod,« svarede Athos med et Buk.

Athos gik hen til Vinduet og raabte:

»Grimaud, mine Heste!«

»Hvorledes! nu straks!« udbrød Kongen. »O, min Herre, De er i Sandhed en mærkværdig Mand.«

»Sire,« svarede Athos, »jeg kender intet vigtigere end Deres Majestæts Tjeneste. For Resten,« tilføjede han smilende, »er det en gammel Vane fra Deres Tantes og Faders Tjeneste. Hvorfor skulde jeg aflægge den netop nu, da Talen er om Deres Majestæts Tjeneste?«

»Hvilken Mand!« mumlede Kongen.

Glæden drev Blodet op i Karl den Andens blege Kinder. Imidlertid kom Grimaud, der allerede havde taget sine Ridestøvler paa, trækkende med to af Athos' Heste.

»Blaisois, dette Brev er til Vicomte de Bragelonne. Jeg er, hvis nogen skulde spørge efter mig, rejst til Paris. Dem, Blaisois, betror jeg Huset.«

Blaisois bukkede, omfavnede Grimaud og lukkede Porten.

Femte Kapitel.

Hvori d'Artagnan forbereder sig til at rejse til England.

Da d'Artagnan forlod Kong Ludvig i Blois, begav han sig til Athos' Slot, men fik her at vide, at Athos for to Timer siden var rejst til Paris, og ingen vidste, naar han kom tilbage.

»Det var en daarlig Begyndelse,« tænkte d'Artagnan, »men lad mig da saa opsøge den kære Aramis i hans Præstegaard i Melun og betro ham mine Sorger.«

Som tænkt, saa gjort. d'Artagnan tilbagelagde de fem og fyrretyve Mil paa fire Dage og ankom til Melun, hvor han traf Bazin, der fortalte, at hans Herre var rejst uden at fortælle, hvor han rejste hen, og hvorlænge han blev borte.

D'Artagnen begyndte at blive lidt underlig til Mode over al denne Hemmelighedsfuldhed. Han satte nu sin Lid til Porthos og begav sig paa Vej til dennes Slot Pierrefonds, men her

fik han samme Besked som hos sine to andre gamle Venner.

»Ak!« tænkte d'Artagnan. »Ingen Venner mere, ingen Fremtid mere, aldeles intet! Min Kraft er brudt og den kolde, ubønhørlige Alderdom nærmer sig. Den indhyller i sit Ligklæde alt, hvad der oplivede og forskønnede min Ungdom.«

En Gysen gennemfo'r Gascognerens mod alle Livets Ulykker saa stærke og hærdede Hjerte.

»Hvor rider jeg hen? . . .« sagde han ved sig selv, »hvad vil jeg gøre? . . . Alene, ganske alene, uden Familie, uden Venner . . . Bah!« raabte han pludselig.

Og han satte begge Sporerne i Siderne paa sin Hest.

»Til Paris!« sagde d'Artagnan til sig selv.

Og Dagen efter steg han af i Paris.

Han havde været to Dage om denne Rejse.

Løjtnanten steg af Hesten udenfor en Butik i Gaden des Lombards. En Mand med et velnæret Ydre, der bar et hvidt Forklæde og med en svær Haand strøg sin graa Knebelsbart, udstødte et Glædesskrig, da han saa' den blissede Hest.

»Hr. Chevalier,« raabte han, »er det Dem?«

»God Dag, Planchet,« svarede d'Artagnan og bøjede Ryggen, idet han traadte ind i Butikken.

Planchet førte sin gamle Herre op paa et Værelse paa første Sal og dækkede Bord for ham.

D'Artagnan betragtede nu nærmere Planchets Ansigt, som han ikke havde sét i et helt Aar. Den kløgtige Planchet havde lagt sig Mave til, men hans Ansigt var ikke oppustet. Planchet tronede med ligesaa megen Majestæt i sin Spise-

sal som i sin Butik. Han opvartede sin Herre med et frugalt, men fuldkommen parisisk Maaltid: en Steg, der var stegt hos Bageren, med Gemyse og Salat, og en Dessert, der var taget fra selve Butiken. D'Artagnan syntes godt om, at Urtekræmmeren havde fremtaget en Flaske af denne Anjouvin, der bestandig havde været hans Yndlingsvin.

»I gamle Dage, min Herre,« sagde Planchet med et godmodigt Smil, »var det mig, der drak Deres Vin; nu har jeg den Ære, at De drikker min.«

»Og med Guds Hjælp skal jeg endnu i lang Tid drikke den, min Ven Planchet, thi jer er nu fri.«

»Fri? Har De Permission, min Herre?«

»En ubegrænset!«

»De forlader Tjenesten?« spurgte Planchet overrasket.

»Ja, jeg udhviler mig.«

»Og Kongen?« udbrød Planchet, der ikke kunde faa i sit Hoved, at Kongen kunde undvære en Mand som d'Artagnan.

»Kongen kan søge sin Lykke andet Steds... Men vi har nu nydt et godt Maaltid; luk dine Øren op, thi jeg har faaet en god Idé.«

»Jeg er lutter Øre.«

Og med en mere oprigtig end ondskabsfuld Latter trak Planchet en Flaske hvid Vin op.

»Du skulde vel ikke tilfældig have hørt tale om Hans Majestæt Karl den Første, Konge af England, min kære Planchet?«

»Ak, jo, Herre, De forlod jo Frankrig for at hjælpe ham; men trods denne Hjælp faldt han og havde nær trukket Dem med i sit Fald.«

»Netop, jeg sér, at Du har en god Hukom-

melse, Planchet. Jeg behøver da ikke at minde Dig om en Ting, nemlig at Kong Karl den Første havde en Søn.«

»Han havde to, min Herre,« sagde Planchet; »jeg saa' den anden, Hr. Hertugen af York, i Paris en Dag, da han begav sig til Palais Royal, og man forsikrede mig, at han kun var Kong Karl den Førstes anden Søn. Hvad den ældste angaar, da har jeg kun den Ære at kende ham af Navn.«

»Det er netop ham, som vi skal tale om, Planchet, det er denne ældste Søn, der tidligere kaldtes Prinsen af Wales og som nu hedder Karl den Anden, Konge af England.«

»Konge uden Kongerige,« bemærkede Planchet dybsindig.

»Ja, Planchet, Du kan tilføje, ulykkelige Fyrste, ulykkeligere end en Mand af Folket i Paris' usleste Kvarter.«

Planchet ytrede sin Medlidenhed, som man plejer at gøre det med Folk, man ikke antager nogen Sinde at komme i Berøring med. Forresten saa' han i denne politisk sentimentale Digression ikke det mindste Spor til d'Artagnans kommercielle Idé, og det var denne Idé, han mest brød sig om. D'Artagnan, der havde megen Øvelse i at forstaa Mennesker og Ting, forstod straks Planchet.

»Nu kommer jeg til det,« sagde han. »Denne unge Prins af Wales, Kongen uden Kongerige, som Du meget rigtig bemærkede, Planchet, har vakt min Interesse. Jeg, d'Artagnan, har sét ham tigge om Hjælp hos Mazarin, der er en Skolefux, og hos Kong Ludvig, der er et Barn, og det forekom mig, der forstaar sig paa sligt, at der i den faldne Konges kloge Øjne og ædle

Person fandtes Stof til en modig Mand og en Konge. — Nuvel, Planchet, jeg vil hjælpe Kongen. Jeg laaner tyve tusinde Livres af Dig og skyder selv lige saa mange til; med disse fyrretyve tusinde Livres bringer jeg en Armé paa Benene.«

Planchet slog Hænderne sammen, og da han saa', d'Artagnans alvorlige Ansigt, troede han fuldt og fast, at hans Herre havde mistet Forstanden.

»En Armé . . . ah! Herre,« sagde han med sit mest indtagende Smil, af Frygt for at opirre den Gale og gøre ham rasende. »En Armé . . . hvor stor?«

»Paa fyrretyve Mand,« svarede d'Artagnan.

»Fyrretyve mod maaske fyrretyvetusinde er ikke nok. Vel véd jeg nok, Hr. d'Artagnan, at De alene er lige saa meget værd som tusinde Mand, men hvorfra vil De faa ni og tredive, der kan maale sig med Dem? Og selv om De finder dem, hvem skal saa give Pengene til at betale dem med?«

»Ikke daarligt, Planchet . . . For Fanden! Du taler jo som en Hofmand.«

»Nej, Herre, jeg siger blot min Mening, og det, fordi jeg er bange for Dem i det første Feltslag, De vil levere med Deres fyrretyve Mand.«

»Derfor vil jeg heller ingen Feltslag levere,« sagde Gascogneren leende. »Min kære Planchet, har Du ikke hørt Tale om General Monck, der for Tiden er Englands største Mand?«

»Nu?« spurgte Planchet.

»Nuvel, min Ven, jeg tager derover og med mine fyrretyve Mand bortfører jeg ham, emballerer ham og bringer ham til Frankrig, hvor

to Alternativer frembyder sig for mine blændede Øjne.«

»Og for mine med!« raabte Planchet, henreven af Begejstring. »Vi sætter ham i et Bur og viser ham frem for Penge.«

»Det er et tredie Alternativ, som jeg slet ikke har tænkt mig, Planchet, og som Du har opfundet.«

»Finder De det godt?«

»Ganske vist, men jeg tror, at mine egne er bedre.«

»Lad os da høre Deres.«

»For det første bestemmer jeg visse Løsepenge for ham.«

»Hvor meget?«

»For Pokker, en Fyr som han maa vel være en hundred tusind Daler værd.«

»Eller ogsaa . . .«

»Eller ogsaa, hvad der er endnu bedre, udleverer jeg ham til Kong Karl, som, naar han ikke længere behøver at frygte for Generalen og Diplomaten, selv vil kunne bevirke sin Restauration og, naar det først er sket, vil udbetale mig de omspurgte hundrede tusinde Daler. Det er min Idé; hvad siger Du til den, Planchet?«

»Den er prægtig, min Herre!« udbrød Planchet skælvende af Bevægelse. »Hvorledes er De faldet paa den Idé?«

»Den faldt mig ind en Morgen ved Loires Bredder, medens Kong Ludvig den Fjertende, vor højtelskede Konge, vædede Frøken de Mancinis Haand med sine Taarer.«

»Jeg forsikkrer Dem, Herre, at Deres Idé er udmærket. Men . . .«

»Ah! der er altsaa et men.«

»Tilgiv mig, men det forholder sig omtrent som med Bjørnens Hud — De véd nok — som man vilde sælge, men som først skulde tages af den levende Bjørn. For at fange Hr. Monck maa man angribe ham.«

»Naturligvis — men jeg hverver jo en Armé.«

»Ja, ja, jeg forstaar Dem — en Overrumpling. — De vil have Lykke med Dem, Herre, thi i den Slags Affærer har De ikke Deres Lige.«

»Det er sandt, jeg har Lykken med mig deri,« sagde d'Artagnan med en beskeden Stolthed; »Du indsér nok, at hvis jeg havde min kære Athos, min tapre Porthos og min snilde Aramis med mig, vilde Sagen være meget simpel, men de er forsvundne, som det synes, og ingen véd, hvor de er at finde. Jeg maa altsaa udføre Affæren alene. Synes Du om den og finder Du, at det er en fordelagtig Maade at anbringe sine Penge paa?«

»Rejs, Herre, rejs jo før jo hellere.«

»Pengene er altsaa parate?«

»I Morgen skal De faa dem udbetalt. Vil De have Guld eller Sølv?«

»Guld, det er det bekvemmeste; men hvorledes skal vi ordne denne Sag?«

»Det er den simpleste Sag af Verden, De giver mig et Modtagelsesbevis og intet videre.«

»Nej, nej,« sagde d'Artagnan ivrig, »der maa være Orden i alt. Vi opsætter en Kontrakt i Følge hvilken Du faar en Trediedel af Belønningen, den Dag Kong Karl sidder paa Englands Trone, og jeg de to Trediedele, da det er min Idé, og jeg sætter mit Liv i Vove.«

»Meget vel,« sagde Planchet.

»Er det retfærdigt?« spurgte d'Artagnan.

»Fuldkommen retfærdigt, Herre. Og nu,« sag-

de Planchet, idet han skænkede et Glas Anjou-vin til d'Artagnan, »læg Dem nu til at sove, min kære Herre.«

»Jeg tror Fanden tage mig, at Du har Ret,« sagde d'Artagnan. »I alt Fald vil jeg prøve paa det, eller tænke videre over min Idé.«

Med disse Ord tog d'Artagnan et Lys, gik op paa sit Kammer og lagde sig.

D'Artagnan tænkte saa vel hele Natten, at hans Plan om Morgenen var fuldt færdig.

Han havde først tænkt at hverve fyrretyve Mand, men han kom efterhaanden til det Resultat, at han ligesaa godt kunde nøjes med ti Mand og derved spare en hel Del Udgifter.

Ved denne Beslutning blev d'Artagnan staaende. Han havde allerede i Hovedet en Liste over ti berømte Mænd, som var mishandlede af Lykken og foruroligede af Retfærdigheden. D'Artagnan stod op og begav sig straks ud for at opsøge dem, efter at han havde ladet Planchet vide, at han ikke skulde vente ham til Frokost, og maaske heller ikke til Middag. Efter at have tilbragt halvanden Dag med at strejfe om i visse Huller i Paris havde han opnaaet sit Øjemed; uden at bringe sine Eventyrere i Forbindelse med hverandre, havde han i mindre end tredive Timer samlet et charmant Udvalg af Døgenigte.

Det var for Størstedelen Gardere, hvis Fortjenester d'Artagnan ved forskellige Sammenstød havde haft Lejlighed til at lære at kende, og som Drukkenskab, uheldige Kaardestød, uventet Gevinst i Spil eller Hr. de Mazarin's økonomiske Reformer havde tvunget til at søge Skygge og Ensomhed.

D'Artagnan satte sine Rekruter Stævne i det

nordlige Frankrig, mellem Berghes og Saint-Omer. Seks Dage blev fastsat som den yderste Termin, og d'Artagnan kendte sine berømmelige Rekruters gode Villie og relative Retskaffenhed saa godt, at han var vis paa, at ikke en af dem vilde svigte.

Da dette var besørget, gik han hen for at sige Farvel til Planchet, der forespurgte sig om, hvorledes det gik med hans Armé. D'Artagnan fandt ikke for godt at underrette ham om den Reduktion, han havde foretaget i sit Personel, thi han frygtede for ved denne Tilstaaelse at svække sin Associes Tillid. Planchet blev meget fornøjet ved at høre, at Arméen var hvervet.

Planchet udbetalte i gode Dobbelt-Louisdorer d'Artagnan tyvetusind Livres for sin egen Part og andre tyvetusind ligeledes i smukke dobbelte Louisdorer for d'Artagnans Part.

D'Artagnan tog Afsked med Planchet og red af Sted mod Calais.

Denne By var Samlingsstedet. Han havde opgivet enhver af sine Rekruter Gæstgiverstedet Grand-Monarque, hvor der var billigt at leve, hvor Matroserne søgte og hvor Krigsfolk kunde faa Natteleje, Kost og kort sagt alle Bekvemmeligheder for tredive Sous om Dagen.

D'Artagnan besluttede at komme bag paa dem for straks at komme paa det Rene med, om han turde stole paa dem som gode Kammerater.

Klokken halv Fem om Eftermiddagen indtraf han til Calais.

Gæstgiverstedet Grand-Monarque laa i en lille, med Havnen parallel løbende Gade uden imidlertid at føre ud til selve Havnen; nogle Stræder overskar Havnens og Gadens to store

lige Linier. Gennem Stræderne kom man fra Havnen til Gaden og fra Gaden til Havnen.

D'Artagnan naaede først Havnen, slog ind i et af disse Stræder og befandt sig ganske uventet foran Gæstgiverstedet Grand-Monarque.

Inde i Værtshuset befandt sig nogle Matroser, der havde moret sig med at spille Tærninger, de var nu kommet i Klammeri og udstødte frygtelige Trusler.

Paa en Stenbænk sad to Mænd, der syntes at passe paa Døren; ved fire i Baggrunden af det fælles Værelse opstillede Borde sad otte andre Individer. Hverken Mændene paa Bænken eller ved Bordene tog Del i Trætten eller Spillet. I disse rolige og ligegyldige Tilskuere genkendte d'Artagnan sine ti Mænd.

Striden tiltog imidlertid. En Matros, der ikke længere kunde styre sin Forbitrelse, væltede Bordet med de derpaa liggende Penge. Bordet faldt og Pengene rullede henad Gulvet. I samme Øjeblik styrtede hele Gæstgiverstedets Personale sig over Pengene og en stor Mængde Sølvmønter opsamledes af Folk, der listede sig bort, medens Matroserne slog løs paa hverandre.

Kun de to Mænd paa Bænken og de otte, der sad længere inde i Stuen, syntes, skønt de lod til at være fuldkommen fremmede for hverandre, at være blevne indbyrdes enige om at forholde sig som rolige Tilskuere til Tumulten. To af dem stødte blot med Foden de kæmpende bort, der var kommet for nær til deres Bord.

Men nu blev Matroserne endnu mere rasende.

Den ene af disse, der var halvt beruset af Vrede og helt af Øl, spurgte i en truende Tone den mindste af de to stilfærdige, med hvilken Ret han havde bragt sin Fod i Berørelse med

den gode Guds Skabninger, som ikke var Hunde. Samtidig med, at han gjorde dette Spørgsmaal, holdt han for at give sine Ord mere Eftertryk sin store Næve under Hr. d'Artagnans Rekruts Næse.

Manden blegnede, uden at det var muligt at afgøre, om det var af Vrede eller Angst, han blev bleg. Da Matrosen saa' det, sluttede han, at det var af Angst, og løftede sin Haand i den tydelige Hensigt at lade den falde paa den Fremmedes Hoved. Men uden at man kunde mærke nogen Bevægelse hos den truede Mand, gav han Matrosen et saa voldsomt Stød i Maven, at denne rullede hen til Døren, udstødende frygtelige Skrig. I samme Øjeblik faldt alle den Overvundnes Kammerater over Sejrherren.

D'Artagnan indsaa' nu, at det var paa Tide at træde til, han traadte frem med Kaarden i Haanden og udstødte et kraftigt Holla, der øjeblikkelig gjorde Ende paa Kampen. Idet de kæmpende trak sig tilbage til Væggen, kom d'Artagnan til at staa alene midt i Stuen.

»Hvad er her paa Færde?« spurgte han derpaa Forsamlingen i en majestætisk Tone.

Ved den første Lyd af denne velbekendte Stemme betvang Hr. d'Artagnans Rekruter deres Vrede og holdt op at slaas.

Matroserne paa deres Side samlede, da de saa' den lange dragne Kaarde, d'Artagnans majestætiske Mine og kraftige Arm, der kom deres Modstandere til Hjælp i en til at kommandere tilsyneladende vant Mands Person, Matroserne samlede deres Saarede op.

Pariserne tørrede deres Pander og gjorde Anføreren deres Opvartning.

D'Artagnan blev overvældet med Komplimenter af Værten i Grand-Monarque.

Han modtog dem som en Mand, der véd, hvad der tilkommer ham, og erklærede derpaa, at han, medens Aftensmaden blev tillavet, vilde gaa en Tur i Haven.

Straks tog enhver af Rekrutterne, der forstod Vinket, sin Hat, knappede sin Frakke og fulgte efter d'Artagnan.

Havende et Øje paa hver Finger drev d'Artagnan ned ad Gaden, vel vogtende sig for at standse.

Efter at have naaet et ensomt Sted, standsede d'Artagnan, vendte sig smilende om til dem og sagde:

»Mine Herrer, I véd alle, hvem jeg er. Jeg har hvervet Eder, da jeg kendte Eder som tapre Mænd og ønskede at gøre Eder delagtig i et hæderligt Foretagende. — Det gælder om at komme efter og rapportere til Hr. Overintendanten over Finanserne, hvor meget den engelske Smughandel skader de franske Købmænd. Vi er fattige picardiske Fiskere, der er bleven kastede i Land af en Storm. Vi vil som virkelige Fiskere sælge Fisk. Da man imidlertid kan faa nys om, hvem vi er, og forurolige os, er det nødvendigt, at vi maa være i Stand til at forsvare os. Af den Grund har jeg valgt Eder som snilde og tapre Mænd. Vi vil føre et muntert Liv uden at have synderligt at risikere, thi vi har en mægtig Beskytter i Ryggen.«

Efter denne lille Tale befalede d'Artagnan sine Folk at holde sig parate til at tage til Haag. Nogle af dem skulde drage langs med Kysten og andre følge Vejen til Antwerpen.

Mødestedet blev bestemt til fjorten Dage fra Dato paa Hovedtorvet i Haag.

D'Artagnan anbefalede sine Folk at forene sig to og to. Selv valgte han sig mellem de mindst spidsbubeagtige Ansigter to Gardere, som han tidligere havde kendt, og hvis eneste Fejl var, at de var forfaldne til Drik og Spil. Disse Mænd havde bevaret et nogenlunde civiliseret Anstrøg. For ikke at gøre de andre skinsyge lod d'Artagnan dem rejse først. Han beholdt sine to Gardere tilbage, opklædte dem af sin egen Garderobe og rejste i Selskab med dem.

Fjorten Dage efter var hele Troppen samlet i Haag.

D'Artagnan bemærkede, at alle hans Folk havde forklædt sig som mere eller mindre af Havet mishandlede Matroser.

D'Artagnan indkvarterede dem i et Værtshus i Newkerke-Street og tog selv Logi ved den store Kanal.

Han hørte, at Kongen af England var kommet tilbage til sin Allierede, Vilhelm den Anden af Nassau, den hollandske Statholder. Han erfarede fremdeles, at Kong Ludvig den Fjortendes Afslag noget havde kølnet den Beskyttelse, der hidtil var bleven ham tilstaaet, og at han som Følge heraf havde trukket sig tilbage til et lille Hus i Landsbyen Scheweningen, der laa i Dunerne ved Strandbredden, en lille Mil fra Haag.

Der, sagde man, trøstede den ulykkelige Landsforviste sig i sit Exil med at betragte den umaadelige Nordsø, der skilte ham fra hans England, ligesom den en Gang havde skilt Marie Stuart fra Frankrig.

D'Artagnan tog en Gang til Scheweningen for

at forvisse sig om Sandheden af det, man havde fortalt om Fyrsten. Han saa' virkelig Karl den anden i dybe Tanker komme ud af en til Skoven førende lille Laage og spadsere ved Strandbredden uden en Gang at tiltrække sig Fiskernes Opmærksomhed.

D'Artagnan saa' Kongen stirre paa det umaadelige Hav og derpaa vende tilbage til det enligt beliggende Hus.

Allerede samme Aften lejede d'Artagnan for tusinde Livres en Fiskerbaad, der var fire værd. Det ene tusinde betalte han kontant og deponerede de tre andre hos Borgmesteren. Derefter indskibede han om Natten i Mulm og Mørke sine Folk, og Klokken tre om Morgenen, da Flodtiden begyndte, gik han til Søs.

Sjette Kapitel.

Hvori Forfatteren mod sin Villie er nødt til at komme med lidt Historie.

Medens Konger og Mennesker saaledes beskæftigede sig med England, gik en Mand, hvis Navn skulde optegnes i Historien med glimrende Bogstaver, sin hemmelighedsfulde og dristige Gang. Ingen vidste, hvor han vilde hen, skønt ikke alene England, men Frankrig og hele Europa havde Blikket fæstet paa ham.

Monck havde nylig erklæret sig for Rumpparliament'et, som General Lambert, følgende Cromwells Eksempel, hvis Underbefalingsmand han havde været, havde holdt i en saa streng Blokade for at faa det til at gøre, som han vilde, at intet Medlem under hele denne Blokade

kunde slippe ud og kun et, Peter Wentwort, havde kunnet komme ind.

Alt drejede sig om Lambert og Monck, af hvilke den første repræsenterede den militære Despotisme og den anden den rene Republikanisme.

Monck og Lambert havde lige fra Begyndelsen af haft deres Bestræbelser rettede paa at skabe sig en Armé: Monck i Skotland, hvor Presbyterianerne og Royalisterne, med andre Ord de Misfornøjede, havde søgt Tilhold, Lambert i London, hvor som altid den stærkeste Opposition fandtes mod den dèr bestaaende Magt.

Monck havde pacificeret Skotland, dannet sig en Armé og søgt sig et Tilflugtssted dèr; den ene forsvarede det andet; Monck vidste, at Dagen endnu ikke var kommet, den af Herren til en stor Begivenhed bestemte Dag, og derfor syntes hans Sværd at være rustet i Skeden. Uangribelig i sit vilde og bjergrige Skotland, absolut General, Konge over en Armé paa elleve tusinde gamle Soldater, som han mere end én Gang havde ført til Sejr; lige saa godt og bedre underrettet om Sagernes Gang i London end Lambert, der garnisonerede i City — saaledes var Moncks Stilling, da han hundrede Mil fra London erklærede sig for Parlamentet.

Det var i London, at Lambert erfarede den Beskyttelse, som Monck fra Skotlands Grænser lovede Parlamentet. Efter hans Mening var der ingen Tid at spilde og laa Tweed ikke længere borte fra Themsen, end at en Armé kunde marchere fra den ene Flod til den anden, især naar den var godt kommanderet.

Dertil kom, at Moncks Armé efter hans Overbevisning paa sin Vej gennem England vilde vokse som en Sneboldt. Han samlede derfor sin Armé, der var frygtelig baade ved sin Sammensætning og sit Antal, og ilede Monck i Møde, der rykkede frem i smaa Dagmarcher.

De to Arméer nærmede sig hinanden paa Højden af Newcastle; Lambert, som kom først, kamperede i selve Byen.

Den altid forsigtige Monck gjorde Holdt, hvor han var, og opslog sit Hovedkvarter i Coldstream ved Tweed.

Synet af Lambert udbredte Glæde i Moncks Armé, medens derimod Synet af Monck bragte Forvirring i Lamberts Armé. Man skulde næsten tro, at disse uforfærdede Kæmpere, der havde gjort saa megen Spektakel i Londons Gader, var marcherede ud i Haab om ikke at møde nogen, og at de nu, da de saa', at de havde mødt en Armé, man skulde næsten tro, siger vi, at disse uforfærdede Kæmpere var komne paa den Tanke, at de var mindre gode Republikanere end Moncks Soldater, eftersom disse opretholdt Parlamentet, medens Lambert ikke opretholdt noget, ikke en Gang sig selv.

Hvad Monck angaar, saa, hvis han gav sig af med at tænke, maatte det være meget sørgelige Tanker, thi Historien fortalte, at den Dag, han ankom til Coldstream, ledte man forgæves i hele Byen efter en Bede.

Hvis Monck havde kommanderet en engelsk Armé, vilde det have været nok til at faa den til at desertere. Men det gaar ikke med Skotterne som med Englænderne, for hvem Kød er en absolut Nødvendighed. Skotterne tog til Takke med en Smule Byg, der er knust mellem

to Stene, rørt ud med Vand og bagt paa en Sandsten.

Monck, der var lige saa sulten som hans Folk, men affekterede den fuldkomneste Ligegyldighed med Hensyn til det manglende Kød, tog sig en halv Tomme lang Skraa og begyndte at tygge løs paa den, idet han forsikrede sine Officerer, at Sult ikke var andet end en Indbildning, og at man desuden aldrig kunde være sulten, saa længe man havde noget at putte mellem Tænderne.

Mellem Moncks og Fjendens Lejr laa et gammelt Abbedi, hvoraf der i vore Dage knap er nogle Ruiner tilbage, men som den Gang kaldtes Abbediet Newcastle. Det laa paa en stor Slette, der næsten var et Morads, da det gennemstrømmedes af Flodens mange Kilder. Imidlertid fandtes der mellem disse mange Vandpytter forskellige faste Punkter, der tidligere havde været brugte til Køkkenhave, Park, Lysthave o. s. v.

Monck havde ladet dette Sted besætte, da det truede hans Front. Paa den anden Side af Abbediet saa's Fjendens Vagtild. Men mellem denne og Abbediet løb Tweed.

Monck kendte til Punkt og Prikke denne Stilling, da Newcastle og dets Omegn mere end én Gang havde tjent ham til Hovedkvarter. Han vidste, at hans Fjende vel om Dagen kunde kaste Blænkere ind mellem Ruinerne og aabne en Skærmydsel, men at han nok vilde vogte sig herfor om Natten, og han følte sig derfor fuldkommen sikker.

Efter at han havde nydt det, han kaldte sin Aftensmad, kunde hans Soldater se ham ligesom Napoleon Aftenen før Slaget ved Austerlitz sid-

de og sove paa hans Træstol, beskinnet dels af Lampen og dels af Maanen, der begyndte at komme til Syne.

Klokken var altsaa omtrent halv ti.

Pludselig vaktes Monck af sin Slummer, der maaske var forstilt, af en Trop Soldater, der nærmede sig med høje Skrig.

Generalen aabnede Øjnene.

»Nu, Børn, hvad er der paa Færde?« spurgte han.

»General,« svarede flere Stemmer, »General, De vil faa Aftensmad.«

»Jeg har spist til Aften,« svarede denne roligt, »og jeg fordøjer nu, som I sér. Men træd indenfor og fortæl mig, hvad der fører Eder herhen.«

»En Nyhed, General. Vi har i dette Øjeblik opsnappet en Fiskerbaad, der var paa Vejen til Lejren i Newcastle med Fisk.«

»Hvem er disse Fiskere?«

»Picardiske Søfolk, der har fisket paa Kysterne af Frankrig eller Holland og af Vinden er blevne kastede i Land her.«

»Taler nogle af dem vort Sprog?«

»Skipperen sagde nogle engelske Ord til os.«

»Det er godt,« sagde Generalen; »jeg ønsker at se disse Folk, bring dem til mig.«

En Officer fjernede sig straks for at hente dem og kom kort efter tilbage med Baadføreren, en Mand paa halvtreds til fem og halvtredsindstyve Aar. Han var af Middelhøjde og bar en Pjækkert af grovt Stof og en Hue, der var trukket langt ned over Øjnene; i hans Bælte sad en Kniv og hans Gang var som Sømænds i Almindelighed.

Monck betragtede længe med et gennembo-

rende Blik Fiskeren, der smilte til ham paa den halv listige, halv enfoldige Maade, der er ejendommelig for vore Bønder.

»Taler Du Engelsk?« spurgte Monck paa fortræffelig Fransk.

»Temmelig daarlig, Mylord,« svarede Fiskeren.

Dette Svar blev givet med en Akcent, der snarere passede for Folk fra den anden Side af Loire end for dem, der har hjemme i det vestlige og nordlige Frankrig.

»Men Du taler det dog,« vedblev Monck for endnu en Gang at høre denne Akcent.

»Ih! vi Søfolk taler lidt af alle Sprog,« svarede Fiskeren.

»Du er Fisker?«

»Ja, Mylord, og det en udmærket Fisker. Jeg har fanget en Helleflynder, der vejer i det mindste tredive Pund, og over halvtredsindstyve Muller; jeg har ogsaa smaa Hvidlinger.«

»Du sér mig snarere ud til at have fisket i Bugten ved Gascogne end i Kanalen,« bemærkede Monck smilende.

»Jeg er ogsaa fra Syden, men er det til Hinder for at være en god Fisker, Mylord?«

»Nej, og jeg vil købe dine Fisk af Dig; vær nu oprigtig, for hvem havde Du bestemt dem?«

»Jeg vil ikke skjule for Dem, Mylord, at jeg var paa Vejen til Newcastle, idet jeg holdt mig langs med Bredden, da en Del Ryttere kom i den modsatte Retning, befalede mig at ro tilbage til Deres Herligheds Lejr eller i modsat Fald faa en Salve. Da jeg ikke er rustet til Krig,« tilføjede Fiskeren smilende, »var der ikke andet for end at adlyde.«

»Og hvorfor vilde Du til Lambert og ikke til mig?«

»Sér De, Mylord, jeg vilde til Hr. Lambert, fordi de Herrer fra Byen betaler godt, medens I puritanske, presbyterianske Skotter, hvad I vil, spiser lidt, men slet ikke betaler.«

Monck trak paa Skuldrene, men kunde dog ikke lade være at smile.

»Og dine Kammerater, hvor er de?«

»O, mine Kammerater er blevne om Bord, det er uvidende Matroser.«

»Medens Du . . .« bemærkede Monck.

»O, jeg,« svarede Skipperen smilende, »har rejst meget omkring med min Fader, og jeg véd, hvad en Sou, en Daler, en Pistol, en Louisdor og en dobbelt Louisdor hedder i alle europæiske Tungemaal, derfor lytter min Besætning til mig som til et Orakel og adlyder mig som en Admiral.«

»Det er en fiffig Skælm,« tænkte Monck.

Efter nogle Minuters Tavshed, i hvilke han havde betragtet Fiskeren, vedblev Generalen:

»Du kommer fra Ostende, siger Du?«

»Ja, Mylord, direkte.«

»Du har da hørt tale om Dagens Begivenheder, thi jeg tvivler ikke om, at man i Frankrig og Holland beskæftiger sig dermed. Hvad foretager han sig, som kalder sig Konge af England?«

»O, Mylord,« udbrød Fiskeren, »De kunde virkelig ikke henvende Dem til nogen bedre end til mig for at faa dette Spørgsmaal besvaret. Tænk Dem, Mylord, da jeg løb ind til Ostende for at sælge den Smule Makrel, jeg havde fisket der, saa' jeg Ex-Kongen spadsere paa Dunerne, ventende paa sine Heste, der skulde bringe

ham til Haag; det er en høj, bleg Mand med sort Haar og et noget haardt Udtryk. Han sér forresten ud til at befinde sig ilde, og jeg tror ikke, at den hollandske Luft bekommer ham vel.«

Generalen syntes at blive mere og mere tilfreds med sin Undersøgelse.

»Du har maattet høre, i hvilken Hensigt denne Ex-Konge, som Du kalder ham, begav sig til Haag.«

»O, ja, ganske vist har jeg hørt det,« sagde Fiskeren.

»I hvilken Hensigt var det da?«

»Altid den samme,« svarede Fiskeren; »han har jo den fikse Idé at ville tilbage til England.«

»Du er stærk i Politiken, som det lader til,« bemærkede Monck.

»O, Mylord, vi Sømænd er vant til at studere Vandet og Luften, med andre Ord de to bevægeligste Ting i Verden, og det er sjeldent, at vi tager fejl i andre Retninger.«

»Naa,« sagde Monck, gaaende over til noget andet, »jeg vil give Dig et Raad. Hvis Du vender tilbage til General Lambert . . .«

Fiskeren gjorde en Bevægelse med Hovedet og Skuldrene, som om han vilde sige:

»Siden han nu en Gang har sat sig det i Hovedet, er det ikke værd at modsige ham.«

»Saa drag ikke gennem Sumpene,« vedblev Monck; »Du vil have Penge hos Dig og i Sumpene har jeg lagt nogle Skotter i Baghold. Det er uhøflige Folk, der kun daarligt forstaar det Sprog, Du taler, skønt det forekommer mig at bestaa af tre Sprog, og som let kunde fratage Dig, hvad jeg har givet Dig, og naar Du kommer hjem, vil Du saa sige, at General Monck

har to Hænder, en skotsk og en engelsk, og at han tager igen med den skotske Haand, hvad han har givet med den engelske.«

»O, General, jeg vil gaa, hvorhen De ønsker, vær De ganske rolig i saa Henseende,« sagde Fiskeren med en Angst, der var altfor levende til ikke at være overdreven.

»Saa vil jeg lade Dig bringe til din Baad.«

»Som Deres Herlighed behager. Hvis Deres Herlighed vilde lade mig føre tilbage af en Tømmermand, vilde jeg være Dem meget forbunden.«

»Hvorfor det?«

»Fordi de Herrer af Deres Armé, da de trak min Baad op ad Floden, har sønderslaaet den mod Klipperne, saa at jeg har i det mindste to Fod Vand i Lasten, Mylord.«

»Du er en skikkelig Djævel,« sagde Monck, hvis forskende Blik ikke havde kunnet opdage nogen Skygge i Fiskerens klare Øjne. »Holla, Digby!«

En Adjutant traadte frem.

»Bring denne værdige Gut og hans Kammerater til de smaa Kantinetelte foran Sumpene; der vil de være i Nærheden af deres Baad og kommer da ikke til at ligge i Vand i Nat. Hvad er der, Spithead?«

Spithead var den Sergent, af hvem Monck havde laant Skraaen.

»Mylord,« svarede Spithead, »en fransk Adelsmand har i dette Øjeblik indfundet sig ved Forposterne og forlanger at tale med Deres Herlighed.«

»Hvem er denne Adelsmand?« spurgte Monck.

»Han sagde mig det, Mylord,« svarede Spithead, »men de fordømte franske Navne er saa

vanskelige at udtale, at jeg har glemt det. Forresten er denne Adelsmand, efter hvad mine Folk siger, den samme, som i Gaar fremstillede sig, da vi holdt Rast, og som Deres Herlighed ikke vilde modtage.«

»Det er sandt, jeg holdt Krigsraad. Men lad ham blive ført herhen.«

»Og den Mand der, Mylord?« sagde Spithead pegende paa Fiskeren, som under denne Samtale var bleven staaende ubevægelig som en Mand, der sér, men ikke forstaar, hvad der foregaar.

»Ah! det er sandt,« sagde Monck.

Derpaa vendte han sig om til Fiskeren og sagde:

»Farvel, min gode Mand, jeg har sørget for et Natteleje til Dig. Vis ham Vej, Digby. Vær ikke bange, Du skal straks faa dine Penge sendt.«

»Tak, Mylord,« svarede Fiskeren.

Og han gik bukkende bort, ledsaget af Digby.

Hundrede Skridt fra Teltet genfandt han sine Kammerater, der hviskede ængstelig sammen. Men han beroligede dem ved et Tegn.

Adjutanten indkvarterede sine Gæster i et ret renligt Telt, som en irsk Soldaterkone maatte forlade med sine seks Børn. Et stort Baal brændte udenfor Teltet. Adjutanten ønskede Matroserne en god Nat efter at have gjort dem opmærksomme paa, at man fra Teltet kunde sé Baadens Master. Dette Syn syntes at glæde Skipperen overordentlig.

— — —

Den franske Adelsmand, som Spithead havde meldt for Monck, passerede de forskellige Poster uden en Gang at sé sig omkring af Frygt

for at synes indiskret. Som det var blevet befalet, førtes han til Generalens Telt. Man lod ham blive alene i Forværelset, hvor Monck indfandt sig, efter at han havde modtaget sine Folks Rapport og gennem en Revne i Teltvæggen studeret den Fremmedes Ansigt.

»Mylord,« sagde Adelsmanden paa godt Engelsk, »jeg har udbedt mig en Sammenkomst med Deres Herlighed i Anledning af en meget vigtig Sag.«

»Tal, min Herre, hvad er til Deres Tjeneste og hvad ønsker De af mig?«

»De skal faa det at vide, men sig mig først: er vi alene?«

»Fuldkommen, min Herre, med Undtagelse af Skildvagten, der staar paa Post uden for Teltet.«

»I saa Fald, Mylord,« sagde Adelsmanden ligesaa roligt, som om han en lang Tid havde været en Ven af Generalen, »vil jeg tale til Deres Herlighed, fordi jeg véd, at De er en retskaffen Mand. Forresten vil den Meddelelse, jeg staar i Begreb med at gøre Dem, vise Dem, hvor højt jeg agter Dem.«

»Jeg takker Dem, min Herre,« svarede Monck, »men jeg beder Dem, sig mig først, hvem De er.«

»Jeg hedder Grev de la Fère, min Herre,« sagde Athos med et Buk.

»Grev de la Fère?« gentog Monck, huskende sig om. »Om Forladelse, min Herre, men det forekommer mig at være første Gang, at jeg hører det Navn. Beklæder De en eller anden Post ved Hoffet i Frankrig?«

»Nej, jeg er en simpel Adelsmand.«

»Hvilken Værdighed?«

»Kong Karl den Første gjorde mig til Rid-

der af Hosebaandsordenen og Dronning Anna af Østerrig har givet mig Helligaandsordenen. Det er mine eneste Værdigheder, min Herre.«

»Hosebaandsordenen! Helligaandsordenen! De er Ridder af disse to Ordener, min Herre?«

»Ja.«

»Og ved hvilken Lejlighed har De opnaaet en saa stor Naade?«

»For nogle Tjenester, som jeg viste Deres Majestæter.«

Monck betragtede forbavset denne Mand, der syntes ham paa én Gang saa simpel og saa stor.

»I Aaret 1648 opholdt jeg mig i længere Tid i Newcastle,« vedblev Athos, »det var paa Kong Karl den Førstes Tid, den Gang højsalig Kongen blev udleveret til Hr. Cromwell af Skotterne. Jeg havde den Gang en betydelig Sum Guld hos mig og Dagen før Slaget skjulte jeg den, maaske drevet af en Anelse om, hvorledes det vilde gaa den næste Dag, i Klosteret Newcastles Hovedkælder, i det Taarn, hvis maanebeskinnede Tinde De kan sé herfra. Der ligger min Skat altsaa begravet og jeg er kommet for at bede Deres Herlighed tillade mig at føre den bort, førend Bygningen under det forestaaende Slag bliver ødelagt ved en Mine eller paa en anden Maade, og mit Guld enten adsplittet eller røvet af Soldaterne.«

Monck forstod sig paa Mennesker; han kunde ikke andet end tilskrive den franske Adelsmands Meddelelse en ædel Tillid og han følte sig dybt rørt deraf.

»De har bedømt mig fuldkommen rigtig, min Herre,« sagde han. »Men er Summen virkelig værd, at De udsætter Dem for Fare for dens

Skyld? Tror De, at den endnu findes der, hvor De har gemt den?«

»Den er der, min Herre, det kan De forlade Dem paa.«

»De besvarer kun mit ene Spørgsmaal, men nu det andet . . .«

»Den er meget betydelig, Mylord, thi det er en Million, som jeg har forvaret i to Krudttønder.«

»En Million!« udbrød Monck, hvem Athos denne Gang betragtede stivt og længe.

Monck mærkede det og hans Mistillid vendte tilbage.

»Han lægger en Snare for mig,« tænkte han. »Altsaa,« vedblev han, »ønsker De at opgrave denne Sum, saa vidt jeg har forstaaet Dem?«

»Ja, hvis De tillader det, Mylord.«

»I Dag?«

»Endnu i Aften, og det paa Grund af de Omstændigheder, som jeg har forklaret Dem.«

»Lad gaa da. Jeg vil lade Dem opsøge Deres Penge, hvis de forresten er der endnu; men det er mere end tvivlsomt, thi siden 1648 er der gaaet tolv Aar og forefaldet mange Ting.«

Monck lagde Eftertryk paa dette Punkt for at sé, om den franske Adelsmand vilde gribe den Udvej, der herved aabnedes ham, men Athos var bestemt.

»Jeg forsikrer Dem, Mylord,« sagde han med fast Stemme, »at det er min fuldkomne Overbevisning, at de to Krudttønder hverken har skiftet Plads eller Herre.«

Dette Svar betog Monck én Mistanke, men indgød ham en anden.

Formodentlig var denne Franskmand udsendt for at forlokke Parlamentets Beskytter.

»Nuvel, min Herre,« vedblev Monck, »jeg vil af Nysgerrighed gøre Dem Følgeskab. De vilde forresten møde de største Vanskeligheder paa Deres Vej gennem Lejren, hvis De ikke havde mig eller en af mine Løjtnanter med Dem.«

»Jeg vilde virkelig ikke tillade Dem, General, at gøre Dem Ulejlighed, hvis jeg ikke trængte til Deres Følgeskab; men da jeg indsér, at Deres Ledsagelse er ikke blot hæderlig, men ogsaa nødvendig for mig, modtager jeg den.«

»Det er godt,« sagde Monck, »jeg følger med Dem.«

Med disse Ord spændte han et kort Sværd om Livet og stak en Pistol i Bæltet, ved hvilken Bevægelse de fine Ringe af et Brystharnisk kom til Syne, som var bestemt til at beskytte ham mod Snigmorderdolke.

Derpaa vendte han sig om til Athos og sagde:

»Er De færdig, min Herre? Jeg er det.«

I Modsætning til Monck lagde Athos sin Dolk og sit Sværd paa et Bord, og, idet han ligesom for at søge efter sit Lommetørklæde aabnede sin Frakke, lod han under en fin Battistes Skjorte sit blottede Bryst til Syne.

»Det er i Sandhed en mærkværdig Mand,« tænkte Monck, »han er aldeles vaabenløs, han maa altsaa have et Baghold derhenne.«

»General,« sagde Athos, som om han havde gættet Monck's Tanker, »en stor Hærfører bør aldrig dumdristig udsætte sig for Fare; det er mørkt, Vejen over Sumpene kan frembyde Farer, tag derfor Folk med Dem.«

»De har Ret,« svarede Monck og kaldte paa Digby.

Adjutanten traadte ind.

»Halvtredsindstyve med Sværd og Musketter bevæbnede Mænd,« sagde han og saa' paa Athos.

»Det er temmelig faa,« sagde Athos, »hvis der er nogen Fare forbunden med vor Vandring, og alt for mange, hvis det ikke er Tilfældet.«

»Jeg vil gaa alene,« sagde Monck. »Jeg behøver ingen Folk, Digby. Kom, min Herre.«

Syvende Kapitel.

Sumpene.

Athos og Monck passerede paa Vejen fra Lejren til Tweed det samme Terrain, hvorigennem Digby havde ført Fiskeren fra Tweed til Lejren. Athos havde kun Øje for de triste Omgivelser, medens Monck udelukkende holdt Øje med Athos.

Efter ti Minuters Gang mellem Teltene, der stod tættere i Nærheden af Hovedkvarteret, slog Monck ind paa en lille Vej, der delte sig i tre Grene. Den til venstre førte til Floden, den mellemste til Abbediet Newcastle over Sumpene og den til højre gennemskar de yderste Linier af Monck's Lejr.

Paa denne Side af Floden, omtrent fem hundrede Skridt fra det gamle Abbedi, havde Fiskerne deres Kvarter mellem en Mængde smaa Telte, som Soldaterne havde opslaaet til deres Koner og Børn.

Da Monck ankom til det Sted, hvor Vejen delte sig, standsede han og sagde til sin Ledsager:

»Kender De Vejen, min Herre?«

»Hvis jeg ikke tager fejl, General, er det den midterste Vej, der fører til Abbediet.«

»Ganske rigtigt, men vi maa have Lys for at finde Vej i Kældrene.«

»Den første den bedste Soldat kan lyse for os, General.«

»Nej,« svarede Monck, »jeg vil foretrække en af de franske Matroser, der i Aften har solgt Fisk til mig. De rejser i Morgen og Hemmeligheden vil altsaa være bedst bevaret hos dem. Faar den skotske Armé derimod Nys om, at man finder Skatte i Abbediet Newcastle, vil mine Højlændere tro, at der ligger en Million under hver Flise, og ikke lade Sten paa Sten tilbage af Bygningen.«

Da Generalen nærmede sig Fiskernes Telt, forekom det ham, at en Skikkelse sneg sig ind i Teltet; men da han traadte indenfor, saa' han, at han havde taget fejl, thi alle sov mellem hverandre.

Athos blev udenfor Teltet, da han frygtede for, at man skulde mistænke ham for at være i Forstaaelse med nogen af sine Landsmænd.

»Holla!« raabte Monck paa Fransk, »vaagn op! Jeg behøver en Mand til at lyse for mig,« vedblev Monck.

Alle kom i en Fart paa Benene, Skipperen først.

»Deres Herlighed kan stole paa os,« sagde en Stemme, der fik Athos til at fare sammen. »Hvorhen gælder Rejsen?«

»Det skal Du faa at sé. Kom hurtig med en Lygte.«

»Det er forunderligt,« tænkte Athos, »hvilken besynderlig Stemme den Fisker har.«

»Slaa Ild,« raabte Fiskeren, »skynd Jer lidt.«

Derpaa tilføjede han sagte til en af sine

Kammerater, der befandt sig i Nærheden af ham:

»Lys Du, Menneville, og hold Dig parat til alt.«

En af Fiskerne slog Ild og tændte med en Svovlstik en Lygte.

»Er De færdig, min Herre,« spurgte Monck Athos, som vendte sig bort, for at Lyset ikke skulde falde paa hans Ansigt.

»Ja, General,« svarede han.

»Ah! den franske Adelsmand!« hviskede Skipperen. »For Fanden! det var et heldigt Indfald af mig, Menneville, at overdrage Dig denne Forretning. Han kunde let have kendt mig. Lys! lys!«

Monck, Athos og Fiskeren forlod Teltet.

De var knap kommet tyve Skridt bort fra Teltet, da den samme Skikkelse, der var forekommet dem at snige sig ind i Teltet, kom ud af det og krøb hen til de ved Vejen anbragte Palissader, hvorfra han opmærksomt holdt Øje med Generalen.

De tre Skikkelser forsvandt imidlertid i Taagen. De gik hen ad Newcastle til, hvis hvide Huse tog sig ud som Grave.

Efter et Øjebliks Ophold i Porthvælvingen traadte de indenfor. Monck gav Feltraabet og traadte ind i det Indre af Klosteret efter de to andre, vogtende paa den mindste Bevægelse af Athos, og beredt til at støde sin Dolk i Livet paa Adelsmanden ved det første mistænkelige Tegn, han opdagede. Men Athos skred med faste og sikre Skridt gennem Salene og Gaardene.

Da Athos var kommet til Kældrene, der laa

under den store Sal, men hvortil Indgangen var fra Kapellet, standsede han.

»Vi er nu ved Maalet, General,« sagde han. »Men vi maa have en Løftestang.«

»Det kan vi let faa.«

Monck og Athos saa' sig omkring og fik Øje paa et lille Asketræ, der voksede i et Hjørne ved Muren og hvis Grene havde skjult Vinduet.

»Har Du en Kniv?« sagde Monck til Fiskeren.

»Ja, min Herre.«

»Skær saa dette Træ om.«

Fiskeren gjorde, som det blev ham befalet.

Da Asken var skaaret om og tildannet som en Løftestang, begav de tre Mænd sig ind i Kælderen.

»Nu er vi der,« sagde Athos og viste Generalen en latinsk Indskrift.

Athos tog Løftestangen.

»Skal jeg hjælpe Dem?« spurgte Monck.

»Tak, Mylord, men jeg vil ikke have, at Deres Herlighed skal lægge Haand paa et Værk, for hvilket De maaske ikke vilde bære Ansvaret, hvis De kendte dets sandsynlige Følger.«

Monck saa' op.

»Hvad mener De, min Herre?« spurgte han.

»Jeg mener . . . Men Manden der . . .«

»Han ønsker ganske vist at have mig alene i denne Kælder,« tænkte Monck. »Men lige meget, siden jeg har sagt A, vil jeg ogsaa sige B.«

»Min Ven,« sagde Monck til Fiskeren, »gaa op ad den Trappe, hvorad vi er kommen ned, og pas paa, at ingen forstyrrer os.«

Fiskeren lavede sig til at gaa.

»Lad din Lygte blive,« tilføjede Monck, »den vilde røbe din Nærværelse og maaske skaffe Dig en Kugle i Livet.«

Fiskeren lod til at sætte Pris paa dette Raad, satte Lygten paa Jorden og forsvandt op ad Trappen.

Monck tog Lygten og flyttede den hen til Foden af Søjlen.

»Det er altsaa mange Penge, der er gemt i denne Grav?« spurgte han.

»Ja, Mylord, om fem Minuter vil De selv kunne overbevise Dem derom.«

Paa samme Tid slog Athos et vældigt Slag paa Kalken, der revnede og derved frembød en Aabning, hvori Løftestangen kunde anbringes. Athos stak denne ind i Hullet og snart gav hele Stykker af Kalk efter, hvorpaa han fjernede Stenene, og man kunde nu sé de to Tønder, som stod med Enderne mod hinanden.

»Mylord,« sagde Athos, »De sér nu, at mine Anelser ikke har skuffet mig.«

»Ja, min Herre,« svarede Monck, »og jeg antager, at De er tilfreds, ikke sandt?«

»Ganske vist; Tabet af disse Penge vilde have været meget føleligt for mig; men jeg var fuldkommen overbevist om, at Gud, der beskytter den gode Sag, ikke vilde have tilladt, at dette Guld, der skal bringe den til at sejre, blev stjaalet.«

»Deres Ord er paa Ære ligesaa hemmelighedsfulde som Deres Handlinger, min Herre,« sagde Monck. »For et Øjeblik siden forstod jeg Dem heller ikke, da De sagde, at De vilde vælte Ansvaret for nærværende Foretagende over paa mig.«

Athos saa' stift paa Monck, tog sin Hat af og begyndte derpaa med højtidelig Stemme at tiltale sin Ledsager.

»Mylord,« sagde Grev de La Fère, »De er

en ædel Englænder, en loyal Mand; De taler med en ædel Franskmand, en modig Mand. Jeg har sagt Dem, at det Guld, der gemmes i disse to Tønder, tilhørte mig; men det er ikke sandt, det er den første Løgn, jeg i mit Liv har sagt: dette Guld tilhører Kong Karl den Anden, der er forvist fra sit Fædreland, forjaget fra sit Palads, paa en Gang faderløs og uden Trone og berøvet alt, selv den sørgelige Lykke at kysse den Sten, hvorpaa Morderne har skrevet den simple Gravskrift, der evigt vil raabe til Himlen om Hævn over dem:

»Her hviler Kong Karl den Første.«

Monck blegnede let og en umærkelig Gysen gennemfo'r ham.

»Jeg,« vedblev Athos, »jeg, Grev de la Fère, den eneste, den sidste, der er bleven den ulykkelige, forladte Fyrste tro, har tilbudt ham at opsøge den Mand, paa hvem Kongedømmets Skæbne i England for Øjeblikket beror, og jeg er kommet hertil, har givet mig vaabenløs i hans Magt og siger nu til ham:

»Mylord, dette er en Fyrstes sidste Hjælpekilde, som Gud har gjort til Deres Herre og Fødselen til Deres Konge; paa Dem, paa Dem alene beror hans Liv og hans Fremtid. Vil De bruge disse Penge til at lindre de Onder, som England har lidt under Anarkiet, med andre Ord vil De hjælpe eller i al Fald ikke træde i Vejen for Kong Karl den Anden?«

Athos tav. I den Tid, den ædle Adelsmand havde talt, havde Monck ikke givet noget Tegn enten til Misbilligelse eller Bifald. Grev de la Fère saa' bedrøvet paa ham og Synet af hans mørke Aasyn berøvede ham aldeles Modet. En-

delig kom der Liv i Monck og han brød Tavsheden.

»De taler til mig,« sagde Monck, »om Kong Karl den Anden; men jeg beder Dem, min Herre, sig mig, hvad vedkommer dette Fantom af en Konge mig? Jeg er bleven gammel i Krigen og Politiken, der nu til Dags er saa nøje forbundne, at enhver Soldat kæmper med et personligt Formaal for Øje og ikke blindt, som i almindelige Krige. Jeg for mit Vedkommende ønsker maaske intet, men er bange for meget. Af den nuværende Krig afhænger Englands og maaske enhver Englænders Vel. Hvorfor skal jeg, der er aldeles fri, række Haanden til en Fremmed? Og andet er Karl ikke for mig. Jeg staar i Parlamentets Tjeneste, som befaler mig at bekæmpe General Lambert og Kong Karl, der er dets og ikke mine Fjender. Og derfor slaas jeg. Hvis Parlamentet derimod befalede mig at sende mine Soldater til Kysten og tage imod Kong Karl den Anden . . .«

»Vilde De saa adlyde?« udbrød Athos glad.

»Tilgiv mig,« sagde Monck smilende, »jeg, en gammel Karl, stod i Begreb med at sige en Dumhed. Hvor havde jeg dog min Forstand?«

»Altsaa vilde De ikke adlyde?« spurgte Athos.

»Det siger jeg heller ikke, min Herre. Mit Fædrelands Vel gaar fremfor alt hos mig. Hvis Parlamentet befalede mig sligt, vilde jeg betænke mig.«

Athos' Aasyn formørkedes.

»Ja, jeg sér nok,« sagde han, »at Deres Herlighed ikke har Lyst til at begunstige Kong Karl den Anden.«

»De udspørger mig hele Tiden, Hr. Greve;

nu vil jeg med Deres Tilladelse en Gang gøre Gengæld.«

»Gør det, min Herre, og Gud give, at De vilde spørge mig lige saa oprigtigt, som jeg vil svare Dem!«

»Naar De har bragt Deres Prins denne Million, hvilket Raad vil De saa give ham?«

Athos saa' stolt paa Monck.

»Mylord,« svarede han, »for denne Million, som andre maaske vilde bruge til at indlede Underhandlinger med, vil jeg raade Kongen til at hverve to Regimenter for med disse at gøre Landgang i Skotland, som De nylig har beroliget, og skænke Folket de Friheder, som Revolutionen havde lovet det, men ikke givet det. Jeg vil raade ham til selv at stille sig i Spidsen for denne lille Armé, der, tro mig, vil vokse, og lade sig dræbe med Fanen i Haanden og Sværdet i Skeden med de Ord: »Englændere! det er den tredie Konge af min Slægt, som I dræber, vogt Eder for Guds Retfærdighed!««

Monck bøjede Hovedet og faldt i Tanker.

»Naa, lad det være nok herom, Hr. Greve. — Jeg skal give Ordre til at transportere de to Tønder, hvorhen De ønsker det. Hvor bor De, min Herre?«

»I en lille By ved Floden, Deres Herlighed.«

»O, jeg kender den; den bestaar af fem til seks Huse, ikke sandt?«

»Ganske rigtig. Jeg bor i det første hos to Fiskere, hvis Baad bragte mig i Land.«

»Men Deres eget Fartøj, min Herre?«

»Det ligger for Anker en Kvartmil ude i Havet.«

»De har vel ikke i Sinde at rejse lige straks?«

»Jeg vil endnu en Gang forsøge paa at overtale Deres Herlighed.«

»Det vil ikke lykkes Dem,« svarede Monck; »men det er af Vigtighed, at De forlader Newcastle uden der at efterlade den ringeste Mistanke, der kunde skade Dem eller mig. Mine Officerer antager, at Lambert i Morgen vil angribe mig. Jeg for mit Vedkommende tror derimod, at han ikke vil røre sig af Pletten, det er i mine Øjne en Umulighed. Jeg siger Dem det, for at De ikke skal være bange. Forhast Dem derfor ikke med at tage tilbage, inden otte Dage vil der ske noget, enten et Slag eller en Forsoning. Da vil jeg, eftersom De har betragtet mig som en hæderlig Mand og betroet mig Deres Hemmelighed, besøge Dem eller sende Bud efter Dem. Rejs altsaa ikke, førend De hører fra mig.«

»Det lover jeg Dem, Mylord,« udbrød Athos henreven af en Glæde, der var saa stor, at han trods al sin Forsigtighed ikke kunde skjule den.

»Holla!« skreg Monck paa Fransk, idet han nærmede sig Trappen, »holla, Fisker!«

Fiskeren, der var bleven forkølet i Nattekulden, spurgte med hæs Stemme, hvad man vilde ham.

»Gaa hen til Vagten,« sagde Monck, »og befal Sergenten fra General Monck straks at komme herhen.«

Det var et Ærinde, som var meget let at udføre, thi Sergenten, der var bleven nysgerrig ved Generalens Nærværelse i det øde Abbedi, havde lidt efter lidt nærmet sig og befandt sig kun nogle faa Skridt fra Fiskeren.

Han blev følgelig straks bekendt med Generalens Befaling og skyndte sig at ile til.

Monck befalede Sergenten at tage to Mand og hjælpe Athos med at transportere de to Krudttønder til Huset ved Floden.

Derpaa rakte Monck Athos Haanden.

»Ak, Mylord, hvis De vilde!« mumlede Athos.

»Stille, min Herre,« sagde Monck, »det er en Aftale, at vi ikke vil tale mere derom.«

Med disse Ord bukkede han for Athos og gik op ad Trappen; midt paa denne mødte han sine Folk, der steg ned. Han var knapt kommet tyve Skridt fra Abbediet, førend der i det Fjerne hørtes en langtrukken Piben. Monck spidsede Øren, men da han ikke saa' eller hørte noget, gik han videre. Han kom nu til at tænke paa Fiskeren og saa' sig om efter ham, men han var intet Steds at se. Hvis han imidlertid havde brugt sine Øjne bedre, vilde han have sét denne krybe ligesom en Slange henad Jorden og forsvinde i Taagen, der hvilede over Mosen. Han vilde ligeledes have sét et Syn, der vilde have tildraget sig hans Opmærksomhed, nemlig Fiskerens Baad, som havde skiftet Plads og nu laa meget nærmere ved Flodbredden.

Taagen var saa tæt, at man knap kunde se ti Skridt for sig.

Det forekom Monck, som om han hørte Lyden af Aareslag paa sin højre Haand.

»Hvem der?« raabte han.

Men han fik intet Svar. Han spændte nu Hanen paa sin Pistol, trak Kaarden og gik raskere til. At kalde nogen til Hjælp forekom ham at være uværdigt for ham.

Ottende Kapitel.

Kontrebanden.

Klokken var syv om Morgenen og de første Solstraaler beskinnede Floden, da Athos aabnede Vinduerne i sit Sovekammer, der vendte ud mod Floden og i en femten Skridts Afstand fik Øje paa Sergenten og de Soldater, der Aftenen i Forvejen havde ledsaget ham og, efter at have sat Tønderne fra sig, var vendte tilbage til Lejren ad Vejen til højre.

»Er Generalen i Lejren?« spurgte Athos.

»Uden Tvivl, min Herre, eftersom han begav sig derhen, da han forlod Dem i Aftes.«

»Godt, vent paa mig, jeg vil gaa derhen for at bevidne, med hvilken Troskab De har udført det Dem overdragne Hverv, og for at hente min Kaarde, som jeg glemte i Gaar paa Bordet.«

»Det træffer sig meget heldigt,« svarede Sergenten, »thi vi vilde netop bede Dem om at følge med derhen.«

Det forekom Athos, at der var et vist tvetydigt Udtryk i Sergentens Ansigt, men Eventyret i Abbediets Kælder kunde have vakt Mandens Nysgerrighed, og i saa Fald var der ikke noget underligt i, om hans Ansigt bar Spor af de Følelser, der bevægede hans Sjæl.

Athos lukkede omhyggeligt Døren og overgav Nøglerne til Grimaud, der havde opslaaet sin Bolig i selve Indgangen til den Kælder, hvor Tønderne var blevne forvarede. Sergenten eskorterede Grev de la Fère lige til Lejren. Her blev de fire Mand, der havde ledsaget Athos, afløste af en anden Kommando.

Athos fortsatte imidlertid Vejen til Hoved-

kvarteret. I Generalens Telt, hvor han Dagen før var bleven indført, traf han tre højere Officerer: Moncks Løjtnant og to Oberster. Athos saa', at hans Kaarde laa paa Generalens Bord, paa det samme Sted, hvor han selv Aftenen før havde lagt den.

Ingen af Officererne havde før sét Athos og kendte ham følgelig ikke. Da Moncks Løjtnant saa' Athos, spurgte han, om det var den samme Adelsmand, med hvem Generalen havde forladt sit Telt.

»Ja, Deres Herlighed,« svarede Sergenten, »det er den samme.«

»Saa vidt jeg véd, benægter jeg det ikke,« sagde Athos stolt; »og nu, mine Herrer, tillad mig nu at spørge Dem, hvortil alle disse Spørgsmaal skulle føre, og forklar mig navnlig, hvorfor De bruger en saadan Tone imod mig.«

»Min Herre,« svarede Løjtnanten, »naar vi henvender disse Spørgsmaal til Dem, kommer det af, at vi har Ret dertil, og hvad Tonen, hvori de gøres, angaar, da passer den til Situationen.«

»De véd ikke, hvem jeg er, mine Herrer,« genmælede Athos, »men jeg kan lade Dem vide, at jeg kun anerkender General Monck for min Ligemand. Hvor er han? Før mig til ham og, hvis han har noget at spørge mig om, skal jeg svare ham, som jeg haaber, til hans Tilfredshed. Jeg gentager det, mine Herrer, hvor er Generalen?«

»For Fanden! De véd nok bedre end vi, hvor han er!« udbrød Løjtnanten.

»Jeg?«

»Ja, De.«

»Jeg forstaar Dem ikke, min Herre,« sagde Athos.

Officererne saa' paa hinanden.

»De paastaar altsaa, min Herre, ikke at vide, hvor Generalen er?« sagde de.

»Jeg har allerede svaret Dem derpaa, mine Herrer.«

»Ja, men Deres Svar lyder utroligt.«

»Og dog er det sandt, mine Herrer. Folk af min Stand lyver i Almindelighed ikke. Jeg er Adelsmand, og naar jeg ved min Side bærer den Kaarde, som jeg af overdreven Delikatesse i Gaar lod blive liggende paa det Bord, hvor den endnu ligger, skal ingen sige mig andet, end jeg ønsker at høre, det kan De stole paa.«

»Men, min Herre . . .« indvendte Løjtnanten høfligere, slaaet af Athos' koldblodige og imponerende Væsen.

»Min Herre, jeg var kommet hertil for i Fortrolighed at tale med Deres General om Sager af Vigtighed. Han har ikke modtaget mig paa nogen almindelig Maade, hvilket Deres Soldater vil kunne bekræfte. Naar Generalen altsaa har modtaget mig saaledes, har han vidst, at jeg var berettiget dertil. Jeg antager nu, at de ikke er af den Mening, at jeg vil aabenbare mine og endnu mindre hans Hemmeligheder.«

»Men hvad er der i de Tønder?«

»Har De ikke spurgt Deres Soldater derom? Hvad har de svaret Dem?«

»At de indeholdt Krudt og Kugler.«

»Af hvem havde de disse Oplysninger? Det har de sikkert fortalt Dem.«

»Af Generalen, men vi har ikke ladet os narre.«

»Tag Dem i Agt, min Herre, det er ikke længere mig, men Deres General, De giver et Dementi.«

Officererne betragtede atter hinanden. Athos vedblev:

»I Deres Soldaters Paahør bad Generalen mig at vente otte Dage, til hvilken Tid han vilde give mig Svar. Er jeg løbet bort? nej, jeg er blevet.«

»Han har anmodet Dem om at vente otte Dage!« udbrød Løjtnanten.

»Ja, min Herre.«

Løjtnanten vendte sig om til de to andre Officerer og sagde med sagte Stemme:

»Hvis denne Herre taler sandt, er der endnu Haab. Generalen har sikkert nogle saa hemmelige Underhandlinger for, at han har ansét det klogest ikke en Gang at underrette os derom. Hans Fraværelse vil altsaa ikke udstrække sig over otte Dage.«

Vendende sig om til Athos vedblev han:

»Min Herre, skønt vi er overbeviste om Sandheden af, hvad De siger, er der dog en besynderlig Hemmelighedsfuldhed udbredt over det Hele. Generalen er en altfor klog Mand til, at han saaledes skulde forlade sin Armé Dagen før et Slag, uden i det mindste at have underrettet en af os derom. Hvad mig angaar, da tilstaar jeg, at jeg ikke kan andet end tro, at en skæbnesvanger Begivenhed er Aarsagen til hans Forsvinden. I Gaar indfandt nogle fremmede Fiskere sig her for at sælge deres Fisk, og de blev indkvarterede histnede hos Skotterne, det vil sige paa den Vej, som

Generalen har fulgt for at gaa til Abbediet med Herren og vende tilbage igen. Det var en af disse Fiskere, der ledsagede Generalen med en Lygte. Og i Morges var baade Baaden og Fiskerne forsvunden.«

»Jeg sér ikke noget paafaldende heri,« bemærkede en af Obersterne, »thi, naar alt kommer til alt, var disse Folk ikke Fanger.«

»Nej, men jeg gentager det, det var en af dem, der lyste Generalen og Herren til Abbediets Kælder, og Digby har forsikret os, at Generalen ikke havde nogen god Tro til de Folk. Hvem siger os desuden, at disse Fiskere ikke har været i Forstaaelse med Herren, og at han, der sikkert er en tapper Mand, efter at Anslaget er udført, kun er bleven tilbage for ved sin Nærværelse at gøre os trygge og forhindre os fra at finde det rette Spor?«

Denne Bemærkning gjorde Indtryk paa de to andre Officerer.

»Tillad mig, min Herre,« sagde Athos, »at sige Dem, at Deres tilsyneladende meget rimelige Ræsonnement dog ikke holder Stik med Hensyn til de Punkter, der angaar mig. Jeg er blevet tilbage, siger De, for at aflede Deres Mistanke; nuvel, jeg deler tværtimod Deres Mistanke, og jeg siger: Det er umuligt, at Generalen kan være taget bort Dagen før et Slag uden at tale derom til nogen. Leder derfor alle Vegne, baade paa Jorden og Havet; Generalen er ikke rejst bort, eller i alt Fald er det ikke sket med hans gode Villie.«

Officererne raadførte sig med hverandre; efter nogle Minutters Raadslagning sagde Løjtnanten:

»Min Herre, De kan vende tilbage til Deres Kvarter.«

Derpaa gav de Athos en Vagt af halvtredsindstyve Mand, som han indkvarterede i sit Hus og ikke et eneste Øjeblik tabte af Syne.

— — —

To Dage efter de oven fortalte Begivenheder og medens man hvert Øjeblik ventede General Monck tilbage til hans Lejr, kastede en lille hollandsk Felukke, der havde en Besætning af ti Mand, Anker ved Shewveningen, omtrent et Kanonskud fra Land.

Saa snart Felukken havde kastet Anker, stødte en Jolle fra Skibet og nærmede sig Land med otte Matroser, mellem hvilke man saa' en aflang Genstand, en Slags stor Kurv eller Balle.

Strandbredden var øde; de faa Fiskere, der boede i Dunerne, var gaaede til Sengs. Den eneste Skildvagt, der bevogtede Kysten, sov lige saa fast i sit Skilderhus som Fiskerne i deres Senge. Den eneste Lyd, der hørtes, var Vindens Piben.

Man var knap stødt til Land, førend en eneste Mand sprang ud af Jollen, efter at have givet en kort Befaling med en Stemme, der røbede, at han var vant til at kommandere. Som Følge af denne Befaling kom flere Musketter til Syne og den allerede omtalte aflange Pakke, hvori der formodentlig fandtes Smuglergods, blev med megen Forsigtighed transporteret i Land. Saa snart det var gjort, ilede den Mand, der først var sprunget i Land, henad Landsbyen Schewveningen til, styrende Kursen mod det nærmeste Punkt af Skoven. Her opsøgte han det Hus, som vi allerede én Gang har faaet et Glimt af mellem Træerne, og som vi har betegnet som den foreløbige, meget be-

skedne Bolig for den Mand, man af Høflighed kaldte Konge af England.

Den Fremmede nærmede sig Huset og bankede paa, kort efter lød en Stemme indefra, der spurgte:

»Hvad vil De?«

»Jeg ønsker at tale med Hans Majestæt Kong Karl den Anden,« svarede den Fremmede.

»Hvad vil De ham?«

»For Fanden! De gør mig altfor mange Spørgsmaal; jeg holder ikke af at tale gennem lukkede Døre.«

»De er maaske Overbringer af Nyheder, ikke sandt, min Herre?« spurgte Stemmen, der lød som en Oldings.

»Jeg svarer Dem for, at jeg bringer Nyheder, og det uventede. Luk derfor op, om De behager.«

»Jeg kan ikke lukke op, min Herre, førend De har sagt mig Deres Navn.«

»Er det aldeles nødvendigt?«

»Det er min Herres Ordre, min Herre.«

»Nuvel da, jeg er Chevalier d'Artagnan.«

Den Gamle udstødte et Skrig.

»Ah, min Gud!« udbrød Stemmen. »Hr. d'Artagnan! hvilken Lykke! Jeg syntes nok, at jeg skulde kende den Stemme.«

»Nej se, man kender min Stemme her,« sagde d'Artagnan, »det er meget smigrende.«

»O, ja, man kender den,« svarede Oldingen, trækkende Skodderne fra Døren, »og se her Beviset derfor.«

Med disse Ord aabnede han for d'Artagnan, der ved Skinnet af den Lygte, han havde i Haanden, genkendte sin utrættelige Udspørger.

»Ah! for Fanden!« udbrød han, »det er jo Parry! Det burde straks være faldet mig ind.«

»Parry, ja, min kære Hr. d'Artagnan, det er mig. Hvor det glæder mig at se Dem igen!«

Parry gik ind til Kongen for at meddele, hvem der var kommen.

»Hvem vil tale med mig?« spurgte Kongen inde fra Værelset.

»Sire, det er Hr. Chevalier d'Artagnan, der er Overbringer af Nyheder.«

Der hørtes straks en Larm i Værelset; en Dør aabnedes og et stærkt Lysskær faldt ud i Gangen og Gaarden.

Kongen arbejdede ved en Lampe. Papirer bedækkede hans Bord, og han havde just begyndt paa 'Kladen til et Brev, der ved sine talrige Rettelser røbede, hvilken Umage det kostede ham at skrive det.

»Kom indenfor, Hr. Chevalier,« sagde han, vendende sig om.

Men da han fik Øje paa Fiskeren, tilføjede han:

»Hvad var det, De sagde, Parry? Hvor er Hr. Chevalier d'Artagnan?«

»Han staar for Dem, Sire,« sagde d'Artagnan.

»I den Dragt?«

»Ja. Se paa mig, Sire; genkender De mig ikke, fra da de De saa' mig i Blois i Kong Ludvig den Fjortendes Forgemak?«

»Jovel, min Herre, og jeg mindes ogsaa, at De var særdeles forekommende imod mig.«

D'Artagnan bukkede.

»De bringer mig Efterretninger, siger De?«

»Ja, Sire.«

»Formodentlig fra Kongen af Frankrig?«

»Nej, Sire,« svarede d'Artagnan. »De Efterretninger, hvoraf jeg er Overbringer, skriver

sig udelukkende fra mig selv; men jeg vover at haabe, at Deres Majestæt vil laane dem et gunstigt Øre.«

»Tal, min Herre.«

»Hvis jeg ikke tager fejl, Sire, talte Deres Majestæt i Blois meget om den forviklede Tilstand, hvori Englands Affærer befinder sig. Deres Majestæt beklagede sig for sin Broder Ludvig den Fjortende over det vanskelige i at vende tilbage til England og bestige Tronen uden Penge og Mandskab.«

Karl gjorde en utaalmodig Gebærde.

»Og den fornemste Hindring, der stillede sig i Vejen for Dem,« vedblev d'Artagnan, »var en kommanderende General over Parlamentets Armé, der spillede en anden Cromwell histovre. Denne Mand, der generede Deres Majestæt saa meget, var, saa vidt jeg forstod, General Monck?«

»Ja, min Herre, men hvortil disse Spørgsmaal?«

»Ja, jeg véd nok, Sire, at det strider mod Etiketten at spørge Konger. Men jeg haaber, at Deres Majestæt om et Øjeblik vil tilgive mig denne Forsyndelse mod Etiketten. Deres Majestæt tilføjede, at hvis De blot kunde faa ham at se og komme til at tale med ham, skulde De nok enten med det Onde eller det Gode faa Bugt med denne Hindring, den eneste alvorlige, uovervindelige og virkelige, der stillede sig i Vejen for Dem.«

»Det er altsammen fuldkommen sandt. Men min Herre, en Konge, der hverken har Folk eller Penge, hvilket De maa vide er Tilfældet med mig, kan intet foretage sig mod en Mand som Monck.«

»Ja, jeg véd nok, at det var Deres Mening, Sire, men til Held for Dem var det ikke min.«

»Hvad vil De sige dermed?«

»At jeg uden Folk og Penge har gjort, hvad Deres Majestæt ikke troede at kunne gøre uden en Armé og en Million.«

»Hvorledes! hvad siger De? hvad har De gjort?«

»Hvad jeg har gjort? Ih, jeg er rejst derover og har fanget denne Mand, der generede Deres Majestæt saa meget.«

»I Sandhed, De er gal, min Herre!«

»Ikke i mindste Maade, Sire.«

»De har fanget Monck?«

»Ja, Sire.«

»Hvor?«

»Midt i hans Lejr.«

Kongen trak utaalmodigt paa Skuldrene.

»Og efter at have paagrebet ham paa Vejen til Newcastle,« vedblev d'Artagnan trohjertig, »bringer jeg ham nu til Deres Majestæt. Han er derovre i en stor Kasse, som er forsynet med Huller for at skaffe ham Luft.«

»O, min Gud!« udbrød Karl, »o, min Gud! Taler De ogsaa Sandhed, min Herre? Er det Hele ikke en fornærmelig Spot af Dem? De kan umulig have udført denne uhørt dristige og geniale Streg.«

»Tillader Deres Majestæt mig at aabne Vinduet?« spurgte d'Artagnan og aabnede med det samme Vinduet.

Kongen fik ikke en Gang Tid til at sige Ja. D'Artagnan stødte tre Gange i en Pibe.

»Se saa,« sagde han derpaa. »Man vil nu bringe ham til Deres Majestæt.«

Kongen kunde ikke komme sig igen af sin

Forundring og saa' snart paa Musketerens smilende Ansigt, snart gennem det aabne Vindu ud i den mørke Nat. Men førend han kunde faa sine Tanker samlede, kom seks af d'Artagnans Folk — de to blev tilbage for at passe paa Baaden — bærende den aflange Genstand, hvori Englands Skæbne for Øjeblikket indesluttedes, og standsede udenfor Huset, hvor Parry tog imod dem.

Da Kassen var bleven bragt ind i Kongens Hus, afskedigede d'Artagnan sine Folk med et naadigt Smil og sagde til dem:

»Mine Herrer, De har bevist Hans Majestæt Kong Karl den Anden en stor Tjeneste, inden seks Uger vil han være Konge i England og Eders Belønning vil da blive fordoblet. Vender tilbage til Skibet og venter mig dèr.«

D'Artagnan lod Kassen bære ind i Kongens Forgemak. Efter at han med største Omhyggelighed havde lukket Dørene, aabnede han derpaa Kassen og sagde til Kongen:

»Sire, her er Deres Fjende, Hr. Monck. Jeg havde lovet mig selv at gøre Dem denne Tjeneste, nu er den gjort.«

»Hr. Monck,« tilføjede han, vendende sig om til Fangen, »De staar for Hans Majestæt Kong Karl den Anden, Storbritanniens suveræne Herre.«

Monck laante den unge Fyrste et koldt, stoisk Blik og svarede:

»Jeg kender ingen Konge af Storbritannien, jeg kender ikke en Gang nogen her, der er værdig til at bære Navn af Adelsmand; thi i Kong Karl den Andens Navn har en Udsending, som jeg antog for en retskaffen Mand, lagt en skændig Snare for mig. Jeg er falden

i denne Snare — saa meget desto værre for mig. Og nu De, som er Forføreren« — disse Ord gjaldt Kongen — »og De, som er Udføreren« — her vendte han sig til d'Artagnan — »læg vel Mærke til, hvad jeg siger: I har mit Legeme og det kunne I dræbe, men min Sjæl, min Villie skal I aldrig blive Herrer over. Og nu vil jeg blot endnu lade Eder vide, at det ikke kan hjælpe, at I taler til mig, thi fra dette Øjeblik af aabner jeg ikke min Mund. Jeg har talt.«

Han udtalte disse Ord med den krasseste Puritaners Vildhed og Bestemthed. D'Artagnan betragtede sin Fange som en Mand, der forstaar at vurdere Betydningen af ethvert Ord og i saa Henseende retter sig efter den Stemme, hvormed det udtales.

»Sagen er,« bemærkede han sagte til Kongen, »at Generalen er en bestemt Mand; han har i to Dage ikke nydt en Bid Brød eller smagt en Draabe Vin. Men da det fra dette Øjeblik af er Deres Majestæt, der raader over hans Skæbne, saa vasker jeg mine Hænedr, som Pilatus sagde.«

Karl var hensunken i dybe Tanker. For første Gang i sit Liv befandt han sig sammen med Monck, den Mand, han saa meget havde ønsket at faa at se, og med det skarpe Blik, som Gud kun skænker Ørne og Konger, havde han udgrundet hans Hjertes Dyb.

Han saa' følgelig, at Monck var fast bestemt paa før at dø end at tale, hvilket ikke var saa mærkeligt for en saa højtstaaende Mand, der i dette Øjeblik maatte føle sig grusomt krænket. Karl den Anden tog øjeblikkelig sit Parti.

»Min Herre,« sagde han til Monck, »De har fuldkommen Ret i visse Punkter. Jeg forlanger derfor ikke, at De skal svare mig, men høre mig.«

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed, under hvilket Kongen saa' paa Monck, der forblev ubevægelig.

»De gjorde mig for et Øjeblik siden en haard Bebrejdelse, min Herre,« vedblev Kongen. »De sagde, at en af mine Udsendinge var rejst til Newcastle for at lægge en Snare for Dem, hvilken Yttring, i Paranthes bemærket, ikke blev forstaaet af Hr. d'Artagnan, som De sér her, og hvem jeg først og fremmest bringer min oprigtige Tak for hans ædelmodige, heroiske Opførsel.«

D'Artagnan bukkede dybt, hvorimod Monck ikke forandrede en Mine.

»Thi Hr. d'Artagnan — og læg vel Mærke til, Hr. Monck, at jeg ikke siger det for at undskylde mig — thi Hr. d'Artagnan,« vedblev Kongen, »er rejst til England af egen Indskydelse, uden personlig Interesse, uden Ordre, som en ægte Adelsmand, hvad han er, for at vise en ulykkelig Konge en Tjeneste og for at føje endnu en smuk Handling til de mange berømmelige, hans Liv kan opvise..«

Og Kongen trykkede hjerteligt d'Artagnans Haand.

Puritanerens Øjne skød et Lyn, men kun et eneste, og hans Ansigt, der et Øjeblik var blevet opklaret, antog atter sin mørke Ubevægelighed.

»Hør nu, Hr. d'Artagnan,« vedblev Karl, »hvad der er passeret: Hr. Grev de la Fère, som jeg tror, at De kender, er rejst til Newcastle . . .«

»Athos!« raabte d'Artagnan.

»Ja, jeg tror, at det er hans Krigernavn. Grev de la Fère er altsaa rejst til Newcastle og vilde maaske have formaaet Generalen til en Sammenkomst med mig eller nogle af mit Parti, hvis De ikke, som det lader til paa en voldsom Maade, havde blandet Dem i Underhandlingerne.«

»For Pokker!« udbrød d'Artagnan, »det var formodentlig ham, der kom til Lejren samme Aften som jeg og mine Fiskere.«

Ved en umærkelig Rynken af sin Pande underrettede Monck d'Artagnan om, at han havde gættet rigtig.

»Ja, ja,« mumlede han, »jeg syntes nok, jeg skulde kende hans Figur og Stemme. Jeg Klodrian! O, Sire! tilgiv mig, jeg troede at bære mig saa overmaade godt ad.«

»Der er ingen Ulykke sket, min Herre,« svarede Kongen, »uden at Generalen beskylder mig for at have lagt en Snare for ham, hvilket ikke er Tilfældet. Nej, General, det var ikke den Slags Vaaben, jeg havde i Sinde at bruge mod Dem, hvilket De snart vil faa at sé. Det giver jeg Dem mit Ord som Adelsmand paa. Og nu, Hr. d'Artagnan, et Ord til Dem.«

»Jeg er lutter Øre, Sir.«

»Vær saa god at følge mig, General. Kom med os, Hr. d'Artagnan.«

Karl den anden gik ud af Stuen, fulgt af Monck og d'Artagnan. Karl slog ind paa den samme Vej, som d'Artagnan havde fulgt for at komme til ham, og snart slog den friske Havluft de tre natlige Vandringsmænd i Møde. Da de var kommet et halvt Hundrede Skridt udenfor en lille Dør, som Karl havde aabnet, be-

fandt de sig paa Dunerne ligefor Oceanet, der nu ikke længere steg, men ligesom et træt Uhyre hvilede sig paa Strandbredden.

Her vendte Kongen sig om til Monck og sagde: »Min Herre, De er fri.«

Trods sin Beslutning kunde Monck ikke tilbageholde et Udraab. Kongen nikkede bekræftende og vedblev:

»Vi vil vække en af Fiskerne her i Byen, som endnu i denne Nat skal gøre sit Fartøj klart og føre Dem, hvorhen De ønsker. Hr. d'Artagnan vil ledsage Deres Herlighed. Jeg stiller Hr. d'Artagnan under Beskyttelse af Deres Loyalitet, Hr. Monck.«

Monck mumlede i sin Overraskelse nogle uforstaaelige Ord og d'Artagnan udstødte et dybt Suk. Kongen lod derimod, som om han intet mærkede, og bankede paa Døren til den nærmest liggende Fiskerhytte.

»Holla, Keyser,« raabte han, »vaagn op!«

»Hvem er det, der kalder paa mig?« spurgte Fiskeren.

»Mig, Karl, Kongen.«

»Ah, Mylord!« udbrød Keyser og kom fuldt paaklædt frem fra det Sejl, hvorunder han havde ligget, »hvad er til Deres Tjeneste?«

»Mester Keyser,« svarede Karl, »Du skal straks gøre Dig klar til at gaa til Søs. Her er en Rejsende, som vil leje din Baad og betale Dig godt. Tjen ham vel.«

Og Kongen traadte nogle Skridt tilbage, for at Monck kunde tale ugenert med Fiskeren.

»Jeg vil over til England,« sagde Monck, der talte saa meget Hollandsk, at han kunde gøre sig forstaaelig.

»Paa Timen, om De ønsker det,« svarede Fiskeren.

»Vil det vare længe?« spurgte Monck.

»Ikke en halv Time, Deres Herlighed. Min ældste Søn er netop i Færd med at gøre Baaden klar, eftersom vi agtede os ud Klokken tre.«

»Nu, er Sagen i Orden?« spurgte Karl, idet han atter nærmede sig.

»Ja, Sire, paa Fragten nær,« svarede Fiskeren.

»Det bliver min Sag,« sagde Karl, »Herren er en Ven af mig.«

Monck fo'r sammen og saa' ved disse Ord paa Karl.

»Godt, Mylord,« sagde Keyser.

I det samme gav Keysers ældste Søn Signalet til Afrejse.

»Og nu af Sted, mine Herrer,« sagde Kongen.

»Sire,« sagde d'Artagnan, »vil Deres Majestæt ikke være saa naadig at tilstaa mig nogle Minutter. Da jeg rejser bort uden mine Folk, maa jeg først tale et Par Ord med dem.«

»Stød i Piben,« sagde Karl smilende.

D'Artagnan gjorde, som Kongen havde sagt, hvorpaa Menneville kom tililende med fire Mand.

»Her har I noget paa Afdrag,« sagde d'Artagnan og gav dem en Pung med to tusinde og fem hundrede Livres i Guld. »Vent mig i Calais der, hvor I nok véd.«

Og sukkende dybt lod d'Artagnan Pungen falde i Mennevilles Haand.

D'Artagnan vendte nu tilbage til Monck og sagde:

»Min Herre, jeg venter Deres Befalinger, thi vi vil rejse sammen, medmindre mit Selskab er Dem ubehageligt.«

»Tværtimod, min Herre,« svarede Monck.

»Naa, mine Herrer, ombord med Dem,« raabte Keysers Søn.

Karl hilste med Anstand og Værdighed Generalen og sagde:

»De vil tilgive mig de Ubehageligheder, De har døjet, naar De bliver overbevist om, at jeg ingen Del har haft deri.«

Monck bukkede dybt uden at svare. Derpaa sagde Karl højt til d'Artagnan:

»Endnu en Gang Tak, Hr. Chevalier, tak for Deres udviste Tjenester. De vil blive betalt Dem af Gud, der, som jeg haaber, vil forbeholde mig alene Prøvelserne og Sorgerne.«

Niende Kapitel.

Monck bestemmer sig.

Efter to Nætters og to Dages Rejse naaede Keyser endelig det Sted, hvor Monck, der under Overfarten havde uddelt alle Ordrer, havde befalet ham at lande. Det var netop i Indløbet til den lille Flod, ved hvilken Athos havde opslaaet sin Bopæl.

Dagen heldede og Solen var alt halvt under Havets blaa Linie. Felukken krydsede op ad den paa dette Sted temmelig brede Flod, men Monck befalede i sin Utaalmodighed at lande og Keysers Baad bragte ham og d'Artagnan i Land.

D'Artagnan fulgte resigneret og med en blind Lydighed Monck ligesom en lænket Bjørn sin Herre; men hans Stilling ydmygede ham meget, og han mumlede ganske sagte, at det er et utaknemmeligt Hverv at tjene Konger og at den bedste af dem ikke duer noget.

Pludselig udbrød d'Artagnan:

»Gud forlade mig! tror jeg ikke, at der er et Hus, der brænder!«

Monck saa' op. Der var ganske rigtig Ild i et Hus. Den var opkommen i et lille Skur, der stødte op til Huset, hvis Tag allerede brændte. Den friske Vind forøgede Ilden.

De to Rejsende gik raskere til; de hørte høje Skrig og saa', da de kom nærmere, Soldater, der truede med deres Vaaben og knyttede Næver ad det brændende Hus. Det var formodentlig denne Beskæftigelse, der var Skyld i, at de ikke havde opdaget Felukken.

Monck henvendte sig til en af Sømændene og spurgte:

»Hvad er her paa Færde?«

»Min Herre,« svarede Manden, der ikke kendte Monck paa Grund af den tykke Kappe, hvori han var indhyllet, »det Hus dèr beboedes af en Fremmed, som Soldaterne havde fattet Mistanke til. De vilde trænge ind til ham under Paaskud af at føre ham til Lejren; men uden at lade sig forskrække af deres Antal truede han den første, der satte Foden over hans Dørtærskel, med Døden, og da han virkelig vovede at gøre det, strakte Franskmanden ham til Jorden med et Pistolskud. De andre blev nu rasende som Løver og fyrede over hundrede Skud paa Huset; men Franskmanden stod i Læ bag Muren og hver Gang nogen vilde trænge ind gennem Døren, hilstes han af et Skud af hans Tjener, der skyder fortrinligt. Hver Gang man truede Vinduet mødte man Herrens Pistoler. Syv Mand er blevne paa Pladsen.«

Fiskeren afbrødes af en ny Salve mod Hu-

set og et nyt Pistolskud, der besvarede denne Salve og kastede den dristigste af Angriberne til Jorden. Soldaternes Forbitrelse var paa det højeste.

Branden tiltog imidlertid og Røg og Flammer omhvirvlede Huset. D'Artagnan kunde ikke styre sig længere.

»Guds Død!« sagde han med et skævt Blik til Monck, »De er General og lader Deres Soldater brænde Huse af og myrde Folk! og De sér ganske rolig til, idet De varmer Deres Hænder ved Ilden. Guds Død! De er ingen Mand!«

»Taalmodighed, min Herre, Taalmodighed,« sagde Monck smilende.

»Taalmodighed, Taalmodighed, indtil den tapre Adelsmand er bleven stegt, ikke sandt?«

Og han fo'r afsted.

»Bliv, min Herre,« sagde Monck i en bydende Tone.

Med disse Ord skred han henimod Huset. En Officer havde netop nærmet sig dette og sagde til den Belejrede:

»Huset brænder og inden en Time vil Du være stegt. Det er Tid endnu, hvis Du vil sige os, hvad Du véd om General Monck, vil vi lade Dig beholde Livet. Svar eller ved den hellige Patrick! . . .«

»Førend jeg svarer, skal alle have fjernet sig,« sagde Franskmanden; »jeg vil alene begive mig til Lejren, hvis ikke lader jeg mig dræbe.«

»Torden og Lynild!« brølte d'Artagnan, »det er jo Athos' Stemme; ah! I Kanailler!«

Og hans Sværd fo'r ud af Skeden.

Monck standsede ham og traadte selv frem; derpaa sagde han med lydelig Stemme:

»Hallo! hvad er her paa Færde? Digby, hvad er Anledningen til denne Ildebrand og al denne Skrigen og Støjen?«

»Generalen!« raabte Digby og tabte Kaarden.

»Generalen?« gentog Soldaterne.

»Naa, hvem har antændt denne Ild?«

Soldaterne hængte med Hovederne.

»Hvorledes, jeg spørger og man svarer mig ikke!« sagde Monck. »Jeg gør Bebrejdelser og man retfærdiggør sig ikke! Jeg tror, at Huset brænder endnu.«

Øjeblikkelig sprang tyve Mand frem og slukkede Ilden med endnu større Iver, end de et Øjeblik i Forvejen havde vist for at udbrede den. Men d'Artagnan var allerede kommet dem i Forkøbet og havde sat en Stige op til Huset, raabende:

»Athos! det er mig, mig, d'Artagnan, skyd mig ikke, kære Ven.«

Et Par Minutter efter trykkede han Greven i sine Arme.

Da Ilden var slukket, kom Soldaterne med Digby i Spidsen hen til Monck.

»Undskyld os, General,« sagde Digby. »Vi har kun handlet saaledes af Kærlighed til Deres Herlighed, som vi ansaa for at være fortabt.«

»I er gale, mine Herrer. Fortabt! En Mand som jeg bliver ikke saa let borte! Har jeg maaske ikke Lov til at tage bort uden først at spørge om Tilladelse dertil? Antager I mig maaske for en Cityborger? Skal en Adelsmand, der er min Ven og Gæst, belejres i sit Hus og trues med Døden, blot fordi man nærer Mistanke til ham? Gud fordømme mig, om jeg ikke lader dem, den brave Adelsmand har skaanet, skyde.«

»General,« sagde Digby med ynkelig Stemme, »vi var otte og tyve, og deraf er de otte blevne paa Pladsen.«

»Jeg giver Hr. Grev de la Fère Tilladelse til at sende de tyve efter de otte,« svarede Monck.

Og han gav Athos Haanden.

»Og nu tilbage til Lejren,« vedblev Monck. »Hr. Digby, De har Arrest en Maaned.«

»General . . .«

»Det vil lære Dem, min Herre, en anden Gang kun at handle efter mine Ordrer.«

Soldaterne fjernede sig slukørede.

»Og nu, da vi er alene,« sagde Monck til Athos, »sig mig saa, min Herre, hvorfor De er bleven her og, skønt De havde Deres Fe-lukke . . .«

»Jeg ventede paa Dem, General,« svarede Athos. »Satte Deres Herlighed mig ikke Stævne til om otte Dage?«

D'Artagnan laante Monck et veltalende Blik, hvoraf denne saa', at hans Bortførelse ikke havde været et aftalt Spil mellem disse to brave og loyale Mænd. Men det vidste han allerede.

»Min Herre,« sagde han til d'Artagnan, »De havde fuldkommen Ret. Lad mig tale et Øjeblik med Hr. Grev de la Fère.«

D'Artagnan gik hen til Grimaud for at sige Goddag til ham.

Monck bad Athos føre ham op paa hans Værelse. Dette befandt sig i en jammerlig Forfatning, thi over halvt hundrede Kugler var gaaede gennem Vinduerne og havde ødelagt Væggene. Der fandtes et Bord, et Blækhus og alt, hvad man behøvede for at skrive. Monck

tog en Pen og skrev en eneste Linie, hvorunder han satte sit Navn. Derpaa lagde han Papiret sammen, forseglede Brevet med sin Ring og gav det til Athos med de Ord:

»Min Herre, gør mig den Tjeneste at overbringe Kong Karl den Anden dette Brev og rejs straks, hvis intet holder Dem tilbage her.«

»Og Tønderne?« spurgte Athos.

»Fiskerne, som har bragt mig hertil, kan hjælpe Dem dem ombord. Vær om muligt borte inden en Time.«

»Ja, General,« sagde Athos.

»Hr. d'Artagnan!« raabte Monck ud af Vinduet.

D'Artagnan skyndte sig op i Stuen.

»Omfavn Deres Ven og sig ham Farvel, min Herre, thi han rejser til Holland.«

»Til Holland?« udbrød d'Artagnan, »og jeg?«

»De kan gerne følge med ham, hvis De vil, min Herre, men jeg beder Dem at blive,« sagde Monck. »Vil De nægte mig denne Bøn?«

»O, nej, General, jeg er ganske til Deres Tjeneste.«

D'Artagnan omfavnede Athos og fik netop Tid til at sige ham Farvel. Monck holdt Øje med dem begge to. Efter at Tønderne var komne ombord og Athos havde indskibet sig, tog han den ganske fortumlede d'Artagnan ved Armen og førte ham med sig til Newcastle.

Saa snart Monck kom tilbage til Lejren, modtog han det af Lambert Aftenen i Forvejen gjorte Forslag om en Sammenkomst, hvilket hans Løjtnanter havde afslaaet under det Paaskud, at Generalen var syg. Denne Sammenkomst var hverken lang eller interessant. Lambert forlangte en Trosbekendelse af sin Med-

bejler, hvortil denne svarede, at han ikke havde anden Mening end Majoritetens. Lambert spurgte derpaa, om det ikke vilde være bedre at ende Striden ved et Forbund end ved et Slag. Til at overveje dette forlangte Monck otte Dage. Lambert kunde ikke afslaa det, og dog var han, som han sagde, kommet for at sluge Moncks Armé.

Da der altsaa intet blev afgjort i denne Sammenkomst, som Lambertisterne med Utaalmodighed havde imødesét, begyndte den oprørske Armé at foretrække den gode Sag for den slette; og fra det Øjeblik af hørte man i Lamberts Armé kun Tale om Desertioner.

Monck gjorde den Regning, at naar der deserterede tusinde Mand om Dagen, vilde Lambert være færdig om tyve Dage. Men Desertionen tiltog i en langt højere Grad, end Monck havde ventet, saa at den til sidst steg til fire Tusinde om Dagen. Da Lambert nu indsaa, at han ikke længere kunde holde Stand i aaben Mark, valgte han det fornuftige Parti at hæve sin Lejr om Natten og vende tilbage til London.

Monck, der nu var befriet for al Frygt, marcherede mod London som Sejrherre, forøgende under Vejs sin Armé. Men Monck kunde ikke marchere ind i London, efter at have taget et bestemt Parti, uden at fremkalde en Borgerkrig. Derfor temporiserede han i nogen Tid.

Pludselig, uden at nogen ventede det, lod Monck det militære Parti forjage fra London, indkvarterede sig efter Parlamentets Ordre i City, midt imellem Borgerne, og i det Øjeblik, da Borgerne opløftede Skrig mod ham, da selv Soldaterne anklagede deres Anfører, erklærede

Monck, følende sig sikker paa at have Majoriteten for sig, Rumpparlamentet, at det maatte nedlægge sin Magt, hæve Sessionen og vige Pladsen for en Regering, med hvilken det var Alvor. Monck afgav denne Erklæring, støttet paa halvtredsindstyve tusinde Sværd, med hvilke samme Aften under afsindige Hurraraab fem hundrede Tusinde af den gode Stad Londons Indvaanere forenede sig.

Endelig i det Øjeblik, da Folket efter at have nydt sin Triumf saa' sig om efter en Herre, erfarede man, at et Skib nylig havde forladt Haag, førende Karl den Anden og hans Lykke.

»Mine Herrer,« sagde Monck til sine Officerer, »jeg tager den legitime Konge i Møde. Hvo, der elsker mig, følger mig!«

En umaadelig Jubel hilste disse Ord, der bragte d'Artagnan til at skælve af Glæde.

»Guds Død!« sagde han til Monck, »det er dristigt, min Herre.«

»De ledsager mig jo, ikke sandt?« spurgte Monck.

»Naturligvis, General. Men sig mig, jeg beder Dem, hvad der stod i det Brev, De afsendte med Athos, jeg mener med Grev de la Fère . . . De véd nok . . . den Dag, vi kom hertil.«

»Jeg har ingen Hemmeligheder for Dem,« svarede Monck, »jeg skrev følgende Ord: »Sire, om seks Uger venter jeg Deres Majestæt i Dover.«

Tiende Kapitel.

Audiensen.

Kongen af England holdt med stor Pragt sit Indtog først i Dover og derpaa i London. Han havde sendt Bud efter sine Brødre og førte ligeledes sin Moder og Søster med sig. England havde saa længe været overladt til sig selv, det vil sige til Tyranniet og Anarkiet, at Kong Karl den Andens Tilbagekomst, hvem Englænderne kun kendte som en Søn af den Mand, hvis Hoved de havde afhugget, var en Fest for de tre Kongeriger.

Iblandt Tilskuerne paa Gaderne var ogsaa d'Artagnan, og pludselig befandt han sig Ansigt til Ansigt med Athos.

»Athos!« raabte d'Artagnan, »De her?«

Og de to Venner omfavnede hinanden.

»De her!« vedblev Musketeren; »hvorfor er De ikke mellem alle disse Hofmænd, min kære Greve? Hvorfor rider De, Festens Helt, ikke ved Hans genindsatte Majestæts venstre Side, ligesom Hr. Monck rider ved hans højre? I Sandhed, jeg forstaar mig hverken paa Dem eller paa den Fyrste, der skylder Dem saa meget.«

»De er den samme Spotter som altid, min kære d'Artagnan,« svarede Athos. »Vil De da aldrig aflægge denne slemme Fejl?«

»Men De hører jo ikke med til Toget.«

»Jeg hører ikke med til det, fordi jeg ikke har villet.«

»Og hvorfor har De ikke villet?«

»Fordi jeg ikke er Kongen af Frankrigs Gesandt eller Repræsentant, og fordi det ikke sømmer sig for mig at vise mig ved Siden af

en anden Konge, som Gud ikke har givet mig til Herre.«

»For Pokker! De kunde dog vise Dem ved Siden af hans Fader.«

»Det var en anden Sag, min Ven, han stod i Begreb med at dø —«

»Og dog forekommer det mig, at det, De har gjort for ham . . .«

»Har jeg gjort, fordi det var min Pligt at gøre det. Jeg kender ikke den unge Mand. Jeg forsvarede Faderen, der repræsenterede et for mig helligt Princip, og jeg følte mig hendraget til Sønnen af Sympati for det samme Princip. For Resten var Faderen, som De vil mindes, en værdig Kavalér, en ædel Mand.«

»Det er sandt, det var en brav, fortræffelig Mand, hvis Liv var sørgeligt, men som fik en smuk Død.«

»Nuvel, min kære d'Artagnan, denne Konge tilsvor jeg i hans sidste Time at bevare Hemmeligheden om et Depositum, der ved Lejlighed skulde komme hans Søn til Nytte; den unge Fyrste opsøgte mig og fortalte mig sin Elendighed, uden at vide, hvilken Tjeneste jeg kunde vise ham; jeg gjorde da for Karl den Anden, hvad jeg havde lovet Karl den Første, det er det Hele. Hvad bryder jeg mig om, enten han viser sig erkendtlig eller ej. Det er mig selv, jeg har bevist en Tjeneste ved at befri mig fra dette Ansvar, og ikke ham.«

»Jeg har altid sagt,« svarede d'Artagnan med et Suk, »at Uegennyttighed var den smukkeste Ting af Verden.«

»Men,« vedblev Athos, »De befinder Dem jo i samme Situation som jeg, min kære Ven.

Hvis jeg har forstaaet Dem rigtig, er De bleven rørt af den unge Mands Ulykker, hvilket er smukkere gjort af Dem end af mig, thi jeg havde en Pligt at opfylde, medens De ikke skyldte Martyrens Søn noget. De har ene og alene ladet Dem lede af Deres gode Hjerte, hvilket De har trods Deres tilsyneladende Skepticisme og sarkastiske Ironi.«

»Athos, Athos,« mumlede d'Artagnan tankefuld, »jeg har tidligere sagt, at den Dag, De prædiker, vil jeg gaa i Kirke; den Dag, De siger mig, at der findes et Helvede, vil jeg blive bange for den evige Ild. De er bedre end jeg eller rettere sagt bedre end hele Verden, og jeg anerkender kun én Fortjeneste hos mig, den at jeg ikke er jaloux. Ellers har jeg, Gud fordømme mig, som Englænderne siger, alle andre Fejl.«

»Jeg kender ingen, der opvejer d'Artagnan,« genmælede Athos, »men vi er nu uden at mærke det komne til det Hus, hvor jeg bor; vil De ikke gaa op med, min Ven?«

»Men det er jo Gæstgiverstedet la Corne de Cerf, hvis jeg ikke sér fejl,« bemærkede d'Artagnan.

»Jeg har valgt det med Forsæt, min Ven, thi jeg holder af gamle Bekendte, jeg holder af at sidde paa den samme Plads, hvor jeg udmattet og fortvivlet havde kastet mig, da De den 31. Januar om Aftenen kom tilbage.«

»Efter at have opdaget den maskerede Bøddels Bolig? Ja, det var en frygtelig Dag.«

»Kom med,« sagde Athos, afbrydende ham.

De traadte ind i den fordums Gæstestue. Gæstgiverstedet i Almindelighed og denne Stue i Særdeleshed var undergaaede store Foran-

dringer; Musketerernes gamle Vært havde, efter at have samlet sig Formue nok, lukket Butikken og gjort den omtalte Stue til Pakkammer for Kolonialvarer. Det øvrige Hus lejede han derimod ud møbleret til Fremmede.

»Det er elleve Aar siden!« udbrød d'Artagnan. »Det forekommer mig at være et helt Aarhundrede siden.«

»Og mig kun en Dag,« bemærkede Athos. »De gør Dem intet Begreb om, min Ven, hvor det glæder mig at have Dem her, trykke Deres Haand, kaste Sværd og Dolk langt bort og uden Uro drikke denne Flaske Xeres. Min Glæde vilde være fuldstændig, hvis vore to Venner sad her paa de ledige Pladser og Raoul, min højtelskede Raoul betragtede os med sine store, glimrende og blide Øjne.

»Ja, ja,« sagde d'Artagnan bevæget, »det er sandt. Navnlig den første Del af Deres Tanker kan jeg fuldkommen gaa ind paa, det er en behagelig Tanke at kunne smile her, hvor vi har svævet i en saadan Angst for, at Hr. Mordaunt hvert Øjeblik kunde træde ind ad Døren.«

I det samme aabnedes Døren og d'Artagnan kunde trods sit Mod ikke undertrykke en let Gysen.

Athos forstod ham og sagde smilende:

»Det er vor Vært, der kommer med et Brev til mig.«

»Ja, Mylord,« sagde Værten, »jeg bringer virkelig et Brev til Deres Herlighed.«

Athos brækkede smilende Brevet.

»Ah!« udbrød han, »et Brev fra Parry.«

»O!« raabte d'Artagnan, »læs højt, min Ven, læs højt; det indeholder sikkert Nyheder.«

Athos rystede paa Hovedet og læste:

»Det har gjort Konget meget ondt, at han ikke i Dag har sét Dem ved sin Side under Indtoget. Hans Majestæt paalægger mig at bringe ham i Deres Erindring. Hans Majestæt venter Deres Herlighed i Aften i Sankt-James mellem Klokken ni og elleve.

Jeg er med den største Højagtelse Deres Herligheds ydmygste og lydigste Tjener, *Parry*.«

»Sér De, min kære d'Artagnan,« sagde Athos, »man skal ikke tabe Troen paa Kongerne.«

»De har i alt Fald ingen Grund til at gøre det,« svarede d'Artagnan.

»O, min kære Ven,« vedblev Athos, hvem det bitre i d'Artagnans Svar ikke var undgaaet, »tilgiv mig. Skulde jeg mod min Villie have saaret min bedste Kammerat?«

»De er ikke rigtig klog, Athos, og for at vise Dem, at jeg ikke føler mig fornærmet, vil jeg følge Dem lige til Slottet, lige til Døren. Lad os gaa, min Ven, det vil blive en behagelig Spadseretur; i Forbigaaende skal jeg vise Dem Moncks Hus, hvor jeg bor, det er paa min Ære et smukt Hus; thi, som De véd, er det mere indbringende at være General i England end Marechal i Frankrig.«

Athos lod sig trække af Sted, ganske bedrøvet over d'Artagnans forstilte Munterhed.

Hele Byen var paa Benene, hvert Øjeblik stødte de to Venner paa Enthusiaster, der i deres Begejstringsrus opfordrede dem til at raabe: Leve den gode Kong Karl! D'Artagnan brummede derover, hvorimod Athos smilede ad disse Opfordringer. Paa denne Maade naaede de til Moncks Hus, som man maatte forbi for at komme til Sankt-James Paladset.

D'Artagnan skred foran sin Ven ind ad Porten paa Moncks Hus.

»Lad mig lægge min Pung fra mig,« sagde han, »thi hvis de saa meget omtalte londonske Lommetyve i Trængselen skulde frastjæle mig mine stakkels Par Skilling, vilde jeg ikke kunne komme tilbage til Frankrig. Vent blot ét Sekund, kære Ven, saa skal jeg være hos Dem igen. Jeg véd, at De længes meget efter at indfinde Dem paa højere Steder for at modtage Deres Belønning, men, tro mig, jeg længes ikke mindre efter at nyde Deres Glæde . . . Vent blot et Øjeblik.«

D'Artagnan var allerede kommet ind i Forhallen, da en Mand, halvt Tjener og halvt Soldat, der indtog en Portners Stilling hos Monck, standsede vor Musketer og tiltalte ham saaledes paa Engelsk:

»Undskyld mig, Mylord d'Artagnan.«

»Naa, hvad er der nu paa Færde?« spurgte denne. »Jager Generalen mig maaske ogsaa paa Døren? . . . Det mangler blot, at han ogsaa skulde give mig Rejsepas!«

Disse Ord blev sagt paa Fransk og ikke forstaaet af den, til hvem de henvendtes og som kun talte en Blanding af Engelsk og Skotsk.

Englænderen viste d'Artagnan et Brev og sagde:

»*From the general.*«

»Godt, det er ganske rigtig mit Rejsepas,« vedblev Gascogneren. »Skal jeg læse det, Athos?«

»De kunde mulig tage fejl,« svarede Athos; »ellers kender jeg ikke andre retskafne Folk end De og jeg.«

D'Artagnan trak paa Skuldrene og brækkede

Brevet, medens den flegmatiske Englænder holdt en stor Lygte hen til ham, for at han bedre kunde se at læse.

»Nu, hvad gaar der af Dem?« spurgte Athos, seende den Forandring, der foregik i den Læsendes Ansigt.

»Se her, læs selv,« svarede Musketeren.

Athos tog Brevet og læste:

»Hr. d'Artagnan, Kongen har meget beklaget, at De ikke var fulgt med hans Eskorte til Sankt-Paul. Kongen siger, at De har slaaet Haanden af ham, ligesom De gør ved mig, min kære Kaptajn. Der er kun én Maade at gøre det godt paa igen. Hans Majestæt venter mig Klokken ni i Sankt-James; vil De indfinde Dem dèr paa samme Tid som jeg? Hans Majestæt har fastsat denne Tid til den Audiens, som han naadigst tilstaar Dem.«

Brevet var fra Monck.

»Naa!« udbrød Athos med en mildt bebrejdende Stemme, da d'Artagnan havde læst Brevet.

»Nu!« svarede d'Artagnan rød- af Glæde. »Karl den Anden modtager altsaa Monck Klokken ni og mig vil han se Klokken ti; det er en stor Audiens, en saadan, som vi i Louvre kalder en Uddeling af Hoffets Vievand. Lad os stille os under Tagrenden, min Ven.«

Athos svarede intet, og begge skyndte sig nu til Paladset Sankt-James, som Mængden endnu omringede for gennem Vinduerne at faa et Glimt at se af Hoffolkenes Skygger og af Kongen. Klokken slog otte, da de to Venner tog Plads i det af Hofmænd og Audienssøgende opfyldte Galleri. Alle skottede til deres simple og udenlandske Dragter og betragtede deres

ædle Ansigter, hvori der laa saa megen Karakter. Athos og d'Artagnan gav sig, efter med ét Blik at have taget Forsamlingen i Øjesyn, til at tale med hinanden.

Pludselig hørtes en stærk Larm i den yderste Ende af Galleriet; det var General Monck, der kom, ledsaget af en Snes Officerer, der bejlede til et Smil af ham, thi Dagen før havde han endnu været Englands Herre og man spaaede Familien Stuarts Genindsætter paa Tronen en glimrende Fremtid.

Pludselig gik Døren til den unge Konges Kabinet op og Karl kom til Syne.

»God Aften, mine Herrer,« sagde han. »Er General Monck her?«

»Her er jeg, Sire,« svarede den gamle General.

Karl ilede hen til ham og greb ivrigt hans Hænder.

»General,« sagde Kongen højt, »jeg har i dette Øjeblik underskrevet Deres Bestalling som Hertug af Albermarle, og det er min Hensigt, at ingen skal være Deres Ligemand i Magt og Rigdom i dette Rige, hvor ingen med Undtagelse af den ædle Montrose har lignet Dem i Loyalitet, Mod og Talent. Mine Herrer, Hertugen er kommanderende General over vore Arméer til Lands og til Vands; gører ham Deres Opvartning som saadan.«

Pludselig fik Kongen Øje paa Athos og d'Artagnan.

»Ah, mine Franskmænd!« udbrød han med den sorgløse Munterhed, som han trods al Modgang og alle Sorger havde beholdt; »Franskmændene, min Trøst!«

Athos og d'Artagnan bukkede.

»Hertug, før disse Herrer ind i mit Studereværelse. Jeg er til Deres Tjeneste, mine Herrer,« tilføjede han paa Fransk.

Derpaa afskedigede han hurtigt sit Hof og vendte tilbage til sine Franskmænd, som han kaldte dem.

»Hr. d'Artagnan,« sagde han, da han traadte ind i sit Kabinet, »det glæder mig at se Dem igen.«

»Sire,« svarede d'Artagnan, »jeg føler en ubeskrivelig Glæde over at kunne hilse Deres Majestæt i Deres Palads Sankt-James.«

»De har villet vise mig en meget stor Tjeneste, min Herre, hvorfor jeg er i en Taknemmeligheds Gæld til Dem. Hvis jeg ikke frygtede for at gribe ind i vor kommanderende Generals Rettigheder, vilde jeg tilbyde Dem en eller anden til Deres Fortjenester passende Post om min Person.«

D'Artagnan bukkede dybt og svarede:

»Saa vilde jeg have den Sorg at maatte afslaa Deres Majestæts naadige Tilbud; thi da jeg forlod Kongen af Frankrigs Tjeneste, gav jeg min Fyrste det Løfte ikke at tjene nogen anden Konge.«

»Saa lad os ikke tale mere derom,« sagde Kongen og vendte sig om til Athos.

Og han forlod d'Artagnan, der følte sig paa det smerteligste skuffet.

»Jeg sagde det nok,« mumlede Musketeren, »Ord! Hofvievand! Kongerne har altid et mærkværdigt Talent for at tilbyde os, hvad de véd, at vi ikke vil modtage, og at vise sig ædelmodige uden at risikere noget. Nar! . . . tredobbelt Nar, som jeg var, at jeg et Øjeblik kunde haabe.«

Karl havde imidlertid grebet Athos' Haand.

»Greve,« sagde han, »De har været en anden Fader for mig; skønt den Tjeneste, De har vist mig, ikke kan betales, har jeg dog tænkt paa en Belønning til Dem. Min Fader gjorde Dem til Ridder af Hosebaandsordenen, en Orden, som ikke alle Evropas Konger kan bære; Dronningen har udnævnt Dem til Ridder af Helligaandsordenen, en ikke mindre berømt Orden; jeg føjer nu hertil dette gyldne Vlies, der er blevet mig sendt af Kongen af Frankrig, hvem Kongen af Spanien, hans Svigerfader, i Anledning af hans Bryllup havde givet to; men til Gengæld har jeg en Tjeneste at udbede mig af Dem.«

»Sire,« stammede Athos forvirret, »at give mig det gyldne Vlies! Naar Kongen af Frankrig er den eneste i mit Land, der nyder denne Udmærkelse!«

»Jeg vil, at De i Deres Fædreland og overalt skal staa lige med alle dem, der er blevne hædrede med deres Suveræners Naade,« svarede Karl og tog Ordenskæden af sin Hals, »og jeg er vis paa, at min Fader smiler til mig fra sin Himmel.«

»Det er dog besynderligt,« mumlede d'Artagnan, medens hans Ven knælende modtog den glimrende Orden af Kongen, »dēt er dog utroligt, at jeg altid har sét Lykken regne paa alle dem, jeg omgikkes, og at der aldrig er faldet en eneste Draabe paa mig. Hvis man var skinsyg, var det paa min Ære til at rive Haaret af Hovedet over.«

Athos rejste sig atter op, hvorpaa Karl omfavnede ham kærligt.

»General,« sagde han til Monck, men stand-

sede straks og tilføjede smilende, »om Forladelse, jeg mente Hertug . . . Sér De, Grunden til, at jeg tager fejl, er den, at Ordet Hertug er altfor kort for mig . . . Jeg har søgt at finde en længere Titel . . . Jeg vilde helst se Dem saa nær ved min Trone, at jeg kunde sige til Dem ligesom til Ludvig den Fjortende: Broder. O, nu har jeg det. De vil næsten blive min Broder, thi jeg gør Dem til Vicekonge over Irland og Skotland, min kære Hertug . . . Paa denne Maade vil jeg i Fremtiden ikke tage fejl.«

Hertugen greb Kongens Haand, men uden Begejstring, uden Glæde, som han gjorde alt. Imidlertid var han dog bleven rørt af denne sidste Gunstbevisning. Karl havde holdt meget klogt til Raade med sin Ædelmodighed og givet Hertugen Tid til at ønske . . . skønt han ikke havde kunnet ønske saa meget, som man gav ham.

»Guds Død!« brummede d'Artagnan, »det er til at blive gal over.«

Og han vendte sig om med en saa komisk ærgerlig Mine, at Kongen ikke kunde lade være at smile. Monck lavede sig til at forlade Kabinettet.

»Hvad for noget, min Trofaste,« sagde Kongen til Hertugen, »vil De gaa?«

»Ja, hvis Deres Majestæt ikke har noget derimod, thi jeg er i Sandhed meget træt . . . Dagens Bevægelse har anstrengt mig, jeg trænger til Hvile.«

»Men,« vedblev Kongen, »jeg vil da ikke haabe, at De vil gaa uden Hr. d'Artagnan?«

»Hvorfor, Sire?« spurgte den gamle Kriger.

»De véd nok selv hvorfor,« svarede Kongen.

Monck saa' forbavset paa Karl.

»Jeg beder Deres Majestæt om Forladelse,« sagde han, »men jeg véd ikke, hvad De mener.«

»Det er muligt; men hvis De har glemt det, saa har Hr. d'Artagnan ikke.«

Nu var Turen til Musketeren at sætte et forbavset Ansigt op.

»Naa, Hertug,« vedblev Kongen, »bor De ikke sammen med Hr. d'Artagnan?«

»Jo, Sire, jeg har den Ære at huse Hr. d'Artagnan.«

»Har De faaet dette Indfald af Dem selv?«

»Ja, Sire.«

»Godt, men det burde egentlig være omvendt . . . thi Fangen bor altid hos sin Overvinder.«

Monck blev blodrød.

»Ja, det er sandt,« sagde han, »jeg er Hr. d'Artagnans Fange.«

»Naturligvis, Monck, eftersom De ikke endnu har løskøbt Dem; men bryd Dem ikke om det, det er mig, der har berøvet Hr. d'Artagnan Dem, og det er altsaa ogsaa mig, der betaler Deres Løsepenge.«

D'Artagnans Øjne fik atter deres muntre, spillende Udtryk, thi der begyndte at gaa et Lys op for Gascogneren. Karl gik henimod ham.

»Generalen,« sagde han, »er ikke rig og vilde ikke kunne betale Dem, hvad han er værd. Hvad mig angaar, da er jeg sikkert rigere, men nu, da han er Hertug, og om ikke just Konge, saa dog næsten Konge, er han en Sum værd, som jeg maaske heller ikke vilde kunne betale. Skaan mig derfor, Hr. d'Artagnan, hvor meget skylder jeg Dem?«

Henrykt over den Vending, Sagen havde taget, men fuldkommen Herre over sig selv, svarede d'Artagnan:

»Sire, Deres Majestæt skal ikke være urolig. Da jeg havde den Ære at tage Hans Herlighed til Fange, var han kun General, og altsaa skylder han mig kun Generalsløsepenge. Men hvis Generalen vil give mig sit Sværd, vil jeg anse mig for fuldkommen betalt, thi der er intet i hele Verden uden Generalens Sværd, der er saa meget værd som han selv.«

»*Odds-fish!* som min Fader sagde,« udbrød Karl den Anden, »det var galant sagt, ikke sandt, Hertug?«

»Jo, Sire,« svarede Hertugen, »det var det paa min Ære.«

Og med disse Ord trak han sit Sværd.

D'Artagnan modtog med Stolthed det Sværd, der nylig havde skabt en Konge.

»Hvorledes!« udbrød Karl den Anden, »det Sværd, der har skaffet mig min Trone, skulde komme ud af Landet og ikke en Gang i Tiden figurere blandt min Krones Klenodier. Nej, ved min Sjæl! det skal ikke ske; Kaptajn d'Artagnan, jeg giver to hundrede tusinde Livres for dette Sværd; er det for lidt, saa sig mig det.«

»Det er altfor lidt, Sire,« svarede d'Artagnan med et uforligneligt Alvor. »For det første vil jeg ikke sælge det, men Deres Majestæts Ønske er en Lov for mig, og jeg adlyder altsaa. Den Agtelse, jeg skylder den berømte Kriger, der hører mig, nøder mig imidlertid til at vurdere mit Sejrspant en Trediedel højere. Jeg forlanger altsaa tre hundrede tu-

sinde Livres for Sværdet, hvis ikke giver jeg Deres Majestæt det for intet.«

Og tagende Kaarden ved Spidsen rakte han den til Kongen.

Karl brast i en Skoggerlatter.

»En galant Mand og en lystig Fætter! *Odds-fish*, ikke sandt, Hertug? ikke sandt, Greve? Han behager mig og jeg holder af ham. Se her, Chevalier d'Artagnan,« tilføjede han, »tag dette.«

Med disse Ord gik han hen til et Bord, tog en Pen og skrev en Anvisning paa Skatkammeret paa tre hundrede tusinde Livres.

D'Artagnan modtog den, vendte sig om til Monck og sagde med det største Alvor:

»Jeg véd godt, at jeg har forlangt altfor lidt, men tro mig, Hr. Hertug, jeg vil hellere dø end anses for pengegrisk.«

Kongen lo atter af fuld Hals.

»De maa besøge mig, førend De rejser, Chevalier,« sagde han; »jeg vil faa Brug for en god Portion Munterhed, naar mine Fransk-mænd er borte.«

»O, Sire, det vil ikke gaa med Munterheden som med Hertugens Kaarde, den vil jeg give Deres Majestæt gratis,« svarede d'Artagnan, der af Glæde næppe kunde staa stille.

»Og De, Greve,« tilføjede Karl, vendende sig om til Athos, »De maa ogsaa komme igen, thi jeg har et vigtigt Hverv at betro Dem. Deres Haand, Hertug.«

Monck trykkede Kongens Haand.

»Farvel, mine Herrer,« sagde Karl, rækkende Haanden til de to Franskmænd, der ærbødigt kyssede den.

Ellevte Kapitel.

Atter i Frankrig.

Dagen efter modtog Kong Karl atter de to Franskmænd i Audiens, og Athos fik en vigtig Skrivelse med til Kongen af Frankrig.

De blev begge forestillede for Kongens Søster, Madame Henriette, og for den unge Hertug af Buckingham, der blev meget bevæget ved at se de Mænd, der havde gjort hans Fader saa store Tjenester.

Efter endnu en Gang at have modtaget Kongens Tak for deres kække Handlinger, forlod de to Venner England for at rejse tilbage til Frankrig.

Ved Ankomsten til Paris begav d'Artagnan sig til Planchet for at dele Udbyttet paa den aftalte Maade; Athos begav sig til Kongen af Frankrig.

— — — — —

I et stort Værelse i Palais Royal, der var betrukket med mørkt Fløjl, som fremhævede de forgyldte Rammer om de mange prægtige Malerier, var den samme Aften, vore to Franskmænd var ankomne, hele Hoffet forsamlet hos Hr. de Mazarin, der gav et Spilleparti for Kongen og Dronningen.

Et lille Skillerum adskilte tre i Værelset anbragte Borde. Ved det ene af disse Borde sad Kongen og de to Dronninger. Ludvig den Fjortende, der sad lige overfor sin Kone, den unge Dronning Marie Theresia, smilte til hende med et Udtryk af virkelig Lykke. Anna af Østerrig spillede med Kardinalen og hendes Svigerdatter hjalp hende, naar hun ikke smilte til sin Gemal. Hvad angaar Kardinalen, der

laa ned og som saa' meget anstrengt og svag ud, da spillede Grevinden af Soissons for ham. Han fulgte hele Tiden Spillet med et Blik, hvori Begærlighed stod at læse.

Kardinalen havde ladet sig sminke af Bernouin, men da Sminken kun var bleven siddende paa hans Kindben, traadte det øvrige Ansigts sygelige Bleghed saa meget desto mere frem. Kun Øjnene havde en mere levende Glans og paa disse den Syges Øjne fæstede Kongen, Dronningerne og Hoffolkene fra Tid til anden urolige Blikke.

Sagen var nemlig den, at Signor Mazarins Øjne var de mere eller mindre glimrende Stjerner, i hvilke det syttende Aarhundredes Frankrig hver Aften og Morgen læste sin Skæbne.

Man passiarede sammen. Ved det første Bord spejlede Kongens unge Broder Philip, Hertug af Anjou, sit smukke Ansigt i et Lommespejl. Hans Favorit Chevalier de Lorraine, lænede sig til Prinsens Stol og hørte med en hemmelig Misundelse paa Grev de Guiche, Philips anden Favorit, der i velvalgte Talemaader berettede den eventyrlige Kong Karl den Andens forskellige Lykkeomskiftninger. Lidt efter lidt interesserede den ulykkelige Konges Skæbne i den Grad Tilhørerne, at Spillet gik i Staa, endog ved det kongelige Bord, og at den unge Konge, hensunken i Tanker og uden tilsyneladende at lægge Mærke dertil, lyttede til denne af Grev de Guiche med levende Farver skildrede Odysse.

Grevinden af Soissons afbrød Fortælleren.

»Tilstaa kun, Greve, at De pynter paa Historien,« sagde hun.

»Jeg gentager lige saa tro som en Papegøje,

Madame, Historien, saaledes som forskellige Englændere har fortalt mig den. Jeg maa endog til min Skam tilstaa, at jeg er saa nøjagtig som en Kopi.«

»Karl den Anden maatte være død, hvis han havde gaaet alt det igennem.«

Ludvig den Fjortende løftede sit kloge, stolte Hoved i Vejret og sagde med en Stemme, der endnu røbede det frygtsomme Barn:

»Madame, Hr. Kardinalen vil kunne sige Dem, at det i min Mindreaarighed stod meget slet til med Frankrigs Affærer, og at jeg, hvis jeg havde været stor nok til at føre Sværdet, undertiden maatte have kæmpet for min Aftensmad.«

»Deres Majestæt overdriver, Gud være lovet,« svarede Kardinalen, der talte for første Gang, »Deres Aftensmad er altid bleven tilberedt paa samme Tid som Deres Tjeneres.«

Kongen rødmede.

»I dette Øjeblik,« vedblev Grev de Guiche, »maa den ulykkelige Fyrstes Skæbne være afgjort. Hvis Monck har bedraget ham, er han fortabt. Fængsel, maaske Døden vil da ende, hvad Landflygtighed, Slag og Ulykker har begyndt.«

Mazarin rynkede Panden.

»Er det ganske sikkert,« spurgte Ludvig den Fjortende, »at Hans Majestæt Karl den Anden har forladt Haag?«

»Aldeles sikkert, Deres Majestæt,« svarede den unge Mand. »Min Fader har faaet Brev hvori de nærmere Omstændigheder meget udførligt meddeles; man véd endog, at Kongen er landet i Dover; nogle Fiskere har sét ham

sejle ind i Havnen, men Udfaldet er endnu en Hemmelighed.«

»Jeg vilde ønske, at jeg kendte Udfaldet,« sagde Philip utaalmodigt . . . »De véd det vel, min Broder . . .«

Ludvig den Fjortende rødmede atter.

»Spørg Hr. Kardinalen,« svarede han i en Tone, der fik Mazarin, Anna af Østerrig og alle Tilstedeværende til at se op.

»Det vil med andre Ord sige, min Søn,« faldt Anna af Østerrig ham leende i Talen, »at Kongen ikke ønsker, at der tales om Statssager udenfor Konseilet.«

Philip bukkede dybt og smilte til sin Broder og Moder.

Men Mazarin saa', at der i et Hjørne af Stuen dannede sig en Gruppe, og frygtede for, at Hertugen af Orleans samt Grev de Guiche og Chevalier de Lorraine, da de ikke turde tale højt, let kunde hviske mere, end det var godt. Han laante dem mistroiske og urolige Blikke og opfordrede Anna af Østerrig til at forstyrre dette Koncilium, da Bernouin pludselig løftede Tæppet i Vejret, traadte hen til Sengen og hviskede sin Herre i Øret:

»Et Sendebud fra Hans Majestæt Kongen af England, Deres Naade.«

Mazarin kunde ikke undertrykke en let Bevægelse, som Kongen bemærkede. For at undgaa at være indiskret rejste Ludvig den Fjortende sig straks op, traadte hen til Hans Eminentse og ønskede ham Godnat.

Alle rejste sig nu op og skød med megen Larm Stolene tilbage.

»Lad Selskabet lidt efter lidt trække sig tilbage,« hviskede Mazarin til Ludvig, »og til-

staa mig nogle Minutter. Jeg har en Sag af Vigtighed at tale med Deres Majestæt om i Aften.«

»Og Dronningerne?« spurgte Ludvig den Fjortende.

»Og Hr. Hertugen af Anjon?« sagde Kardinalen.

Hans Eminentse havde imidlertid ikke tabt sine Konspiratører af Syne.

»Hr. Grev de Guiche,« sagde han med honningsød Stemme, medens han bag Gardinerne, der var blevne trukne for og skjulte Sengen, iførte sig den Slobrok, som Bernouin rakte ham.

»Her er jeg, Deres Naade,« svarede det unge Menneske og traadte nærmere.

»Tag mine Kort, De har Lykken med Dem . . . Vind mig nogle Penge fra disse Herrer.«

»Ja, Deres Naade.«

Den unge Mand satte sig ved Bordet, hvorfra Kongen fjernede sig for at tale med Dronningerne.

Da Kardinalen kom ind i sit Kabinet, traf han dèr Grev de la Fère, som ventede paa ham, fortabt i Beskuelsen over en meget smuk Rafael.

Hans Eminentse traadte sagte ind og tog efter Sædvane Grevens Ansigt skarpt i Øjesyn for at gætte sig til, hvem han havde for sig og hvad man vilde ham.

Men denne Gang blev Mazarin skuffet. Han læste aldeles intet i Athos' Ansigt, ikke en Gang den Ærbødighed, som han plejede at læse i alles Ansigter.

»Fra Hans Majestæt Kongen af England, ja, Deres Eminentse.«

»De taler meget rent Fransk af en Eng-

lænder at være, min Herre,« sagde Mazarin naadig.

»Jeg er ingen Englænder, men en Fransk-mand, Hr. Kardinal,« svarede Athos.

»Det er besynderligt, at Kongen af England vælger Franskmænd til sine Gesandter, det er et godt Varsel . . . Deres Navn, min Herre, om jeg tør være saa fri?«

»Grev de la Fère,« svarede Athos og bukkede mindre dybt, end Ceremoniellet og den almægtige Ministers Stolthed fordrede.

Mazarin trak paa Skuldrene, som om han vilde sige: Jeg kender ikke det Navn.

Athos forandrede ikke en Mine.

»Og De er kommet, min Herre,« vedblev Mazarin, »for at meddele mig . . .«

»Jeg er sendt af Hans Majestæt Kongen af Storbritannien for at melde Kongen af Frankrig . . .«

Mazarin rynkede Panden.

»Melde Kongen af Frankrig,« vedblev Athos koldblodig, »Hans Majestæt Karl den Andens lykkelige Genindsættelse paa hans Fædres Trone.«

Mazarin kendte Menneskene altfor godt til ikke i Athos' kolde, næsten stolte Høflighed at se et Tegn paa et fjendtligt Sindelag, der ikke var den almindelige Temperatur i det Drivhus, der kaldtes Hoffet.

Athos var klædt i sort med simpelt Sølvbroderi. Han bar Helligaandsordenen, Hosebaandsordenen og det gyldne Vlies, tre saa store Ordener, at kun en Konge eller en Skuespiller kunde bære dem alle paa en Gang.

Mazarin søgte længe i sin Hukommelse for

at komme paa det Navn, som dette Isansigt bar, men var ikke heldig i saa Henseende.

»Jeg vidste,« sagde han til sidst, »at der vilde komme et Bud til mig fra England.«

Og han satte sig ned og afskedigede Bernouin og Brienne, hvilken sidste i sin Egenskab af Sekretær lavede sig til at føre Pennen.

»De har vel en Fuldmagt?« spurgte Mazarin kort.

»Ja . . . Deres Naade.«

Det sidste Ord havde ondt ved at komme over Athos' Læber.

»Saa kom frem med den.«

Athos fremtog en Depeche. Kardinalen rakte Haanden ud efter den.

»Om Forladelse, Deres Naade,« sagde Athos, »men min Depeche er til Kongen.«

»Da De er en Franskmand, min Herre, maa De vide, hvilken Betydning en Førsteminister har ved det franske Hof.«

»Der var en Tid,« svarede Athos, »da jeg virkelig bekymrede mig om, hvad Førsteministre betyder, men jeg har allerede for flere Aar siden fattet den Beslutning kun at forhandle med Kongen.«

»I saa Fald, min Herre,« svarede Mazarin, der begyndte at blive vred, »vil De hverken faa Kongen eller Ministeren i Tale.«

Med disse Ord stod han op. Athos stak atter Depechen i Lommen, bukkede ceremonielt og gjorde et Skridt henimod Døren.

»Ah!« udbrød Mazarin pludselig og slog sig for Panden, »nu husker jeg ham.«

Athos saa' forbavset paa ham.

»Ja, det er ham,« vedblev Kardinalen betragtende Athos, »det er ganske rigtigt ham

. . . nu kender jeg Dem igen, min Herre. Ah! *diavolo!* nu forundrer jeg mig ikke mere.«

»I Sandhed,« svarede Athos smilende, »det forbavser mig, at Deres Eminentse med sin glimrende Hukommelse ikke for længe siden har genkendt mig.«

»Altid trodsig og utilfreds . . . Hr. . . . Hr. . . . Hvad var det nu, De kaldte Dem? Vent lidt . . . Navnet paa en Flod . . . Potamos . . . nej . . . Navnet paa en Ø . . . Naxos . . . nej, *per Jove* . . . Navnet paa et Bjerg . . . Athos! Nu har jeg det! Det glæder mig at se Dem igen, og at jeg ikke længere er i Rueil, hvor De med Deres fordømte Kammerater ordentlig lod mig bøde . . . Fronde! altid Fronde! forbandede Fronde! Men det forbavser mig for Resten, Hr. . . . Athos . . . at en Frondør som De har paataget Dem en Mission til Mazarin, som man sagde i den gode gamle Tid . . .«

Og Mazarin brast i en Latter, som ofte afbrødes af en skarp Hoste.

»Jeg har ikke paataget mig en Mission til andre end Kongen af Frankrig, Hr. Kardinal,« genmælede Greven noget mindre stolt, thi han mente allerede at have saa mange Fordele, at han gerne kunde vise sig maadeholden.

»Det er imidlertid nødvendigt, Hr. Frondør,« sagde Mazarin muntert, »at den Forretning, De har paataget Dem . . .«

»Som man har overdraget mig, Deres Naade, jeg er ikke forlegen for at gaa andres Ærinder.«

»Godt, det er nødvendigt, siger jeg, at denne Sag maa gaa gennem mine Hænder . . . Lad os ikke spilde den kostbare Tid . . . Nævn mig Betingelserne.«

»Jeg har haft den Ære at forsikre Deres Eminentse, at kun Hans Majestæt Karl den Andens Brev indeholder Oplysninger om hans Ønske.«

»Hør! De er latterlig med Deres Halsstarrighed, Hr. Athos. Man sér godt, at De har omgaaedes med Puritanerne derovre. Jeg kender Deres Hemmelighed bedre end De, og De har maaske handlet urigtigt i ikke at tage noget Hensyn til en meget gammel og meget lidende Mand, der har arbejdet meget i sit Liv og kækt forsvaret sine Idéer ligesom De Deres . . . De vil intet sige? godt; De vil ikke meddele mig Deres Brev? . . . ypperligt; følg med mig ind i mit Sovekammer, saa skal De faa Kongen i Tale . . . Blot et Ord endnu: Hvem har givet Dem det gyldne Vlies? Jeg mindes, at det blev fortalt om Dem, at De havde Hosebaandsordenen, men det gyldne Vlies har jeg ikke vidst . . .«

»I Anledning af Hans Majestæt Ludvig den Fjortendes Formæling sendte Spanien for kort siden Kong Karl den Anden en Bestalling *in blanco* for en Ridder af det gyldne Vlies; Karl den Anden har udfyldt denne med mit Navn.«

Mazarin rejste sig op og støttende sig til Bernouins Arm vendte han tilbage til sit Sovekammer i samme Øjeblik, som Hr. Prinsen blev meldt. Prinsen af Condé, den første Prins af Blodet, Sejrherren fra Rocroy, Lens og Nordlingen, traadte virkelig ind til Monsignor Mazarin, fulgt af sine Kavalerer, og han komplimenterede allerede Kongen, da Førsteministeren løftede Dørforhænget i Vejret.

Athos fik netop Tid til at bemærke Raoul, der trykkede Grev de Guiches Haand, og til at sende ham et Smil for hans ærbødige Hilsen.

Han bemærkede ligeledes Kardinalens straalende Ansigt, da denne saa' paa Bordet en uhyre Masse Guld, som Grev de Guiche havde vundet, efter at Hans Eminentse havde betroet ham sine Kort. Han glemte aldeles Ambassadøren, Ambassaden og Prinsen og tænkte kun paa Guldet.

»Hvorledes!« udbrød Oldingen, »er alt dette Gevinst?«

»Ja, der er omtrent en halvtredsindstyve tusinde Daler, Deres Naade,« svarede Grev de Guiche og stod op. »Vil Deres Eminentse selv indtage sin Plads eller skal jeg blive ved?«

»Nej, nej! De er en Nar! De vilde tabe alt igen, hvad De har vundet.«

»Deres Naade,« sagde Prinsen af Condé bukkende.

»God Aften, Hr. Prins,« sagde Ministeren skødesløst, »det er meget smukt af Dem at besøge en syg Ven.«

»En Ven!« . . . mumlede Grev de la Fère forbavset.

Mazarin gættede Frondørens Tanker, thi han smilte triumferende til ham og sagde derpaa, henvendende sig til Kongen:

»Sire, jeg har den Ære at forestille Deres Majestæt Hr. Grev de la Fère, Hans britanniske Majestæts Ambassadør . . . Statssager, mine Herrer,« tilføjede han derpaa, idet han med en Haandbevægelse afskedigede de Tilstedeværende, der med Prinsen af Condé i Spidsen listede sig ud af Værelset blot paa et Tegn af Mazarin.

Philip af Anjou og Dronningen gjorde ligeledes Mine til at gaa deres Vej.

»Familieaffærer,« sagde Mazarin hurtigt og opfordrede dem ved et Blik til at blive siddende. »Herren, som De her sér, er Overbringer af et Brev til Kongen, hvori Karl den Anden, der fuldstændig atter har taget Tronen i Besiddelse, anholder om en Forening mellem Monsieur, Kongens Broder, og Mademoiselle Henriette, Henrik den Fjerdes Datterdatter . . . Hav den Godhed at overrække Kongen Deres Kreditiv, Hr. Greve.«

Athos var et Øjeblik nær ved at tabe Næse og Mund. Hvorledes kunde Ministeren kende Indholdet af et Brev, der ikke et eneste Øjeblik havde været ude af hans Hænder? Som altid Herre over sig selv, rakte han imidlertid sin Depeche til den unge Kong Ludvig den Fjortende, der rødmende modtog den.

En højtidelig Tavshed herskede i Kardinalens Kammer, der kun afbrødes af Klangen af Guldet, som Mazarin, medens Kongen læste Brevet, gemte i et Skrin.

Tolvte Kapitel.

Hvori Hr. de Mazarin viser sig fra den ødsle Side.

Kardinalen havde ikke ladet Ambassadøren meget tilbage at fortælle; imidlertid havde Ordet Restauration frapperet Kongen, og idet han vendte sig til Greven, som han siden hans Indtrædelse ufravendt havde betragtet, sagde han:

»Min Herre, vær saa god at give os nogle nærmere Oplysninger om Sagernes Stilling i England. De kommer lige derfra, De er en

Franskmand, og de Ordener, jeg sér glimre paa Deres Bryst, røber, at De er en Mand af Fortjeneste og Stand.«

»Herren,« sagde Kardinalen, vendende sig til Dronningemoderen, »er en af Deres Majestæts gamle Tjenere, Hr. Grev de la Fère.«

Anna af Østerrig var glemsom som en Dronning, hvis Liv har været en Afveksling af gode og stormfulde Dage. Hun saa' først paa Mazarin og derefter paa Athos med et spørgende Blik.

»Herren,« vedblev Kardinalen, »var en af Trevilles Musketerer, i salig Kongens Tjeneste . . . Herren er godt kendt i England, hvor han har gjort flere Rejser til forskellige Tider, han er en Undersaat af overordentlig store Fortjenester.«

Disse Ord alluderede til alle de Minder, som Anna af Østerrig altid skjalv for at vække. England var det samme som hendes Had til Richelieu og hendes Kærlighed til Buckingham.

Disse Ord havde stor Virkning, thi de gjorde alle de kongelige Personer tavse, der med meget forskellige Følelser gav sig til at tænke paa de hemmelighedsfulde Aar, som de unge ikke havde oplevet og de gamle for stedse troede glemte.

»Tal, min Herre,« sagde Ludvig den Fjortende, som først fattede sig.

»Ja, tal,« tilføjede Mazarin, »hvem det lille ondskabsfulde Udfald mod Anna af Østerrig havde gengivet hans Energi og Munterhed.

Athos fortalte nu, hvorledes en kæk Franskmand havde bortført General Monck til Haag og om Moncks Møde med Karl den Anden; og hvorledes en anden Franskmand havde hjul-

pet Kongen til den Million, der var gemt i Newcastle.

Philip klappede begejstret i Hænderne, medens den mere satte Ludvig den Fjortende vendte sig om til Greven og sagde:

»Er det sandt, alt det?«

»Fuldkommen sandt, Sire.«

»En af mine Adelsmænd kendte Hemmeligheden med denne Million og bevarede den.«

»Ja, Sire.«

»Og denne Adelsmand er?«

»Deres Tjener,« svarede Athos ligefrem.

En Bifaldsmumlen hørtes. Selv Mazarin løftede Hænderne i Vejret.

»Min Herre,« sagde Kongen, »jeg skal bestræbe mig for at finde en Maade at belønne Dem paa.«

Athos gjorde en Bevægelse.

»O, nej, ikke for Deres Retskaffenhed, det vilde naturligvis krænke Dem at blive betalt derfor; men jeg skylder Dem en Belønning, fordi De har Del i min Broder Karl den Andens Genindsættelse.«

»Ganske vist,« bemærkede Mazarin.

»Men er det ogsaa sandt, at en eneste Mand er trængt ind i Moncks Lejr og har bortført ham?« spurgte Kongen videre.

»Denne Mand havde ti Ledsagere af simpel Stand.«

»Ikke andre?«

»Nej.«

»Og De kalder ham?«

»Hr. d'Artagnan, forhen Løjtnant i Deres Majestæts Musketerer.«

Anna af Østerrig rødmede, Mazarin blev ganske gul af Skam, Ludvig den Fjortendes An-

sigt formørkedes, medens en Sveddraabe faldt fra hans blege Pande.

»Hvilke Mænd!« mumlede han.

Og han laante uvilkaarlig Ministeren et Blik, der vilde have forfærdet denne, hvis han ikke i dette Øjeblik havde skjult sit Hoved under Puden.

»Hr. Greve,« vedblev Ludvig den Fjortende. »Meddel os nu Deres Ærinde.«

Athos tilbød nu ceremonielt Kongens unge Broder Lady Henriette Stuarts Haand.

Konferencen varede en Time, hvorpaa Dørene til Kammeret atter aabnedes for Hofmændene, der igen indtoge deres Pladser, som om intet havde afbrudt Aftenens Beskæftigelse for dem.

Athos nærmede sig Raoul, og Fader og Søn kunde nu trykke hinandens Haand.

»De er altsaa i Paris, Raoul,« sagde Greven.

»Ja, min Herre, jeg har været her, siden Hr. Prinsen kom tilbage.«

»Jeg kan ikke tale med Dem her, hvor man iagttager os, men jeg begiver mig snart hjem og venter Dem dèr, saa snart Deres Tjeneste tillader Dem at fjerne Dem.«

Raoul bukkede. Hr. Prinsen kom henimod dem.

Netop som Prinsen vilde til at tiltale Raoul, kom Athos ham i Forkøbet.

»Hvis Hr. Vicomte de Bragelonne ikke var en af Deres Højheds ringeste Tjenere,« sagde han, »vilde jeg bede ham forestille mig for Dem . . . min Prins.«

»Jeg har den Ære at tale med Hr. Grev de la Fère?« sagde Hr. de Condé øjeblikkelig.

»Min Beskytter,« tilføjede Raoul rødmende.

»En af de hæderligste Mænd i Landet,« vedblev Prinsen, »en af Frankrigs første Adelsmænd, om hvem jeg har hørt saa meget godt, at jeg ofte har ønsket at henregne ham til mine Venner.«

»En Ære, som jeg kun vilde fortjene ved min Agtelse og Beundring for Deres Højhed,« svarede Athos.

»Hr. de Bragelonne,« sagde Prinsen, »er en god Officer, som man sér har gaaet i en god Skole. Ak, Hr. Greve, paa Deres Tid havde Generalerne Soldater . . .«

»Fuldkommen sandt, Deres Højhed, men nu til Dags har Soldaterne Generaler.«

Denne Kompliment, der ikke var ganske fri for Smiger, glædede overordentlig den Mand, i hvem hele Europa allerede saa' en Helt.

»Det er uheldigt for mig,« vedblev Prinsen, »at De har forladt Tjenesten, Hr. Greve, thi Kongen maa snart komme i Krig med Holland eller England, og det vilde være en gunstig Lejlighed for en Mand som Dem, der kender Storbritannien lige saa godt som Frankrig.«

»Jeg tror at have handlet meget klogt i at forlade Tjenesten, Deres Højhed,« svarede Athos smilende, »Frankrig og Storbritannien vil for Fremtiden leve sammen som to Søstre, hvis jeg tør tro mine Anelser.«

»Deres Anelser?«

»Hør, Deres Højhed, læg Mærke til, hvad der tales histhenne ved Hr. Kardinalens Bord.«

»Ved Spillebordet?«

»Ja, Deres Højhed.«

Kardinalen havde rejst sig op paa den ene Albue og givet Kongens unge Broder et Tegn til at komme hen til ham.

»Deres Højhed,« sagde Kardinalen, »tag alle disse Gulddalere.«

Med disse Ord pegede han paa den uhyre Bunke af gule, glimrende Mønter, som Grev de Guiche lidt efter lidt havde opdynget foran ham.

»Er de til mig?« raabte Hertugen af Anjou.

»Ja, Deres Højhed, disse halvtredsindstyve tusinde Dalere er til Dem.«

»De giver mig dem?«

»Jeg har spillet for Dem, Deres Højhed,« svarede Kardinalen, idet han blev mere og mere svag, ligesom om den Anstrengelse, det kostede ham at bortgive Penge, havde udtømt alle hans fysiske og moralske Kræfter.

»O, min Gud!« mumlede Philip næsten overvældet af Glæde, hvilken herlig Dag!«

Og han begyndte at fylde sine Lommer med Guldet. Imidlertid blev over en Trediedel tilbage paa Bordet.

»Chevalier,« sagde Philip til sin Favorit. »Chevalier de Lorraine, kom her hen.«

Chevalieren skyndte sig at efterkomme Opfordringen.

»Put Resten i Deres Lommer,« sagde Prinsen.

Dette besynderlige Optrin betragtedes af alle Tilstedeværende som en rørende Familiescene. Kardinalen gav sig Mine af at være en Fader for Frankrigs Sønner, der var voksede op under hans Vinger. Ingen saa' derfor en Uforskammethed i denne Førsteministerens Gavmildhed, saaledes som man vilde have gjort i vore Dage.

»Jeg har aldrig haft saa mange Penge,« sagde den unge Prins glad, idet han gik over Gulvet med sin Favorit for at begive sig til sin Vogn.

»Nej, aldrig . . . Hvor halvtredsindstyve Dalere er tunge!«

»Men hvorfor giver Hr. Kardinalen alle disse Penge bort paa en Gang?« spurgte Prinsen sagte Grev de la Fère. »Den kære Kardinal maa da være meget syg.«

»Ja, Deres Højhed, han maa sikkert være meget syg; han sér for Resten ogsaa daarlig ud, som Deres Højhed kan sé.«

»Ganske vist . . . Men hundrede og halvtredsindstyve tusinde Livres! . . . O, det er utroligt. Naa, Greve, hvorfor? Sig os en Grund.«

»Hav Taalmodighed, Deres Højhed; der kommer Hr. Hertugen af Anjou passiarende med Chevalier de Lorraine; det skulde ikke undre mig, om de vilde spare mig den Ulejlighed at være indiskret. Hør.«

Chevalieren sagde virkelig halvhøjt til Prinsen: »Det gaar ikke naturligt til, Deres Højhed, at Hr. Mazarin giver Dem saa mange Penge. Tag Dem i Agt, Deres Højhed, De taber Pengene. — Hvad mon Kardinalen vil forlange af Dem til Gengæld for sin Gavmildhed?«

»Hvad sagde jeg,« hviskede Athos til Prinsen; »nu vil De maaske faa Svar paa Deres Spørgsmaal.«

»Naa, saa sig mig det dog, Deres Højhed,« gentog Chevalieren utaalmodig.

»Det er en Brudegave, min kære Chevalier.«

»Hvorledes, en Brudegave?«

»Javel, jeg gifter mig!« svarede Hertugen af Anjou uden at lægge Mærke til, at han i det samme gik fordi Prinsen og Athos, der begge bukkede dybt for ham.

Chevalieren laante den unge Hertug et saa

besynderligt, hadefuldt Blik, at Grev de la Fère fo'r sammen.

»De! De gifte Dem!« gentog Chevalieren, »o, det er ikke muligt! . . . Vil De være saa dum?«

»Bah! det er ikke mig, der er det, andre handler for mig,« svarede Hertugen af Anjou . . . »men skynd Dem, lad os bruge vore Penge.«

Med disse Ord forsvandt han leende og snakkende med sin Kammerat, medens alle bøjede sig for ham paa hans Vej.

»Det er altsaa Hemmeligheden?« spurgte Prinsen hviskende Athos.

»Det er ikke mig, der har fortalt Deres Højhed den.«

»Han gifter sig med Karl den Andens Søster?«

»Jeg tror det.«

Prinsen grundede et Øjeblik, medens hans Øjne skød Lyn.

»Naa,« sagde han langsomt, ligesom talende med sig selv, »nu er atter Sværdet stukket i Skeden for lang Tid.«

Og han sukkede.

Kun Athos gættede, hvad der laa i dette Suk, thi han alene havde hørt det.

Prinsen tog straks efter bort. Kongen gik ligeledes.

Athos nikkede til Bragelonne for at minde ham om den mellem dem trufne Aftale.

Værelset blev lidt efter lidt tomt og Mazarin blev ene tilbage, et Bytte for Smerter, som han ikke længere tænkte paa at skjule.

»Bernouin! Bernouin!« raabte han med svag Stemme.

»Hvad vil Deres Højhed!«

»Guénaud . . . hent Guénaud,« sagde Eminencen, »jeg tror, at jeg dør.«

Bernouin skyndte sig ud i Kabinettet for at give den fornødne Befaling og Tjeneren, der red efter Lægen, fo'r forbi Kongens Vogn i Gaden Saint-Honoré.

Trettende Kapitel.

Guénaud og Colbert.

Guénaud lod ikke vente paa sig.

Han fandt den Syge liggende paa Sengen, med ophovnede Ben og sammentrykket Mave. Mazarin havde faaet et voldsomt Anfald af Podagra. Han led frygtelig og med en Mands Utaalmodighed, der ikke er vant til at støde paa Modstand. Da han fik Øje paa Guénaud, udbrød han:

»Ah! nu er jeg frelst!«

Guénaud var en meget lærd og forsigtig Mand, der ikke behøvede at kritiseres af Boileau for at berømt. Naar han befandt sig lige over for en Sygdom, selv om den var personificeret i en Konge, behandlede han Patienten, som om denne kunde være en Tyrk. I Stedet for at svare Mazarin, som Ministeren havde ventet, betragtede han med et meget alvorligt Ansigt den Syge og udbrød:

»O! o!«

»Hvad er der paa Færde, Guénaud? . . . Hvilket Ansigt De dog sætter op!«

»Mit Ansigt svarer til Deres Eminences Sygdom, der er meget farlig.«

»Podagraen . . . ja, ja, Podagraen.«

»I Forbindelse med forskellige andre Tilfælde, Deres Naade.«

Mazarin rejste sig op paa den ene Albue og sagde med et spørgende Blik:

»Hvad er det, De siger? Er jeg maaske mere syg, end jeg selv tror?«

»Deres Eminence,« sagde Guénaud, idet han tog Plads ved Sengen, »har arbejdet meget i sit Liv og har gaaet meget igennem.«

»Men jeg er ikke gammel . . . Salig Hr. de Richelieu var kun sytten Maaneder yngre end jeg, da han døde af en dødelig Sygdom. Jeg er ung, Guénaud, husk vel paa det, jeg er knap to og halvtredsindstyve Aar.«

»O, Deres Naade er langt ældre; hvor længe varede Fronden?«

»Hvorfor spørger De mig om det, Guénaud?«

»For at jeg kan anstille en medicinsk Beregning, Deres Naade.«

»Saa omtrent ti Aar . . .«

»Meget vel; naar De nu vil regne hvert Aar af Fronden for tre Aar, faar De i alt tredive Aar; tyve og to og halvtreds er to og halvfjerds. Deres Naade er altsaa to og halvfjerds . . . og det er en meget høj Alder.«

Med disse Ord følte han Patientens Puls. Dens Slag var saa foruroligende, at Lægen uden at agte paa den Syges Afbrydelse øjeblikkelig vedblev:

»Lad os regne hvert af Frondeaarene for fire og det bliver altsaa to og firsindstyve Aar, De har levet.«

Mazarin blev meget bleg og sagde med mat Stemme:

»Er det Deres Alvor, Guénaud?«

»Ja, desværre, Deres Naade.«

»De bruger altsaa Omsvøb for at lade mig vide, at jeg er meget syg?«

»Ja vel, Deres Naade, skønt man lige over for en saa forstandig og modig Mand som Deres Eminence ikke behøver at bruge Omsvøb.«

Kardinalen trak sit Vejr saa tungt, at han indgød endog den ubarmhjertige Læge Medlidenhed.

»Der er Forskel paa Sygdomme,« bemærkede Mazarin, »nogle slipper man fra.«

»Meget sandt, Deres Naade.«

»Ja, ikke sandt!« udbrød Mazarin næsten glad; »hvortil skulde ellers Viljestyrke og Karakterfasthed nytte; hvortil Deres Geni, Guénaud? Hvortil skulde Videnskab og Kunst hjælpe, naar den Syge, der stoler derpaa, ikke kan frelses fra Faren?«

Guénaud vilde netop svare, da Mazarin vedblev.

»Husk paa, at jeg er den mest tillidsfulde af Deres Klienter, at jeg adlyder Dem blindt og at følgelig . . .«

»Alt det véd jeg,« sagde Guénaud.

»Jeg vil altsaa komme mig?«

»Deres Naade, hverken Viljestyrke eller Karakterfasthed eller Geni eller Videnskab kan hjælpe mod de Onder, som Gud sender os. Er Ondet dødeligt, dræber det og intet . . .«

»Er min . . . Sygdom . . . da dødelig?« stammede Mazarin.

»Ja, Deres Naade.«

Eminencen faldt et Øjeblik aldeles sammen, men han havde en hærdet Sjæl eller rettere sagt et stærkt Hoved.

»Hvor lang Tid har jeg at leve i?« spurgte han og saa' vist paa Lægens ubevægelige Ansigt.

»Saadant noget siger man aldrig, Deres Naade.«

»Nej, ikke til almindelige Mennesker, men til mig . . . til mig, for hvem hvert Minut er en Skat værd; sig mig det, Guénaud, sig mig det!«

»Nej, nej, Deres Naade.«

»Jeg befaler Dig det. O! giv mig en Maaned og jeg vil betale Dig hundrede tusind Livres for hver Dag.«

»Deres Naade,« svarede Guénaud fast, »det er Gud, der forlænger Deres Liv af sin Naade, og ikke mig. Gud giver Dem kun fjorten Dage.«

Kardinalen udstødte et smerteligt Suk og faldt tilbage paa Puderne, mumlende: »Tak, Guenaud, tak!«

Lægen vilde til at fjerne sig, da den Døende atter rejste sig op og sagde med funklende Øjne:

»Tavshed! Tavshed!«

»Jeg har i to Maaneder kendt denne Hemmelighed, Deres Naade, og som De sér, har jeg bevaret den godt.«

»Farvel, Guénaud, jeg skal sørge for Deres Fremtid; farvel, bed Brienne hente mig Skriveren Colbert. Farvel.«

Colbert var ikke langt borte. Han havde hele Aftenen opholdt sig i Gangen og passiaret med Bernouin og Brienne. Det er paa Tiden, at vi omtaler en af Aarhundredets interessanteste Personligheder.

Han var tretten Aar ældre end Ludvig den Fjortende, hans tilkommende Herre. Han var af Middelhøjde, snarere mager end fed, havde dybtliggende Øjne, et simpelt Ansigt og sort tyndt Haar, hvilket efter hans Tids Biografer bragte ham til tidlig at anlægge Kalot. Naar

hertil kommer et strengt, endogsaa haardt Blik, noget stivt, der af hans Undermænd ansaas for Stolthed, men frem for alt et hovmodigt Væsen, selv naar han var alene og saa sig i Spejlet, har vi et Billede af Personens Ydre.

Med Hensyn til hans Indre, da roste man ham for at have Talent for Beregninger.

Colbert havde fundet paa at tvinge Guvernørerne i Grænsefæstningerne til at føde deres Garnisoner, uden at give dem Sold, af det, de fik ind i Kontributioner. Dette gav Hr. Kardinal Mazarin den Idé at besætte hans nylig afdøde Intendant Hr. Jouberts Plads med Hr. Colbert.

Da Colbert traadte ind, sagde Mazarin:

»Vi vil tale et alvorligt Ord sammen, Hr. Colbert, thi jeg er syg og det kunde let hænde sig, at jeg døde.«

»Mennesket er dødeligt,« bemærkede Colbert.

»Det har jeg aldrig glemt, Hr. Colbert, og jeg har altid arbejdet med denne Tanke for Øje . . . Som De véd, har jeg samlet mig en Smule Formue . . .«

»Det véd jeg, Deres Naade.«

»Hvor meget anslaar De omtrent min Formue til, Hr. Colbert?«

»Til fyrretyve Millioner, fem hundrede og tredsindstyve tusinde, to hundrede Livres, ni Sous og otte Deniers,« svarede Colbert.

Kardinalen sukkede dybt og saa' beundrende paa Colbert, medens et Smil svævede over hans Ansigt.

»Bekendt Formue,« tilføjede Colbert som Svar paa dette Smil.

Kardinalen gjorde et Hop i Sengen.

»Hvad mener De med det?« sagde han.

»Jeg mener,« svarede Colbert, »at foruden de fyrretyve Millioner, fem hundrede og tredsindstyve tusind, to hundrede Livres, ni Sous og otte Deniers er der tretten andre Millioner, som man ikke véd noget af.«

»Uf!« sukkede Mazarin, »hvilket Menneske!«

I dette Øjeblik kom Bernouins Ansigt til Syne i Døren.

»Hvad er der?« spurgte Mazarin, »hvorfor forstyrrer Du os?«

»Deres Eminences Skriftefader er udenfor; han er blevet kaldet et Sted hen i Aften og kommer ikke tilbage før i Overmorgen.«

Mazarin saa' paa Colbert, der straks tog sin Hat, og sagde:

»Jeg skal komme igen, Deres Naade.«

Mazarin betænkte sig et Øjeblik og svarede derpaa:

»Nej, nej, jeg har lige saa meget Brug for Dem som for ham. For Resten er De min anden Skriftefader, og hvad jeg siger til den ene, kan den anden gerne høre. Bliv Colbert.«

»Men vil Deres Naades Skriftefader give sit Minde dertil?«

»Bryd Dem ikke om det, træd ind i Gangen mellem Sengen og Væggen.«

»Jeg kan vente udenfor, Deres Naade.«

»Nej, nej, De kan have godt af at høre en retskaffen Mands Skriftemaal.«

Colbert bukkede og gik ind i Gangen mellem Sengen og Væggen.

»Før hans Højærværdighed ind,« sagde Mazarin, idet han trak Gardinerne for Sengen.

Fjortende Kapitel.

En retskaffen Mands Skriftemaal.

Munken traadte frejdig ind uden at bekymre sig synderlig om den Uro og Ængstelse, som Kardinalens slette Sundhedstilstand havde fremkaldt i Huset.

»Kom nærmere, Ærværdige,« sagde Mazarin, »kom og trøst mig.«

»Det er min Pligt, Deres Eminense,« svarede Munken.

»Gør Dem det først mageligt, thi jeg vil begynde med en fuldstændig Bekendelse og derpaa giver De mig Absolution, som jeg tror vil gøre mig roligere.«

»Deres Eminense er ikke saa syg, at et fuldstændigt Skriftemaal kan være nødvendigt,« svarede den Ærværdige . . . »Husk paa, at det vil være meget trættende!«

»De tror altsaa. at det vil blive langt, Ærværdige?«

»Hvorledes kan jeg tro andet, naar man har levet saa fuldstændig som Deres Eminense?«

»Ja, det er sandt . . . Bekendelsen kan blive langvarig.«

»Guds Barmhjertighed er stor,« snøvlede Munken.

»Det kan ikke være andet, end at De maa have hørt Tale om et vist Forhold, hvori jeg skal have staaet til Hendes Majestæt Dronningemoderen . . . de Ildesindede . . .«

»De Ildesindede er Tosser, Deres Naade . . . Maatte De ikke for Statens og den unge Konges Skyld leve paa en god Fod med Dronningen? Videre, videre . . .«

»Jeg har været meget ærgerrig, Ærværdige . . .«

»Det er Tingenes Gang, Deres Naade.«

»Jeg har endog rettet mine Tanker paa Tiaraen . . .«

»Paven er den første blandt de Kristne, og jeg sér ingen Grund til, at De ikke skulde ønske at være det.«

»Man har skrevet, at jeg for at naa dette Maal havde solgt Cambrias til Spanierne.«

»De har sikkert ikke forfulgt Pamfletskriverne?«

»Nej, Ærværdige, i den Henseende har jeg virkelig min Samvittighed fri. Der er nu kun Smaasynder tilbage.«

»Lad høre . . .«

»Spillesyge.«

»Det er meget verdsligt, men De har jo paa Grund af Deres Stilling været nødt til at føre Hus.«

»Jeg har holdt af at vinde. Jeg har ogsaa brugt en Smule Kneb . . .«

»De har benyttet Dem af Deres Fordele. Videre.«

»Jeg føler ikke mere noget tynge paa min Samvittighed, Ærværdige. Giv mig Absolution, og naar Gud kalder min Sjæl, vil den uden Hindring kunne stige op til hans Trone.«

Munken bevægede hverken Arme eller Læber.

»Hvad venter De paa, Ærværdige?« spurgte Mazarin.

»Paa Slutningen.«

»Slutningen paa hvilket?«

»Paa Skriftemaalet, Deres Naade.«

»Men jeg er jo færdig . . .«

»O nej, Deres Eminense tager fejl.«

»Ikke det jeg véd.«

»Saa skal jeg hjælpe paa Deres Hukommelse.«

»Lad høre.«

Munken hostede et Par Gange og sagde derpaa:

»De har slet ikke talt om Gerrigheden, der ogsaa er en Dødssynd, eller om Deres Millioner.«

»Hvilke Millioner, Ærværdige?«

»Ih, dem, som Deres Naade ejer.«

»Min Fader, da de Penge tilhører mig, hvorfor skulde jeg saa tale til Dem derom?«

»I det Kapitel er vi netop af forskellig Mening. De siger, at Pengene tilhører Dem, og jeg tror, at de til Dels er andres.«

Mazarin tørrede Sveden af sin Pande med sin kolde Haand.

»Hvorledes det?« stammede han.

»Deres Excellense har samlet sig en stor Formue . . . i Kongens Tjeneste . . .«

»Hm! . . . ikke synderlig stor.«

»Hvad enten den nu er stor eller ej, hvorfra er den saa kommet?«

»Fra Staten.«

»Staten det er Kongen.«

»Men hvad slutter De egentlig deraf, Ærværdige?« spurgte Mazarin, der begyndte at skælve.

»Jeg kan ikke slutte noget, uden at jeg har en Fortegnelse over Deres Formue . . . Lad os regne efter, om De behager: De har Bispedømmet Metz?«

»Ja.«

»Abbedierne Saint-Clément, Saint-Arnoud og Saint-Vincent, ligeledes i Metz?«

»Ja.«

»Fremdeles Abbediet Saint-Denis i Frankrig, et smukt Gods.«

»Ja, Ærværdige.«

»Abbediet Clony, der er rigt!«

»Det har jeg.«

»Saint-Médard i Soissons, der indbringer hundrede tusind Livres!«

»Jeg nægter det ikke.«

»Saint-Victor i Marseille, et af de bedste Abbedier i Syden.«

»Ja, min Fader.«

»Heraf har De rigelig en Million om Aaret, og naar hertil lægges Deres Indtægter som Kardinal og Minister, er det ikke for meget sagt, at De har to Millioner om Aaret.«

»Af en Munk at være regner De fortræffeligt.«

»Siden Deres Eminence i 1644 flyttede vor Orden til det Kloster, vi bebor i Nærheden af Saint-Germain-des-Prés, har jeg forestaaet Klosterets Regnskabsvæsen.«

»Og mit ogsaa, som jeg sér, Ærværdige.«

»Man maa vide lidt Besked med alt, Deres Naade.«

»Nu, lad mig saa høre, hvad De slutter heraf.«

»Jeg slutter, at Deres Bagage er altfor stor, til at De kan komme gennem Porten til Paradis.«

»Vil jeg da blive fordømt?«

»Ja, hvis De ikke afleverer igen.«

Mazarin udstødte et ynkeligt Skrig.

»Aflevere! Men gode Gud, til hvem?«

»Til Pengenes Ejérmand, til Kongen!«
Mazarin stønnede dybt og sagde:
»Giv mig Absolution.«
»Det er umuligt, Deres Naade . . . giv tilbage, giv tilbage,« svarede Munken.
»Men da De dog har absolveret mig for alle de andre Synder, hvorfor vil De saa ikke gøre det for denne?«
»Fordi,« svarede den Ærværdige, »det at absolvere Dem herfor er en Synd, som Kongen aldrig vilde absolvere mig for, Deres Naade.«
Med disse Ord forlod Skriftefaderen sit Skriftebarn med en salvelsesfuld Mine.
»O, min Gud,« stønnede Mazarin. »Kom herhen, Colbert, jeg er meget syg, min Ven.«
Colbert kom atter frem fra Gardinerne.
»Har De hørt det?« spurgte Mazarin.
»Ja desværre, Deres Naade.«
»Har han Ret? Er alle disse Penge slet erhvervet Gods?«
»Det er ikke af Vejen, Deres Naade,« sagde Colbert, »at undersøge, om det, Munken har sagt, ikke er en Snare.«
»En Snare! Nej . . . hvorfor skulde det være det? Munken er en skikkelig Mand.«
»Han har troet, at Deres Eminence stod med det ene Ben i Graven, siden De havde ladet ham kalde. Hørte jeg ham ikke opfordre Dem til at skelne mellem det, Kongen har givet Dem, og det, De selv har givet Dem? Husk Dem om, Deres Naade, om han ikke sagde omtrent noget saadant.«
»Det er muligt.«
»I saa Fald, Deres Naade, ansér jeg det for en Paamindelse af Munken om . . .«

»At give tilbage?« udbrød Mazarin ganske beluttet.

»Jeg siger ikke nej.«

»At give alt tilbage! Hvad tænker De paa. De er jo ikke et Haar bedre end Skriftefaderen.«

»Naar Gaven gøres i en vis Form, vil Kongen afslaa den.«

»Hvor vil De hen?«

»Det er ganske vist. Et ungt Menneske, der intet har udrettet, der brænder af Begærlighed efter at blive berømt, efter at komme til at herske alene, vil ikke tage noget fuldfærdigt, han vil selv opføre det. Denne Fyrste, Deres Naade, vil ikke lade sig nøje med Palais-Royal, som Hr. de Richelieu har testamenteret ham, eller med Palais Mazarin, som De har ladet bygge i saa smuk en Stil, eller med Louvre, som hans Forfædre har beboet, eller med Saint-Germain, hvor han er født. Han vil foragte alt, hvad der ikke skriver sig fra ham selv, det forudsér jeg med Bestemthed.«

»Og De indestaar for, at hvis jeg giver Kongen mine fyrretyve Millioner . . .«

»Ja, naar de siger ham visse Ting, indestaar jeg for, at han vil afslaa dem.«

»Men naar alt kommer til alt, hvilken Fordel vil jeg saa have heraf?«

»En umaadelig. Ingen kan længere beskylde Deres Eminence for Gerrighed, som Pamfletskrivere har forekastet Aarhundredets mest glimrende Geni.«

»Du har Ret, Colbert, Du har Ret, opsøg Kongen fra mig af og bring ham mit Testamente.«

»En Donation, Deres Naade.«

»Men hvis han nu tog derimod! hvis han nu alligevel tog derimod.«

»Saa vil Deres Familie altid beholde tretten Millioner, en meget smuk Sum.«

»I saa Fald er Du enten en Forræder eller en Nar.«

»Ingen af Delene, Deres Naade . . . De synes mig at være bange for, at Kongen skal modtage Deres Gave . . . O, frygt før for, at han ikke gør det . . .«

»Sér Du, hvis han ikke modtager den, vil jeg sikre ham de tretten Millioner, som jeg har i Reserve . . . ja, det vil jeg gøre . . .«

Colbert affattede nu følgende Gavebrev:

»I Begreb med at fremtræde for Gud, Menneskenes Herre, beder jeg Kongen, min jordiske Herre, at modtage den Formue, som han i sin Godhed har skænket mig og som min Familie vil være lykkelig ved at sé gaa over i saa berømmelige Hænder. Listen over mine Ejendele — der er opsat — vil blive udleveret efter Hans Majestæts Rekvisition eller ved det sidste Suk af hans hengivneste Tjener.

Jules, Kardinal af Mazarin.«

Kardinalen skrev sukkende sit Navn under; Colbert forseglede Dokumentet og bragte det ufortøvet til Louvre, hvortil Kongen netop var vendt tilbage.

Derpaa begav han sig til sit Hjem, gnidende sine Hænder med en inderlig Selvtilfredshed som en Mand, der har anvendt sin Dag godt.

Femtende Kapitel.

Hvorledes Anna af Østerrig gav Ludvig den Fjortende et Raad og Hr. Fonquet gav ham et andet.

Rygtet om Kardinalens betænkelige Tilstand havde allerede udbredt sig og trak i det Mindste ligesaa mange Mennesker til Louvre som Nyheden om Kongens Broders, Monsieurs, Formæling, der allerede var bleven officielt forkyndt for Hoffet.

Ludvig den Fjortende var næppe kommet hjem, endnu ganske opfyldt af alt, hvad han havde hørt og sét den Aften, førend Dørvogteren meldte, at den samme Skare Hofmænd, der om Morgenen havde været saa ivrig med at fremstille sig ved hans Lever, nu paany indfandt sig ved hans Coucher, en Opmærksomhed, som Hoffet i al den Tid, Mazarin havde regeret, kun havde vist Ministeren uden at bryde sig om at mishage Kongen.

Anna af Østerrig havde næppe ledsaget den unge Dronning til hendes Værelser, førend hun opsøgte sin Søn, der befandt sig alene i sit Kabinet.

Den unge Konge befandt sig i en ophidset Tilstand, og mumlede, séende sig i et Spejl:

»Konge! — ja, Konge af Navn, men ikke af Gavn! — Skygge, som Du er, livløse Statue, hvis hele Magt bestaar i at faa Hoffolkene til at hilse, naar vil Du dog løfte din fløjelsklædte Arm? Naar vil Du aabne dine Læber til andet end Sukke og Smil.« —

Han fo'r med Haanden over Panden og trængende til frisk Luft gik han hen til Vinduet og fik nedenfor Øje paa nogle Ryttere, der

talte sammen, og nogle Grupper af nysgerrige. Rytterne var en Afdeling af Vagten og de nysgerrige nogle af Folket, for hvem en Konge altid er en séværdig Genstand, ligesom en Rhinoceros, en Krokodille eller en Slange.

Han slog sig for Panden og udbrød:

»Konge af Frankrig! hvilken Titel! Frankrigs Folk? hvilken Masse Skabninger. Jeg er nylig vendt tilbage til mit Louvre, mine Heste er ikke spændt fra Vognen endnu og jeg har netop vakt Opsigt nok til, at tyve Personer er blevet staaende stille for at sé efter mig. . . . Hvad siger jeg tyve! Nej, der er ikke en Gang tyve Nysgerrige for Kongen af Frankrig. Der er ikke en Gang ti Bueskytter til at bevogte mit Hus: Bueskytter, Folket, Gardere, Alt er ved Palais-Royal, Min Gud, hvorfor? Har jeg, Kongen, ikke Ret til at spørge Dig derom?«

»Fordi,« svarede en Stemme fra den anden Side af Dørforhænget, fordi i Palais-Royal findes alt Guldet, det vil sige det, der giver den, der vil herske, Magten.«

Ludvig vendte sig hurtig om. Den Stemme, der havde udtalt disse Ord, tilhørte Anna af Østerrig. Kongen fo'r sammen og, idet han gik sin Moder i Møde, sagde han:

»Jeg haaber, at Deres Majestæt ikke tager nogen Notits af tomme Deklamationer, der paa Grund af den Ensomhed og Kedsomhed, hvortil Kongerne er vant, kan undslippe selv de lykkeligste.«

»Jeg har kun lagt Mærke til én Ting, min Søn, og det var, at De beklagede Dem.«

»Jeg, nej aldeles ikke,« svarede Ludvig den Fjortende, »De tager i Sandhed Fejl, Madame.«

»Hvad gjorde De da, Sire?«

»Det forekom mig, at jeg endnu stod under min Hovmesters Svøbe. Men, Madame, hvad har De ellers at meddele mig.«

»Jeg har aldeles intet at meddele Dem, min Søn; kun maa De have lagt Mærke til, at Hr. Kardinalen var meget syg i Aften.«

Ludvig betragtede sin Moder for at sé, om hendes Ansigt bar Spor af Sorg; Anna af Østerrigs Ansigt var lidt fortrukket, men dette hidrørte fra en personlig Lidelse, fra den Kræft nemlig, der begyndte at fortære hendes Bryst.

»Ja, Madame,« sagde Kongen, »ja, Hr. de Mazarin er meget syg.«

»Det vilde være et stort Tab for Landet, hvis Hans Eminence skulde blive kaldet herfra af Gud. Er De ikke af samme Mening som jeg, min Søn,« spurgte Anna af Østerrig.

»Jo, Madame, jo ganske vist, det vilde være et stort Tab for Landet,« svarede Ludvig rødmende, »men jeg tror ikke, at Faren er saa stor, og desuden er Hr. Kardinalen endnu ung.«

Kongen havde knap udtalt, førend en Dørvogter løftede Forhænget i Vejret og blev staaende med et Papir i Haanden, ventende paa, at Kongen skulde tiltale ham.

»Hvad er det?« spurgte Kongen.

»Et Brev fra Hr. de Mazarin,« svarede Dørvogteren.

»Giv hid,« sagde Kongen.

Han tog Papiret, men idet han vilde aabne det, hørtes en stærk Støj i Galleriet, i Forværelset og i Gaarden.

»Aha!« udbrød Ludvig den Fjortende, »jeg sagde før, at der kun var én Konge i Frankrig, men jeg tog fejl, der er to.«

I det samme aabnedes Døren og Finansover-

intendanten Fouquet traadte frem for Ludvig den Fjortende. Det var ham, fra hvem Støjen i Galleriet skrev sig; Larmen i Forværelset og Gaarden hidrørte fra Lakajer og Hestene. En Mumlen hilste ham over alt paa hans Vej og tabte sig først længe efter, at han var forsvundet. Det var denne Mumlen, som Ludvig den Fjortende saa bittert beklagede ikke ledsagede hans Skridt.

»Han er ikke en Konge, som De mener,« sagde Anna af Østerrig til sin Søn; »det er en Mand, der er altfor rig, det er det hele.«

Dronningen sagde disse Ord med en hadefuld Bitterhed, medens Ludvig derimod forblev rolig og fuldkommen Herre over sig selv.

Han hilste altsaa aldeles ugenért paa Fouquet og vedblev at udfolde den Rulle Dokumenter, som Dørvogteren nylig havde overleveret ham.

Da Fouquet saa', at Kongen var beskæftiget, nærmede han sig Anna af Østerrig med en paa en Gang utvungen og ærbødig Høflighed.

Ludvig havde aabnet Papiret, men læste ikke i det.

Han hørte Fouquet gøre hans Moder Komplimenter i Anledning af hendes Hænder og Arme.

Anna af Østerrigs Ansigt glattedes og smilede næsten.

Ludvig havde imidlertid aabnet og atter lukket Mazarins Brev, som han endnu ikke havde læst. Endelig hvilede hans Øjne paa det og ved den første Linie udstødte han et svagt Skrig.

»Hvad er det, min Søn?« spurgte Anna af Østerrig og nærmede sig hurtig Kongen.

»Det er fra Kardinalen,« svarede Kongen, der vedblev at læse. »Ja, ja, det er fra ham.«

»Er det værre med ham?«

»Læs selv,« sagde Kongen og rakte Dokumentet til sin Moder, som om han tænkte, at Anna af Østerrig selv maatte læse det for at tro noget saa Forbavsende som det, der stod i Brevet.

Anna af Østerrig løb det ligeledes igennem. Alt som hun læste, straalede hendes Øjne af en Glæde, som hun forgæves søgte at skjule og som tiltrak sig Fouquets Opmærksomhed.

»O! det er et lovformeligt Gavebrev,« udbrød hun.

»Et Gavebrev?« gentog Fouquet.

»Ja,« sagde Kongen som Svar paa Finansoverintendantens Spørgsmaal; »ja, Hr. Kardinalen gør mig en Gave af alle sine Ejendele.«

»Fyrretyve Millioner!« udbrød Dronningen. »O, min Søn, det er et smukt Træk af Hr. Kardinalen, der vil modsige alle onde Rygter; fyrretyve langsomt opsamlede Millioner, der paa én Gang flyder ind i det kongelige Skatkammer; det er et ægte undersaatligt og sandt kristeligt Træk.«

Og efter endnu en Gang at have kastet Øjnene i Brevet, gav hun det til Ludvig den Fjortende, som den uhyre Sum havde gjort ganske fortumlet.

Fouquet var traadt et Par Skridt tilbage og sagde intet.

Kongen saa' paa ham og rakte ham Dokumentet.

Overintendanten lod kun et Øjeblik sit stolte Blik hvile paa det.

Derpaa bukkede han og sagde:

»Ja, Sire, jeg sér det, det er et Gavebrev.«

»De maa svare, min Søn,« sagde Anna af Østerrig ivrig. »De maa svare straks.«

»Hvorledes, Madame?«

»Ved at aflægge Kardinalen et Besøg.«

»Men det er jo knap en Time siden, jeg forlod Hans Eminence,« sagde Kongen.

»Saa skriv til ham, Sire.«

»Skrive!« sagde den unge Konge med Uvilje.

»Det forekommer mig, min Søn,« vedblev Anna af Østerrig, »at en Mand, der gør en saadan Foræring, har Ret til at vente, at man skynder sig med at takke ham.

Vendende sig om til Overintendanten, tilføjede hun:

»Er det ikke ogsaa Deres Mening, Hr. Fouquet?«

»Foræringen er ganske vist den Ulejlighed værd, Madame,« svarede Overintendanten med en Værdighed, der ikke undgik Kongen.

»Saa modtag og tak for den,« sagde Anna af Østerrig.

»Hvad siger Hr. Fouquet?« spurgte Ludvig den Fjortende.

»Ønsker Deres Majestæt at høre min Mening?«

»Ja.«

»Tak, Sire, men modtag ikke,« tilføjede Fouquet.

»Og hvorfor ikke?« spurgte Anna af Østerrig.

»Fordi Kongen ikke bør eller kan modtage Foræringer af sine Undersaatter.«

Kongen forholdt sig tavs lige overfor disse to modsatte Meninger.

»Men fyrretyve Millioner!« bemærkede Anna af Østerrig.

»Jeg véd det nok,« sagde Fouquet leende, fyrretyve Millioner er en smuk Sum, der kan friste endog en Konge.«

»Det passer sig ikke for Dem, min Herre,« sagde Anna af Østerrig, »at foreskrive Kongen, hvorledes han skal handle; skaf ham før fyrretyve Millioner i Stedet for dem, som han gaar glip af ved Deres Raad.«

»Naar Kongen befaler, skal han have dem,« svarede Overintendanten over Finanserne bukkende.

»Ja, ved at udsuge Folket,« sagde Anna af Østerrig.

»Er det maaske ikke blevet udsuget, Madame, ved at skaffe de fyrretyve Millioner til Veje, der skænkes bort i dette Gavebrev?« spurgte Fouquet. »Hans Majestæt har for Resten selv forlangt at høre min Mening, og ønsker Hans Majestæt min Bistand, skal den blive ydet lige saa beredvilligt.«

»Naa, modtag Gaven, min Søn,« sagde Anna af Østerrig, »De er hævet over Folkesnak.«

»Afslaa den, Sire,« sagde Fouquet. »Saa længe en Konge lever, har han ingen anden Dommer end sine Ønsker, men naar han er død, er det Efterverdenen, der roser eller anklager.«

»Tak, Moder,« sagde Ludvig, idet han ærbødig bukkede for Dronningen. »Tak, Hr. Fouquet,« tilføjede han og afskedigede Overintendanten med en høflig Haandbevægelse.

»Modtager De?« spurgte Anna af Østerrig nok en Gang.

»Jeg vil betænke mig,« svarede Kongen med et Blik paa Fouquet.

Sekstende Kapitel.

Dødskampen.

Den samme Dag, som Gavebrevet blev sendt til Kongen, lod Kardinalen sig flytte til Vincennes. Kongen og Hoffet fulgte med ham. Det sidste Skin af denne Fakkel kastede endnu saa stærkt et Skær fra sig, at det fordunklede alle andre Lys. Den unge Ludvig den Fjortende var, som man sér, lige til det sidste sin Ministers tro Drabrant. Efter Guénauds Sigende havde Ondet forværret sig, det var ikke længere et Anfald af Podagra, men af Døden. Hvad der gjorde hans Dødskamp endnu værre, var den Angst, han følte i Anledning af det til Kongen sendte Gavebrev, hvilket efter Colberts Mening Kongen vilde sende tilbage uimodtaget.

Jo længere det varede, inden Gavebrevet kom tilbage, desto mere fandt Mazarin, at fyrretyve Millioner nok fortjente, at man risikerer noget for dem og selv noget saa uvist som Sjælen.

Hver Gang Døren aabnedes, vendte han sig hurtig om mod den i den Tro, at det var hans ulykkelige Gavebrev, der kom tilbage; men skuffet i sit Haab lagde han sig atter ned med et Suk og hans Smerter vendte saa meget heftigere tilbage, som han et Øjeblik havde glemt dem.

Ogsaa Anna af Østerrig var fulgt med Kardinalen. Skønt Alderen havde gjort hende egoistisk, kunde hendes Hjerte dog ikke undslaa sig for at bevidne den Døende en Sorg, som som hun skyldte ham efter nogles Mening som Kvinde, efter andres som Suveræn.

Hun havde allerede paa en vis Maade anlagt Sorg og hele Hoffet fulgte hendes Eksempel.

For at ikke hans Ansigt skulde røbe, hvad der foregik i hans Hjerte, havde Ludvig haardnakket indespærret sig i sine Værelser, hvor alene hans Amme holdt ham med Selskab; jo nærmere Tiden kom, da enhver Tvang skulde ophøre for ham, desto ydmygere og taalmodigere viste han sig.

Den sidste Olie var i al Hemmelighed bleven givet Kardinalen, der sig selv lig kæmpede mod Skinnet, ja selv mod Virkeligheden, idet han modtog den i sin Seng, som om han var angreben af en forbigaaende Sygdom.

Ludvig, der ikke i to Dage havde været hos Kardinalen, og som havde Øjet fæstet paa den Gave, der beskæftigede Kardinalen saa meget, Ludvig vidste ikke bestemt, hvorledes det stod sig med Mazarin. Ludvig den Trettendes Søn havde, følgende sin Faders Traditioner, hidtil været saa lidt Konge, at han, skønt følende en brændende Længsel efter Kongedømmet, dog længtes efter det med den Skræk, der er forbunden med alt ubekendt. Efter at han havde taget sin Beslutning, som han for Resten ikke meddelte nogen, besluttede han derfor at anmode Mazarin om en Sammenkomst. Anna af Østerrig, der næsten bestandig var hos Kardinalen, blev først underrettet om Kongens Ønske og meddelte det til den Døende, hvem det bragte i stærk Bevægelse.

I hvilket Øjemed bad Ludvig den Fjortende ham om en Sammenkomst? Var det, som Colbert havde sagt, for at give Gaven tilbage? Var det for at beholde den og takke for den,

som Mazarin selv troede? Da den Døende følte, at Uvisheden forværrede hans Tilstand, tøvede han intet Øjeblik.

»Hans Majestæt skal være mig velkommen, ja, meget velkommen,« udbrød han, givende Colbert, der sad ved Fodenden af Sengen, et Tegn, som denne meget godt forstod.

I det samme meldte Dørvogterne Kongen i det af Mennesker overfyldte Forværelse. Den herved fremkaldte Bevægelse benyttede Colbert til at liste sig bort gennem Døren bag Sengen. Anna af Østerrig rejste sig og modtog staaende sin Søn. Ludvig den Fjortende traadte ind med Blikket fæstet paa den Døende, der ikke en Gang gjorde sig den Ulejlighed at røre sig for den Majestæt, af hvem han troede ikke at kunne vente mere.

En Lakaj satte en Stol hen til Sengen. Efter at have hilst paa sin Moder og Kardinalen, satte Ludvig sig, hvorpaa Dronningen ligeledes tog Plads.

Kongen, der endnu var meget ung og frygtsom lige over for den Mand, der lige fra hans Fødsel havde været hans Herre, nærede endnu mere Respekt for ham i denne højtidelige Time. Han manglede derfor Mod til at begynde paa Samtalen, vel følende, at ethvert Ord vilde indeholde en Hentydning ikke blot til denne Verdens, men ogsaa til den andens Sager.

Kardinalen havde i dette Øjeblik kun Tanke for én Ting: nemlig hans Gave. Det var ikke Smerter, der gav ham det nedslagne Udseende og mørke Blik, nej, det var Forventningen om den Taksigelse, der vilde udgaa af Kongens Mund og berøve ham ethvert Haab om en Tilbagegivelse.

Mazarin brød først Tavsheden.

»Deres Majestæt,« sagde han, »har opslaaet sin Bolig i Vincennes.«

Ludvig nikkede bejaende.

»Det er en stor Naade,« vedblev Mazarin, »som De viser en Døende og som vil gøre ham Døden lettere.«

»Jeg haaber,« svarede Kongen, »at jeg besøger ikke en Døende, men en helbredelig Syg.«

Mazarin gjorde en Bevægelse med Hovedet, som om han vilde sige:

»Deres Majestæt er meget god, men jeg véd bedre end De, hvorledes det er fat.«

»Det er det sidste Besøg, Sire, det sidste,« sagde han.

»Hvis det forholdt sig saaledes,« svarede Ludvig den Fjortende, »vilde jeg komme en Gang endnu for at høre Raad af den Mand, hvem jeg skylder alt.«

Anna af Østerrig var en Kvinde og kunde altsaa ikke tilbageholde sine Taare. Ludvig var selv meget bevæget og Mazarin endnu mere end hans to Gæster, men af andre Grunde. Der indtraadte atter en Pavse. Dronningen tørrede sine Øjne og Ludvig fattede sig atter.

»Jeg sagde,« tog Kongen atter Ordet, »at jeg skyldte Deres Eminense meget.«

Kardinalen slugte Ludvig den Fjortende med Øjnene, thi han mærkede nu, at det afgørende Øjeblik nærmede sig.

»Hovedhensigten med mit Besøg,« vedblev Kongen, »var at bringe Dem min oprigtige Tak for det sidste Venskabsbevis, De har været saa god at sende mig.«

Kardinalen aabnede halvt Munden og det

ynkeligste Suk, han nogen Sinde havde udstødt, lavede sig til at forlade hans Bryst.

»Sire,« sagde han, »jeg har plyndret min Familie, ødelagt mine Egne, hvilket maaske vil blive lagt mig til Last, men i det mindste skal man ikke sige, at jeg har undslaaet mig for at bringe min Konge ethvert Offer.«

Anna af Østerrig begyndte atter at græde.

»Min kære Hr. Mazarin,« sagde Kongen i en alvorligere Tone, end man skulde tiltroet ham efter hans Alder, »De har, som jeg sér, misforstaaet mig.«

Mazarin rejste sig op, støttende sig til sin Albue.

»Talen er her slet ikke om at ødelægge Deres kære Familie eller at plyndre Deres Tjenere.«

»Naa, han vil give mig en Smule tilbage,« tænkte Mazarin, »lad os da faa det størst mulige Stykke fra ham.«

»Kongen er rørt og vil spille den Ædelmodige,« tænkte Dronningen, »men jeg tør ikke lade ham gøre sig selv fattig, en saadan Lejlighed vil aldrig mere frembyde sig.«

»Sire,« sagde Kardinalen højt, »min Familie er meget talrig og mine Niecer vil komme til at lide Nød, naar jeg ikke er mere.«

»O,« skyndte Dronningen sig at tage Ordet, »vær ikke bange for Deres Familie, min kære Hr. Mazarin; vi vil ikke have kærere Venner end Deres Venner; Deres Niecer skal være mine Børn, Hans Majestæts Søstre, og hvis der bliver sørget for nogen i Frankrig, skal det blive for dem, De elsker.«

»Vind!« tænkte Mazarin, der bedre end no-

gen vidste, hvor meget Kongeløfter er til at stole paa.

Ludvig læste den Døendes Tanker i hans Ansigt.

»Berolige Dem, min kære Hr. de Mazarin,« sagde han med et halvt melankolsk, halvt ironisk Smil, »Frøknerne de Mazarin vil ved at miste Dem, miste deres værdifuldeste Skat, men de vil alligevel blive de rigeste Arvinger i Frankrig, og eftersom De har været saa god at ville give mig deres Medgift . . .«

Kardinalen kunde knap faa Vejret.

»Giver jeg dem den tilbage,« vedblev Ludvig og fremtog fra sin Barm Gavebrevet, der i to Dage havde foraarsaget Mazarin saa megen Bekymring.

»Hvad sagde jeg, Deres Naade?« mumlede en Stemme bag Sengen.

»Deres Majestæt giver mig mit Gavebrev tilbage?« raabte Mazarin, saa overvældet af Glæde, at han aldeles glemte sin Rolle som Velgører.

»Deres Majestæt giver de fyrretyve Millioner tilbage?« udbrød Anna af Østerrig saa forbavset, at hun glemte sin Rolle som bedrøvet.

»Ja, Hr. Kardinal, ja, Madame,« svarede Ludvig den Fjortende, rivende Pergamentet itu, hvilket Mazarin endnu ikke havde haft Mod til at tage. »Ja, jeg tilintetgør dette Dokument, hvorved en hel Familie vilde være bleven plyndret. Den Formue, Hans Eminense har erhvervet sig i min Tjeneste, er hans og ikke min Ejendom.«

»Men, Sire,« udbrød Anna af Østerrig, »Deres Majestæt husker nok ikke paa; at De ikke har ti tusinde Daler i Deres Kasse.«

»Madame, jeg har nys udført min første kongelige Handling, og jeg haaber, at den paa en værdig Maade vil indvi min Regering.«

»Ja, Sire, De har Ret,« udbrød Mazarin, »hvad De nys har gjort, er i Sandhed stort og ædelt.«

Og han betragtede de paa Sengen liggende Stykker af Dokumentet for at forvisse sig om, at det var Originalen og ikke en Kopi, som man havde revet i Stykker.

Endelig opdagede han det Stykke, hvorpaa hans Underskrift fandtes, og da han havde genkendt den, faldt han ganske afmægtig tilbage i Sengen.

Ude af Stand til at skjule sin Ærgrelse løftede Anna af Østerrig sine Hænder og Øjne mod Himlen.

»O, Sire!« udbrød Mazarin, »o, Sire! vær velsignet! min Gud, hvor min Familie vil elske Dem! *perlaccho*, hvis nogen af mine nogen Sinde skulde give Dem Anledning til Misfornøjelse, saa rynk blot Panden, Sire, og jeg skal stige op af min Grav.«

Disse Ord gjorde ikke ganske den Virkning, som Mazarin havde gjort Regning paa. Ludvigs Tanker var allerede henvendt paa alvorligere Genstande og Anna af Østerrig, der ikke uden at give sin Vrede Luft kunde se paa sin Søns Højmodighed og Kardinalens Hykleri, rejste sig op og forlod Værelset uden at bryde sig om at skjule sin Ærgrelse.

Mazarin gættede alt, og da han frygtede for, at Ludvig den Fjortende skulde forandre sin Beslutning, gav han sig til at skrige, ligesom senere Scapin gjorde det i den fortrinlige Spøg,

som den gnavne Boileau vovede at bebrejde Moliére at have skrevet.

Skrigene blev imidlertid lidt efter lidt svagere, og da Anna af Østerrig havde forladt Værelset ophørte de paa én Gang ganske.

»Hr. Kardinal,« sagde Kongen, »har De ikke et eller andet Raad at give mig?«

»Sire,« svarede Mazarin, »Deres Majestæt er alt Visdommen og Klogskaben i egen Person; om Deres Ædelmodighed vil jeg slet ikke tale, det, De nylig har gjort, overgaar alt, hvad Oldtidens og den nyere Tids ædelmodigste Mænd har gjort.«

Kongen forblev kold ved denne Lovtale.

»De indskrænker Dem altsaa til at takke mig, min Herre,« sagde han, »og Deres Erfaring, der er langt mere bekendt end min Visdom, Klogskab og Ædelmodighed, siger Dem ikke et venskabeligt Raad til mig, der kunde tjene mig til en Vejleder for Fremtiden?«

Mazarin betænkte sig et Øjeblik og sagde derpaa:

»De har nys gjort meget for mig, det vil sige for mine, Sire.«

»Lad os ikke tale derom,« sagde Kongen.

»Nuvel,« vedblev Mazarin, »jeg vil give Dem noget til Gengæld for de fyrretyve Millioner, som De saa kongeligt har givet Afkald paa.«

Ludvig gjorde en Bevægelse, der røbede, at al denne Smiger var ham imod.

»Jeg vil,« vedblev Mazarin, »give Dem et Raad, ja, et Raad, og det et, der er mere værd end disse fyrretyve Millioner.

Kom nærmere, Sire, thi jeg bliver meget svag — nærmere, Sire, nærmere.«

Kongen bøjede sig over den Døendes Seng.

»Sire,« hviskede Mazarin i Øret paa den lyttende unge Konge — »Sire, tag aldrig nogen Førsteminister.«

Ludvig rejste sig forbavset op. Raadet var et Skriftemaal, men forresten en hel Skat. Kardinalens Testamente til den unge Konge bestod kun af fem Ord, men de var, som Mazarin havde sagt, mere værd end fyrretyve Millioner.

Ludvig stod et Øjeblik ganske maalløs; hvad Mazarin derimod angaar, da var det, som om han havde sagt noget ganske naturligt.

»Og nu med Hensyn til Deres Familie, Hr. Mazarin,« spurgte den unge Konge, »er der ikke nogen af den, som De ønsker at anbefale mig?«

En sagte Skraben hørtes paa Sengeomhænget. Mazarin forstod, hvad det skulde betyde.

»Jo, jo,« udbrød han ivrigt, »Jo, Sire, jeg anbefaler Dem en klog, en retskaffen og en dygtig Mand.«

»Sig hans Navn, Hr. Kardinal.«

»Hans Navn er Dem næsten endnu ubekendt, Sire, det er Hr. Colbert, min Intendant. Prøv ham,« tilføjede Mazarin med Eftertryk; »alt, hvad han har forudsagt mig, er indtruffet, han har et sikkert Blik og har aldrig taget fejl hverken af Ting eller Mennesker, hvilket er endnu mere forbavsende. Jeg skylder Dem meget, Sire, men jeg tror at betale min Gæld til Dem ved at give Dem Hr. Colbert.«

»Godt,« sagde Ludvig ligegyldig, thi, som Mazarin havde sagt, var Colberts Navn ham ubekendt, og han antog Kardinalens Begejstring for en Døendes Fantaseren.

Kardinalen var imidlertid sunket tilbage i Puderne.

»Og nu Farvel for denne Gang, Sire — Far-

vel,« mumlede Mazarin — »Jeg er træt og har endnu en lang Vej at tilbagelægge, førend jeg fremstiller mig for min nye Herre — Farvel, Sire.«

Taarerne kom den unge Konge i Øjnene. Han bøjede sig over den Døende, der allerede halvt var et Lig og fjernede sig derpaa hurtigt.

Syttende Kapitel.

Colberts første Fremtræden.

Den Døende og Kongen tilbragte hele Natten i en ængstelig Spænding: den Døende ventede sin Befrielse, Kongen sin Frihed.

Henimod Midnat indfandt Dødskampen sig hos Mazarin. Han havde gennemset sit Testamente, og da dette var det nøjagtige Udtryk for hans Villie, og han frygtede for, at nogen skulde benytte hans Svaghed til at gøre Forsøg paa at faa noget forandret i Testamentet, havde han givet Colbert de fornødne Ordrer, ifølge hvilke denne spadserede op og ned i den til Sovekammeret førende Korridor som den mest aarvaagne Skildvagt.

Kongen, der havde lukket sig inde i sine Værelser, sendte hver Time sin Amme til Mazarin med Ordre til at bringe ham en nøjagtig Bulletin over Kardinalens Sundhedstilstand.

Efter at have erfaret, at Mazarin havde ladet sig klæde paa, sminke og frisere og taget mod Gesandterne, hørte han, at man begyndte at læse Dødsbønnerne for Kardinalen.

Klokken ét om Morgenen havde Guénaud forsøgt det sidste Middel, et heroisk Middel.

Efter at Mazarin havde taget Medicinen, be-

fandt han sig omtrent i ti Minutter bedre. Straks gav han Ordre til at udsprede alle Vegne, at der var indtraadt en heldig Krise. Da Kongen hørte denne Nyhed, gøs det formelig i ham; han havde skimtet Frihedens Dag og Slaveriet forekom ham nu mere utaalelig end nogensinde. Men den følgende Bulletin forandrede aldeles Sagernes Stilling. Mazarin befandt sig meget ilde og kunde knap følge med de Bønner, som Sognepræsten ved Saint-Nicholas-des-Champs oplæste for ham.

Henimod Klokken to om Morgenen kunde Kongen endelig ikke holde Øjnene aabne længere; i fire og tyve Timer havde han ikke sovet. I omtrent en Time sov han fast; han havde ikke lagt sig til Sengs, men sov i sin Lænestol. Henimod Klokken fire traadte Ammen ind til ham og vækkede ham.

»Nu?« spurgte Kongen.

»Nu, min kære Sire,« svarede Ammen og foldede Hænderne, »nu er han død!«

I ét Spring var Kongen oppe af Stolen.

»Død!« udbrød han. »Hvem har sagt Dig det?«

»Hr. Colbert.«

»Og han var vis paa, hvad han sagde?«

»Han kom lige ud fra Kammeret og havde i flere Minutter holdt et Spejl for Kardinalens Læber.«

»Ah!« udbrød Kongen; »men hvor er Hr. Colbert bleven af?«

»Han forlod for et Øjeblik siden Hans Eminnences Værelse.«

»Og hvor gik han saa hen?«

»Han fulgte med mig.«

»Altsaa er han —«

»Her, min kære Sire, han venter udenfor, til det maatte behage Dem at lade ham kalde.«

Ludvig ilte hen til Døren, aabnede den selv og saa Colbert, der ventede udenfor i Gangen. Kongen fo'r sammen ved Synet af denne sortklædte Statue.

Gørende et dybt Buk traadte Colbert nærmere.

Ludvig vendte tilbage til sit Værelse, givende Colbert et Tegn til at følge med.

»Hvad Budskab bringer De mig, min Herre,« spurgte Ludvig, der var kommet noget ud af Fatning ved saaledes at blive overrasket i sine hemmelige Tanker, som han ikke formaaede at skjule aldeles.

»At Kardinalen er død, Sire, jeg bringer Dem hans sidste Farvel.«

Kongen faldt et Øjeblik i Tanker. imidlertid betragtede han opmærksomt Colbert; det var tydeligt, at han tænkte paa det, der sidst havde beskæftiget Kardinalens Tanker.

»De er Hr. Colbert?« sagde han endelig.

»Ja, Sire.«

»En tro Tjener af Hans Eminence, efter hvad hans Eminence selv har sagt mig.«

Colbert bukkede.

»Saavidt jeg véd, er De nok Finansmand, min. Herre?«

»Ja, Sire.«

»Hr. Kardinalen brugte Dem nok til at bestyre sin Formue?«

»Jeg nød den Ære, Sire.«

»Hvis jeg ikke fejler, har De nok ikke gjort noget personligt for mit Hus?«

»Det er mig, Hans Eminence har brugt til

at gennemgaa Overintendantens Regnskaber, Sire.«

»Ah!« udbrød Ludvig, der allerede vilde til at affærdige Colbert, men som nu betænkte sig; »ah! det er Dem, Hans Eminence har overdraget at kontrollere Hr. Fouquet. Og Resultatet af denne Kontrol —«

— »Er, at der er et Deficit, Sire, men hvis Deres Majestæt vil være saa naadig at tillade mig —«

»Tal, Hr. Colbert.«

»Jeg maa give Deres Majestæt nogle Oplysninger.«

»Paa ingen Maade, min Herre, det er jo Dem, der har kontrolleret Regnskaberne, giv mig blot et Udtog deraf. «

»Det vil være meget let, Sire, — hvorhen De end vil sé, findes der ingen Penge.«

»Tag Dem i Agt, min Herre; det er et stærkt Angreb paa Hr. Fouquets Embedsførelse, der dog, efter hvad jeg har hørt sige, skal være en meget dygtig Mand.«

Colbert blev først rød, derpaa bleg, thi han følte, at fra dette Øjeblik af begyndte en Kamp mellem ham og en Mand, hvis Magt var næsten lige saa stor som den Afdødes.

»Ja, Sire, en meget dygtig Mand,« gentog Colbert bukkende.

»Men, naar Hr. Fouquet er en dygtig Mand, og der alligevel mangler Penge, hvis er saa Skylden?«

»Jeg anklager ingen, Sire, men anfører blot Kendsgerninger.«

»Meget vel; gør Deres Regnskaber færdige og forelæg dem saa for mig. Der er et Deficit,

siger De. Men det kan være forbigaaende og der kan atter komme Penge i Kasserne.«

»Nej, Sire.«

»Jeg forstaar Dem, maaske ikke i Aar, men til næste Aar.«

»Næste Aar vil det gaa akkurat som i Aar.«

»Det er besynderligt, min Herre; skulde min Overintendant, der, som De selv siger, er en dygtig Mand, ikke skulde kunne opdrive Penge til mig?«

Colbert rystede paa sit tykke Hovede.

»Hvorledes hænger det egentlig sammen?« vedblev Kongen; »er Statsindtægterne saa forgældede, at de ikke længere er Indtægter?«

»Ja, Sire.«

Kongen gjorde en utaalmodig Gebærde og sagde: »Forklar mig det, Hr. Colbert.«

»De er pantsatte mod Obligationer, Sire.«

Kongen rynkede Panden og gik frem og tilbage i stærk Bevægelse.

»Men hvis det forholder sig, som De siger, Hr. Colbert,« sagde han og standsede pludselig, »saa er jeg jo ødelagt, endogsaa førend jeg kommer til at regere?«

»Det er De virkelig, Sire,« svarede Colbert ganske rolig.

»Og dog maa Pengene være ét Sted, min Herre.«

»Ja, Sire, og til en Begyndelse bringer jeg Deres Majestæt en Fortegnelse over Summer, som Hr. Kardinal Mazarin ikke har villet optage i sit Testamente eller i noget andet lignende Dokument, men som han har betroet mig.«

»Dem?«

»Ja, Sire, med Ordre til at overgive dem til Deres Majestæt.«

»Hvorledes! foruden de fyrretyve Millioner, der omtaltes i Testamentet?«

»Ja, Sire.«

»Hr. Mazarin havde altsaa endnu flere Penge?«

Colbert bukkede.

»Men det Menneske har jo været umættelig!« mumlede Kongen. »Hr. Mazarin paa den ene Side, Hr. Fouquet paa den anden; begge tilsammen maaske over hundrede Millioner; det undrer mig ikke, at min Kasse er tom.«

Colbert forandrede ikke en Mine.

»Og den Sum, De bringer mig, er den den Ulejlighed værd?« spurgte Kongen.

»Ja, Sire, det er en temmelig rund Sum.«

»Den beløber sig til—«

»Tretten Millioner Livres, Sire.«

»Tretten Millioner!« raabte Ludvig den Fjortende, gysende af Glæde,; De siger tretten Millioner, Hr. Colbert?«

»Ja, Deres Majestæt, jeg sagde tretten Millioner.«

»Som ingen véd noget af?«

»Ja.«

»Naar kan jeg faa dem?«

»Om to Timer. «

»Men hvor er de da?«

»I Kælderen i et Hus, som Hr. Kardinalen ejede i Byen, og som han ved en speciel Clausul i sit Testamente forærer mig.«

»Hr. Mazarin har altsaa betroet sig til Dem?«

»Hvorfor ikke, Sire?«

»Han, der var saa overordentlig mistroisk!«

»Mod mig var han det ikke, Sire, som Deres Majestæt kan sé.«

Ludvig kastede et Blik fuld af Beundring paa Colberts simple, men udtryksfulde Hoved.

»De er en retskaffen Mand, Hr. Colbert,« sagde Kongen.

»Det er ingen Dyd, Sire, men en Pligt,« svarede Colbert koldt.

Ludvig for' sig med Haanden over Panden.

»Naar maa jeg sende Deres Majestæt Pengene?« vedblev Colbert.

»I Nat Klokken elleve. Jeg ønsker ikke, at nogen skal vide af, at jeg ejer disse Penge.«

Colbert svarede ikke.

»Bestaar denne Sum af Varer eller møntede Penge?«

»Af møntede Penge, Sire.«

»Godt.«

»Hvorhen skal jeg sende dem?«

»Til Louvre. Tak, Hr. Colbert.«

Colbert bukkede og gik.

»Tretten Millioner!« udbrød Ludvig, da han var blevet alene; men det er jo ligefrem en Drøm.«

Og han støttede Hovedet i Hænderne, som om han virkelig sov.

Efter et Øjebliks Forløb løftede han imidlertid atter Hovedet op, rystede sit smukke Haar, rejste sig op og rev Vinduet op for at afkøle sin brændende Pande i den friske Morgenluft.

Solen stod glimrende op, og dens første Straaler omgav den unge Konges Pande ligesom med en Glorie.

»Denne Morgenrøde er min Regerings,« mumlede Ludvig den Fjortende. »Er det et Varsel, som Du sender mig, almægtige Gud?«

— — — — —

Om Morgenen blev Kardinalens Død bekendt paa Slottet og derfra i Byen.

Ministrene Fouquet, Lyonne og Letellier indfandt sig i Statsraadssalen for at holde Statsraad.

Kongen lod dem øjeblikkelig kalde.

»Mine Herrer,« sagde han til dem, »saalænge Hr. Kardinalen levede, lod jeg ham styre mine Sager, men nu agter jeg selv at regere. De kan give mig Deres Raad, naar jeg spørger Dem derom. Farvel.«

Ministrene saa' forbavset paa hverandre, de vidste, at den unge Fyrste, der var opdraget i en fuldkommen Uvidenhed om Forretninger, af Forfængelighed paatog sig en Byrde, der langt overgik hans Kræfter.

Klokken ti begav Kongen sig til sin Moder, med hvem han havde en hemmelig Samtale. Efter Taffelet steg han ind i en lukket Vogn og begav sig lige til Louvre. Her gav han Audiens til en hel Del Mennesker.

Henimod Aften befalede han, at Louvres Porte skulde lukkes med Undtagelse af en eneste, den nemlig, der gik ud til Kajen. Ved denne udstillede han to Sveitzere, der ikke forstod et Ord Fransk.

Klokken 11 præcis hørte han en tung Vogn komme rullende, derpaa nok en og endelig en til. Derefter blev Porten lukket.

Kort efter blev der banket paa Døren til hans Kabinet. Kongen lukkede selv op og fik Øje paa Colbert, hvis første Ord var:

»Pengene er i Deres Majestæts Kælder.«

Kongen gik nu derned og tog Guldet og Sølvet i Øjesyn, som Colbert ved Hjælp af fire Mand havde ladet transportere ned i en Kæl-

der, hvortil Kongen samme Morgen havde givet ham Nøglen. Da det var bestilt, begav Ludvig sig atter til sine Værelser, fulgt af Colbert.

»Min Herre,« sagde Kongen, »hvad skal jeg give Dem til Gengæld for Deres Troskab og Retskaffenhed.«

»Aldeles intet, Sire.«

»De skal blive Finansintendant, Hr. Colbert.«

»Men der er jo en Overintendant, Sire.«

»Netop derfor.«

»Sire, Overintendanten er den mægtigste Mand i Landet.«

»Tror De,« udbrød Ludvig rødmennde.

»Inden otte Dage vil han have gjort det af med mig, Sire. Deres Majestæt giver mig en Kontrol, hvortil der uundgaaelig hører Magt. At være Intendant under en Overintendant er en underordnet Stilling.«

»De glemmer den Støtte, De vil have i mig.«

»Jeg har haft den Ære at sige Deres Majestæt, at Hr. Fouquet i Hr. Mazarins Levetid var den anden Mand i Landet; men nu, da Hr. Mazarin er død, er han bleven den første.«

»Min Herre, i Dag vil jeg endnu finde mig i alt, hvad De siger, men i Morgen, læg vel Mærke dertil, taaler jeg det ikke længere.«

»Jeg vil altsaa blive overflødig for Deres Majestæt?«

»De er det allerede, eftersom De er bange for at kompromitere Dem ved at tjene mig.«

»Jeg er blot bange for at blive ude af Stand til at tjene Dem.«

»Hvad vil De da?«

»Jeg vil, at Deres Majestæt skal give mig Medhjælpere til mit Arbejde som Intendant.«

»Godt, vælg selv Deres Kolleger.«

»De Herrer Breteuil, Morin og Hervard.«

»I Morgen skal de faa deres Udnævnelser. Er det alt, hvad De ønsker?«

»Nej, Sire, der er én Ting endnu.«

»Og det er?«

»Lad mig sammensætte en Domstol til at dømme de Bedragere og Finansforpagtere, der i ti Aar har begaaet Underslæb.«

»Men — hvad skal man gøre ved dem?«

»Hænge tre af dem, hvilket vil bringe de andre til at give tilbage, hvad de har erhvervet med Urette.«

»Men jeg kan dog ikke godt begynde min Regering med Henrettelser, Hr. Colbert.«

»Tvertimod, Sire, for ikke at komme til at ende dermed.«

Kongen betænkte sig et Øjeblik.

»Er det alt?« spurgte han.

»Nej, Sire, der er endnu en vigtig Ting — hvilke Rettigheder forbinder Deres Majestæt med denne Intendantur?«

»Ih! — jeg véd ikke — Sligt beror jo paa Skik og Brug —«

»Sire, jeg fordrer, at denne Intendantur faar Lov til at læse Korrespondancen med England.«

»Det er umuligt, min Herre, thi denne Korrespondance er kun kendt for Statsraadets Medlemmer, Hr. Kardinalen besørgede den selv.«

»Jeg troede, at Deres Majestæt i Morges havde erklæret, at De ikke mere vilde have noget Statsraad.«

»Ja, det har jeg erklæret.«

»Maaske Deres Majestæt da vil være saa god selv og i Enrum at læse disse Breve, især dem fra England; jeg lægger særdeles Vægt paa dette Punkt.«

»De skal faa den omtalte Korrespondance, og saa kan De gøre mig Regnskab for den.«

»Tak, jeg gaar nu rolig min Vej.«

Med disse Ord gik han virkelig; Ludvig saa' efter ham. Colbert var endnu ikke kommet hundrede Skridt bort fra Louvre, da en Kurér fra England blev meldt Kongen. Efter at have betragtet Omslaget med stor Opmærksomhed brød Kongen det hurtigt og fandt inden i det et Brev fra Kong Karl den anden. Den engelske Fyrste skrev følgende til sin kongelige Broder:

»Deres Majestæt maa være meget urolig over Hr. Kardinal Mazarins Sygdom, men Farens Størrelse maa paa en vis Maade trøste Dem. Kardinalen er dømt af sin Læge. Jeg takker Dem for Deres naadige Svar paa mit Forslag med Hensyn til min Søster Lady Henriette Stuart, og om en otte Dages Tid vil Prinsessen begive sig paa Rejsen til Paris med sit Hof.

Det er behageligt for mig at se, hvilket faderligt Venskab De nærer for mig, og at kunne med en endnu større Ret kalde Dem min Broder. Det er mig især en Glæde at vise Deres Majestæt, hvor meget jeg tænker paa, hvad der kan behage Dem. De lader ivrigt arbejde paa at befæste Belle-Ile-en-Mer. Men det er Uret af Dem, thi vi vil aldrig komme i Krig med hinanden. Denne Foranstaltning ængster mig ikke, den bedrøver mig. — De kaster der Millioner bort til ingen Nytte, sig det kun til Deres Ministre, De kan stole paa, at jeg er godt underrettet, vis mig i lignende Tilfælde den samme Tjeneste.« —

»Jeg gennemskuer det hele!« udbrød Ludvig den Fjortende. »Belle-Iles Befæstelse er en

Sammensværgelse af Hr. Fouquet — Opdagesen af denne Sammensværgelse vil styrte Overintendanten, og denne Opdagelse beror paa Korrespondancen med England. Derfor vil Colbert have Fingre i denne Korrespondance. Men jeg kan ikke lægge alt paa denne Mands Skuldre; han er kun Hovedet, jeg mangler Armen.«

Paa en Gang udstødte Ludvig et Glædesskrig og ringede paa sin Kammertjener.

»Jeg havde,« sagde han til Kammertjeneren, »en Gang en Musketérløjtnant.«

»Ja, Sire, Hr. d'Artagnan.«

»Han har for nogen Tid siden forladt min Tjeneste.«

»Ja, Sire.«

»Sé at finde ham og lad ham indfinde sig i Morgen ved min Lever.«

Kammertjeneren bukkede og gik.

»Tretten Millioner i min Kælder,« sagde Kongen; »Colbert holdende min Pung og d'Artagnan førende mit Sværd: nu er jeg Konge.«

Attende Kapitel.

En Lidenskab.

Den samme Dag, Athos **ankom til Paris,** vendte han, da han forlod Palais-Royal, tilbage til sit Hotel i Gaden Saint-Honoré.

Her traf han Vicomten af Bragelonne, der ventede paa ham og imidlertid underholdt sig med Grimaud.

Det var ikke nogen let Sag at passiare med den gamle Tjener, kun to Mennesker kendte denne Hemmelighed: Athos og d'Artagnan. Den første lykkedes det, fordi Grimaud bestræbte

sig for at faa ham selv til at tale, d'Artagnan derimod, fordi han forstod at faa Grimaud til at snakke.

Raoul lod sig fortælle Rejsen til England og Grimaud havde aflagt en omstændelig Beretning derom med en hel Del Gebærder, men kun faa Ord.

»Det er besynderligt,« sagde Raoul, »at Hr. Greven vedbliver at anse mig for en Novice, og at han ikke vil lade mig dele Æren eller Faren ved disse Tog.«

Grimaud smilte.

I det samme kom Athos hjem.

Værten lyste ham op ad Trappen, og Grimaud, der kendte sin Herres Skridt, skyndte sig at tage imod ham, hvorved han gjorde en hurtig Ende paa Samtalen.

Men Raoul havde engang begyndt at spørge og vilde ikke saaledes lade sig afspise. Gribende begge Grevens Hænder med en levende, men ærbødig Kærlighed udbrød han:

»Hvoraf kommer det, min Herre, at De begav Dem paa en farlig Rejse uden at sige Farvel til mig, uden at forlange Hjælp af mit Sværd, af mig, der er stærk nok til at yde Dem den Bistand, hvem De har opdraget som en Mand? Ak, min Herre, vil De da udsætte mig for denne skrækkelige Prøvelse ikke at skulle faa Dem mere at sé?«

»Hvem har sagt Dem, Raoul, at min Rejse har været forbundet med Fare?« spurgte Greven, idet han overgav Kappe og Hat til Grimaud, der imidlertid havde spændt hans Sværd af.

»Jeg,« sagde Grimaud.

»Og hvorfor det?« spurgte Athos strengt.

Grimaud blev meget forbløffet, men Raoul skyndte sig at svare for ham.

»Det er saa naturligt, min Herre, at den gode Grimaud siger mig Sandheden i alt, hvad der angaar Dem. Hvem skulde vel elske Dem og staa Dem bi, naar det ikke skulde være mig?«

Athos sagde intet. Med et venligt Nik fjernede han Grimaud og satte sig derpaa i en Lænestol, medens Raoul blev staaende foran ham.

»Lad os ikke tale mere derom, Vicomte,« sagde Athos venligt; »jeg rejste noget hovedkulds bort, det er sandt, men Kong Karl den Andens Tarv fordrede det. Hvad Deres Urolighed angaar, da takker jeg Dem derfor, jeg véd, at jeg kan stole paa Dem. Har De manglet noget i min Fraværelse, Vicomte?«

»Nej, tak, min Herre.«

»Jeg havde givet Blaisois Ordre til at udbetale Dem hundrede Pistoler; hvis De kom i Forlegenhed for Penge.«

»Jeg har ikke sét Blaisois, min Herre.«

»Har De ikke været paa La Fére?«

Raoul rødmede. Athos saa' paa ham med sit rolige, faste Blik.

»De vil gøre mig Uret ved ikke at tro mig,« sagde Raoul, »jeg føler godt, at jeg bliver rød, men det er mod min Villie. Det Spørgsmaal, De gjorde mig den Ære at henvende til mig, er af den Beskaffenhed, at det bringer mig i stærk Sindsbevægelse. Jeg rødmer derfor, fordi jeg er bevæget, og ikke fordi jeg lyver.«

»Jeg véd godt, at De aldrig lyver, Raoul.«

»Nej, min Herre.«

»For Resten tager De fejl, min Ven, hvad jeg vilde sige . . .«

»Jeg véd det meget godt, min Herre, De vilde spørge mig, om jeg har været i Blois.«

»Netop.«

»Jeg har ikke været dèr, jeg har ikke en Gang sét den Person, som De tænker paa. De har jo forbudt mig at tage til Blois og gense Frøken de la Valliére.«

Den unge Mand tav pludselig. Han kunde knap faa det kære Navn over sine Læber.

»Og jeg har gjort vel, Raoul,« skyndte Athos sig at svare; »jeg er ikke en barbarisk eller uvillig Fader; jeg respekterer den sande Kærlighed, men jeg tænker mig en glimrende Fremtid for Dem. En ny Regering vil snart begynde; Krigen kalder den unge, ridderlige Konge. Hvad han behøver hertil, er en Bataillon Løjtnanter, der er unge og frie, som med Begejstring styrter sig i Farer og falder, raabende: Kongen leve! i Stedet for: Farvel, min Kone! . . . De forstaar mig, Raoul. Hvor haardt mit Ræsonnement end kan forekomme Dem at være, besværger jeg Dem dog at tro mig og glemme deres Ungdoms første Dage. De maa i mit Raad kun se et Ønske hos mig om at gavne Dem og at se Dem lykkelig. Jeg tror Dem i Stand til at blive en berømt Mand; gaa alene, og De vil gaa hurtigere og bedre.«

»De har befalet, min Herre, og jeg adlyder,« svarede Raoul.

»Befalet!« udbrød Athos, »er det et Svar at give mig? Har jeg befalet Dem noget? Nej, De forvansker mine Ord, ligesom De miskender min Hensigt. Jeg har ikke befalet, jeg har bedet!«

»Nej, min Herre, De har befalet,« sagde Raoul halsstarrig. »Men selv om De kun havde bedet, saa har en Bøn af Dem større Virkning end en Befaling. Jeg har ikke gensét Frøken de la Valliére.«

»Men De lider! De lider!« sagde Athos.

Raoul svarede ikke.

»De sér bleg og bedrøvet ud . . . Denne Følelse er altsaa meget stærk?«

»Det er en Lidenskab,« svarede Raoul.

»Nej . . . en Vane.«

»Min Herre, De véd, at jeg har rejst meget, at jeg har tilbragt to Aar langt fra hende. I to Aar tror jeg, at enhver Vane maa glemmes . . . Nuvel, ved min Tilbagekomst elskede jeg ikke mere — det er en Umulighed — men lige saa meget. Frøken de la Valliére er min Udkaarne, men De er min Gud her paa Jorden, og for Dem er jeg beredt til at ofre alt.«

»Det vilde være meget urigtigt af Dem,« sagde Athos, »jeg har ikke længere nogen Rettighed over Dem. Alderen har emanciperet Dem, De behøver ikke en Gang mere mit Samtykke. For Resten vil jeg ikke nægte mit Samtykke efter alt, hvad De nys har fortalt mig. Gift Dem da med Frøken de la Valliére, hvis De vil.«

»Hvor De er god, min Herre,« svarede Raoul; »Deres Eftergivenhed opfylder mig med Taknemmelighed, men jeg kan ikke modtage den.«

»De afslaar mit Tilbud?«

»Ja, min Herre.«

»Jeg skal aldrig lade Dem høre et Ord derom, Raoul.«

»Men i Hjertet har De noget imod dette Giftermaal; De har ikke valgt for mig.«

»Nej, det er sandt.«

»Det er nok for mig; jeg vil vente, til De er bleven af en anden Mening.«

»Jeg vil anstille en Prøve, Raoul, og se, om Frøken de la Valliére vil vente ligesom De.«

»Det haaber jeg, min Herre.«

»Men tag Dem i Agt, Raoul, hvis hun nu ikke ventede? De er saa ung, saa tillidsfuld og oprigtig . . . Kvinderne er lunefulde.«

»Hvad mener De, min Herre?«

»Hvis hun kastede sine Øjne i en anden Retning?«

»Paa en anden Mand, mener De formodentlig?« spurgte Raoul bleg af Skræk.

»Netop.«

»Nu, min Herre, saa vilde jeg dræbe denne Mand,« svarede Raoul ganske ligefrem, »og alle de Mænd, som Frøken de la Valliére vilde vælge, indtil en af dem dræbte mig eller Frøken de la Valliére atter skænkede mig sit Hjerte.«

Athos saa' paa Vicomten.

»Det er nok,« sagde Athos efter en lang Pavse, »nok om denne sørgelige Genstand, hvor vi begge gaar til Yderligheder. Sørg ikke for den Dag i Morgen, Raoul; pas Deres Tjeneste, elsk Frøken de la Valliére, med ét Ord handle som en Mand, som De jo efter Deres Alder er, men glem blot ikke, at jeg elsker Dem ømt.«

»O, Hr. Greve!« udbrød Raoul og trykkede Athos' Haand til sit Hjerte.

»Godt, mit kære Barn, forlad mig nu, jeg trænger til at hvile mig. Apropos, Hr. d'Ar-

tagnan er kommet tilbage med mig fra England, De skylder ham en Visit.«

»Jeg skal aflægge ham den, min Herre, og det med største Fornøjelse, thi jeg holder overordentlig meget af Hr. d'Artagnan.«

»Kender De hans Adresse?«

»Han er vel i Louvre, i Palais-Royal, overalt hvor Kongen opholder sig. Kommanderer han ikke Musketererne?«

»Nej, ikke for Øjeblikket. Hr. d'Artagnan er permitteret, han udhviler sig. Søg ham derfor ikke paa Slottet, men forhør Dem om ham hos en vis Planchet.«

»Hans gamle Tjener?«

»Netop, nuværende Urtekræmmer.«

»Jeg kender ham, han bor nok i Gaden des Lombards?«

»Hils ham mange Gange fra mig og bed ham spise til Middag hos mig før min Afrejse til La Fère.«

»Ja, min Herre.«

»God' Nat, Raoul.«

— — — — —

Raoul traf ikke den næste Dag Hr. d'Artagnan, som han havde haabet. Han traf kun Planchet, hvis Glæde var meget stor over at gense den unge Mand. Men da Raoul Dagen efter kom tilbage fra Vincennes med halvtredsindstyve Dragoner, som Prinsen havde givet ham Kommandoen over, fik han paa Place Baudoyer Øje paa en Mand, der stod og saa' paa et Hus ligesom man sér paa en Hest, som man har Lyst til at købe.

Denne Mand, der bar en borgerlig Dragt med et militært Snit, havde en ganske lille Hat paa Hovedet og en lang Kaarde ved Si-

den, vendte sig straks om, saa snart han hørte Hestetrav, og holdt op med at betragte Huset for at se paa Dragonerne.

Det var ingen anden end Hr. d'Artagnan, d'Artagnan til Fods, med Hænderne paa Ryggen, der holdt Revy over Dragoner, efter at have holdt den over Huset. Ikke en Mand, ikke en Knap, ikke en Hestesko undgik hans Inspektion.

Da Raoul red paa Siden af sin Kommando, fik d'Artagnan sidst Øje paa ham.

»Ej, ej!« udbrød han.

»Tager jeg ikke fejl?« raabte Raoul og sporede sin Hest fremad.

»Nej, Du tager ikke fejl, god Dag!« svarede den forhenværende Musketer. »Men forlader Du din Kommando?«

»Kornetten kan tage min Plads.«

»Vil Du spise til Middag med mig?«

»Med Fornøjelse, Hr. d'Artagnan.«

»Saa skynd Dig lidt, stig af Hesten eller skaf mig ogsaa en.«

»Jeg vil hellere følges til Fods med Dem.«

Raoul skyndte sig at give Kornetten den fornødne Ordre, hvilken derpaa indtog hans Plads, derefter steg han af Hesten, som han overgav til en af Dragonerne, og tog munter Hr. d'Artagnan under Armen, hvilken hele Tiden havde betragtet ham med en Kenders Tilfredshed.

»Du kommer nok fra Vincennes?« sagde han.

»Ja, Hr. Chevalier.«

»Kardinalen?«

»Er meget syg; man siger endogsaa, at han er død.«

»Staar Du Dig godt med Hr. Fouquet?«

spurgte d'Artagnan og gav ved en foragtelig Trækken paa Skuldrene til Kende, at Mazarins Død ikke afficerede ham i mindste Maade.

»Med Hr. Fouquet?« gentog Raoul; »jeg kender ham ikke.«

»Saa meget desto værre, saa meget desto værre, thi en ny Konge søger altid at skabe sig Kreaturer.«

»O, Kongen har ikke noget imod mig,« svarede den unge Mand.

»Jeg taler ikke om Kronen,« vedblev d'Artagnan, »men om Kongen . . . Hr. Fouquet er den egentlige Konge nu, da Kardinalen er død . . . Det gælder om at staa sig godt med Hr. Fouquet, hvis Du ikke vil vegetere hele dit Liv, saaledes som jeg har gjort . . . Rigtignok har Du heldigvis andre Protektioner.«

»Ja, først og fremmest Hr. Prinsen.«

»Forslaar ikke, min Ven, forslaar ikke.«

»Hr. Grev de la Fère?«

»Athos! ja, med ham er det en anden Sag; hvis Du vil gøre din Lykke i England, kan Du ikke henvende Dig til nogen bedre. Jeg kan endogsaa uden Ubeskedenhed sige, at jeg selv har noget at sige ved Karl den Andens Hof. Han er Konge!«

»Ah!« udbrød Raoul nysgerrig.

»Ja, en Konge, der rigtignok morer sig, men som tillige forstaar at føre Sværdet og bedømme Menneskene.«

»Men hvorfor søger De ikke selv Lykken, kære Hr. d'Artagnan?«

»O, jeg er nu blevet stadig,« svarede d'Artagnan i en skødesløs Tone; »jeg har arvet nogen Formue efter min Familie.«

Raoul saa' paa ham. D'Artagnans Fattigdom var blevet til et Ordsprog.

D'Artagnan bemærkede hans forundrede Blik.

»Din Fader har vel fortalt Dig, at jeg har været i England?«

»Ja, Hr. Chevalier.«

»Og at jeg dèr har haft et heldigt Møde?«

»Nej, min Herre, det véd jeg ikke noget om.«

»Jo, en af mine gode Venner, en meget fornem Herre, Vicekongen af Skotland og Irland, har hjulpet mig til en Arv.«

»Saa er De altsaa rig?«

»Puh . . .«

»Jeg ønsker Dem af et oprigtigt Hjerte til Lykke.«

»Tak . . . dèr ligger mit Hus.«

»Paa Place de Gréve?«

»Ja, ynder Du ikke det Kvarter?«

»Tværtimod; Vandet frembyder et smukt Syn . . . Hvilket smukt antikt Hus!«

»L'Image de Notre-Dame er et gammelt Værtshus, som jeg paa to Dage har omskabt til et Hus.«

»Men Værtshuset er jo aabent endnu?«

»Javel.«

»Men hvor bor De?«

»Hos Planchet.«

»Men De sagde jo i dette Øjeblik: Dèr er mit Hus.«

»Det sagde jeg, fordi det virkelig er mit Hus . . . Jeg har købt det.«

»Ah!« udbrød Raoul.

»En fortræffelig Affære, min kære Raoul; jeg har købt Huset for tredive tusinde Livres;

der hører en Have til, som vender ud mod Gaden de la Mortellerie; Værtshuset tillige med første Etage indbringer tusinde Livres i Leje og et Loft eller anden Etage fem hundrede Livres.«

»Fem hundrede Livres for et Loft? Men det er jo ikke til at bebo.«

»Derfor bebos det heller ikke; men Du sér nok, at det har to Vinduer ud til Pladsen.«

»Ja, min Herre.«

»Nu, hver Gang nogen bliver hængt, radbrækket eller brændt, lejer man de to Vinduer ud for tyve Pistoler.«

»O!« vedblev Raoul gysende.

»Det er afskyeligt, ikke sandt?« sagde d'Artagnan.

»Ja,« svarede Raoul.

»Ja, men de gode Parisere er undertiden sande Menneskeædere. Jeg forstaar ikke, at Mennesker, at Kristne kan gøre saadanne Spekulationer. Men lad os gaa ned ad Gaden de la Vannerie, den fører lige til Mester Planchet.«

D'Artagnan gik raskere til og førte Raoul til Planchet, ind i et Værelse, som Urtekræmmeren havde overladt sin gamle Herre. Planchet var gaaet ud, men Middagsmaden var færdig. Der herskede i Urtekræmmerens Hus en Levning af den militære Regelmæssighed og Punktlighed.

D'Artagnan kom atter tilbage paa Raouls Fremtid.

»Din Fader holder Dig strengt,« sagde han.

»Han behandler mig med Retfærdighed, Hr. Chevalier.«

»Javel, men han er maaske noget paaholdende.«

»Nej, aldeles ikke, Hr. d'Artagnan.«

»Genér Dig ikke, min Dreng, hvis Du trænger til nogle Pistoler, saa kom til den gamle Musketer.«

»Kære Hr. d'Artagnan.«

»Du spiller vel en Gang imellem lidt?«

»Aldrig.«

»Saa er Du vel lykkelig i Kærlighed? — — Du bliver rød — O, Du lille Aramis. Men det er dyrere endnu end Spil, min Kære. Rigtignok slaas man, naar man har tabt, og det vejer altid lidt op. Bah! den grædevorne Konge lader Folk, som trækker blank, betale Mulkt. Hvilken Regering, min stakkels Raoul, hvilken Regering! Naar jeg tænker paa, at man i min Tid belejrede Musketererne i Husene ligesom Hektor og Priamus i Byen Troja. Men sligt vil I ikke opleve.«

»De er streng imod Kongen, kære Hr. d'Artagnan, skønt De knapt kender ham.«

»Jeg? Hør Raoul! Jeg kan sige Dig iforvejen, hvad han vil gøre hver Dag og hver Time. Naar Kardinalen er død, vil han græde. Derpaa vil han lade sig udbetale en Sum Penge af Hr. Fouquet og tage til Fontainebleau for at skrive Vers til en eller anden Mancini, som Dronningen kunde have Lyst til at rive Øjnene ud af Hovedet paa. Hun er Spanierinde, ser Du, og hendes Svigermoder er Madame Anna af Østerrig. Jeg kender Spaniolerne af Huset Østerrig.«

»Og saa?«

»Efter at have berøvet sine Svejtsere Sølvgalonerne, fordi Broderiet er altfor dyrt, vil

han gøre Musketererne til Fodfolk, fordi Havre og Hø til en Hest koster fem Sous om Dagen.«

»O, sig ikke det.«

»Hvad kommer det mig ved, jeg er jo ikke længere Musketer. Det kan være mig ligegyldigt, enten man er til Fods eller til Hest, eller man bærer et Stegespid, et Sværd eller ingen Ting ved Siden!«

I dette Øjeblik traadte en af Urtekræmmerens Drenge ind og sagde:

»Et Brev til Hr. d'Artagnan.«

»Tak! — Sé blot,« raabte Musketeren.

»Det er Hr. Grevens Skrift,« sagde Raoul.

»Javel!«

D'Artagnan brækkede Brevet.

»Kære Ven,« skrev Athos, »Kongen har ladet mig anmode om at opsøge Dem.«

»Mig,« sagde d'Artagnan og lod Brevet falde paa Bordet.

Raoul tog det op og læste højt videre:

»Skynd Dem — Hans Majestæt længes meget efter at tale med Dem og venter Dem i Louvre.«

»Mig!« gentog Musketeren.

»Ho ho!« lo Raoul.

»Ho, ho!« svarede d'Artagnan, »hvad mon det skal betyde?«

Nittende Kapitel.

Kongen.

Da den første Bevægelse havde sat sig, læste d'Artagnan atter Billetten.

»Det er besynderligt,« sagde han, »at Kongen lader mig kalde.«

»Hvorfor det,« sagde Raoul, »tror De ikke, min Herre, at Kongen savner en Tjener som Dem?«

»Ha! ha!« udbrød Officeren leende. »Hvis Kongen havde savnet mig, vilde han ikke have ladet mig rejse. Nej, nej, jeg sér heri noget bedre eller værre, ligesom Du vil.«

»Værre! Hvorledes det, Hr. Chevalier?«

»Du er ung og tillidsfuld. — Gid jeg var i Din Alder! O, Raoul, saalænge Du ikke er bleven beæret med Kongers Smil og Dronningers Fortrolighed, saalænge Du ikke har to Kardinaler dræbte under Dig, den ene en Tiger, den anden en Ræv, saalænge Du ikke har — men hvortil alle disse Narrestreger, vi maa skilles ad, Raoul.«

»Hvor De siger det højtideligt!«

»Ih! Sagen fortjener det nok — hør mig, jeg har et godt Raad at give Dig.«

»Jeg er lutter Øre, kære Hr. d'Artagnan.«

»Du skal ikke underrette Din Fader om min Afrejse.«

»De rejser?«

»Ja, — bilder Du Dig maaske ind, at jeg vil begive mig til Lourve og stille mig til denne lille kronede Ulvs Disposition?«

»Ulv, Kongen! Men De er jo ikke rigtig klog, Hr. Chevalier.«

»Jeg har tvertimod aldrig været klogere; Du véd altsaa ikke, hvad denne værdige Søn af Ludvig den Retfærdige vil gøre med mig — For Pokker! han vil ganske simpelt sætte mig i Bastillen.«

»Af hvilken Grund?« spurgte Raoul ganske forbavset over det, han hørte.

»Paa Grund af noget, jeg sagde til ham en

vis Dag — jeg var temmelig heftig og det mindes han.«

»Hvad sagde De da til ham?«

»At han var en Kujon, en Tosse.«

»Min Gud,« udbrød Raoul; »er det muligt, at slige Ord er komne over Deres Læber?«

»Det er maaske ikke Ord til andet, men Meningen er det ialfald. Opsøg derfor Din Fader, fortæl ham Sammenhængen og bring ham mit Farvel.«

»Min kære Hr. d'Artagnan,« sagde Raoul, der havde sét ud af Vinduet, ganske bevæget, »De kan ikke mere flygte.«

»Hvorfor?«

»Fordi en Sveitserofficer staar herudenfor og venter paa Dem.«

»Nu?«

»Han vil arrestere Dem.«

D'Artagnan brast i en homerisk Latter.

»O, jeg véd meget vel, at De vil sætte Dem til Modværge og slaas med ham; jeg véd ogsaa godt, at De vil gaa af med Sejren, men det er Oprør, og som Officer véd De, hvad Disciplin er.«

»Fandens Dreng! hvor er han logisk!« brummede d'Artagnan. »Du raader mig altsaa til at lade mig kaste i Bastillen.«

»Hr. Grev de La Fére vilde give Dem det samme Raad.«

»For Pokker! det véd jeg nok,« sagde d'Artagnan tankefuld. »Men hvis man nu kaster mig i Bastillen?«

»Saa hjælper vi Dem ud deraf,« svarede Raoul rolig.

»Gudsdød!« udbrød d'Artagnan og greb hans Haand, »hvor Du siger det kækt, Raoul! Det

er Athos op ad Dage. Nu vil jeg tage af Sted. Glem ikke, hvad jeg har sagt Dig.«

Med disse Ord tog d'Artagnan sit Gehæng, spændte Kaarden om Livet, tog sin Hat, der havde faaet en ny Fjer, og rakte Haanden ud til Raoul, der kastede sig i hans Arme.

Da han kom ned i Butikken, skottede han til Svendene, der saa til med en Blanding af Stolthed og Uro, stak derpaa Haanden ned i en Kasse Korinther, og nærmede sig Officeren, der filosofisk ventede paa ham uden for Butiksdøren.

»Jeg kender det Ansigt — Er det Dem, Hr. de Friedisch,« udbrød Musketeren muntert.

»Skal jeg give Dem min Kaarde? Jeg vil blot sige Dem, at den er lang og tung. Lad mig beholde den, til vi naar Louvre; jeg er ikke rigtig tilpas, naar jeg gaar paa Gaden uden Kaarde, og det vil genere Dem at have to at bære paa.«

»Kongen har ikke talt noget derom,« svarede Sveitseren, »saa De kan godt beholde Deres Kaarde.«

»Godt, det er meget smukt af Kongen. Lad os skynde os at komme af Sted. «

Hr. de Friedisch var ikke meget for at snakke, og d'Artagnan havde nok at tænke paa. Der var ikke langt fra Planchets Butik og til Louvre, og i ti Minutter tilbagelagde de Vejen. Det var imidlertid blevet mørkt.

Hr. de Friedisch vilde gaa ind ad Laagen.

»Nej, «sagde d'Artagnan, »det er blot at spilde Tiden; lad os gaa op ad den lille Trappe.«

Sveitseren gjorde, som d'Artagnan sagde, og førte ham til Forværelset udenfor Ludvig den Fjortendes Kabinet.

Derpaa bukkede han for sin Fange og vendte tilbage til sin Post uden at sige et Ord.

D'Artagnan havde endnu ikke faaet Tid til at spørge sig selv, hvorfor man ikke fratog ham hans Kaarde, da Døren til Kabinettet aabnedes og en Kammertjener raabte: »Hr. d'Artagnan.«

Musketeren satte sig i Positur og traadte ind med et roligt Aasyn.

Kongen sad ved sit Bord og skrev.

Han lod sig ikke forstyrre af Musketerens Indtrædelse, ja drejede ikke engang Hovedet om. D'Artagnan nærmede sig, til han havde naaet Midten af Salen, men da han saa', at Kongen ingen Notits tog af ham, og meget godt vidste, at det ikke var andet end Affektation, en Slags Indledning til den paafølgende Forklaring, gav han sig til at betragte Væg- og Loftmalerierne.

Ludig rejste sig kort efter op og fo'r med Haanden over Panden; derpaa standsede han ligefor d'Artagnan og laante ham et paa en Gang strengt og velvilligt Blik.

»Hvad mon han egentlig vil mig?« tænkte Musketeren, »gid det snart vil faa en Ende.«

»Min Herre,« sagde Kongen, »De véd formodentlig, at Hr. Kardinalen er død?«

»Jeg har anet det, Sire.«

»Saa véd De selvfølgelig ogsaa, at jeg er Herre i mit eget Hus.«

»Det er noget, der ikke daterer sig fra Kardinalens Død, Sire; man er altid Herre i sit Hus, naar man selv vil.«

»Ja, men husker De alt, hvad De sagde mig i Blois.«

»Nu kommer det, «tænkte d'Artagnan, »jeg har ikke taget Fejl. Naa, saameget desto bedre,

det er et Tegn paa, at jeg endnu har en fin Næse.«

»De svarer mig ikke,« sagde Ludvig.

»Jeg tror at mindes det, Sire.«

Ludvig saa' atter paa Musketeren, denne glattede sin Hattefjer, strøg sin Knebelsbart og ventede uforsagt paa, hvad der vilde komme.

Ludvig den Fjortende vedblev:

»De forlod min Tjeneste, min Herre, efter at have sagt mig Sandheden?«

»Ja, Sire.«

»Det vil sige efter at have sagt, hvad der efter Deres Overbevisning var rigtigt, om min Maade at tænke og handle paa. De begyndte med at sige mig, at De havde tjent min Familie i fireogtredive Aar, og at De var træt.«

»Ja, det sagde jeg, Sire.«

»Og De tilstod derpaa, at denne Træthed var et Paaskud, og at Misfornøjelse var den virkelige Grund.«

»Ja, jeg var virkelig misfornøjet, men denne Misfornøjelse har aldrig, saa vidt jeg véd, givet sig Luft, og har jeg end som en Mand med Hjertet paa det rette Sted udtalt mig for Deres Majestæt, saa har jeg dog ikke en Gang tænkt sligt i andres Nærværelse.«

»Derom er jeg overbevist; men hvad har De foretaget Dem, siden De fik Deres Afsked?«

»Jeg har gjort min Lykke, Sire.«

»Det er stærkt sagt, Hr. d'Artagnan.«

»Deres Majestæt tager det sikkert i den værste Betydning. Jeg nærer den dybeste Ærbødighed for min Konge og skulde jeg have været noget plump i mine Udtryk, hvilket maaske kan undskyldes ved, at jeg hele mit Liv har levet i Lejre og Kasernen, saa staar De-

res Majestæt altfor højt over mig til at fornærmes af en uskyldig Ytring af en Soldat.«

»Ja, jeg véd nok, at De har udmærket Dem i England, min Herre, og jeg beklager kun, at De har brudt Deres Ord.«

»Jeg?« udbrød d'Artagnan.

»Javist . . . De gav mig Deres Ord paa, at De ikke vilde tjene nogen anden Fyrste, da De forlod min Tjeneste . . . Og dog har De arbejdet for Kong Karl den Anden ved Moncks mærkværdige Bortførelse . . .«

»Tilgiv mig, Sire, det er for mig selv.«

»Og lykkedes det Dem?«

»Som Partigængerne i det femtende Aarhundrede.«

»Hvad kalder De Lykke? hvad forstaar De ved en Formue?«

»Hundrede tusinde Daler, som jeg nu ejer, det er tre Gange saa meget, som jeg har ejet i halvtredsindstyve Aar.«

»Det er en smuk Sum . . . men jeg troede, at De var ærgerrig.«

»Fjerdedelen deraf vilde forekomme mig at være en Skat, Sire, og jeg forsikrer Dem, at jeg aldeles ikke tænker paa at forøge den.«

»Ah! De har i Sinde at slaa Dem til Ro?«

»Ja, Sire.«

»At opgive den militære Løbebane?«

»Det har jeg allerede gjort.«

»Det er umuligt, Hr. d'Artagnan,« sagde Ludvig bestemt.

»Men hvorfor, Sire?«

»Fordi jeg ikke vil have det!« svarede den unge Fyrste med en saa alvorlig og bydende Stemme, at d'Artagnan blev ganske forbavset, ja endog ængstelig.

»Tillader Deres Majestæt mig at sige et Ord?« spurgte han.

»Tal.«

»Jeg har taget denne Beslutning, medens jeg endnu var fattig.«

»Godt, og saa?«

»Deres Majestæt vilde altsaa nu, da jeg ved min egen Flid har sikret mig et sorgfrit Udkomme, berøve mig min Frihed og fordømme mig til mindre, efter at jeg har opnaaet det større.«

»Hvem har tilladt Dem, min Herre, at udforske mine Planer og gaa i Rette med mig?« spurgte Ludvig næsten vredt; »hvem har sagt Dem, hvad jeg vil gøre, hvad De selv vil gøre?«

I det samme bankede nogen paa Døren; Kongen saa' op med et stolt Blik.

»Om Forladelse, Hr. d'Artagnan,« sagde han, »det er Hr. Colbert, der har noget at meddele mig. Kom kun ind, Hr. Colbert.«

D'Artagnan gik til Side. Colbert traadte ind med Haanden fuld af Papirer og nærmede sig Kongen.

Vi behøver naturligvis ikke at sige, at Gascogneren benyttede Lejligheden til at tage dette nye Ansigt i Øjesyn.

»Undersøgelsen er altsaa sluttet?« spurgte Kongen Colbert.

»Ja, Sire.«

»Og Dommernes Mening er?«

»At de Anklagede bør dømmes til at have deres Formue og Liv forbrudt.«

»Aha!« sagde Kongen med et Sideblik til d'Artagnan.

»Og hvad er Deres Mening, Hr. Colbert?« spurgte Ludvig.

Colbert saa' paa d'Artagnan, hvis Nærværelse standsede Ordene paa hans Læber. Ludvig den Fjortende forstod ham.

»Bryd Dem om ingen Ting,« sagde han, »det er Hr. d'Artagnan; kender De ikke Hr. d'Artagnan?«

De to Mænd betragtede hinanden; d'Artagnan med store, spillende Øjne, Colbert med halvtlukkede Øjne. Den enes kække Frimodighed mishagede den anden; Finansmandens snedige og forsigtige Blik mishagede Soldaten.

»Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen, »Talen er om nogle Bedragere, der har bestjaalet mig, som jeg vil lade hænge, og hvis Dødsdom jeg nu vil underskrive.«

D'Artagnan fo'r sammen.

»Oho!« udbrød han.

»Hvad behager?«

»Jeg siger intet, Sire, det vedkommer ikke mig.«

Ludvig den Fjortende tog nu Pennen og satte sit Navn under de to Papirer, som Colbert havde præsenteret ham.

Colbert bukkede og sagde, idet han vilde til at gaa:

»Jeg havde nær glemt at sige Deres Majestæt, at de konfiskerede Formuer beløber sig til fem Millioner Livres.«

»Det er ikke daarligt,« tænkte d'Artagnan.

»Hvor meget har jeg saa i min Kasse i det hele?« spurgte Kongen.

»Atten Millioner Livres, Sire,« svarede Colbert bukkende.

»Gudsdød!« brummede d'Artagnan, »det er jo prægtigt.«

»Har Deres Majestæt mere Brug for mig i Aften?« spurgte Colbert.

»Nej, min Herre, Farvel.«

Colbert gik.

»Lad os nu komme tilbage til vor Affære, Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen. »De fortalte mig hin Dag i Blois, at De ikke var rig.«

»Men nu er jeg det, Sire.«

»Ja, men det vedkommer ikke mig, De har Deres egne Penge, ikke mine.«

»Jeg forstaar ikke rigtig Deres Majestæt.«

»Nu, saa tal selv i Stedet for at lade hvert Ord presse ud af Dem. Har De nok i tyve tusinde Livres om Aaret i fast Indtægt?«

»Sire . . .« udbrød d'Artagnan gørende store Øjne.

»Har De nok i fire Heste, som underholdes paa min Regning, foruden et Tillæg efter Omstændighederne og Deres Behov; eller foretrækker De en fast Gage, for Eksempel paa fyrretyve tusinde Livres? Naa, svar mig.«

»Men Sire, jeg har sagt Deres Majestæt . . .«

»At De vilde hvile Dem, det véd jeg nok; men jeg har svaret Dem, at jeg ikke vilde lade Dem gøre det . . . Og jeg er dog Herren, skulde jeg mene.«

»Ja, Sire.«

»Godt. De var en Gang paa Nippet til at blive Musketerkaptajn.«

»Ja, Sire.«

»Nuvel, her er Deres Bestalling underskrevet. Jeg lægger den i denne Skuffe. Den Dag, De kommer tilbage fra en vis Ekspedition, som jeg vil betro Dem, kan De selv tage den i Skuffen.«

D'Artagnan tøvede endnu og saa' ned for sig.

»Naa, min Herre,« sagde Kongen, »naar man sér Dem, skulde man tro, at De ikke vidste, at ved Hans allerkristelige Majestæts Hof har Musketerernes Generalkaptajn Forrangen for Marechalerne af Frankrig.«

»Det véd jeg, Sire.«

»Saa skulde man tro, at De ikke stolede paa mit Ord.«

»O, Sire! . . . tro ikke sligt.«

»Jeg har villet vise Dem, at De, der er en god Tjener, havde mistet en god Herre; er jeg ikke den Herre, De behøver?«

»Jeg begynder at tro det, Sire.«

»Godt! De skal gøre Dem rejsefærdig, Hr. d'Artagnan og stige til Hest.«

»Straks?«

»Om to Dage.«

»Meget vel, Sire, thi jeg har noget at bringe i Orden, før jeg tager bort, især hvis der vil vanke Hug. Hvor sender Deres Majestæt mig hen?«

»Kender De noget til Bretagne?«

»Nej, Sire.«

»Har De Venner dèr?«

»I Bretagne? Nej, paa min Ære, om jeg har.«

»Saa meget desbedre. Forstaar De Dem paa Fortifikationsvæsnet?«

D'Artagnan smilte.

»Jeg tror det, Sire.«

»Det vil sige, at De kan skelne en Fæstning fra en simpel Befæstning.«

»Jeg forstaar at skelne mellem et Fort og

en Skanse lige saa godt som mellem et Kyrads og en Postej. Er det tilstrækkeligt, Sire?«

»Ja, min Herre. De skal altsaa rejse.«

»Alene?«

»Ganske alene. De maa ikke en Gang tage en Tjener med Dem.«

»Tør jeg spørge Deres Majestæt af hvilken Grund?«

»Fordi De vil gøre bedst i, min Herre, selv at forklæde Dem som en Tjener i et fornemt Hus. Deres Ansigt er meget bekendt i Frankrig, Hr. d'Artagnan.«

»Og saa, Sire?«

»De skal rejse omkring i Bretagne og omhyggelig undersøge dette Lands Befæstninger.«

»Ved Kysterne?«

»Ogsaa paa Øerne.«

»Ah!«

»De skal begynde med Belle-Ile-en-Mer.«

»Der tilhører Hr. Fouquet,« sagde d'Artagnan alvorlig og med et klogt Blik paa Kongen.

»Jeg tror, De har Ret, min Herre, Belle-Ile tilhører virkelig Hr. Fouquet.«

»Deres Majestæt ønsker vel altsaa, at jeg skal undersøge, om Belle-Ile er en god Plads?«

»Ja.«

»Om Fæstningsværkerne er nye eller gamle?«

»Netop.«

»Om Hr. Overintendantens Vasaller hændelsesvis skulde være for talrige til at være en Garnison?«

»Det er netop, hvad jeg ønsker, min Herre, De har truffet Sømmet paa Hovedet.«

»Og hvis man ikke befæster, Sire?«

»Vender De ganske rolig tilbage uden at anstrenge Deres Hest.«

»Jeg er færdig, Sire.«

»De skal begynde med i Morgen at begive Dem til Hr. Overintendanten og hæve det første Kvartal af Deres Gage. Kender De Hr. Fouquet?«

»Meget lidt, Sire; men jeg maa gøre Deres Majestæt opmærksom paa, at der ingen Magt ligger paa, om jeg kender ham.«

»Jeg beder om Forladelse, min Herre, thi han vil nægte Dem de Penge, som jeg anviser Dem, og det er netop dette Afslag, jeg venter.«

»Ah!« udbrød d'Artagnan. »Og saa, Sire?«

»Naar han har nægtet Dem Pengene, gaar De til Hr. Colbert og hæver dem hos ham. Apropos, har De en god Hest?«

»En fortræffelig, Sire.«

»Hvor meget har De givet for den?«

»Hundrede og halvtredsindstyve Pistoler.«

»Jeg køber den af Dem. Her har De en Anvisning paa to hundrede Pistoler.«

»Men jeg behøver min Hest til Rejsen, Sire.«

»Nu?«

»Og De berøver mig den.«

»Aldeles ikke, jeg giver Dem den tværtimod. Men da den nu tilhører mig og ikke længere Dem, er jeg vis paa, at De ikke vil skaane den.«

»Deres Majestæt har altsaa Hastværk?«

»Meget.«

»Men hvorfor da vente i to Dage?«

»Af Grunde, som kun jeg kender.«

»Det er det samme, Hesten kan godt indvinde de to Dage af de otte, Rejsen vil medtage, og desuden gaar Posten jo.«

»Nej, nej, Posten kompromitterer saa let,

Hr. d'Artagnan. Farvel og glem ikke, at De tilhører mig.«

»Det har jeg aldrig glemt, Sire. Men jeg mangler Anvisningen til at hæve min Gage, Sire.«

»Her er den.«

Kongen satte sit Navn under.

D'Artagnan saa' efter, om alt var i Orden.

»Farvel, Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen, »jeg antager, at De har forstaaet mig.«

»Jeg har forstaaet, at Deres Majestæt sender mig til Belle-Ile-en-Mer.«

»For at faa at vide?«

»Hvorledes det gaar med Hr. Fouquets Arbejder.«

»Godt; jeg forudsætter, at De bliver greben.«

»Det forudsætter jeg aldeles ikke,« svarede Gascogneren dristig.

»Jeg forudsætter, at De bliver dræbt,« vedblev Kongen.

»Det er ikke sandsynligt, Sire.«

»I første Tilfælde vil De ikke tale, og i sidste maa intet Papir røbe Dem.«

D'Artagnan trak paa Skuldrene og tog Afsked med Kongen, mumlende:

»Regnen fra England vedvarer endnu! Vi vil blive under Tagrenden.«

Tyvende Kapitel.

Hr. Fouquets Huse.

Medens d'Artagnan vendte tilbage til Planchet ganske fortumlet af alt, hvad der nylig var hændet ham, foregik der et Optrin af en ganske anden Art, der imidlertid stod

i en vis Forbindelse med den Samtale, vor Musketer havde haft med Kongen. Dette Optrin fandt Sted udenfor Paris, i et Hus, som Overintendant Fouquet ejede i Landsbyen Saint-Mandé.

Ministeren var nylig ankommen til dette Landsted, ledsaget af sin første Fuldmægtig, der bar en umaadelig Portefeuille, som var fuld af Papirer, der dels skulde gennemgaas, dels underskrives.

Da Klokken kunde være henved fem om Eftermiddagen, havde Herrerne spist til Middag. Der gjordes Tilberedelser til Aftensmaden for tyve underordnede Gæster.

Overintendanten standsede ikke, men begav sig lige fra Vognen til sit Kabinet, hvor han sagde, at han lukkede sig inde for at arbejde, idet han tilføjede, at man under ingen Omstændigheder maatte forstyrre ham, undtagen der skulde indløbe en Ordre fra Kongen.

Fouquet lukkede sig virkelig straks inde og to Lakajer blev stillede som Skildvagter udenfor Døren. Fouquet gik lige hen til sit Skrivebord, satte sig, aabnede Portefeuillen og gjorde et Udvalg mellem den Masse Papirer, samme indeholdt.

Han havde ikke været ti Minutter indelukket, da Lyden af flere regelmæssige Slag naaede hans Øren og syntes at lægge Beslag paa hele hans Opmærksomhed. Fouquet løftede Hovedet i Vejret og spidsede Øren.

Slagene vedblev. Fouquet rejste sig nu op og gik hen til et Spejl, bag hvilket Lyden hørtes.

Der kunde ingen Tvivl være om, at disse

gentagne Slag var et Signal, thi idet Fouquet nærmede sig Spejlet, hørtes den samme Lyd.

»Hm!« mumlede Overintendanten overrasket, »hvem mon det dog kan være? Jeg venter ingen i Dag.«

Uden Tvivl for at besvare Signalet slog Overintendanten tre Gange paa Spejlet.

Derpaa vendte han tilbage til sin Plads og satte sig ned, mumlende:

»Man faar paa min Ære at vente.«

Og idet han atter fordybede sig i det Ocean af Papirer, der laa foran ham, syntes han ene at tænke paa sit Arbejde.

Fra Tid til anden løftede han Hovedet i Vejret og saa' paa et Uhr, der fandtes ligefor ham.

Medens han arbejdede allerivrigst, lød atter Slagene bag Spejlet, stærkere end nogen Sinde.

»Men hvad kan der dog være paa Færde? Hvilken Ariadne er det dog, der venter mig med en saadan Utaalmodighed?«

Med disse Ord trykkede han paa en lille Knap, hvorefter Spejlet aabnedes ligesom en Fløjdør og demaskerede en temmelig dyb Gang, hvori Overintendanten forsvandt. Han trykkede atter paa en Fjeder, hvorved en i Muren skjult Dør aabnedes, og forlod Gangen.

Fouquet gik nu en Snes Skridt ned ad en Vindeltrappe, til han kom til en lang, med Fliser belagt underjoridsk Gang, som fik sit Lys gennem Huller i Loftet. Gulvet i denne Gang var belagt med Tæpper og Væggene behængt med Maatter.

Denne underjordiske Gang førte under Gaden, som laa mellem Fouquets Hus og Vincennes Park. Ved Enden af Gangen fandtes en anden Vindeltrappe parallel med den, ad

hvilken Fouquet var sleget ned. Ad denne Trappe gik han op, aabnede ved Hjælp af en Fjeder en Dør, der førte til en Gang, lig den, der fandtes udenfor hans Kabinet, og kom derfra ind i et Værelse, der var møbleret med den største Elegance.

Han gik gennem dette Værelse og aabnede med en Nøgle, som han havde hos sig, en ligefor ham værende Dør, der førte ind til et prægtigt møbleret Værelse, hvori befandt sig en overordentlig smuk Kvinde, der, da hun hørte Døren blive aabnet, hurtig rejste sig op og ilte Fouquet i Møde.

»Min Gud!« udbrød denne og fo'r forbavset et Skridt tilbage; »Fru Marquise de Belliéres! De her!«

»Ja,« mumlede Marquisen, »jo, min Herre.«

»Marquise, kære Marquise,« vedblev Fouquet; »men hvorledes er De kommet her? Og jeg, som har ladet Dem vente!«

»Temmelig længe, min Herre, ja, temmelig længe.«

»Tør jeg smigre mig med, at Tiden er faldet Dem lang, Marquise?«

»Jo, min Herre, den er forekommet mig at være en Evighed.

»Lad mig først høre, hvorledes De er kommet her.«

»Det skal De straks faa at vide, men lad os først komme til Hovedsagen.«

»Tal, Marquise, tal!«

»De véd vel nok, at Colbert er udnævnt til Intendant i Finanserne.«

»Bah! Colbert, den smaa Colbert?«

»Ja, Colbert, den smaa Colbert.«

»Hr. de Mazarins Faktotum!«

»Netop ham.«

»Nu, hvad skrækkeligt sér De deri, min kære Marquise? At den smaa Colbert er blevet Intendant, forbavser mig, det indrømmer jeg, men der er ikke noget frygteligt deri.«

»Tror De, at Kongen uden meget vigtige Beväggrunde har givet en saadan Post til en Mand, som De kalder en lille Pedant?«

»Først og fremmest, er det ogsaa sandt, at Kongen har givet ham den?«

»Man siger det.«

»Hvem siger det?«

»Alle Mennesker.«

»Alle Mennesker er ingen; nævn mig en, der kan være vel underrettet og som har sagt det.«

»Fru Vauel.«

»Ah! De begynder i Sandhed at gøre mig ganske bange,« sagde Fouquet leende, »thi hvis nogen er vel underrettet eller kan være det, saa er det den Person, De nævnte.«

»Sig intet ondt om den stakkels Marguerite, Hr. Fouquet, thi hun elsker Dem endnu; og hun har betroet mig, at Hr. Colbert hader Dem.«

»Mig!« udbrød Fouquet, »min Gud, Marquise, hvor vil De dog hen? Mig, alle Mennesker hader mig, han saa vel som enhver anden.«

»Nej, han mere end andre.«

»Lad gaa da, mere end andre.«

»Han er ærgerrig.«

»Hvem er ikke det, Marquise?«

»Ganske rigtig, men hans Ærgerrighed kender ingen Grænse.«

»Mener De dermed, at han har i Sinde at avancere fra Intendant til Overintendant?«

»Har De ikke allerede næret Frygt i saa Henseende?«

»O!« udbrød Fouquet, »at blive min Efterfølger hos Fru de Vanel, det kan være, hvad det er, men hos Kongen, det er noget ganske andet. Frankrig købes ikke saa let som en Bogholders Kone.«

»Alt kan købes, min Herre, om ikke for Guld, saa ved Intriger.«

»Efter Deres Mening er Hr. Colbert altsaa i Færd med at købslaa om min Overintendantpost. Nej, nej, Marquise, berolige Dem, han er ikke rig nok endnu til at købe den.«

»Men hvad om han stjæler den fra Dem?«

»Ja, det er noget ganske andet. Men uheldigvis maa han, førend han kommer til mig, det vil sige til den egentlige Fæstning, først ødelægge og skyde Breche i Udenværkerne, og jeg er forbandet godt befæstet, Marquise.«

»Det, De kalder Deres Udenværker, er vel Deres Kreaturer, Deres Venner, ikke sandt?«

»Netop.«

»Er Hr. d'Emerys et af Deres Kreaturer?«

»Ja.«

»Er Hr. Lyodot en af Deres Venner?«

»Ganske vist.«

»Hr. de Vanin?«

»Aa, Hr. de Vanin kan man gøre med, hvad man vil, men . . .«

»Men . . .«

»Men de andre skal man lade være at røre ved.«

»Nuvel, hvis De vil have, at man ikke skal røre ved de Herrer d'Emerys og Lyodot, saa er det paa høje Tid, at De sætter Dem i Bevægelse.«

»Hvem truer Dem?«
»Vil De høre mig et Øjeblik?«
»Tal.«
»Nuvel, i Morges lod Marguerite mig hente.«
»Og hvad vilde hun Dem?«
»Jeg tør ikke selv se Hr. Fouquet, sagde hun. Begiv De Dem til ham og sig ham, at han skal tage sig i Agt for Hr. de Colbert.«
»Hvorledes! hun lader mig anmode om at vogte mig for hendes Elsker!«
»Jeg har jo sagt Dem, at hun endnu stedse elsker Dem.«
»Videre, Marquise.«
»Hr. de Colbert, tilføjede hun, kom for et Par Timer siden og fortalte mig, at han var bleven Intendant.«
»Jeg har allerede sagt Dem, Marquise, at jeg derved kun vil kunne holde saa meget desto bedre Øje med Hr. de Colbert.«
»Ja, men det er ikke alt; Marguerite er, som De véd, en god Veninde af Fru d'Emerys og Fru Lyodot.«
»Ja.«
»Nu, Hr. de Colbert udspurgte hende udførlig om de to Herrers Formuestilstand og om, i hvilken Grad de nærede Hengivenhed for Dem.«
»O, dem indestaar jeg for, de vil være mine til deres sidste Aandedræt.«
»Da Fru de Vanel derpaa et Øjeblik maatte forlade Hr. Colbert for at tage imod et Besøg, og Hr. Colbert er meget arbejdsom, var den nye Intendant næppe alene, førend han tog et Blyant op af Lommen og, da der netop laa et Stykke Papir paa Bordet, gav sig til at gøre Notitser.«

Om d'Emerys og Lyodot.«

»Netop.«

»Jeg kunde have Lyst til at vide, hvad de Notitser indeholdt.«

»Det er netop det, jeg er kommet for at fortælle Dem. Ved et Tilfælde, der ligner et Mirakel, har hun faaet en Kopi af disse Optegnelser.«

»Hvorledes det?«

»Da Hr. Colberts Blyant var meget haardt, skrev det sort paa det øverste Stykke Papir og hvidt paa det underneden liggende. Det første Stykke rev Colbert itu, men det andet tænkte han ikke paa.«

»Nu?«

»Paa det andet kunde man læse, hvad der var skrevet paa det første; da Fru de Vanel havde læst det, lod hun mig hente. Da hun først havde overbevist sig om, at jeg var Deres trofaste Veninde, gav hun mig Papiret og betroede mig Hemmeligheden med Forbindelsen mellem dette og Deres Hus.«

»Og Papiret,« spurgte Fouquet lidt urolig.

»Er her, min Herre, læs det.«

Fouquet læste.

»Navne paa de Bedragere, der skal domfældes af Retten: d'Emerys, Ven af Hr. F., Lyodot, Ven af Hr. F., de Vanin.«

»D'Emerys, Lyodot!« udbrød Fouquet.

»Venner af Hr. F.,« sagde Marquisen, pegende paa Ordene.

»Men hvad skal de Ord betyde: der skal domfældes af Retten?«

»For Pokker!« sagde Marquisen, »det forekommer mig at være klart nok. For Resten er De ikke færdig endnu, læs videre.«

Fouquet vedblev:

»De to første til Døden, den tredie til at miste sit Embede tillige med de Herrer d'Hautemont og de la Valette, hvis Godser skal konfiskeres.«

»Store Gud!« raabte Fouquet, »til Døden, Lyodot og d'Emerys dømmes til Døden! Men selv om Retten skulde dømme dem til Døden, vil Kongen ikke stadfæste Dommen og ingen Henrettelse kan finde Sted uden Kongens Underskrift.«

»Kongen har gjort Hr. Colbert til Intendant.«

»O!« udbrød Fouquet, som om han uventet saa' en Afgrund for sine Fødder, »det er ikke muligt, det er ikke muligt! Men hvem har trukket Hr. Colberts Skrift op med Blyant?«

»Det har jeg, da jeg var bange for, at Skriften skulde blive slettet ud.«

»O, jeg skal nok faa alt at vide.«

»De vil intet faa at vide, min Herre, dertil foragter De altfor meget Deres Fjende.«

»Tilgiv mig, kære Marquise, undskyld mig; ja, jeg tror, at Hr. Colbert er min Fjende, jeg indrømmer, at han er en Mand, man maa være bange for, men det er Tid endnu og siden De er her, siden De har forsikret mig om Deres Hengivenhed og ladet mig skimte Deres Kærlighed, siden vi er alene . . .«

»Jeg er kommet for at frelse Dem, Hr. Fouquet, og ikke for at styrte mig selv i Ulykke,« svarede Marquisen. »Jeg har gjort min Pligt, min Ven, med Fare for at forspilde mit gode Navn og Rygte. Farvel.«

»Ikke Farvel, men paa Gensyn.«

»Maaske,« sagde Marquisen.

Og idet hun gav Fouquet sin Haand at kys-

se, skred hun henimod Døren med saa bestemte Skridt, at Fouquet ikke vovede at standse hende.

Med sænket Hoved og rynket Pande vendte Fouquet derpaa den samme Vej tilbage.

En og tyvende Kapitel.

Slagplan.

Fouquet skyndte sig tilbage til sig selv, gennem den underjordiske Gang. Han havde næppe betraadt sit Kabinet, førend der blev banket paa Døren; i det samme raabte en velbekendt Stemme:

»Luk op, Deres Naade, luk op, jeg beder Dem.«

Fouquet spredte hurtig Papirerne paa Skrivebordet, tog en Pen og sagde gennem Døren for at vinde endnu mere Tid:

»Hvem er De?«

»Hvorledes? kender Deres Naade mig ikke?« svarede Stemmen.

»Jovist,« sagde Fouquet ved sig selv, »jovist, min Ven, jeg kender Dig meget godt;« derpaa tilføjede han højt: »Er det ikke Gourville!«

»Jo, Deres Naade.«

Fouquet rejste sig, gik hen til Døren, slog Skodden fra og Gourville traadte ind.

»O, Deres Naade!« udbrød denne, »o, hvilken Grusomhed?«

»Hvorfor det?«

»Jeg har nu i et helt Kvarter bedt Dem om at lukke op, og De har ikke en Gang svaret mig.«

»De véd en Gang for alle, at jeg ikke vil forstyrres, naar jeg arbejder, men skønt De

danner en Undtagelse, Gourville, skal min Ordre dog respekteres for alle andres Vedkommende.«

»I dette Øjeblik vilde jeg have sprængt og opbrudt alt, baade Døre, Skodder og Mure, Deres Naade.«

»Ah! der er altsaa hændet noget overordentligt?« sagde Fouquet.

»Ja, det skal jeg love for, Deres Naade,« svarede Gourville.

»Og hvad er det?« vedblev Fouquet noget ængstelig over sin intimeste Fortroliges Uro.

»Der er nedsat en hemmelig Ret, Deres Naade.«

»Det véd jeg nok, men er den traadt sammen, Gourville?«

»Den er ikke alene traadt sammen, Deres Naade, men har endog fældet en Dom . . .«

»En Dom!« udbrød Overintendanten gysende og ligbleg. »En Dom! og over hvem?«

»Over to af Deres Venner.«

»Lyodot og d'Emerys, ikke sandt?«

»Jo, Deres Naade.«

»Men hvad lyder Dommen paa?«

»Paa Døden.«

»Den skulde allerede være fældet! De tager fejl, Gourville, det er ikke muligt.«

»Her er Kopien af Dommen, som Kongen vil underskrive i Dag, hvis han ikke allerede har gjort det.«

Fouquet snappede ivrigt Papiret, læste det og gav det derpaa tilbage til Gourville.

»Er de da arresterede?«

»Naturligvis.«

»Men hvor, naar, hvorledes er de blevne arresterede?«

»Lyodot i Gaar ved Daggry, d'Emerys i Forgaars Aftes, da han vendte hjem fra sin Maitresse; deres Forsvinden havde ikke foruroliget nogen; men paa en Gang aftog Colbert Masken og gjorde det offentlig bekendt; i dette Øjeblik publiceres det med Trompetskrald i Byens Gader, og De er i Sandhed den eneste, Deres Naade, der ikke har kendt denne Begivenhed.«

Fouquet gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet med en stedse tiltagende Uro.

»Hvad bestemmer Deres Naade sig til?« spurgte Gourville.

»Hvis det forholder sig saaledes, vil jeg gaa til Kongen,« svarede Fouquet, »men paa Vejen til Louvre vil jeg aflægge et Besøg i Hotel de Ville. Hvis Dommen er underskrevet, vil vi se.«

Gourville trak paa Skuldrene.

»Vantro!« udbrød han, »Du er alle store Aanders Fordærvelse.«

»Gourville!«

»Ja,« vedblev han, »og Du ødelægger dem, ligesom Smitsoten dræber de stærkeste, nemlig i et Øjeblik.«

»Af Sted,« sagde Fouquet, »luk op, Gourville.«

»Tag Dem i Agt, «sagde denne, »Hr. Abbed Fouquet er udenfor.«

»Ah, min Broder,« sagde Fouquet bedrøvet, »er han her? Han ved altsaa en eller anden daarlig Nyhed, som han som sædvanlig er glad ved at kunne bringe mig. For Fanden! naar min Broder er her, staar mine Sager slet; Gourville, hvorfor sagde De mig ikke det straks, saa vilde jeg lettere have ladet mig overbevise.«

»Hans Naade Bagvaskelsen kommer ikke i nogen slet Hensigt,« sagde Gourville leende.

»Du undskylder ham,« udbrød Fouquet; »han er en hjerteløs Krabat, der sætter alt overstyr.«

»Han véd, at De er rig.«

»Og han vil ruinere mig.«

»Nej, han vil blot have fat i Deres Pung, det er det hele.«

»Nok nok! hundrede tusinde Daler om Maaneden i to Aar. For Pokker! det er mig, der betaler, Gourville, og jeg husker mine Tal.«

Gourville lo.

»Ja, De vil sige, at det er Kongen,« sagde Overintendanten; »o, Gourville, det er en daarlig Spøg, som ikke er paa rette Sted.«

»Deres Naade maa ikke blive vred.«

»Men hør, Gourville, jeg faar en Idé, lad min Broder komme ind.«

Gourville gik ud og vendte kort efter tilbage med Abbed Fouquet.

»Har De hørt, hvad der er hændt d'Emerys og Lyodot?« udbrød Overintendanten.

»Ja, de er dømt til at hænges i Morgen paa Grévepladsen,« svarede Abbeden.

»Oh, De maa hjælpe mig!« udbrød Fouquet. »Har De ikke nogen paalidelige Mænd i Deres Sold, Abbed?«

»Jo, min Herre,« svarede Abbeden.

»Sig mig oprigtigt, hvad er det for Folk?«

Abbeden tøvede.

»Naa, vær ikke bange og gør heller ingen Narrestreger, jeg hverken truer eller spøger.«

»Siden De vil have Sandheden at vide, min Herre, skal De ogsaa faa den; jeg har hundrede og tyve Venner eller Kammerater, der hænger lige saa meget ved mig, som Tyven ved Galgen.«

»Og De kan stole paa dem?«

»I alt.«

»Og De vil ikke blive kompromitteret?«

»Jeg vil ikke engang selv træde handlende op.«

»Er det bestemte Folk?«

»De vil brænde Paris af, hvis jeg lover dem, at de ikke selv skal blive brændte.«

»Hvad jeg vil bede Dem om, Abbed,« sagde Fouquet, tørrende Sveden af sin Pande, »er at slippe Deres hundrede og tyve Mand løs paa de Folk, som jeg nærmere skal betegne, og i et vist Øjeblik — kan det lade sig gøre?«

»Det er ikke første Gang, at sligt er hændt dem, min Herre.«

»Godt, men vil disse Banditter angribe — den bevæbnede Magt?«

»Det har de Øvelse i.«

»Saa sammenkald Deres hundrede og tyve Mand, Abbed.«

»Godt, men hvor?«

»Paa Vejen til Vincennes, imorgen Klokken to præcis.«

»For at bortføre Lyodot og d'Emerys? — Der vil vanke Hug.«

»Dygtig. Er De bange?«

»Ikke for mig selv, men for Dem.«

»Deres Folk faar altsaa at vide, hvad de gør.«

»De er altfor kloge til ikke at gætte det. En Minister, der gør Oprør mod sin Konge, — udsætter sig —«

»Hvad vedkommer det Dem, naar jeg blot befaler? — Forresten hvis jeg falder, falder De med mig.«

»I saa Fald vilde det være klogest, min Herre, ikke at røre sig af Pletten, men lade Kongen faa denne lille Tilfredsstillelse.«

»Husk vel paa, Abbed, at Lyodots og d'Eme-

rys' Ophold i Vincennes er Indledningen til min Families Ruin. Jeg gentager det, bliver jeg arresteret, vil De ogsaa blive fængslet, kastes jeg i Fængsel, vil De blive jaget i Landflygtighed.«

»Jeg er til Deres Tjeneste, min Herre. Hvad har De at befale?«

»Jeg har allerede sagt det, jeg ønsker, at de to Finansembedsmænd, som man vil opofre, medens der er saa mange ustraffede Forbrydere, i Morgen vil blive revet ud af mine Fjenders Kløer. Tag Deres Forholdsregler derefter. Er det muligt?«

»Ja, det er muligt.«

»Meddel mig Deres Plan.«

»Den er overordentlig simpel. Den almindelige Vagt ved Henrettelser bestaar af tolv Bueskytter.«

»I Morgen vil der være hundrede.«

»Det gør jeg ogsaa Regning paa; jeg gaar endnu videre og siger, at der vil være to hundrede.«

»Saa har De ikke nok i hundrede og tyve Mand.«

»Om Forladelse, blandt de hundrede tusinde Tilskuere vil der være tusinde Banditter eller Lommetyve, men de vil mangle Mod til at tage Initiativet.«

»Nu?«

»I Morgen vil der altsaa paa Grévepladsen, som jeg vil vælge til Valplads, være ti tusinde Hjælpetropper for mine hundrede og tyve Mand. Naar disse har begyndt Angrebet, vil de andre gøre Resten.«

»Godt, men hvad vil man gøre ved Fangerne paa Grévepladsen?«

»Man skaffer dem ind i et eller andet Hus paa Pladsen, for at faa dem ud derfra maa man begynde en formelig Belejring. Men hør nu videre; nogle af Husene har to Udgange, den ene til Pladsen, den anden til Gaden de La Mortellerie eller de Vannerie eller de La Tixanderie. Fangerne gaar ind ad den ene Dør og ud af den anden.«

»Nævn mig et bestemt Hus.«

»Jeg tænker mig netop om for at finde et.«

»Og jeg,« udbrød Fouquet, »har fundet det; hør, hvad der falder mig ind.«

»Jeg hører.«

Fouquet gav Gourville et Tegn, som denne syntes at forstaa.

»En af mine Venner laaner mig undertiden Nøglerne til et Hus, som han har lejet i Gaden Baudoyer og hvis rummelige Have strækker sig bag et vist Hus paa Grévepladsen.«

»Det er netop, hvad vi behøver,« sagde Abbeden; »hvad er det for et Hus?«

»Et meget besøgt Værtshus, hvis Skilt forestiller den hellige Jomfru.

»Jeg kender det,« sagde Abbeden.

»Dette Værtshus har Vinduer ud til Pladsen. Gennem Gadedøren maa man kunne komme til min Vens Have.«

»Godt.«

»Før Fangerne ind i Værtshuset og forsvar Indgangen, medens de flygter gennem Haven og over Place Baudoyer.«

»De vil kunne blive en lige saa udmærket General som Hr. Prinsen, min Herre.«

»Har De forstaaet mig?«

»Fuldkommen.«

»Hvor meget behøver De for at beruse Deres Banditter med Vin og mætte deres Guldtørst?«

»O, min Herre, hvilke Udtryk? O, min Herre, hvis De hørte dem! Nogle af dem er meget ømfindtlige.«

»Jeg mener blot, at de maa bringes til ikke at kunne skelne mellem Himmel og Jord, thi i Morgen vil jeg slaas med Kongen, og naar jeg slaas, vil jeg sejre, forstaa De?«

»Det skal ske, min Herre — lad mig høre Deres andre Idéer, min Herre.«

»Det bliver Deres Sag.«

»Nu, saa giv mig Deres Pung.«

»Lad Abbeden faa hundrede tusinde Livres, Gourville.«

»Godt — og vi behøver jo ingen Hensyn at tage, vel?«

»Nej.«

»Meget vel.«

»Deres Naade,« indvendte Gourville, »hvis det bliver bekendt, sætter vi vore Hoveder paa Spil.«

»Ih, Gourville,« svarede Fouquet purpurrød af Vrede, »De vækker min Medlidenhed; tal for Dem selv, min Kære. Mit Hoved sidder ikke saa løst. Naa, Abbed, det er altsaa en afgjort Sag.«

»Ja.«

»Klokken to i Morgen.«

»Klokken tolv, thi jeg maa forberede vore Hjælpetropper.«

»Det er sandt; spar ikke paa Værtshusholderens Vin.«

»Jeg skal hverken spare hans Vin eller hans Hus,« svarede Abbeden leende. Jeg har, som sagt, min Plan, lad mig bringe den i Udførelse, og De skal faa at sé.«

»Hvor opholder De Dem?«

»Alle Vegne og intet Steds.«

»Hvorledes skal jeg faa Underretning om Sagernes Gang?«

»Ved en Kurér, hvis Hest vil staa bunden i Deres Vens Have. Apropos, hvad hedder Deres Ven?«

Fouquet saa atter paa Gourville. Denne kom sin Herre til Hjælp og sagde:

»Gaa af flere Grunde med Hr. Abbeden, forresten er Huset let at kende; foran findes den hellige Jomfrus Billede, og bagved en Have, den eneste i hele Kvarteret.«

»Godt, godt! jeg vil forberede mine Soldater.«

»Gaa med ham, Gourville,« sagde Fouquet, »og udbetal ham Pengene — et Øjeblik — Abbed — og De ogsaa, Gourville — Hvilket Udseende skal man give denne Bortførelse?«

»Et ganske naturligt, min Herre — Udseendet af et Oprør.«

»Oprør i Anledning af hvad? Thi er Pariserne nogensinde oplagte til at holde af Kongen, er det, naar han lader Finansembedsmænd hænge.«

»Jeg skal nok arrangere det,« sagde Abbeden.

»Ja, men arrangerer De det daarligt, kommer man efter Sammenhængen.«

»Nej, nej — jeg faar en Idé.«

»Lad høre.«

»Mine Folk skal raabe: »Leve Colbert!« og kaste sig over Fangerne, som om de vil rive dem i Stykker og slæbe dem bort fra Galgen, ligesom om den var en altfor mild Straf.«

»Det er i Sandhed en ypperlig Idé!« udbrød Gourville. »Gudsdød, hvilken Opfindsomhed, De har, Hr. Abbed.«

»Man gør Familien Ære, min Herre,« svarede Abbeden stolt.

»Skælm,« mumlede Fouquet.

Derpaa tilføjede han:

»Det er et meget snildt Indfald! Gør Deres Bedste, men undgaa Blodsudgydelse.«

Gourville og Abbeden skyndte sig bort.

To og tyvende Kapitel.

Værtshuset l'Image de Notre-Dame.

Klokken to den følgende Dag havde halvtredsindstyve tusinde Mennesker samlet sig paa Pladsen om de to Galger, der var oprejst paa Grévepladsen, mellem Grévekaien og Pelletierkajen, ved Siden af hinanden med Ryggen til Bolværket.

Samme Morgen havde alle den gode Stad Paris' Skraalhalse gennemstrejfet la Cités Kvarterer, navnlig Hallerne og Forstæderne, udraabende med deres hæse Stemmer, at Kongen vilde lade to Bedragere, to af Folkets Udsugere hænge, og Folket, hvis Interesser man tog sig saa varmt af, forlod af Ærbødighed for Kongen sine Butikker og Værksteder for at vise Ludvig den Fjortende en Smule Erkendtlighed.

Ifølge Dommene, som Skraalhalsene oplæste, skulde to Bedragere og Falsknere lide Døden paa Grévepladsen, med deres Navne opslaaede over deres Hoveder.

Navnene selv omtalte Dommen imidlertid ikke. Parisernes Nysgerrighed var derfor paa det højeste, og som alt bemærket, ventede en umaadelig Skare med en feberagtig Utaalmodighed paa den til Henrettelsen bestemte Time.

Efter at Hr. d'Artagnan den samme Dag havde modtaget sine sidste Instrukser af Kongen og taget Afsked med sine Venner, der for Øjeblikket indskrænkede sig til Planchet, udkastede han en Plan for Anvendelsen af sin Dag.

»Min Afrejse,« sagde han, »er fastsat til Klokken tre, ved Daggry, og jeg har altsaa femten Timer til min Disposition. Naar vi herfra trækker seks Timer til den aller nødvendigste Søvn, én Time til Maaltiderne, én til at besøge Athos og to til uforudsete Tilfælde, har jeg endnu fem tilbage.«

»En Time til at hæve mine Penge hos Hr. Fouquet, hos hvem jeg vel at mærke ikke faar dem, én til at hæve dem hos Hr. Colbert, én til at eftersé mine Vaaben og Klæder og lade mine Støvler indsmøre med Fedt, har jeg endnu to tilovers. Gudsdød, hvor jeg er rig!«

Og d'Artagnan følte en underlig, ejendommelig Glæde, en Duft af de smukke og lykkelige Ungdomsaar.

»I de to Timer,« sagde Musketeren, »vil jeg gaa hen og hæve min Fjerdingaarsleje i l'Image de Notre-Dame. Tre hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Livres! For Pokker! det er forbavsende! De tre hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Livres falder som ned fra Himlen til mig.«

D'Artagnan begav sig først til Grev de La Fére, hvem han fortalte en Del af sin Lykke.

Athos havde været meget ængstelig i Anledning af d'Artagnans Besøg hos Kongen, men et Par Ord var tilstrækkelig til at betage ham hans Uro. Athos gættede, at Ludvig havde betroet d'Artagnan en eller anden vigtig Sen-

delse og søgte ikke engang at faa ham til at røbe sin Hemmelighed. Han paalagde ham at skaane sig og tilbød at ledsage ham, hvis det kunde lade sig gøre.

»Men jeg rejser slet ikke, kære Ven,« sagde d'Artagnan.

»Hvad for noget! De kommer for at sige Farvel til mig og rejser ikke.«

»Javist, javist,« svarede d'Artagnan og blev noget rød, »jeg rejser i Anledning af en Handel.«

»Det er en anden Sag,« sagde Athos, der var altfor delikat til at tillade sig endog et Smil.

Raoul efterlignede sin Faders Tilbageholdenhed.

»Jeg rejser i Morgen ved Daggry,« sagde d'Artagnan endelig. »Vil Du holde mig med Selskab saalænge, Raoul?«

»Ja, Hr. Chevalier,« svarede den unge Mand, »hvis Hr. Greven ikke har Brug for mig.«

»Nej, Raoul, jeg skal have Audients hos Monsieur, Kongens Broder.«

Raoul forlangte sin Kaarde af Grimaud, der straks bragte ham den.

»Og nu Farvel, kære Ven,« sagde d'Artagnan aabnende sine Arme for Athos.

Athos omfavnede ham ømt, og Musketeren, der godt forstod hans Diskretion, hviskede til ham: »Statssager.«

Athos svarede kun med et endnu betydningsfuldere Haandtryk.

Derpaa skiltes de ad. Raoul tog sin gamle Ven under Armen, hvilken førte ham gennem Gaden Saint-Honoré.

»Jeg fører Dig til Guden Plutus,« sagde d'Artagnan til den unge Mand; »belav Dig paa hele Dagen at se Dynger af Dalere.«

»Der er mange Mennesker paa Gaden i Dag,« bemærkede Raoul.

»Finder der en Procession Sted i Dag?« spurgte d'Artagnan en Forbigaaende.

»Nogle Forbrydere skal hænges, min Herre,« svarede den Tiltalte.

»Hvorledes! hænges?« sagde d'Artagnan, »paa Grevepladsen?«

»Ja, min Herre.«

»Gid Fanden havde ham, at han lader sig hænge netop den Dag, da jeg skal hæve min Leje!« udbrød d'Artagnan. »Har Du set nogen blive hængt, Raoul?«.

»Nej, min Herre. Gud være lovet.«

»Man mærker nok, at Du er ung — Hvis Du som jeg havde haft Vagt i Løbegravene, og en Spion — Men tilgiv mig, Raoul, jeg snakker i Taaget — Du har Ret, det er et stygt Syn at se Folk blive hængt — Naar skal Henrettelsen gaa for sig, min Herre?«

»Klokken tre, min Herre,« svarede Driveren ærbødig og henrykt over at være kommet i Snak med to Krigere.

»O, den er kun halv to, lad os tage Benene med os, saa vil vi akkurat komme tidsnok til at hæve mine tre hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Livres og gaa igen før Delikventernes Ankomst.«

Og idet han trak Raoul med sig, gik han hurtig henimod Grévekvarteret.

Da de fik de to Galger i Sigte, vendte Raoul sig om med Afsky. D'Artagnan saa' dem ikke engang; hans Hus, der var fuldt af Nysgerrige, lagde udelukkende Beslag paa hans Opmærksomhed.

Paa Pladsen og i Nærheden af Husene saa'

han en Mængde permitterede Musketerer, der. nogle i Selskab med Kvinder, andre med Venner, ventede paa, at Ceremonien skulde begynde.

Hvad der mest glædede ham, var at sé, at hans Lejer, Værtshusholderen ikke vidste, hvem han først skulde besørge.

Tre Opvartere kunde ikke tilfredsstille de Tørstige. Butiken, Værelserne, selv Gaarden var fuld af Gæster.

D'Artagnan gjorde Raoul opmærksom her paa og tilføjede:

»Skælmen vil ingen Undskyldning have for ikke at betale mig sin Leje. Se blot alle disse tørstige Sjæle, Raoul. Men man kan ingen Plads faa her.«

Imidlertid lykkedes det dog d'Artagnan at attrapere Værten i en Snip af hans Forklæde.

»Ah! Hr. Chevalier!« sagde Værtshusholderen, »vent blot et Minut, jeg beder Dem! Her er et hundrede Galninge, der er nær ved at vende op og ned paa min Kælder.«

»Lad gaa.«

»Jeg gaar min Vej,« sagde Raoul sagte til d'Artagnan, »dette er en uværdig Fornøjelse.«

»De gør mig den Fornøjelse at blive her, min Herre,« sagde d'Artagnan strengt. »Soldaten maa gøre sig fortrolig med alle Skuespil. Naar man er ung, har man i Øjet nogle Nerver, som man maa hærde, og man er først da virkelig ædelmodig og god, naar Øjet er blevet hærdet, medens Hjertet er forblevet blødt. Vil Du forresten lade mig blive alene tilbage her, min lille Raoul. Det vilde være stygt af Dig. Se, der bag i Gaarden staar et Træ, lad os

sætte os under det, der vil være behageligere der end i denne Vinatmosfære.«

Fra det Sted, hvor de to nye Gæster havde taget Plads, kunde de høre Folkemængdens stedse voksende Stemmer samt holde Øje med de i Skænkestuen bænkede eller i Værelserne adspredte Gæster.

Træet, hvorunder d'Artagnan og Raoul sad, skjulte dem aldeles med sit allerede tætte Løvværk.

Som alt bemærket, saa' d'Artagnan alt fra dette Sted. Han iagttog de gaaende og kommende Opvartere, Ankomsten af nye Gæster, den snart venskabelige, snart fjendtlige Modtagelse, der blev visse nye Gæster til Del af visse tidligere ankomne.

D'Artagnan vilde netop til at rejse sig, da Døren mellem Gaarden, hvor han befandt sig tillige med Raoul, og den bagved liggende Have aabnedes og en som Kavalér klædt Mand kom tilsyne med Kaarden i Skeden, men ikke i Gehænget. Han gik gennem Gaarden uden at lukke Døren efter sig og, efter at have skottet til d'Artagnan og hans Kammerat, tog han Vejen til selve Værtshuset.

»Hm,« mumlede d'Artagnan, »det er formodentlig En, der ogsaa er nysgerrig efter at sé Hængningen.«

I det samme hørte Larmen op i Værelserne oven paa. Under saadanne Omstændigheder overrasker Stilhed mere end en forøget Larm. D'Artagnan ønskede at kende Aarsagen til denne pludselige Stilhed.

Han saa' at den som Kavalér klædte Mand var traadt ind i det største Værelse og talte til Svirebrødrene, der alle hørte paa ham med

den største Opmærksomhed. D'Artagnan kunde maaske have hørt, hvad han sagde, naar ikke Støjen udenfor paa Pladsen havde overdøvet Talerens Stemme. Denne var forresten snart færdig, hvorpaa de alle, der befandt sig i Værtshuset, forlod dette i smaa Hobe. Der blev kun seks tilbage i Værelset. Den ene af disse, Manden med Kaarden, tog Værten til en Side og gav sig i Snak med ham, medens de andre tændte et stort Baal paa Ildstedet, hvilket var meget besynderligt i saa smukt et Vejr og i en saadan Varme.

»Det er løjerligt,« sagde d'Artagnan til Raoul, »jeg kender de Ansigter.«

»Synes De ikke, at her lugter af Røg?« spurgte Raoul.

»Jeg synes snarere, at her lugter af Sammensværgelse,« svarede d'Artagnan.

Han havde næppe udtalt, førend fire af de omtalte Mænd kom ned i Gaarden og ladende som ingen Ting tog Post i Nærheden af Forbindelsesdøren, af og til laanende d'Artagnan betydningsfulde Øjekast.

»Gudsdød!« hviskede d'Artagnan til Raoul, her er noget i Gære. Er Du nysgerrig, Raoul?«

»Det er, ligesom man tager det, Hr. Chevalier.«

»Jeg er saa nysgerrig som en gammel Kærling. Følg med mig, lad os tage Pladsen nærmere i Øjesyn.«

De gik atter ind i Huset og stillede sig i Nærheden af Vinduet, der, mærkelig nok, var tomt.

De to Tilbageblevne vedligeholdt Ilden i Stedet for at sé ud af Vinduet.

Da de saa' d'Artagnan og hans Ven træde ind, mumlede de:

»Ah! der kommer Forstærkning.«

D'Artagnan stødte Raoul paa Armen.

»Ja, mine brave, Forstærkning,« sagde han; »Gudsdød! det er en dygtig Ild . . . Hvad vil I egentlig koge?«

De to Mænd brast i en munter Latter og lagde i Stedet for at svare mere Brænde til Ilden.

D'Artagnan kunde ikke faa sine Øjne fra dem.

»Hør,« sagde en af Fyrbøderne, »De er nok bleven sendt til os for at sige os, naar det skal gaa løs, ikke sandt?«

»Naturligvis,« svarede d'Artagnan, der ønskede at faa Lys i Sagen. »Hvorfor skulde jeg være her, naar det ikke var af den Grund?«

»Saa stil Dem i Vinduet, om De behager, og pas godt paa.«

D'Artagnan lo i Skæget, gjorde et Tegn til Raoul og tog Plads ved Vinduet.

Grèvepladsen frembød i dette Øjeblik et frygteligt Skuespil.

Omkring Galgerne og navnlig ved Indgangen til Buegangen Saint-Jean, var der en stor Trængsel; kække, determinerte Ansigter saa's blandede mellem intetsigende og ligegyldige Fysiognomier. Der blev vekslet Tegn og Haandtryk. Blandt Grupperne og navnlig blandt dem, hvor der herskede mest Liv, saa' d'Artagnan den Kavalér, der var kommet gennem Døren til hans Have og som var gaaet op paa første Sal for at tale til Svirebrødrene. Denne Mand havde travlt med at uddele Ordrer.

»For Fanden!« mumlede d'Artagnan, »jeg tog

altsaa ikke fejl, jeg kender dette Menneske, det er Menneville. Hvad Fanden bestiller han her?«

En dump Mumlen standsede hans Betragtninger og drog hans Opmærksomhed i en anden Retning. Denne Mumlen foranledigedes ved Delinkventernes Ankomst; en stærk Afdeling Bueskytter gik foran. Hele Sværmen gav sig til at brøle.

Pøbelen var kommet for at se en Henrettelse og nu tilbød man den en Lejlighed til selv at udføre en saadan.

Dette kunde være meget behageligt for Pøbelen og derfor sluttede den sig ogsaa øjeblikkelig til Angriberne mod Bueskytterne og raabte:

»Ja, ja, til Baalet med Tyvene! Leve Colbert!«

»Gudsdød!« mumlede d'Artagnan, »det forekommer mig, at det bliver alvorligt.«

En af Mændene, der stod ved Kaminen, kom nu hen til Vinduet med en Brand i Haanden.

»Aha!« sagde han, »man bliver varm.«

Derpaa vendte han sig til sine Kammerater og sagde:

»Vi vil nu give Signalet.«

Med disse Ord holdt han sin Brand hen til Panelet.

Værtshuset l'Image de Notre-Dame var ikke noget ganske nyt Hus, og derfor behøvede man heller ikke at bede det om at brænde.

I et Sekund stod Flammen højt i Vejret.

D'Artagnan der ikke saa' noget, fordi han havde sin Opmærksomhed henvendt paa Pladsen, mærkede paa én Gang Røgen og Ilden.

»Holla!« raabte han, vendende sig om, »er der Ild i Huset? Er I gale, mine Herrer?«

De to Mænd saa' forbavsede paa ham og sagde:

»Hvorledes! det var jo en Aftale!«

»En Aftale, at I skulde brænde mit Hus af?« sagde d'Artagnan, rivende Branden af Haanden paa Mordbrænderen og kastende ham den i Ansigtet.

Den anden vilde hjælpe sin Kammerat, men Raoul tog fat i ham, slæbte ham afsted og kastede ham ud af Vinduet, medens d'Artagnan puffede den anden ned ad Trappen.

Raoul, der først var bleven sin Mand kvit, rev de brændende Tapeter ned og kastede dem paa Gulvet.

Met ét Blik saa' d'Artagnan, at der ingen Fare var for en Ildebrand, og skyndte sig hen til Vinduet.

Forvirringen var paa sit højeste. Der raabtes imellem hverandre: »Til Baalet! til Galgen! Colbert leve! Kongen leve!«

Den Gruppe, der havde revet Forbryderne ud af Bueskytternes Hænder, nærmede sig Huset, der syntes at være det Maal, hvortil de stræbte.

Menneville var i Spidsen for Sværmen og raabte højere end nogen anden:

»Brænd Tyvene! brænd Tyvene! Colbert leve!«

D'Artagnan begyndte nu at fatte Sammenhængen. Man vilde brænde de dømte og hans Hus var udsét til Baal.

»Holdt der!« raabte han med Kaarden i Haanden og den ene Fod i Vinduet. »Hvad har De i Sinde, Menneville? Det er nederdrægtigt at brænde de stakkels Djævle, naar de kun er dømte til at hænges.«

Menneville og hans Mænd, der slæbte af Sted med Delinkventerne, var ikke mere end ti Skridt fra Døren.

Menneville gjorde en sidste Anstrengelse.

»Til Hjælp, Musketerer! . . .« raabte d'Artagnan med en Stemme, der overdøvede Larmen, »til Hjælp, Musketerer! . . .«

Og idet han heldte sig ud over Balkonen, lod han sig falde midt ned mellem Mængden, der begyndte at fjerne sig fra dette Hus, hvorfra der regnede Mennesker ned.

Raoul var nede paa Jorden lige saa hurtig som han. Begge drog Sværdet.

Alle de Musketerer, der befandt sig paa Pladsen, havde hørt Raabet; de havde alle vendt sig om og genkendte d'Artagnan.

»Til Kaptajnen! til Kaptajnen!« raabte de. Mængden gjorde Plads for dem.

I dette Øjeblik mødtes d'Artagnan og Menneville.

»Plads! Plads!« raabte Menneville, da han saa', at han ikke var mere end en Armslængde fra Døren.

»Her kommer ingen frem!« svarede d'Artagnan.

»Saa tag det,« sagde Menneville og affyrede sin Pistol paa d'Artagnan.

Men førend Skudet gik af, havde d'Artagnan slaaet Mennevilles Arm i Vejret med sin Kaarde og jaget ham Klingen gennem Livet.

»Jeg har sagt Dig, at Du skulde holde Dig rolig,« sagde d'Artagnan til Menneville, der faldt om for hans Fødder.

»Plads! Plads!« raabte Mennevilles Kammerater, der i Begyndelsen blev forskrækkede, men snart atter beroligede sig, da de saa', at de kun havde at gøre med to Mænd.

Men disse to Mænd var to Kæmper med hundrede Arme. Ved hvert Stød af deres Kaarde faldt en Mand.

»For Kongen!« raabte d'Artagnan, hver Gang han dræbte en.

»For Kongen!« gentog Raoul.

Dette Raab viste Musketererne Vej og snart stødte de til d'Artagnan.

Da Sværmen saa' de dragne Sværd, flygtede den.

De to Forbrydere var atter faldne i Bueskytternes Hænder. D'Artagnan gik hen til dem og, da han saa' deres Bleghed, sagde han:

»Trøst Eder, stakkels Folk. I skal ikke lide den frygtelige Straf, som de Elendige har tiltænkt Eder. Kongen har dømt Eder til at hænges, og I skal blive hængte. Hæng dem nu, og lad saa den Historie være forbi.«

Der var intet mere at gøre i l'Image de Notre-Dame. Ilden var bleven slukket med to Fade Vin i Mangel af Vand. De Sammensvorne havde taget Flugten gennem Haven. Bueskytterne slæbte afsted med Delinkventerne hen til Galgerne.

Fra nu af gik det rask. Skarpretteren skyndte sig og ekspederede i et Minut de to Ulykkelige.

»O, det er skrækkeligt,« mumlede Raoul, »lad os gaa, Hr. Chevalier.«

»Du er da ikke saaret?« spurgte d'Artagnan.

»Nej.«

»Nuvel, Du er en brav Karl. Det er Faderens Hoved og Porthos' Arm. Ah! hvis Porthos havde været her, skulde Du blot have sét et Syn.«

Tre og tyvende Kapitel.

Hvorledes Hr. d'Emerys' Diamant kom i d'Artagnans Hænder.

Medens dette larmende og blodige Optrin foregik paa Grevepladsen, havde flere Mænd barrikaderet Havelaagen, hvorpaa de stak deres Sværd i Skederne, hjalp en af dem paa en Hest, der stod fuldt opsadlet i Haven, og derpaa flygtede som en Flok opskræmmede Fugle i alle Retninger.

Den af dem, der var steget til Hest, galopperede over Place Baudoyer og holdt ti Minutter efter udenfor Overintendantens Port, mere forpustet end hans Hest.

Ved Lyden af Hovslagene traadte Abbed Fouquet hen til et Vindue, der vendte ud til Gaarden, og førend Rytteren endnu var steget af Hesten, sagde han, idet han halvt heldte sig ud af Vinduet:

»Nu, Danicamp?«

»Det er forbi,« svarede Rytteren.

»Forbi?« skreg Abbeden, »de er altsaa reddede?«

»Nej, min Herre,« svarede Rytteren, »de er hængte.«

»Hængte!« gentog Abbeden blegnende.

En Sidedør aabnedes pludselig og Fouquet, ledsaget af Gourville, traadte ind i Værelset bleg og med forstyrrede Træk.

Han standsede paa Dørtærskelen, lyttende efter, hvad der blev talt mellem den i Gaarden og den ved Vinduet staaende.

»I Uslinger!« sagde Abbeden, »I har altsaa ikke kæmpet?«

»Som Løver.«

»Sig før som Kujoner.«

»Min Herre!«

»Hundrede krigsvante Mænd med Sværd i Haanden vejer lige saa meget som ti tusinde Bueskytter ved en Overrumpling. — Hvor er Menneville, denne Pralhans, der kun vilde komme tilbage død eller som Sejrherre?«

»Han har holdt sit Ord, min Herre, han er død.«

»Død! hvem har dræbt ham?«

»En som Menneske forklædt Djævel, en med ti flammende Sværd bevæbnet Kæmpe, en rasende, der med et eneste Slag har slukket Ilden og dæmpet Oprøret og ladet hundrede Musketerer opstaa af Grèvepladsens Stenbro.«

Fouquet saa' op og mumlede:

»O, Lyodot og d'Emerys! døde! døde! og jeg vånæret!«

Fouquet gav Gourville og Abbeden et Tegn til at følge sig og havde allerede vendt sig om for at gaa ind i sit Kabinet, da en høj Stemme meldte:

»Hr. Chevalier d'Artagnan.«

»Hvem er det?« spurgte Fouquet ligegyldig Gourville.

»En Eks-Løjtnant i Hs. Majestæts Musketerer,« svarede Gourville i samme Tone.

Fouquet skred videre.

»Om Forladelse, Deres Naade.« sagde Gourville, »men det falder mig ind, at den brave Fyr har forladt Kongens Tjeneste, og formodentlig kommer han nu for at hæve sin Pension.«

»Lad ham gaa Fanden i Vold!« sagde Fouquet, »hvorfor vælger han Tiden saa daarligt?«

»Tillad, Deres Naade, at jeg taler et Par Ord med ham for at formilde Afslaget, thi jeg kender ham, og det er en Mand, der under de Omstændigheder, hvori vi befinder os, er bedre at have til Ven end til Fjende.«

»Svar, hvad De vil,« sagde Fouquet.

»Ih, min Gud!« sagde Abbeden, »svar, at der er ingen Penge — især til Musketerer.«

Denne uforsigtige Ytring var næppe undsluppen Abbeden, førend den paa Klem staaende Dør aabnedes helt og d'Artagnan traadte ind.

»Ih, Hr. Fouquet,« sagde han, »jeg vidste meget godt, at der ingen Penge var her til Musketerer. Derfor er jeg heller ikke kommet for at faa Penge, men for at lade mig give et Afslag. Det er nu sket, og jeg vil nu begive mig til Hr. Colbert.«

Dermed gik han med et skødesløst Buk.

»Gourville,« sagde Fouquet, »rend efter ham og bring ham tilbage.«

Gourville adlød og indhentede d'Artagnan paa Trappen. Da d'Artagnan hørte Skridt bagved sig, vendte han sig om og fik Øje paa Gourville.

»Gudsdød, min kære Herre,« sagde han, »det er en ubehagelig Maade, hvorpaa man bliver behandlet af Deres Finansmænd; jeg kommer til Hr. Fouquet for at hæve en Sum, som Hans Majestæt har givet Ordre til at udbetale, og man behandler mig som en Tigger, der kommer for at bede om Almisse, eller som en Tyv, der vil stjæle en Sølvmønt.«

»De nævnte Hr. Colberts Navn, kære Hr. d'Artagnan; sagde De ikke, at De vilde gaa til Hr. Colbert?«

»Visselig gaar jeg derhen, om ikke for andet, saa for at forlange Retfærdighed af ham over de Folk, der vil brænde mit Hus af under Raabet: Leve Colbert!«

Gourville spidsede Øren.

»O,« sagde han, »De sigter til, hvad der nylig har tildraget sig paa Grèvepladsen.«

»Javel.«

»Men i hvilken Henseende vedrører det Dem?«

»Hvad for noget! De spørger mig om, i hvilken Henseende det vedrører mig, at Hr. Colbert vil gøre mit Hus til et Baal?«

»Deres Hus . . . Var det Deres Hus, man vilde brænde af?«

»Javist.«

»Tilhører Værtshuset l'Image de Notre-Dame Dem?«

»Ja, jeg købte det for otte Dage siden.«

»De er altsaa den tapre Mand, den Kæmpe, der adsplittede dem, som vilde brænde Forbryderne?«

»Mig selv,« svarede d'Artagnan beskedent.

»Det er Dem, der dræbte Menneville?«

»Jeg var saa uheldig,« svarede d'Artagnan bukkende som en Mand, man gør en Kompliment.

»Det er kort sagt Dem, der er Skyld i, at de to Forbrydere blev hængte?«

»I Stedet for at blive brændte, ja, min Herre, og jeg gør mig en Ære deraf. Jeg har befriet de stakkels Djævle fra frygtelige Lidelser. Tænk Dem, min kære Hr. Gourville, man vilde brænde Dem levende. Det er næsten utroligt.«

»Farvel, min kære Hr. d'Artagnan, farvel,«

sagde Gourville, der ønskede at forskaane Fouquet for Synet af en Mand, der nylig havde tilføjet ham et saa haardt Slag.

»Nej,« sagde Fouquet, der havde hørt hele Samtalen, »nej, Hr. d'Artagnan, kom tværtimod nærmere.«

D'Artagnan tørrede af sit Kaardefæste en Blodplet, der hidtil var undgaaet hans Opmærksomhed, og traadte indenfor.

Han befandt sig nu Ansigt til Ansigt med de tre Mænd, hvis Ansigter røbede saa forskellige Følelser: hos Abbeden Vrede, hos Gourville Bestyrtelse og hos Fouquet Bedrøvelse.

»Undskyld mig, Hr. Minister,« sagde d'Artagnan, »men min Tid er kostbar, jeg maa til Intendanturen for at tale med Hr. Colbert og hæve min Pension.«

»Men der er Penge her, min Herre,« sagde Fouquet.

D'Artagnan saa' forbavset paa Overintendanten.

»Jeg véd nok, at De fik et temmelig kort Svar, min Herre, jeg hørte det,« sagde Ministeren; »en Mand af Deres Fortjeneste burde være kendt af alle.«

D'Artagnan bukkede.

»Har De en Anvisning?« spurgte Fouquet.

»Ja, min Herre.«

»Giv mig den, saa skal jeg selv betale Dem; kom med.«

Efter at have givet Gourville og Abbeden et Tegn til at blive, hvor de var, tog han d'Artagnan med sig til sit Kabinet.

»Hvor meget har De til Gode, min Herre?« spurgte han, da Døren var bleven lukket efter dem.

»En fem tusinde Livres, Deres Naade.«

»I tilgodehavende Sold?«

»For et Fjerdingaars Pension.«

Overintendanten aabnede en Skuffe, hvoraf han tog fire Ruller, som han lagde for d'Artagnan.

Gascogneren løste en af dem op.

»Guld!« sagde han.

»Det vil ikke genere Dem saa meget, min Herre.«

»Men saa er der tyve tusinde Livres, min Herre.«

»Naturligvis.«

»Men jeg skal kun have fem.«

»Jeg vil spare Dem den Ulejlighed at komme fire Gange til Overintendanten.«

»De er altfor god, min Herre.«

»Jeg gør kun min Skyldighed, Hr. Chevalier, og jeg haaber, at De ikke vil bære Nag til mig for min Broders Uhøflighed. Han har et pirreligt og lunefuldt Gemyt.«

Fouquet tog en Diamantring af omtrent tusinde Pistolers Værdi af Fingeren.

»Min Herre,« vedblev han, »den Ring, De sér her, har jeg faaet af en Barndomsven, af en Mand, hvem De har vist en stor Tjeneste.«

Fouquets Stemme rystede mærkelig.

»En Tjeneste! jeg!« udbrød Musketeren, »jeg har vist en af Deres Venner en Tjeneste?«

»De kan ikke have glemt det, min Herre, thi det er sket endnu i Dag.«

»Og denne Ven hedder?«

»Hr. d'Emerys.«

»En af de Dømte?«

»Ja, et af Ofrene. — Nu, Hr. d'Artagnan, til Gengæld for den Tjeneste, De har vist ham,

beder jeg Dem modtage denne Diamant. Gør det for min Skyld.«

»Men, Hr. Fouquet . . .«

»Farvel, Hr. d'Artagnan, farvel,« udbrød Fouquet med bristefærdigt Hjerte — »eller rettere sagt paa Gensyn.«

Og Ministeren forlod sit Kabinet, ladende Musketeren tilbage med Ringen og de tyve tusunde Livres.

»Hoho!« sagde d'Artagnan efter et Øjebliks Betænkning. »Mon jeg skulde forstaa ham? — For Fanden! det er en galant Mand. Jeg vil gaa til Hr. Colbert for at faa en Forklaring herover.«

Og han gik.

Colbert boede i Gaden Neuve-des-Petit-Champs, i et Hus, der havde tilhørt Beautru.

D'Artagnan tilbagelagde Vejen i et lille Kvarter.

Da han ankom hos den nye Favorit, var Gaarden fuld af Bueskytter og Politibetjente. Disse Folk eller deres Anfører mente at gøre Hr. Colbert en Fornøjelse ved at fortælle ham, hvorledes hans Navn var bleven raabt under Tumulten.

D'Artagnan kom netop til, da Anføreren for Vagten aflagde sin Rapport. Han blev staaende ved Døren, bag Bueskytterne.

Den nævnte Officer trak Colbert til en Side, trods hans Modstand og uagtet han rynkede sine buskede Øjenbryn.

»Hvis De virkelig havde ønsket, min Herre,« sagde han, »at Folket skulde tage sig til Rette over de to Forrædere, havde De gjort klogest i at underrette os derom, thi skønt det vilde gøre os meget ondt at mishage Dem eller for-

styrre Deres Hensigter, maatte vi gaa efter vor Ordre.«

»Tredobbelte Nar!« svarede Colbert rasende og rystede sit sorte Haar ligesom en Manke, »hvad er det for noget Snak, De opvarter mig med? Jeg skulde være faldet paa at anstifte et Opløb? Er De fuld eller gal?«

»Men, min Herre, man raabte: Leve Colbert!« svarede Anføreren heftig.

»En Haandfuld Sammensvorne . . .«

»Nej, nej, en umaadelig Folkehob!«

»Virkelig?« sagde Colbert, medens hans Ansigt atter opklaredes; »Folket raabte: Leve Colbert! Er De ogsaa sikker paa, hvad De siger, min Herre?«

»Man behøvede kun at lukke Ørerne op, eller rettere sagt, at lukke dem i, saa frygtelige var Raabene.«

»Og det var Folket, det rigtige Folk?«

»Ganske vist, min Herre, men det rigtige Folk slog os paa Flugt.«

»O, meget godt,« sagde Colbert ved sig selv. »De tror altsaa, at Folket vilde brænde Forbryderne?«

»Ja, min Herre.«

»Det er en anden Sag . . . De satte Dem vel dygtig til Modværge?«

»Vi fik tre Mand kvalte, min Herre.«

»Men De har da vel ingen dræbt?«

»Der blev nogle Vagabonder paa Pladsen, blandt andre en, der ikke var et almindeligt Menneske.«

»Hvem var det?«

»En vis Menneville, til hvem Politiet i længere Tid har haft et godt Øje.«

»Menneville!« raabte Colbert, »han, der i Ga-

den de la Huchette dræbte en skikkelig Mand, som forlangte en fed Høne?«

»Ja, min Herre, den samme.«

Colbert rynkede Panden.

»Sagde De ikke, at Raabene kom fra Folket?« vedblev han modfalden. »Menneville var min Fjende og jeg vilde have ladet ham hænge, det vidste han meget godt. Menneville stod i Abbed Fouquets Sold . . . det hele skriver sig fra Fouquet. De Dømte var jo hans Barndoms Venner.«

»Det er sandt,« tænkte d'Artagnan, »nu er min Tvivl opklaret. »Men lad Hr. Fouquet nu være, som han vil, saa er han en galant Mand.«

»Og,« vedblev Colbert, »tror De at være sikker paa, at denne Menneville er død?«

D'Artagnan antog nu, at Øjeblikket var kommet for ham til at træde nærmere.

»Fuldkommen, min Herre,« svarede han og traadte pludselig frem.

»Ah, er det Dem, min Herre?« sagde Colbert.

»I egen Person,« svarede Musketeren; »det lader til, at De havde en Fjende i Menneville.«

»Ikke jeg, min Herre,« sagde Colbert, »men Kongen.«

»Hykler!« mumlede d'Artagnan og tilføjede højt: »Nu, det glæder mig meget, at jeg har vist Kongen en saa stor Tjeneste; vil De ikke have den Ulejlighed at fortælle Hans Majestæt det, Hr. Intendant?«

»Hvilket Ærinde overdrager De mig, og hvad skal jeg have den Ulejlighed at sige, min Herre? Tal tydeligere, jeg beder Dem,« svarede Colbert gnaven.

»Jeg overdrager Dem intet Ærinde,« gen-

mælede d'Artagnan med den Rolighed, der aldrig forlader Spotterne. »Jeg troede, at det vilde være en let Sag for Dem at underrette Hans Majestæt om, at det er mig, der, da jeg hændelsesvis befandt mig i Nærheden, har ekspederet Hr. Menneville og bragt Orden i Tingene igen.«

Colbert gjorde store Øjne og saa' spørgende paa Anføreren.

»Ja, det er fuldkommen sandt,« sagde denne, »Herren har været vor Redningsmand.«

»Hvorfor sagde De ikke, at De kom for at fortælle mig det?« udbrød Colbert misundelig.

»De tager fejl, Hr. Intendant, jeg er aldeles ikke kommet for at fortælle det.«

»Hvad skylder jeg da Æren af Deres Besøg?«

»Ganske simpelt den Omstændighed, at Kongen har befalet mig at indfinde mig hos Dem.«

»Ah!« sagde Colbert, der saa' d'Artagnan tage et Papir op af Lommen, »det er for at bede mig om Penge.«

»Netop, min Herre.«

»Men jeg maa bede Dem om at vente lidt, min Herre, jeg skal blot nedskrive Vagtens Rapport.«

D'Artagnan drejede sig temmelig uforskammet rundt paa sine Hæle, og idet han atter befandt sig Ansigt til Ansigt med Colbert, bukkede han for ham saaledes, som Harlekin vilde have gjort; gentagende den samme Manøvre styrede han derpaa sine Skridt mod Døren.

Colbert blev frapperet over denne Opsætsighed, hvortil han ikke var vant. I Almindelighed trængte Krigsfolk, naar de kom til ham, i den Grad til Penge, at Taalmodigheden ikke vilde have forladt dem, selv om de skulde ven-

te saa længe, til deres Fødder var voksede fast i Gulvet.

Vilde d'Artagnan gaa lige til Kongen? Vilde han beklage sig over den Modtagelse, han havde faaet eller fortælle sin Bedrift? Det var Spørgsmaal, der nok var værd at overveje.

Colbert ansaa' det derfor for bedst at ryste Stoltheden af sig og kalde d'Artagnan tilbage.

»Hej, Hr. d'Artagnan,« raabte Colbert, »vil De forlade mig saaledes?«

D'Artagnan vendte sig om.

»Hvorfor ikke?« svarede han rolig, »vi har jo ikke mere at sige hinanden, vel?«

»De skal da i det mindste hæve Penge, siden De har en Anvisning?«

»Jeg, nej paa ingen Maade, min kære Hr. Colbert.«

»Men De har jo en Anvisning, min Herre. Kom med den.«

»Behøves ikke, min kære Hr. Colbert,« svarede d'Artagnan, der i sit Indre glædede sig over Hr. Colberts Forlegenhed, »den er betalt.«

»Betalt! men af hvem?«

»Ih, af Overintendanten.«

Colbert blegnede.

»Forklar Dem tydeligere,« sagde han med kvalt Stemme; »naar De er betalt, hvorfor da præsentere mig dette Papir?«

»Kongen har befalet mig at hæve et Fjerdingaar af en Pension, som han har tilstaaet mig . . .«

»Hos mig?« spurgte Colbert.

»Ikke saa ganske. Kongen sagde: Gaa til Hr. Fouquet; Overintendanten har maaske ingen Penge, og i saa Fald gaar De til Hr. Colbert.«

Colberts Ansigt opklaredes et Øjeblik.

»Og . . . der var Penge hos Overintendanten?« spurgte han.

»Javel, og det ikke saa faa endda,« svarede d'Artagnan ». . . i alt Fald kan man ikke tro andet, eftersom Hr. Fouquet i Stedet for at betale mig et Fjerdingaar med fem tusinde Livres . . .«

»Et Fjerdingaar med fem tusinde Livres! Det er ti Gange saa meget som en Finansintendants Gage, jeg gratulerer Dem,« sagde Colbert med et giftigt Smil.

»Ah,« sagde d'Artagnan, »Kongen gjorde Undskyldninger, fordi han ikke gav mig mere, men han har lovet senere at erstatte mig det, naar han er bleven rig, men jeg maa af Sted, da jeg har meget travlt . . .«

»Nu, og imod Kongens Forventning betalte Overintendanten Dem?«

»Ligesom De imod Kongens Forventning har nægtet at betale mig.«

»Jeg har ikke nægtet det, min Herre, men blot bedet Dem at vente. De siger altsaa, at Hr. Fouquet har betalt Dem Deres fem tusinde Livres?«

»Han har gjort mere endnu, kære Hr. Colbert.«

»Hvad har han da gjort?«

»Han var saa forekommende at udbetale mig hele Summen, idet han sagde, at for Kongen var Kassen altid fuld.«

»Hele Summen! Hr. Fouquet har udbetalt Dem tyve tusinde Livres i Stedet for fem tusinde?«

»Ja, min Herre.«

»Og hvorfor?«

»For at spare mig at gaa tre Gange til Overintendanten; jeg har de tyve tusinde Livres her i min Lomme i funklende nye Guldstykker. Som De sér, trænger jeg altsaa ikke til Dem, men jeg er alene kommet her for Formens Skyld.«

Og d'Artagnan slog paa sine Lommer og gik, leende den tilkommende Minister lige op i Øjnene.

Fire og tyvende Kapitel.

Rejsen.

For en Mand som d'Artagnan, der havde sét ganske andre Farer under Øjnene, var hans Stilling ligeoverfor Colbert kun komisk.

D'Artagnan nægtede sig derfor ikke den Fornøjelse at lé paa Hr. Intendantens Bekostning lige fra Gaden Neuve-des-Petits-Champs til Gaden des Lombards.

Det var en lang Vej, og d'Artagnan lo altsaa længe.

Han lo endnu, da Planchet, ligeledes leende, viste sig for ham i Døren til sit Hus.

Efter Aftensmaden pakkede d'Artagnan sin Vadsæk; han gjorde en Runde i Stalden, klappede sin Hest og eftersaa dens Ben; efter derpaa at have talt sine Penge gik han i Seng og sov som en tyveaarig Yngling, efter først at have pustet Lampen ud.

Ved Daggry stod d'Artagnan op.

Han vækkede ingen, tog sin Vadsæk under Armen, listede sig sagte ned ad Trappen og efter at have sadlet sin Hest og lukket Stalden og Butiken red han bort i Skridt ad Vejen til Bretagne.

Men hvor ypperlig hans Hest end var, kunde den dog Dagen efter hans Afrejse fra Paris ikke gaa længere og blev ladt tilbage i Chartres hos en gammel Ven, som d'Artagnan havde der i en af Byens Gæstgivere.

Fra nu af rejste Musketeren med Posten.

Takket være denne Forandring tilbagelagde han hurtig Afstanden mellem Chartres og Chateaubriand.

I denne sidste By, der laa for langt fra Havet, til at nogen kunde gætte, at d'Artagnan agtede sig til Kysten, og for langt fra Paris, til at nogen kunde falde paa, at han kom der fra, opgav hans Majestæt Ludvig den Fjortendes Sendebud Postbefordringen og købte sig en ussel Krikke, et af disse Dyr, som en Kavalleriofficer aldrig vilde vælge sig af Frygt for at prostituere sig.

Rigtignok maa det bemærkes, at fra det Øjeblik, han havde besteget den omtalte Hest, var det ikke længere d'Artagnan, der rejste, men en skikkelig Borgermand i staalgraa Frakke og kastaniebrune Benklæder, en Mellemting af en Præst og en Lægmand.

»I Stedet for d'Artagnan vil jeg kort og godt kalde mig Agnan; det er en Indrømmelse, jeg skylder min graa Frakke, runde Hat og Kalot.«

Hr. Agnan rejste altsaa videre paa sin Hest, som han havde givet Navnet Furet og gjorde alt imedens sine Iagttagelser og studerede det kolde, stygge Land, som han passerede, tænkende paa et Paaskud til at tage til Belle Isle-en-Mer og til at se alt uden at vække Mistanke.

I denne fjerne Egn, det gamle Hertugdømme Bretagne, der den Tid ikke var fransk og knap er det den Dag i Dag, kendte Folk ikke Kongen af Frankrig.

De ikke alene ikke kendte ham, men de vilde ikke kende ham.

De kendte kun én Begivenhed i Historien, den, at deres gamle Hertuger ikke mere regerede. I Stedet for den suveræne Hertug førte Landets Herremænd et uindskrænket Herredømme.

Og over disse stod Gud, der aldrig er bleven glemt i Bretagne.

Blandt de nævnte Herremænd var Hr. Fouquet, Herren til Belle-Isle, den mægtigste, rigeste og især den populæreste.

Øens Berømthed skrev sig ikke fra i Gaar; dens Navn skriver sig fra den graa Oltid, da den hed Kalonese, to græske Ord, der betyder den smukke Ø.

Alt dette erfarede d'Artagnan uden at lade sig mærke med noget; han erfarede ogsaa, at det Sted, han bedst kunde indhente de fornødne Oplysninger, var la Roche-Bernard.

Der kunde han maaske ogsaa indskibe sig. Hvis ikke, vilde han begive sig til Guerande eller Croific for at afvente en Lejlighed til at komme til Belle-Isle.

I la Roche-Bernard lavede han sig til at spise til Aften en Krikand og lod hente fra Kælderen til at skylle den bretagniske Ret ned med en Cider, som han ved første Mundfuld straks mærkede var endnu langt mere bretagnisk.

Efter Aftensmaden fik d'Artagnan anvist et Værelse og gik til Sengs.

Ved Daggry sadlede d'Artagnan selv Furet, der havde levet flot hele Natten og blandt andet ædt sine to Kammeraters Levninger.

Musketeren forhørte sig hos Værten, i hvem

han fandt en klog, mistroisk, med Sjæl og Legeme Fouquet hengiven Mand.

For ikke at vække Mistanke hos denne Mand fortalte han ham derfor en Historie om Køb af Saltværker.

At indskibe sig i Roche-Bernard til Belle-Isle vilde have været det samme som at udsætte sig for Bemærkninger, som man maaske allerede havde gjort og som kunde komme Slottets Beboere for Øre.

Musketeren gav sig altsaa til at forhøre sig om Saltværkerne og tog Vejen til Saltkærene, ladende Havet liggende paa højre Haand og trængende ind i den øde og umaadelige Slette, der ligner et Hav af Snavs.

Furet travede fortræffeligt paa de en Fod brede Veje, der løber mellem Salinerne. Beroliget med Hensyn til Følgerne af et Fald, der vilde skaffe ham et koldt Bad, lod d'Artagnan den skøtte sig selv og havde kun Øje for de tre i Horisonten sig visende spidse Klipper, der ligesom Landsespidser ragede frem af den bare Slette.

Pirial, Flækken Batz og le Croific, der ældeles lignede hverandre, tiltrak sig og lagde Beslag paa hans Opmærksomhed.

Piriäl var den første Havn paa hans højre Haand.

Netop som han ankom dertil, forlod fem med Sten ladede Fartøjer Havnen.

Det forekom d'Artagnan paafaldende, at der udførtes Sten fra et Land, hvor de ikke voksede. Han paatog sig hele Hr. Agnans Venlighed og spurgte Folkene i Havnen om Grunden til dette Særsyn.

En gammel Fisker svarede Hr. Agnan, at

Stenene hverken kom fra Pirial eller fra Saltkærene.

»Men hvorfra kommer de?« spurgte Musketeren.

»De kommer fra Nantes og Paimbæuf.«

»Og hvor skal de hen?«

»Til Belle-Isle, min Herre.«

»Aha!« udbrød d'Artagnan, »der arbejdes altsaa paa Belle-Isle?«

»Javel, min Herre, Hr. Fouquet lader hvert Aar Slottets Mure reparere.«

»Det er altsaa forfaldent?«

»Det er gammelt.«

»I Grunden,« sagde d'Artagnan til sig selv, »er det ganske naturligt, og enhver Ejer har Ret til at lade sin Ejendom reparere. Det er akkurat, som om man vilde beskylde mig for at befæste l'Image de Notre-Dame, naar jeg simpelthen lader det reparere. Jeg tror i Sandhed, at man har aflagt falske Rapporter til Hans Majestæt, og at han, naar det kommer til Stykket, har Uret.«

Efter at d'Artagnan havde faaet disse Oplysninger, klappede han Furet, der for at vise sin fortræffelige Karakter atter travede hen ad Salinerne til.

Henimod Klokken fem ankom d'Artagnan til Croific. Her saa han ligesom i Pirial umaadelige Dynger af Sten, der var opstablede paa Strandbredden.

Var det en Mur, Hr. Fouquet opførte, var det en Fæstning, han anlagde? For at faa dette at vide maatte man tage Stedet i Øjesyn.

D'Artagnan satte Furet i Stalden, spiste til Aften, gik til Sengs og begav sig den følgende Morgen tidlig ned i Havnen.

Tre eller fire Fiskere sad paa Sandet.

Hr. Agnan nærmede sig dem med et muntert Ansigt og et Smil paa Læberne.

»Fisker man i Dag?« spurgte han.

»Ja, min Herre, vi venter blot paa Floden.« svarede en af Folkene.

»Hvor er den bedste Fangst?«

»Aa, det er, ligesom det kan falde sig; Strøget ved Øerne for Eksempel.«

»Men det er langt borte.«

»Ikke saa synderlig — fire Mil.«

»Fire Mil, det er jo en hel Rejse, i ethvert Tilfælde er det langt — meget langt endogsaa, ellers vilde jeg have bedt Eder om at tage mig med og vise mig noget, som jeg aldrig har set.«

»Hvad er det?«

»En Saltvandsfisk.«

»Herren er fra Provinserne?« spurgte en af Fiskerne.

»Ja, jeg er fra Paris.«

Bretagneren trak paa Skulderen og vedblev derpaa:

»Har De set Hr. Fouquet i Paris?«

»Ofte,« svarede Agnan.

»Ofte!« udbrød Fiskerne og sluttede tættere Kreds om Pariseren.

»Og,« tilføjede d'Artagnan, »jeg har set alle hans Slotte i Saint-Mandé og Vaux, og hans Hotel i Paris.«

»Er de smukke?«

»Prægtige.«

»De kan ikke være saa smukke som Belle-Isle,« bemærkede en af Fiskerne.

»Bah!« svarede d'Artagnan med en foragtelig Latter, der saarede alle de Omstaaende.

»Man mærker nok, at De ikke har sét Belle-

Isle,« sagde den nysgerrigste af Fiskerne. »Véd De vel, at den er seks Mil, og at der findes Træer der, som man ikke ser Magen til i Graven i Nantes.«

»Træer paa Havet,« udbrød d'Artagnan, »det gad jeg nok sé!«

»Det er meget let, vi fisker ved Øen Hoedic, følg med os. Fra dette Sted vil De kunne se Belle-Isles mørke Træer og det hvide Slot.«

»Oh!« udbrød d'Artagnan, »det maa være smukt.«

»Vil De se Belle-Isle?« spurgte Bretagneren.

»Kan det lade sig gøre,« spurgte Hr. Agnan.

»Ja, med Gouvernørens Tilladelse.«

»Men jeg kender ikke denne Gouvernør.«

»Eftersom De kender Hr. Fouquet, behøver De blot at sige Deres Navn.«

»Jeg er ikke Adelsmand, mine Venner.«

»Alle Mennesker har Adgang til Belle-Isle,« vedblev Fiskeren, »forudsagt, at de ikke har ondt i Sinde mod Belle-Isle og dens Herre.«

En let Gysen gennemfor Musketeren.

»Det er sandt,« tænkte han.

Han fattede sig imidlertid straks og fortsatte højt: »Naar jeg blot var sikker paa ikke at blive søsyg.«

»Det har ingen Nød,« sagde Fiskeren og pegede med Stolthed paa sin smukke Baad.

»Naa, De overtaler mig,« sagde Hr. Agnan, »jeg vil tage med for at se Belle-Isle, men i Afstand, thi man vil ikke lade mig komme indenfor.«

»Vi skal nok komme ind.«

»De? hvorfor det?«

»Ih, for Pokker — for at sælge Fisk til Kaperne.«

»Kaperne, hvad er det, De siger?«

»Jeg siger, at Hr. Fouquet lader to Kapere udruste for at gøre Jagt paa Hollænderne eller Englænderne, og at vi sælger vore Fisk til Besætningerne paa de smaa Fartøjer.«

»Sé, sé!« tænkte d'Artagnan, »det bliver bedre og bedre. Bastioner og Kapere! — Naa, Hr. Fouquet er ikke nogen almindelig Fjende, som jeg havde troet, det er nok Umagen værd, at man gør sig den Ulejlighed at se ham i Nærheden.«

»Vi gaar under Sejl Klokken halv seks,« tilføjede Fiskeren.

»Jeg er Eders, jeg bliver hos Eder.«

D'Artagnan saa' Fiskerne sætte Baaden i Søen, og da Havet steg, lod han sig føre ombord, hvor han lagde sig paa et Sejl.

De fiskede og gjorde en heldig Fangst. De sagde, at d'Artagnan bragte dem Lykke. Soldaten fandt saa megen Behag i denne Beskæftigelse, at han lagde Haand paa Værket, det vil sige paa Snørerne, og udstødte Glædesbrøl, der endogsaa vilde have forbavset hans Musketerer, hver Gang et Ryk i Snøren lagde Beslag paa hans Kræfter og Behændighed.

Lystpartiet havde faaet ham til at glemme hans diplomatiske Sendelse. Han havde netop fuldt op at gøre med en vældig Aal, da Skipperen sagde til ham:

»Tag Dem iagt for, at man ikke ser os fra Belle-Isle.«

Disse Ord gjorde samme Virkning paa d'Artagnan som den første Kugle, man hører pibe paa en Slagdag; had slap Snøren og Aalen.

D'Artagnan saa' en halv Mil borte Belle-

Isles blaalige Klipper og beherskende dem det hvide majestætiske Slot.

Dette Syn tiltrak sig straks Musketerens Opmærksomhed.

»Ej, ej!« sagde d'Artagnan ved Synet af disse sorte Klippemasser, »den Befæstning synes mig ikke at trænge til nogen Ingeniør. Hvor Fanden kan man lande paa den Ø, som Gud selv har været saa forekommende at forsvare?«

»Der,« svarede Skipperen, idet han vendte Sejlet og gav Roret et Tryk, der bragte Baaden til at vende Stavnen mod den lille Havn.

»Gudsdød! der er Soldater.«

»Der er sytten hundrede Mand paa Belle-Isle, min Herre,« svarede Fiskeren stolt. »Den mindste Garnison er toogtyve Kompagnier Infanteri.«

»For Fanden,« udbrød d'Artagnan og stampede med Foden i Baaden, »det kunde være muligt, at Hans Majestæt har Ret.«

Baaden lagde til.

Fem og tyvende Kapitel.

Hvori Læseren uden Tvivl bliver ligesaa forbavset, som d'Artagnan blev det, ved at genfinde en gammel Bekendt.

Der er altid forbunden saa megen Forstyrrelse og Forvirring ved en Udskibning, at man ikke rigtig faar Lejlighed og Tid til at studere de nye Omgivelser, hvori man befinder sig.

Det var altsaa først, efter at d'Artagnan var kommet fra Borde og i nogle Minutter havde befundet sig i Land, at han lagde Mærke til

en Mængde Arbejdere, der færdedes i Havnen, og navnlig i det Indre af Øen.

For sine Fødder saa' d'Artagnan de fem med Sten ladede Pramme, som han havde set løbe ud fra Piriacs Havn. Stenene var blevet transporterede i Land af femogtyve til tredive Bønder.

De store Sten var blevne læssede paa Vogne, som kørte dem bort i samme Retning som Murstenene, det vil sige, henimod de Arbejder, hvis Betydning og Udstrækning d'Artagnan endnu ikke kunde danne sig nogen Mening om.

Overalt herskede der en overordentlig Virksomhed.

D'Artagnan følte stor Lyst til at gaa længere frem, men han turde ikke lade sig mistænke for at være nysgerrig. Han avancerede derfor kun lidt efter lidt, og fjernede sig næppe fra den Kreds, Fiskerne dannede paa Strandbredden.

Det første, d'Artagnan saa', var forøvrigt noget, hvoraf en Soldats Øjne umulig kunde tage fejl.

Paa Havnens to Yderpunkter havde man for det første opkastet to Batterier, der øjensynlig var bestemte til at monteres med Kanoner, thi d'Artagnan saa Arbejderne i Færd med at fuldføre Bridskerne.

Hvad der forbavsede d'Artagnan, da han lod sit Blik svæve fra Kystbatterierne til Byens Befæstning, var at sé, at Belle-Isle var befæstet efter et ganske nyt System, som han ofte havde hørt Tale om hos Grev de La Fére som et stort Fremskridt, men som han endnu ikke havde sét bragt i Anvendelse.

Ved disse Værker var der den Mærkelighed,

at i Stedet for at hæve sig op af Jorden, som de gamle Volde gjorde, var de tvertimod gravede ud i den, og at det, der gjorde Murene høje, var Gravenes Dybde.

D'Artagnan behøvede ikke lang Tid til at erkende et saadant Systems Fortrinlighed.

Da Gravene desuden laa under Havets Niveau, kunde de sættes under Vand ved underjordiske Sluser.

Værkerne var forøvrigt næsten fuldførte, og en Gruppe Arbejdere, der modtog Ordrer af en Mand, der syntes at lede Arbejdet, var beskæftigede med at lægge de sidste Sten.

En Bro af Planker, der var lagt over Graven for større Bekvemmeligheds Skyld, forbandt det Indre med det Ydre.

D'Artagnan spurgte med en troskyldig Nysgerrighed, om det var tilladt at passere Broen, og fik til Svar, at ingen Befaling forbød det.

Følgelig gik d'Artagnan over Broen og nærmede sig den omtalte Gruppe.

Midt i denne stod en Mand, som d'Artagnan allerede havde lagt Mærke til og som syntes at være den kommanderende Ingeniør. En Plan var udbredt paa en stor Sten, der gjorde Tjeneste som Bord, og et Par Skridt fra Manden arbejdede en Kran.

Denne Ingeniør var en høj Mand med brede Skuldre, og paa Hovedet bar han en Hat, der aldeles skjultes af Fjerbuske. Han gestikulerede paa den mest majestætiske Maade og syntes, thi man saa kun Ryggen af ham, at bebrejde Arbejderne enten deres Ladhed eller deres Svaghed.

D'Artagnan kom stedse nærmere.

I dette Øjeblik havde Manden med Fjer-

busken holdt op med at gestikulere, og med Hænderne støttet paa Knæerne fulgte han med Øjnene seks Arbejdere, der forsøgte at løfte en Sten i Højde med et Stykke Træ, der var bestemt til at understøtte denne Sten saaledes, at man kunde faa Kranens Tov ind under den.

De seks Mand samlede svedende og stønnende alle deres Kræfter for at hæve Stenen otte eller ti Tommer fra Jorden, medens den syvende stod parat til at skyde Planken ind, der skulde bære den. Men Stenen var allerede to Gange sluppet dem ud af Hænderne, førend den var kommen højt nok i Vejret til, at Planken kunde skydes ind under den.

Et tredie Forsøg havde et ligesaa uheldigt Resultat og ledsagedes desuden af en tiltagende Modløshed.

Medens de seks Arbejdere havde bøjet sig over Stenen, havde Manden med Fjerbusken med en vældig Stemme raabt til dem, at de skulde holde godt fast.

Han rejste sig nu op.

»Ho, ho!« sagde han, »hvad er dette her? Har jeg da at gøre med Straamænd? For Fanden! flyt Eder, og jeg skal vise Eder, hvorledes det skal gøres.«

»Gudsdød!« tænkte d'Artagnan, »mon han har i Sinde at løfte den Klippe? Det vilde virkelig være interessant.«

Arbejderne gik til Side, slukørede og rystende paa Hovedet, med Undtagelse af ham, der holdt Løftestangen.

Manden med Fjerbusken nærmede sig Stenen, bukkede sig, stak Hænderne ind under den Side, der laa paa Jorden, anspændte sine herkuliske Muskler og løftede langsomt Klippen en Fod fra Jorden.

Arbejderen, der stod parat med Løftestangen, anbragte den øjeblikkelig under Stenen.

»Se saa!« sagde Kæmpen, idet han lagde Klippen paa Underlaget.

»Gudsdød!« udbrød d'Artagnan, »jeg kender kun et Menneske, der kan gøre et saadant Kraftstykke.«

»Hæ!« sagde Kolossen og vendte sig om.

»Porthos!« mumlede d'Artagnan greben af Forbavselse, »Porthos paa Belle-Isle!«

Manden med Fjerbusken stirrede paa den falske Intendant og genkendte ham straks trods hans Forklædning.

»D'Artagnan!« raabte han og blev ganske rød i Hovedet.

»Stille!« sagde han derpaa til d'Artagnan.

»Stille!« svarede Musketeren.

Thi var Porthos bleven opdaget af d'Artagnan, var denne til Gengæld ogsaa bleven opdaget af Porthos.

Den første Tanke, der paatrængte sig dem, var derfor den gensidige Interesse, de havde af at bevare hinandens Hemmelighed.

Ikke desto mindre kastede de to Mænd sig i hinandens Arme.

Hvad de vilde skjule for Tilskuerne, var ikke deres Venskab. men deres Navne.

Men efter denne Omfavnelse lod Fornuftens Stemme sig høre.

»Hvorfor Fanden er Porthos paa Belle-Isle og løfter Stene?« sagde d'Artagnan.

Men d'Artagnan forelagde ganske sagte sig selv dette Spørgsmaal.

Porthos, der var mindre stærk i Diplomatien end sin Ven, tænkte derimod højt.

»Hvad Fanden bestiller De paa Belle-Isle?« spurgte han d'Artagnan.

Det var nødvendigt at svare uden Betænkning.

Åt tøve med at svare Porthos vilde have været et Nederlag, som d'Artagnans Forfængelighed ikke vilde have kunnet forvinde.

»Ih, min Ven, jeg er kommet til Belle-Isle, fordi De er her.«

»Ah!« udbrød Porthos, synlig slaaet af dette Argument.

»Naturligvis,« vedblev d'Artagnan, der ikke vilde give sin Ven Tid til at samle sine Tanker, »jeg har været paa Pierrefonds for at sé til Dem.«

»Og De traf mig ikke der.«

»Nej.«

»Men hvorledes har De baaret Dem ad med at finde mig?«

»Ih, min Kære, en fornem Herre som De efterlader sig altid Spor paa sin Vej, og jeg vilde kun have ringe Agtelse for mig selv, hvis jeg ikke forstod at følge mine Venners Spor.«

Porthos smilte huldsalig og omfavnede atter d'Artagnan med en saadan Hjertelighed, at Musketeren i hele fem Minutter ikke kunde faa Vejret.

I de fem Minutter, d'Artagnan havde brugt til at faa sit Vejr, havde han overvejet, hvilken vanskelig Rolle, han havde at spille.

Han maatte nemlig bestandig spørge uden at svare. Da han atter fik Vejret, var hans Slagplan lagt.

D'Artagnan greb straks Offensiven.

»Og nu, kære Ven, sig mig saa, hvad De bestiller her, bedækket med Støv og Snavs.«

Porthos tørrede sin Pande og svarede, idet han saa' sig stolt omkring.

»Det forekommer mig, at De selv maa kunne sé, hvad jeg bestiller her. «

»Ganske vist, ganske vist! De løfter Sten.«

»Aa, det er blot for at vise de dovne Æsler, hvad en Mand er for noget!« sagde Porthos foragtelig. »Men De forstaar nok.«

»Ja, det er ikke Deres Næringsvej at løfte Sten, skønt der er mange, der lever deraf, som ikke gør det saa godt som De. Derfor spurgte jeg Dem ogsaa før, hvad De egentlig foretager Dem her, Baron.«

»Jeg bygger Fæstningsværker.«

»Gudsdød! min Ven, disse Fæstningsværker er beundringsværdige.«

»Er det Deres Mening?«

»Javist. I Sandhed, naar der ikke foretages en fuldstændig Belejring efter alle Kunstens Regler, er Belle-Isle uindtagelig.«

Porthos gned sig i Hænderne og sagde:

»Det er ogsaa min Mening.«

»Men hvem Fanden har befæstet denne Rede saaledes?«

Porthos brystede sig.

»Kan De ikke gætte Dem til det?«

»Nej, alt, hvad jeg kan sige, er, at det er en Mand, der har studeret alle Systemer, og som forekommer mig at være bleven staaende ved det bedste.«

»Tys!« sagde Porthos, »skaan min Beskedenhed, kære d'Artagnan.«

»Hvorledes,« svarede Musketeren, »det skulde være Dem, — som — ah!«

»Jeg beder Dem, min Ven.«

»O, Porthos, Porthos, man maa bøje sig for

Dem, og beundre Dem; men De har altid skjult Deres Geni for os. Jeg haaber, min Ven, at De vil vise mig alt dette i dets Details.«

»Intet er lettere. Her ligger min Plan.«

»Vis mig den.«

Paa Foden af Planen var der med Porthos' frygtelige Klo, som vi tidligere har haft Lejlighed til at omtale, skrevet:

»I Stedet for at betjene Dem af Firkanten eller Rektangelen, som man hidtil har gjort, giver De Pladsen Form af en regelmæssig Sekskant, hvilken Polygon har den Fordel at frembyde flere Vinkler end den firsidige Figur. Hver Side af Deres Sekskant, hvis Længde De har at bestemme efter Pladsens Dimensioner, skal deles i de to Dele, og fra Midten af den trækker De en Perpendikulær til Polygonens Centrum, som i Længden bliver lig med en Sjettedel af Siden. Fra hver af Polygonens Siders Endepunkter trækker De to Diagonaler, der vil skære Perpendikulæren. Disse to lodrette Linier skal danne Forsvarslinierne.«

»For Fanden!« udbrød d'Artagnan, idet han standsede ved dette Punkt, »men det er jo et komplet System, Porthos.«

»Aldeles, fuldstændigt,« svarede Porthos.

Skønt d'Artagnan kun et Øjeblik havde haft Planen i sin Haand, havde han dog mellem Porthos' uhyre Kragetæer opdaget en langt finere Skrift, der mindede ham om visse Breve til Marie Michon, hvormed han i sin Ungdom havde gjort Bekendtskab. Et mindre øvet Øje end vor Musketer's vilde maaske ikke have lagt Mærke til denne Skrift, der var bleven overstrøget med Gummi.

»Men lad os nu spise Frokost,« sagde Porthos.

»Ja, lad os det,« sagde d'Artagnan.

»Jeg vil kun gøre Dem opmærksom paa, min Ven, at vi ikke har mere end to Timer til vort Maaltid,« sagde Porthos.

»Det er mere end nok. Men hvorfor har vi forresten ikke mere end to Timer?«

»Fordi det om en Time er Flodtid og jeg da skal til Vannes. Men jeg kommer tilbage i Morgen, og De kan derfor godt blive her, min kære Ven, og lade, som om De var hjemme. Jeg har en god Kok og en fortrinlig Kælder.«

»Nej,« sagde d'Artagnan, »jeg har et Indfald, der er bedre.«

»Hvad mener De?«

»De tager til Vannes, siger De?«

»Ja.«

»For at besøge Aramis?«

»Ja.«

»Jeg rejser med Dem.«

»Ypperligt.«

»Hvorlænge er De om Vejen herfra og til Vannes?«

»O, min Gud! en seks Timer. Der er en tre Timers Vej over Havet herfra til Sarzeau og lige saa langt over Land fra Sarzeau til Vannes.«

»Hvor det er bekvemt! De tager vel ofte til Vannes, da De er saa nær ved Bispesædet?«

»Ja, en Gang om Ugen.«

»Godt!« tænkte d'Artagnan, »nu tror jeg nok, at jeg véd, hvem den virkelige Ingeniør er, der befæster Belle-Isle.«

To Timer senere, da Flodtiden indtraadte, afrejste Porthos og d'Artagnan til Sarzeau.

Da de landede, forhørte Porthos sig, om

Hestene var parate; han fik snart Øje paa dem ved Korset paa den Vej, der løber uden om Sarzeau til Vannes.

Der var to Heste, en til Hr. du Vallon og en til hans Staldmester.

D'Artagnan ventede, at Porthos skulde foreslaa at sende sin Staldmester i Forvejen for at hente en Hest, og lovede sig selv at modsætte sig dette Forslag. Men intet af dette skete. Porthos befalede ganske simpelt Tjeneren at tage Foden paa Nakken og vente paa ham i Sarzeau, medens d'Artagnan besteg hans Hest.

Som sagt saa gjort.

»De er en forsynlig Mand, min kære Porthos,« sagde d'Artagnan til sin Ven, da han sad i Sadlen paa Staldmesterens Hest.

»Ja, men det er en Høflighed af Aramis. Jeg har ikke mine Heste her, og derfor har Aramis stillet sin Stald til min Raadighed.«

»Det er et godt Dyr af biskoppelige Heste at være,« sagde d'Artagnan. »Men Aramis er rigtignok ogsaa en ualmindelig Biskop.«

»Han er en hellig Mand,« svarede Porthos næsten snøvlende og løftende Øjnene mod Himlen.

»Saa maa han have forandret sig meget,« vedblev d'Artagnan, »thi vi har kendt ham som temmelig profan.«

»Naaden har berørt ham,« sagde Porthos.

»Bravo!« udbrød d'Artagnan, »det fordobler min Længsel efter at se den kære Aramis.«

Og han sporede sin Hest, der satte af Sted i Galop.

»Gudsdød!« udbrød Porthos, »hvis vi farer saaledes af Sted, vil min Hest snart styrte,

jeg er i den sidste Tid blevet temmelig svær, min Ven.«

»Hvor meget vejer De?«

»Tre Centner,« svarede Porthos stolt.

»Bravo!«

»Hvoraf De indsér, at man maa give mig forsvarlige Heste, da jeg ellers i et Par Timer vilde sprænge dem.«

»Ja, det maa være Kæmpeheste, ikke sandt, Porthos?«

»De er meget god, min Ven,« svarede Ingeniøren med en majestætisk Venlighed.

»I Sandhed, min Ven,« vedblev d'Artagnan, »det forekommer mig, at Deres Hest allerede sveder?«

»Det er varmt i Vejret. Ah! Kan De sé Vannes?«

»Ja, meget tydelig. Det er en meget smuk By, som det lader til.«

»Har De aldrig været i Vannes, d'Artagnan?«

»Nej.«

»Saa kender De altsaa ikke Byen.«

»Nej.«

»Nuvel,« vedblev Porthos og hævede sig i Stigbøjlerne, »sér De den Plet der henne, der beskinnes af Solen?«

»Vist sér jeg den.«

»Det er Kathedralkirken.«

»Den hedder?«

»Saint Pierre. Sér De dér til venstre, i Forstaden, et andet Kors?«

»Ja.«

»Det er Saint-Paterne, Aramis' Yndlingskirke.«

»Ah! men min Ven,« sagde d'Artagnan, »hvad

er det for en stor hvid Bygning med de mange Vinduer?«

»Det er Jesuiterkollegiet. For Pokker, De har en lykkelig Haand. Sér De tæt ved Kollegiet et stort Hus med Klokketaarne og anlagt i gothisk Stil?«

»Javel, jeg sér det.«

»Nu, der bor Aramis.«

»Meget vel.«

»Endelig ser De, er Forstaden ligesom en By for sig selv. Den har sine Mure, Taarne og Grave. Selv Kajen støder lige op til den og ved Kajen ligger Skibene til. Hvis vor lille Kaper ikke stak otte Fod, vilde vi kunne være sejlet lige ind under Aramis' Vinduer.«

»Porthos, Porthos! min Ven,« udbrød d'Artagnan, »De er en Brønd af Kundskaber, en Kilde af dybsindige og sindrige Bemærkninger. De overrasker mig ikke længere, Porthos, De forvirrer mig.«

»Nu er vi der,« sagde Porthos, idet han med sin sædvanlige Beskedenhed gav Samtalen en anden Retning.

Næsten i samme Øjeblik red de ind i Forstaden; men de havde næppe gjort hundrede Skridt, førend de overraskedes ved at sé Gaderne bestrøede med Blomster og Blade.

Paa Vannes' gamle Mure hængte Frankrigs ældste og sjældneste Tæpper.

Ved Omdrejningen af en Gade hørte de nu pludselig Sang. En søndagsklædt Skare kom til Syne gennem Røgelsesskyerne, der steg op til Himlen.

Oven over alle disse Hoveder saas Korset og Bannerne, Religionens hellige Emblemer.

Under Korset og Bannerne og ligesom be-

skyttede af dem saas en hel Verden af unge, hvidklædte Piger, der var smykket med Kranse af Kornblomster.

Det var en Procession.

Medens d'Artagnan og Porthos saa' til med en slet dulgt Utaalmodighed efter at komme videre, nærmede sig en prægtig Baldakin, foran hvilken gik hundrede Jesuiter og lige saa mange Dominikanere, og som eskorteredes af to Ærkediakoner, en Almisseuddeler, en Afladspræst og tolv Kanniker.

Under Baldakinen saa's et blegt, nobelt Ansigt, med sorte Øjne, sort, graasprængt Haar, en smuk, klog Mund og en fremstaaende Hage. Dette majestætiske Hoved var smykket med den biskoppelige Hue.

»Aramis!« udbrød Musketeren uvilkaarlig, da den Nysbeskrevne passerede ham forbi.

Prælaten fo'r sammen; det forekom ham, at han før havde hørt den Stemme.

Han løftede sine store, sorte Øjne med de lange Øjenhaar i Vejret og fæstede dem uden Betænkning paa det Sted, hvorfra Udraabet var kommet.

Med ét Blik saa' han Porthos og d'Artagnan ved Siden af denne.

For at blive fri for d'Artagnans inkvisitoriske Blik, der for enhver Pris maa bringes til at sænke sig, ligesom en General for enhver Pris søger at standse Ilden fra et Batteri, der generer ham, udstrækker Aramis sin hvide Haand, hvorpaa den biskoppelige Ring sidder. Han gør Korsets Tegn og nedlyner sine Venner med sin Velsignelse.

Men i sin Tankefuldhed og Distraktion vilde d'Artagnan maaske mod sin Villie have op-

ført sig ugudeligt og ikke bøjet sig for denne hellige Velsignelse, hvis ikke Porthos havde lagt Mærke til hans Distraktion og med et venskabeligt Puf i Ryggen næsten slaaet ham til Jorden.

D'Artagnan sank i Knæ, og der manglede ikke meget i, at han havde lagt sig lige saa lang, som han var.

Processionen er nu draget forbi, og Vejen er fri. D'Artagnan og Porthos begav sig til det biskoppelige Palads, der belejredes af en talløs Menneskemasse, som ønskede at sé Prælatens Tilbagekomst.

Ti Minutter efter, at de to Venner havde overskredet det biskoppelige Palads Dørtærskel, vendte Aramis hjem som en Triumfator; Soldaterne præsenterede Gevær for ham som for en Superiør; Borgerne hilste ham som en Ven og Beskytter snarere end som et religiøst Overhoved.

Det var en stolt Dag. Byen var lutter Lykke, Glæde og Kraft.

D'Artagnan følte ligesom Nærværelsen af en usynlig Haand, der i sin Almagt skabte denne Styrke, Glæde og Lykke.

»Hoho!« mumlede han, »er Porthos bleven federe, saa er Aramis bleven større.«

Seks og tyvende Kapitel.

Biskoppen af Vannes Storhed.

Porthos og d'Artagnan var komne ind i Paladset gennem en Dør, som kun Husets Venner kendte.

Det er overflødigt at bemærke, at Porthos havde vist d'Artagnan Vej.

Efter et Kvarters Forløb, som d'Artagnan og Porthos fordrev med at betragte det hvide i hinandens Øjne, aabnedes en Dør, og Hans Højærværdighed kom til Syne i en huslig, men fuldstændig prælatagtig Dragt.

Aramis bar Hovedet højt som en Mand, der er vant til at befale, hans violette Klædes Kjole var ophæftet i Siden, og den ene Haand hvilede paa Hoften.

Forresten havde han beholdt den fine Knebelsbart og det lange Skæg fra Ludvig den Trettendes Tid.

Idet Aramis traadte ind i Værelset, betænkte han sig ikke et Øjeblik, men uden at sige et Ord, der i ethvert Tilfælde vilde have været koldt ved en saadan Lejlighed, skred han lige hen til Musketeren, der var saa godt forklædt i Hr. Agnans Kostume, og trykkede ham i sine Arme med en Ømhed, som selv den mest mistroiske ikke vilde have beskyldt for at være kold eller forstilt.

D'Artagnan paa sin Side omfavnede ham med samme Hjertelighed, og Porthos trykkede Aramis' fine Haand i sine plumpe Næver.

Imellem Omfavnelserne iagttog Aramis d'Artagnan, bød ham derpaa en Stol og satte sig selv i Skyggen, sørgende for, at Lyset faldt paa den andens Ansigt.

D'Artagnan blev ikke skuffet af denne Manøvre, men lod, som om han ikke lagde Mærke dertil.

Det var Aramis, der begyndte Samtalen.

»Min kære Ven! min gode d'Artagnan!« sagde han, »hvilket heldigt Træf!«

»Det er et Træf, min ærværdige Kammerat, som jeg vil kalde Venskab,« svarede d'Artagnan. »Jeg har opsøgt Dem, som jeg altid har gjort, naar jeg har haft et eller andet Foretagende at tilbyde Dem en Part i eller nogle ledige Timer at skænke Dem.«

»Virkelig,« sagde Aramis ganske rolig, »saa De har opsøgt mig!«

»Ja, han har søgt efter Dem, min kære Aramis,« sagde Porthos, »og i den Anledning endogsaa fulgt mit Spor lige til Belle-Isle, det er smukt, ikke sandt?«

»O! ganske vist,« svarede Aramis, »paa Belle-Isle . . .«

»Godt!« tænkte d'Artagnan, »Porthos har uden at tænke derpaa lige straks affyret Kanonen, der giver Signalet til Kamp.«

»Paa Belle-Isle,« vedblev Aramis, »i det Hul, i den Ørken! Det er virkelig smukt.«

»Og det er mig, der har fortalt ham, at De var i Vannes,« vedblev Porthos.

Et næsten ironisk Smil spillede om d'Artagnans Mund, idet han sagde:

»Det vidste jeg godt, men jeg ønskede at se . . .«

»Se hvilket?«

»Om vort gamle Venskab endnu vedvarede; om vi endnu, trods vor Alder, vilde blive glade ved at se hinanden.«

»Nu, saa maa De føle Dem tilfreds,« sagde Aramis.

»Det er ligesom man tager det.«

»Hvorledes det?«

»Jo, Porthos sagde: stille! til mig og De . . .«

»Nu, jeg?«

»Og De, De gav mig Deres Velsignelse.«

»Hvad skal man sige, min Ven,« sagde Aramis smilende, »det er det bedste, en stakkels Prælat som jeg har at byde Folk.«

»Passiar! men min kære Ven,« vedblev d'Artagnan seende vist paa Aramis, »De har vel ikke begravet Dem her for bestandig?«

»Tilgiv mig, men det Ord begravet kan jeg ikke gaa ind paa.«

»Da forekommer det mig dog, at man i denne Afstand fra Paris er begravet eller saa omtrent.«

»Jeg bliver gammel, min Ven,« svarede Aramis; »Byens Larm og Tummel generer mig. Naar man er syv og halvtredsindstyve Aar, bør man søge Ro, og den har jeg fundet her. Jeg tilhører endnu denne Verden og dog nærmer jeg mig med hvert Skridt, jeg gør, Gud.«

»Veltalende, vis, diskret, De er en fuldendt Prælat, Aramis; jeg ønsker Dem til Lykke.«

»Men,« sagde Aramis med et Smil, »De er da ikke kommet hertil, kære Ven, alene for at sige mig Komplimenter . . . Sig, hvad der fører Dem herhid. Skulde jeg være saa lykkelig, at De i en eller anden Henseende trænger til mig?«

»Nej, Gud være lovet, kære Ven,« svarede d'Artagnan, »det er ikke Tilfældet, jeg er rig og uafhængig.«

»Rig?«

»Ja, rig efter mine Fordringer, men naturligvis ikke efter Deres eller Porthos' Begreber. Jeg har en femten tusinde Livres om Aaret at leve af.«

Aramis laante ham ét mistroisk Øjekast. Han kunde umulig, navnlig naar han betrag-

tede sin Vens beskedne Dragt, tro, at han ejede en saa anstændig Formue.

Da d'Artagnan saa', at Forklaringernes Time nu var kommet, fortalte han, hvad han havde oplevet i England.

Under Fortællingen saa' han flere Gange Prælatens Øjne funkle og hans fine Fingre skælve.

Hvad Porthos angaar, da var det ikke Beundring, men Enthusiasme, han følte for d'Artagnan.

Da d'Artagnan havde endt sin Fortælling, sagde Aramis:

»Det anede mig nok, at De havde nogen Del i denne Restauration, da jeg hørte, at man havde sét Dem ved Kong Karls Audienser, og at han havde talt med Dem som en Ven, eller rettere sagt som en Mand, der skyldte Dem Forbindtlighed.«

»Men hvor Fanden véd De det fra?« spurgte d'Artagnan, der var bange for, at Aramis' Efterforskninger skulde strække sig længere, end han ønskede.

»Min kære d'Artagnan,« svarede Prælaten, »mit Venskab har nogen Lighed med den Natvægters Aarvaagenhed, som vi har i det lille Taarn paa Molen, yderst paa Kajen. Denne brave Mand tænder hver Aften en Lygte for at lyse for de Fartøjer, der kommer ude fra Havet. Han er skjult i sit Vagttaarn og Fiskerne kan ikke se ham; men han følger dem med Interesse og leder dem ind i Havnen. Denne Vægter ligner jeg; fra Tid til anden naar nogle Efterretninger til mig, som minder mig om alt, hvad jeg en Gang elskede. Jeg føl-

ger da mine Venner paa Verdens stormfulde Hav.«

»Og,« vedblev d'Artagnan, »hvad har jeg foretaget efter min Hjemkomst fra England?«

»Nej, nu forlanger De for meget af mig,« sagde Aramis. »Hvad der er sket efter Deres Hjemkomst, d'Artagnan, kender jeg intet til; mit Syn er sløvet. Jeg har beklaget, at De ikke tænkte paa mig, jeg har begrædt Deres Glemsomhed. Men jeg har taget fejl. Nu da jeg sér Dem igen, er det en Fest for mig, en stor Fest, det forsikrer jeg Dem.«

»Hvorledes befinder Athos sig?« spurgte Aramis efter en Pavse.

»O Tak, meget godt.«

»Og vor unge Myndling Raoul?«

»Han synes at have arvet sin Fader Athos' Dygtighed og sin Formynder Porthos' Styrke.«

»Naar har De haft Lejlighed til at bedømme det?«

»Ih, min Gud, Dagen før min Afrejse.«

»Virkelig?«

»Ja, der fandt en Henrettelse Sted paa Grèvepladsen og som Følge af denne et Opløb. Vi befandt os i Trængselen og blev nødte til at trække blank. Han gjorde Underværker.«

»Bah! hvad gjorde han da?« spurgte Porthos.

»For det første kastede han en Mand ud af Vinduet, som om han havde kunnet være en Balle Bomuld.«

»Meget godt!« udbrød Porthos.

»Derpaa trak han fra Læderet og slog fra sig, som vi selv gjorde i vore unge Dage.«

»Hvad var Grunden til dette Opløb?« spurgte Porthos.

D'Artagnan bemærkede, at Aramis' Ansigt røbede en fuldstændig Ligegyldighed ved Porthos' Spørgsmaal.

»Aa,« svarede han og saa' paa Aramis, »det var i Anledning af to Bedragere, som Kongen lod række Hals, to Venner af Hr. Fouquet, der blev hængte.«

»O! har Hr. Fouquet ladet sine Venner hænge?« raabte Porthos.

»Ja, hvorfor ikke?« spurgte Aramis.

»Det forekommer mig . . .«

»De ulykkelige blev hængte efter Kongens Befaling. Skønt Hr. Fouquet er Overintendant over Finanserne, har han dog ikke, saa vidt jeg véd, Magt over Liv og Død.«

»Det er det samme,« brummede Porthos, »i Hr. Fouquets Sted . . .«

Aramis mærkede, at Porthos stod i Begreb med at sige en Dumhed, og afbrød derfor Samtalen.

»Naa, min kære d'Artagnan,« sagde han, »vi har nu talt nok om andre; lad os tale lidt om Dem.«

»Hvad mig angaar, véd De alt, hvad jeg kan sige Dem. Nej, lad os tale om Dem, min kære Aramis.«

»Som jeg alt har sagt Dem, min Ven, er der ikke mere af Aramis i mig.«

»Heller ikke af Abbed d'Herblay?«

»Nej, De sér for Dem en Mand, som Gud har taget ved Haanden, som han har ført til et Punkt, som han ikke turde eller vovede at haabe at naa.«

»Gud?« spurgte d'Artagnan.

»Ja.«

»Hm! det er besynderligt, man har sagt mig, at det var Hr. Fouquet.«

»Jeg har aldrig sét Hr. Fouquet,« svarede Aramis med et Blik saa roligt og rent som en ung Piges, der aldrig har sagt en Usandhed.

»Men,« vedblev d'Artagnan, »selv om De havde sét ham og kender ham, var der jo ingen Ulykke deri. Hr. Fouquet er en meget brav Mand.«

»Ah!«

»En almægtig Minister.«

»Jeg staar kun under Kongen og Paven,« sagde Aramis.

»For Pokker!« sagde d'Artagnan i den troskyldigste Tone, »jeg siger det kun, fordi alle Mennesker her sværger ved Hr. Fouquet. Slotten tilhører Hr. Fouquet; Salinerne, som jeg har købt, er Hr. Fouquets; Øen, hvor Porthos studerer Topografi, ejes af Hr. Fouquet; Garnisonen er Hr. Fouquets; Galejerne er Hr. Fouquets. Jeg tilstaar derfor ligefrem, at det ikke vilde have undret mig, om Hr. Fouquet var Deres, eller rettere sagt Deres Bispedømmes, Lehnsherre. Det er en anden Herre end Kongen, men lige saa mægtig som en Konge.«

»Jeg har Gud være lovet ingen Lehnsherre, jeg tilhører ingen, men er min egen Herre,« svarede Aramis, der under hele denne Samtale havde holdt Øje med d'Artagnan og Porthos.

Men baade d'Artagnan og Porthos forandrede ikke en Mine. De snildt førte Slag var blevne afparerede af en snild Modstander; intet af dem havde ramt.

Ikke desto mindre følte enhver af dem det trættende i en saadan Kamp og den Efterret-

ning, at Aftensmaden var serveret, modtoges med Glæde af alle.

Porthos havde ikke fattet noget af det hele. Han havde forholdt sig ubevægelig, fordi Aramis havde givet ham Tegn til ikke at røre sig. For ham var Souperen altsaa kun Soupé, men det var ogsaa tilstrækkeligt for Porthos.

D'Artagnan var i det mest straalende Humør.

Souperen trak ud til en Time efter Midnat.

Klokken et førte Aramis d'Artagnan til hans Værelse, der var det bedste i det biskoppelige Palads.

To Tjenere blev stillede til hans Raadighed.

»I Morgen Klokken otte,« sagde han, da han ønskede d'Artagnan Godnat, »vil vi, om De saa synes, ride en Tur med Porthos.«

»Klokken otte!« sagde d'Artagnan, »saa silde?«

»De véd jo nok, at jeg maa have syv Timers Søvn,« svarede Aramis.

»Det er sandt.«

»God Nat, kære Ven.«

Og han omfavnede hjertelig Musketeren.

D'Artagnan lod ham gaa.

»Godt!« sagde han, da Døren havde lukket sig efter Aramis, »Klokken fem skal jeg være paa Benene.«

Med denne Beslutning gik han til Sengs.

D'Artagnan havde knap slukket sit Lys, førend Aramis, der mellem sine Gardiner lurede paa dette Øjeblik, paa Tæerne listede sig gennem Gangen til Porthos' Værelse.

Kæmpen, der havde været i Seng i omtrent halvanden Time, strakte sig i Edderdunene.

Han laa i den første Søvn, der hos Porthos modstod Kanontorden.

Døren til hans Værelse aabnedes sagte af Aramis' fine Haand.

Biskoppen nærmede sig den sovende. Et tykt Tæppe dæmpede Lyden af hans Skridt; for Resten snorkede Porthos saaledes, at han vilde have overdøvet en hvilken som helst Støj.

Han lagde Haanden paa hans Skulder.

»Vaagn op,« sagde han, »vaagn op, min kære Porthos.«

Trods sin dybe Søvn hørte Porthos Aramis' Stemme og følte hans Haand.

Han fo'r sammen.

»Hvem der?« raable han med sin Kæmperøst.

»Stille! det er mig,« svarede Aramis.

»Dem, kære Ven? Hvorfor Fanden vækker De mig?«

»For at sige Dem, at De maa rejse.«

»Rejse?«

»Ja, til Paris.«

Porthos gjorde et Hop i Sengen og stirrede med store Øjne paa Aramis.

»Til Paris?«

»Ja.«

»Hundrede Mil?« sagde han.

»Hundrede og fire. Tredive Timer til Hest,« tilføjede Aramis bestemt. »Som De véd, er der gode Bedesteder.«

Porthos stak stønnende det ene Ben ud af Sengen.

»Naa, munter, kære Ven,« sagde Prælaten lidt utaalmodig.

Porthos stak det andet Ben ud af Sengen.

»Er det absolut nødvendigt, at jeg rejser?« spurgte han.

»Aldeles nødvendigt.«

Porthos rejste sig op og begyndte at stampe omkring i Værelset.

»For Guds Skyld! stille, min kære Porthos!« udbrød Aramis, »De vækker ellers en vis Mand.«

»Ah! det er sandt,« svarede Porthos med Tordenstemme, »det havde jeg rent glemt; men vær De kun ganske rolig, jeg skal nok tage mig i Agt.«

»Lad os skynde os og gaa stille til Værks,« sagde Aramis.

»De sér jo, at jeg gør mit bedste,« sagde Porthos, idet han trak sine Benklæder paa.

»Meget vel.«

»Det lader til, at det har Hastværk.«

»Ja, det haster meget, der staar store Interesser paa Spil.«

»Ah!«

»D'Artagnan har spurgt Dem ud, ikke sandt?«

»Mig?«

»Ja, paa Belle-Isle?«

»Ikke det mindste.«

»Er De ganske vis derpaa, Porthos?«

»Javel.«

»Har han ikke hændelsesvis sét vor Fortifikationsplan?«

»Jovel.«

»Ah! for Fanden!«

»Vær De ganske rolig, jeg har udslettet Deres Skrift med Gummi. Han har umúlig kunnet ane, at De har meddelt mig Raad med Hensyn til dette Arbejde.«

»Vor Ven har gode Øjne.«

»Hvad er De bange for?«

»Jeg er bange for, at det hele er opdaget,

Porthos, og det gælder derfor om at forebygge en stor Ulykke. Jeg har givet mine Folk Ordre til at lukke alle Portene. D'Artagnan slipper ikke ud før Dag. Deres Hest er sadlet, De rider til det første Skiftested og Klokken fem i Morgen tidlig har De tilbagelagt femten Mil. Kom.«

Og Aramis hjalp nu Porthos hvert enkelt Klædningsstykke paa med en Hurtighed, som ikke den dygtigste Kammertjener havde kunnet overtræffe.

Da han var færdig, tog Aramis ham ved Haanden og førte ham sagte ned ad Trappen, idet han passede paa, at han ikke traadte for haardt paa Trinene eller stødte an mod Dørene.

En opsadlet Hest ventede ganske rigtig i Gaarden.

Porthos sprang i Sadlen.

Aramis tog selv Hesten ved Tømmen og førte den over det i Gaarden udbredte Halm, der var lagt for at dæmpe Lyden. Samtidig klemte han dens Næseboer sammen, for at den ikke skulde vrinske.

Da de havde naaet den yderste Port, trak han Porthos, der vilde tage afsted uden nærmere Oplysninger, til sig og sagde:

»Og nu, min Ven, Porthos, af Sted til Paris uden at standse et Øjeblik; spis paa Hesten, drik paa Hesten, sov paa Hesten og spild ikke et Minut.«

»Godt, jeg skal ikke standse.«

»Dette Brev skal leveres til Hr. Fouquet, det koste, hvad det vil; han maa have det i Morgen før Middag.«

»Han skal faa det.«

»Glem ikke én Ting, kære Ven.«

»Hvilken?«

»At De rider efter Deres Bestalling som Hertug og Pair.«

»Ah!« udbrød Porthos med straalende Øjne, »i saa Fald skal jeg ikke være fire og tyve Timer under Vejs.«

»Det var Ret.«

»Saa fremad, Goliath!«

Porthos gav Aramis Haanden, satte Sporerne i Siderne og det rasende Dyr fo'r af Sted i Galop.

D'Artagnan havde ikke Anelse om noget og troede derfor at have vundet Spil, da han vaagnede om Morgenen henimod Klokken halv fem.

Han ilte i bar Skjorte hen til Vinduet, der vendte ud til Gaarden.

Ikke et Menneske saas. Alle Porte var lukkede.

»Godt! Alt er roligt!« sagde d'Artagnan ved sig selv; »men lige meget, da jeg er først paa Benene, vil jeg klæde mig paa, saa er det altid gjort.«

Da han havde klædt sig paa, lod han, som om han gik ligefrem til Værks med sin Vært, og traadte aldeles uventet ind til ham.

Aramis sov eller lod, som han sov.

En stor Bog laa opslaaet paa hans Natbord og Lyset brændte endnu i Sølvstagen. Det var mere, end der behøvedes for at vise d'Artagnan, hvor uskyldigt Prælaten havde tilbragt Natten.

Musketeren gjorde akkurat det samme ved Biskoppen, som denne havde gjort ved Porthos.

Han slog ham paa Skulderen.

Det var øjensynligt, at Aramis lod, som han sov, thi i Stedet for at fare pludselig op, lod

han, der havde saa let en Søvn, sig flere Gange kalde paa.

»Ah! er det Dem!« sagde han, strækkende sig. »Hvilken behagelig Overraskelse! Min Søvn har paa Ære bragt mig til at glemme, at jeg havde den Lykke at have Dem hos mig. Hvad er Klokken?«

»Jeg véd ikke,« svarede d'Artagnan en Smule forlegen, »men jeg tror, at det er tidlig. Jeg har endnu den fordømte Vane fra mit militære Liv at vaagne ved Daggry.«

»De vil da ikke have, at vi allerede skal gaa ud?« spurgte Aramis. »Det forekommer mig at være for tidlig.«

»De maa gøre ganske, som De vil.«

»Jeg troede, at vi var blevne enige om at ride en Tur Klokken otte.«

»Det er muligt, men jeg længtes saa meget efter at se Dem, at jeg ikke kunde vente længere.«

»Og mine syv Timers Søvn?« spurgte Aramis; »jeg havde gjort Regning derpaa, og hvad jeg ikke faar nu, maa jeg indhente senere.«

»I gamle Dage forekommer det mig, at De holdt mindre af at sove, kære Ven; den Gang traf man Dem aldrig i Sengen.«

»Netop af den Grund sætter jeg nu saa megen Pris paa at være i den. Men stille,« vedblev Aramis, »vi er ikke længere alene, jeg hører Fremmede komme op ad Trapperne.«

»Nu, lad dem gaa igen.«

»Det er umuligt, jeg satte Dem Stævne her i Gaar, det er Chefen for Jesuiterkollegiet og Dominikanernes Prior.«

»Deres Generalstab.«

»Hvad vil De tage Dem for?«

»Jeg vil vække Porthos og i hans Selskab vente, til De er færdig med Deres Konferenser.«

»Porthos er vist allerede redet ud paa Jagt; Kanalen, der gaar fra Vannes til Havet, er meget rig paa Fuglevildt, og det er Porthos' Yndlingsjagt; han vil bringe os et Dusin Bekkasiner til Frokost.«

»Tror De?« spurgte d'Artagnan.

»Jeg er vis derpaa. Men, hør, min Ven, stig De til Hest og søg ham op.«

»De har Ret,« svarede d'Artagnan, »jeg vil gøre, som De siger.«

»Ønsker De nogen med Dem?«

»Nej tak, Porthos er let at kende, jeg vil spørge mig for.«

Aramis ringede og befalede at sadle den Hest, Hr. d'Artagnan valgte.

D'Artagnan fulgte med Tjeneren.

I Døren gik Tjeneren til Side for at lade d'Artagnan gaa først ud.

I dette Øjeblik mødte han sin Herres Blik. En Rynken af Øjenbrynene underrettede den fiffige Spion om, at d'Artagnan skulde have, hvad han forlangte.

D'Artagnan steg til Hest og Aramis hørte Hovslagene paa Brostenene.

Et Øjeblik efter kom Tjeneren tilbage.

»Nu?« spurgte Biskoppen.

»Han følger Kanalen, Deres Naade, og styrer Kursen mod Havet,« svarede Tjeneren.

Forjagende enhver Mistanke ilte d'Artagnan ganske rigtig ad Oceanet til, bestandig haabende at faa Øje paa sin Ven Porthos paa Hederne eller Strandbredden.

I to Timer søgte d'Artagnan efter Porthos.

I den tredie vendte han tilbage til Paladset.

Aramis ventede ham med en fortvivlet Mine oppe paa Trappen.

»Har man ikke truffet Dem, min kære d'Artagnan?« raabte han, saa snart han fik Øje paa Musketeren.

»Nej. Har De sendt nogen efter mig?«

»Det gør mig meget ondt, kære Ven, at jeg har ladet Dem gøre den Tur til ingen Nytte; omtrent Klokken syv kom Almisseuddeleren ved Saint-Paterne, han havde mødt de Vallon, der red bort og som, da han ikke vilde vække nogen her, bad ham sige mig, at han af Frygt for, at man skulde begaa en eller anden Dumhed i hans Fraværelse, havde benyttet sig af Floden til at gøre en Afstikker til Belle-Isle.«

D'Artagnan syntes at være fuldkommen tilfreds med denne Forklaring, men i Virkeligheden bestyrkedes han mere og mere i sin Mistanke.

Han spiste Frokost mellem Aramis og Jesuiten, havende Dominikaneren lige overfor sig.

Maaltidet var langvarigt og splendid; det bestod af fortræffelig spansk Vin, Østers fra Morbihan, udmærket Fisk fra Loire, uhyre Krebs fra Paimbæuf og fortrinligt Vildt.

D'Artagnan spiste meget og drak lidt.

Aramis drak intet eller i alt Fald kun Vand.

Efter Frokosten sagde d'Artagnan:

»De tilbød mig før et Gevær.«

»Ja.«

»Laan mig det.«

»Vil De jage?«

»Jeg tror ikke, at jeg kan foretage mig noget bedre, medens jeg venter paa Porthos.«

»Ja, men kom tilbage til Middag.«

»For Pokker! man spiser altfor godt her,« til at jeg ikke skulde komme igen.«

Med disse Ord forlod d'Artagnan sin Vært, hilste paa Gæsterne, tog sit Gevær, men ilede i Stedet for at gaa paa Jagt lige ned til den lille Havn i Vannes.

Han spejdede forgæves efter, om nogen fulgte ham, han saa' ingen.

Han hyrede en lille Fiskerbaad for fem og tyve-Livres og tog bort Klokken halv tolv, overbevist om, at man ikke var fulgt efter ham.

Man var rigtignok ikke fulgt efter ham, men derimod havde en Jesuit fra det øverste af Taarnet i sin Kirke ved Hjælp af en ypperlig Kikkert ikke et Øjeblik tabt ham af Syne lige fra om Morgenen.

Klokken tre Kvarter paa tolv blev Aramis underrettet om, at d'Artagnan var paa Vejen til Belle-Isle.

Alt som han nærmede sig, undersøgte han med Blikket Kysten. Men intet Steds kunde han faa Øje paa Porthos' glimrende Kostume eller vældige Figur.

D'Artagnan anstrengte forgæves sine Øjne, han steg i Land uden at have set noget og hørte af den første Soldat, han mødte, at Hr. du Vallon endnu ikke var kommet tilbage fra Vannes.

Uden at spilde et Øjeblik befalede d'Artagnan sin lille Baad at sætte Sejl for Sarzeau.

Vinden var heldigvis sprunget om fra Nord-Nordost til Sydost og var næsten lige saa god paa Tilbagerejsen, som den havde været paa Udrejsen. I tre Timer naaede d'Artagnan Fast-

landet og efter to andre Timers Forløb var han i Vannes.

D'Artagnan var i ét Spring fra Kajen, hvor han landede, i det biskoppelige Palads.

Han tænkte at forskrække Aramis ved at komme saa hurtig tilbage og vilde bebrejde ham hans Tvetungethed og maaske fravriste ham en Del af hans Hemmelighed.

Men i Forhallen traf han Kammertjeneren, der smilende traadte i Vejen for ham.

»Lad mig komme frem!« udbrød d'Artagnan.

»Det er til ingen Nytte.«

»Hvorfor det?«

»Fordi Hans Højærværdighed ikke er hjemme.«

»Hvad for noget! er Hans Højærværdighed ikke hjemme? Men hvor er han da?«

»Rejst.«

»Hvorhen?«

»Det véd jeg ikke, men maaske kan Hr. Chevalieren sige det.«

Og Kammertjeneren trak et Brev op af Lommen.

»Naa, giv hid, Æsel!« raabte d'Artagnan og rev Brevet ud af Haanden paa Tjeneren.

»Ah, ja,« vedblev d'Artagnan, da han havde læst den første Linie, »ja, jeg forstaar det.«

Og han læste halv højt:

»Kære Ven! — En særdeles vigtig Sag kalder mig til et af mit Bispedømmes Sogne. Jeg havde haabet at sé Dem, før jeg tog bort, men jeg bestemte mig om ved Tanken om, at De formodentlig blev et Par Dage paa Belle-Isle hos vor kære Porthos.

Mor Dem godt, men prøv ikke paa at holde ham Stangen ved Bordet, det er et Raad, som

jeg endogsaa vilde have givet Athos i hans glimrende Periode.

Farvel, kære Ven, vær forvisset om, at jeg dybt beklager ikke bedre og længere at have kunnet profitere af Deres fortræffelige Selskab.«

»Gudsdød!« raabte d'Artagnan, »jeg er holdt for Nar! Ah, Fæ, Dosmer, tredobbelt Nar, som jeg er. Men den lér bedst, som lér sidst. O! narret, narret som en Abekat, hvem man giver en tom Nød.«

Og efter at have givet den stedse leende Kammertjener et dygtigt Puf styrtede han ud af det biskoppelige Palads.

Syv og tyvende Kapitel.

Hvori d'Artagnan galopperer, Porthos snorker og Aramis giver Raad.

Tredive til fem og tredive Timer efter de nys fortalte Begivenheder, da Hr. Fouquet efter Sædvane havde nægtet sig hjemme og arbejdede i sit Kabinet i Huset i Saint-Mandé, som vi allerede kender, fo'r en Vogn ind i Gaarden, trukken af fire af Sved dryppende Heste.

Sandsynligvis havde man ventet denne Vogn, thi tre til fire Tjenere ilede hen til Vogndøren, som de aabnede; medens Hr. Fouquet rejste sig fra sit Skrivebord og skyndte sig hen til Vinduet, steg en Mand med Besvær ud af Vognen og gik op ad Trappen, støttende sig til Tjeneren.

Næppe havde han sagt sit Navn, førend den af Tjenerne, til hvem han ikke lænede sig, løb op ad Trappen og forsvandt i Forhallen.

Han løb for at underrette sin Herre, men han behøvede ikke at banke paa Døren.

Fouquet stod paa Tærskelen.

»Hans Naade Biskoppen af Vannes,« sagde Tjeneren.

»Det er godt,« sagde Fouquet.

Derpaa lænede han sig ud over Rækværket af Trappen, ad hvilken Aramis netop begyndte at stige op, og sagde:

»Er det Dem, kære Ven, saa snart?«

»Ja, mig selv, min Herre, men sønderknust, som De sér.«

»O, stakkels Ven,« udbrød Fouquet og bød ham Armen, til hvilken Aramis lænede sig, hvorpaa Tjenerne fjernede sig.

»Bah!« svarede Aramis, »det har intet at betyde, eftersom jeg nu er her; Hovedsagen var, at jeg kom hertil, og det har jeg nu opnaaet.«

»Skynd Dem,« sagde Fouquet og lukkede Døren efter Aramis og sig selv.

»Er vi alene?«

»Ja, ganske alene.«

»Er Hr. du Vallon kommet?«

»Ja.«

»Og De har faaet mit Brev?«

»Ja, Sagen lader til at være alvorlig, eftersom den nødvendiggør Deres Nærværelse i Paris i et Øjeblik, da Deres Nærværelse er saa paatrængende nødvendig dernede.«

»De har Ret, den kan ikke være alvorligere.«

»Men hvad gælder det da? Men for Guds Skyld, kære Ven, hvil Dem først lidt. De er saa bleg, at man alvorlig bliver bange for at sé Dem.«

»Jeg lider virkelig, men tag intet Hensyn til mig. Har Hr. du Vallon ikke sagt Dem noget, da han afleverede Brevet til Dem?«

»Nej, jeg hørte en stærk Støj, gik hen til Vinduet og saa' ved Foden af Trappen en Slags Marmorrytter, jeg gik ned, han rakte mig Brevet, og i det samme styrtede hans Hest død til Jorden.«

»Men han selv?«

»Han faldt tilligemed Hesten; man tog ham ind i Huset; da jeg havde læst Brevet, vilde jeg gaa ind til ham for at faa nærmere Underretning, men han sov saa haardt, at det var en ren Umulighed at faa ham vækket. Jeg havde Medlidenhed med ham og befalede, at man skulde tage hans Støvler af og lade ham i Fred.«

»Godt, — hør nu, hvorom Talen er, Deres Naade. De har jo sét Hr. d'Artagnan i Paris, ikke sandt?«

»Ja, han er en Mand med Forstand, ja med Hjerte.«

»Nuvel, d'Artagnan er kommet til Belle-Isle; han var forklædt og rejste som Intendant, der havde i Kommission af sin Herre at købe Saliner. Men da d'Artagnan ingen anden Herre har end Kongen, kom han altsaa som en Udsending fra Kongen. Han har sét Hr. du Vallon paa Belle-Isle, og han véd lige saa godt som De og jeg, at Belle-Isle er befæstet.«

»Og De tror, at Kongen skulde have sendt ham?« spurgte Fouquet tankefuld.

»Ganske vist.«

»Og d'Artagnan er i Kongens Hænder et farligt Instrument?«

»Det farligste af alle.«

»Hvoraf slutter De dette?« spurgte Fouquet urolig.

»At det for Øjeblikket gælder om at afværge et frygteligt Slag.«

»O, vi har Tid nok at tænke derover.«

»Hvorledes det?«

»Jeg antager, at De har et godt Forspring for ham.«

»Omtrent ti Timer.«

»Nuvel, i ti Timer —«

Aramis rystede paa sit blege Hoved.

»Betragt de Skyer, der farer hen over Himlen, de Svaler, der kløver Luften, d'Artagnan rider hurtigere end Skyerne og Svalerne, d'Artagnan er ligesom Vinden.«

»Hvor vil De hen?«

»Jeg siger Dem, min Herre, der er noget overmenneskeligt ved den Mand, han er paa min Alder, og jeg har kendt ham i fem og tredive Aar. Jeg gør nu følgende Beregning, min Herre; jeg har afsendt Hr. du Vallon til Dem om Natten; Hr. du Vallon havde otte Timers Forspring for mig. Naar ankom han hertil?«

»Omtrent for fire Timer siden.«

»Som De sér, har jeg vundet fire Timer fra ham, og dog er Porthos en flink Rytter og har redet otte Heste ihjel, hvis Lig jeg har fundet paa Vejen. I Tours maatte jeg stige af Hesten, derfra har jeg kørt, halv død og sønderknust, hele Tiden i Galop, og jeg har vundet fire Timer fra Porthos; men sér De, d'Artagnan vejer ikke tre Centner som Porthos, han er ingen Rytter, men en Centaur; d'Artagnan, der tog til Belle-Isle, da jeg rejste til Paris, vil trods de ti Timers Forspring, som jeg har for ham, ankomme to Timer efter mig.«

»Men der kunde mangle Heste.«

»Han render hurtigere end en Hest.«

»Store Gud! hvilken Mand!«

»Ja, det er en Mand, som jeg elsker og beundrer; jeg elsker ham, fordi han er god, ædel og loyal, og jeg beundrer ham, fordi han i mine Øjne repræsenterer Kulminationspunktet af menneskelig Kraft; men trods min Kærlighed og Beundring frygter jeg ham. Om to Timer vil d'Artagnan være her, kom ham i Forkøbet, rejs til Louvre og tal med Kongen, førend han sér d'Artagnan.«

»Hvad skal jeg sige til Kongen?«

»Intet, — forær ham Belle-Isle.«

»O, Hr. d'Herblay, Hr. d'Herblay,« raabte Fouquet, »hvor mange fejlslagne Planer paa en Gang!«

»Man kan altid finde paa en anden Plan, der kan føre til Maalet; lad os aldrig fortvivle, men skynd Dem, min Herre, — skynd Dem.«

Uden at spilde et Sekund gav Fouquet de fornødne Ordrer. Aramis fik kun Tid til at sige til ham:

»Kom lige saa hurtig tilbage, som De kører bort, thi jeg vil vente Dem med Utaalmodighed.«

Fem Minutter efter fløj Overintendanten af Sted til Paris.

Imidlertid lod Aramis sig vise det Værelse, hvor Porthos laa.

Porthos laa saa lang som han var paa en Seng; hans Ansigt var mere violet end rødt, Øjnene var ophovnede og Munden stod aaben. Han snorkede saa stærkt, at Vinduerne klirrede.

Porthos laa lige saa ubevægelig som Granitkæmpen paa Sletten ved Agrigent.

Efter Aramis' Ordre gav en Tjener sig i

Færd med at skære Porthos Støvler op, thi ingen menneskelig Magt vilde have formaaet at trække dem af ham.

Resten af hans Klæder blev skaaret af ham, hvorpaa han bragtes i et Bad, hvori man lod ham blive en Time. Derpaa gav man ham rent Linned paa og lagde ham i en afdampet Seng, med et Besvær, der vilde have generet en Død, men som ikke engang bragte Porthos til at slaa Øjnene op og som ikke et Sekund afbrød hans frygtelige Snorken.

Aramis vilde trodse Trætheden og arbejde med Gourville, men han besvimede i Stolen.

Han blev bragt til et Værelse ved Siden af, hvor han snart fandt Hvile i Søvnens Arme.

— — — —

Imidlertid ilede Fouquet til Louvre saa hurtigt, som hans engelske Hest kunde løbe.

Kongen samtalede med Colbert.

Talen drejede sig om Fouquet, og som sædvanlig angreb Colbert ham.

»Jeg har nylig erfaret et slaaende, materielt Bevis paa hans Forrædderi,« sagde Colbert.

»Og det er?«

»Hr. Fouquet lader Belle-Isle-en-Mer befæste.«

»Ah! virkelig?«

»Ja, Sire.«

»Er De sikker derpaa?«

»Fuldkommen; véd De, Sire, hvormange Soldater, der er paa Belle-Isle?«

»Nej, og De?«

»Jeg véd det lige saa lidt, Sire, og jeg vilde derfor foreslaa Deres Majestæt at sende En til Belle-Isle.«

»Hvem skulde det være?«

»Mig for Eksempel.«

»Hvad vilde De gøre paa Belle-Isle?«

»Forhøre mig, om det er sandt, at Hr. Fouquet efter de gamle Lehnsherrers Eksempel lader sine Mure befæste.«

»I hvilken Hensigt skulde han gøre det?«

»I den Hensigt at forsvare sig mod sin Konge.«

Men hvis det forholder sig, som De siger, Hr. Colbert, maa vi straks arrestere Hr. Fouquet.«

»Umuligt!«

»Jeg troede at have sagt Dem, min Herre, at jeg ikke vil høre det Ord i min Tjeneste.«

»Deres Majestæts Tjeneste kan ikke forhindre Hr. Fouquet i at være Generalintendant.«

»Nu.«

»I denne Egenskab har han hele Parlamentet paa sin Side, ligesom han ved sin Rundhaandethed har Arméen, ved sine Gunstbevisninger Literaturen og ved sine Foræringer hele Adelen.«

Kongen lo bittert.

»Naa, tal, hvor kan man angribe Kolossen?«

»Han er bleven stor ved Penge, styrt ham derfor ved Penge. Ødelæg ham, Sire.«

»Men hvorledes?«

»De vil ikke mangle Lejlighed dertil, benyt enhver Lejlighed.«

»Nævn mig én.«

»Der er straks én. Hans kongelige Højhed Monsieur skal snart giftes og hans Bryllup maa fejres med Pragt. Det er en passende Lejlighed for Deres Majestæt at forlange en Million af Hr. Fouquet; Hr. Fouquet, der udbetaler tyve tusinde Livres paa ét Brædt, naar han

kun skylder fem tusinde, vil med Lethed skaffe den Million til Veje, som Deres Majestæt vil forlange.«

»Det er godt, jeg vil forlange den af ham,« sagde Ludvig den Fjortende.

»Hvis Deres Majestæt vil underskrive Ordren, skal jeg selv hæve Pengene.«

Og Colbert lagde et Blad Papir hen for Kongen og rakte ham en Pen.

I dette Øjeblik aabnede Dørvogteren Døren og meldte Hr. Overintendanten.

Ludvig blegnede.

Colbert tabte Pennen og fjernede sig fra Kongen.

Overintendanten gjorde sin Indtrædelse som en Hofmand, for hvem et eneste Blik var tilstrækkelig til at bedømme Situationen.

Denne Situation var ikke beroligende for Fouquet, hvormeget han end kendte sin Magt. Colberts smaa sorte, misundelige Øjne og Ludvig den Fjortendes klare, vredflammende Blik tydede paa en overhængende Fare.

Kongen lod Fouquet nærme sig, til han havde naaet Midten af Værelset. 'Hans ungdommelige Udseende gjorde ham tilbageholdende. Fouquet benyttede dristigt Lejligheden.

»Sire,« sagde han, »jeg længtes med Utaalmodighed efter at sé Deres Majestæt.«

»Hvorfor?« spurgte Ludvig.

»For at fortælle Dem en god Nyhed.«

Colbert gættede, at Fouquet vilde forekomme det Slag, som han havde i Sinde at føre imod ham. Hans Øjne lynede.

»Hvilken Nyhed?« spurgte Kongen.

Fouquet lagde en Rulle Papir paa Bordet.

»Vil Deres Majestæt være saa naadig at betragte dette Arbejde,« sagde han.

Kongen viklede langsomt Rullen op.

»Planer?« sagde han.

»Ja, Sire.«

»Hvad er det for Planer?«

»En ny Fortifikation, Sire.«

»Ah!« udbrød Kongen, »De beskæftiger Dem altsaa med Taktik og Strategi, Hr. Fouquet.«

»Jeg beskæftiger mig med alt, hvad der kan være nyttigt for Deres Majestæts Rige,« svarede Fouquet.

»Et smukt Arbejde,« sagde Kongen og betragtede Planen.

»Deres Majestæt forstaar naturligvis,« sagde Fouquet, bøjende sig over Papiret; »her er Muren, her er Forterne, og der er de fremskudte Værker.«

»Og hvad er det, jeg sér der, min Herre?«

»Havet!«

»Hvad er det for en Fæstning, hvis Plan De her viser mig?«

»Det er Belle-Isle-en-Mere, Sire,« svarede Fouquet ligefrem.

»De har altsaa ladet Belle-Isle befæste, min Herre?« vedblev Ludvig.

»Ja, Sire.«

»Hvorfor har De gjort det?« spurgte Ludvig koldt efter at have mødt Intendantens hadefulde Blik.

»Af en meget let fattelig Grund,« svarede Fouquet. »Deres Majestæt stod paa en meget spændt Fod med Storbritannien.«

»Ja, men efter Kong Karl den Andens Restauration har jeg sluttet Forbund med det.«

»Det er først en Maaned siden; men det er

næsten seks Maaneder siden, at Befæstningen af Belle-Isle begyndte.«

»Nu er den bleven overflødig.«

»Fæstninger er aldrig overflødige, Sire.«

Kongen tav og skottede til Colbert.

»Saavidt jeg véd, tilhører Belle-Isle nok Dem, Hr. Fouquet,« spurgte Ludvig.

»Nej, Sire.«

»Hvem da?«

»Deres Majestæt!«

Colbert overfaldtes af en Rædsel, som om en Afgrund havde aabnet sig for hans Fødder.

Ludvig grebes af Beundring, enten det nu var for Fouquets Geni eller for hans Troskab og Hengivenhed.

»Forklar Dem, min Herre,« sagde han.

»Intet er simplere, Sire. Belle-Isle er en af mine Ejendomme, og jeg har befæstet den for mine egne Penge. Men da der intet kan være til Hinder for, at en Undersaat i al Ydmyghed gør sin Konge en Foræring, tilbyder jeg Deres Majestæt Ejendomsretten over Øen, mod at jeg beholder Brugen og Nytten deraf.«

Colbert var nær ved at falde ned af Stolen.

»De har der lagt et stort militært Talent for Dagen, min Herre,« sagde Ludvig den Fjortende.

»Sire, Idéen skriver sig ikke fra mig,« svarede Fouquet, »mange Officerer har givet mig den. Selve Planerne er udarbejdede af en af de dueligste Ingeniører.«

»Hans Navn?«

»Hr. du Vallon.«

»Hr. du Vallon!« gentog Ludvig; »jeg kender ikke det Navn. Det er ubehageligt, Hr. Colbert,« vedblev han, »at jeg ikke kender Navnene

paa de talentfulde Mænd, der gør min Regering Ære.«

Med disse Ord vendte han sig om til Colbert.

Denne følte sig tilintetgjort, Sveden haglede ned ad hans Pande, han kunde ikke faa et Ord frem og led ubeskriveligt.

»Vil De være saa god at huske det Navn,« tilføjede Ludvig den Fjortende.

Colbert bukkede mere bleg end hans flanderske Kniplingsmanchetter.

Kongen vendte sig atter til Fouquet og sagde:

»Det maa have kostet Dem mange Penge at udføre denne Plan.«

»Seksten hundrede tusinde Livres, Sire.«

»Seksten hundrede tusinde Livres! De maa være umaadelig rig, Hr. Fouquet?«

»Det er Deres Majestæt, der er rig,« sagde Overintendanten, »eftersom Belle-Isle tilhører Dem.«

»Ja, Tak, men trods al min Rigdom, Hr. Fouquet —«

Kongen standsede.

»Nu, Sire?« — sagde Overintendanten.

— »Forudsér jeg dog, at det Øjeblik vil komme, da jeg vil mangle Penge.«

»Og naar da?«

»I Morgen for Eksempel.«

»Vil Deres Majestæt ikke gøre mig den Ære at forklare sig nøjere.«

»Min Broder gifter sig med Madame af England.«

»Nu, Sire?«

»Jeg maa berede den unge Prinsesse en Modtagelse, der er Henrik den Fjerdes Datterdatter værdig.«

»Det er ganske i sin Orden, Sire.«

»Jeg behøver altsaa Penge.«

»Naturligvis.«

»Jeg maa have en Million.«

»O, Sire,« sagde Fouquet foragtelig, »en Million? Hvad vil Deres Majestæt stille op med en Million? Det er, hvad der bliver givet ud ved en lille tysk Prinsesses Bryllup.«

»Min Herre —«

»Deres Majestæt maa idet mindste have to Millioner. Hestene vil alene medtage fem hundrede tusinde Livres. Jeg skal have den Ære i Aften at sende Deres Majestæt seksten hundrede tusinde Livres.«

»Hvorledes?« sagde Kongen, »seksten hundrede tusinde Livres?«

»Vent lidt, Sire,« svarede Fouquet uden en Gang at vende sig mod Colbert; »jeg véd, at der mangler fire hundrede tusinde Livres. Men den Herre af Intendanturen (og han pegede over Skulderen paa Hr. Colbert, der blev saa bleg som et Lig), den Herre der af Intendanturen — har i sin Kasse ni hundrede tusinde Livres af mine Penge.«

Kongen vendte sig om og saa' paa Colbert.

»Men —« begyndte denne.

»Herren,« vedblev Fouquet, stedse talende indirekte til Colbert, »Herren har for otte Dage siden modtaget seksten hundrede tusinde Livres til Garden, fem og halvfjerdsindstyve tusinde til Hospitalerne, fem og tyve tusinde til Svejtserne, hundrede og tredive tusinde til Proviant, tusinde til Vaaben, ti tusinde til Smaaudgifter; jeg tager altsaa ikke fejl, naar jeg gentager, at han har ni hundrede tusinde Livres tilbage.«

Derpaa vendte han sig om til Colbert og sagde med en Foresats Overlegenhed:

»Sørg for, min Herre, at disse ni hundrede tusinde Livres i Aften bliver afleveret til Hans Majestæt i Guld.«

Derpaa bukkede Overintendanten dybt for Kongen og fjernede sig baglænds uden at værdige Intendanten et eneste Blik.

Colbert sønderrev i Raseri sine flanderske Kniplinger og bed sine Læber til Blods.

Fouquet havde endnu ikke aabnet Døren, da Dørvogteren skred forbi ham og raabte:

»En Kurér fra Bretagne til Hans Majestæt.«

»Hr. d'Herblay havde Ret,« mumlede Fouquet séende paa sit Ur; en Time og fire og halvtredsindstyve Minutter, det var paa høje Tid!«

— — —

Læseren véd i Forvejen, hvem det var, Dørvogteren meldte. Denne Kurér var let at kende.

Det var d'Artagnan, tilstøvet fra øverst til nederst, med Haaret drivende af Sved og stive Ben; han løftede med Besvær Fødderne i Vejret for hvert Trin, paa hvilket hans blodige Sporer gav Genlyd.

I det Øjeblik, han overskred Dørtærskelen, fik han Øje paa Overintendanten.

Fouquet hilste smilende paa den, der en Time senere vilde have foraarsaget hans Undergang eller Død.

D'Artagnan indskrænkede sig til at hilse paa Hr. Fouquet uden at tale til ham og traadte ind.

I dette Øjeblik var Kongen delt mellem den Overraskelse, Fouquets sidste Ord havde sat ham i, og Glæden over d'Artagnans Tilbagekomst.

Ved sin Indtrædelse læste d'Artagnan i Col-

berts Ansigt den Ydmygelse, der var vederfaret ham.

Han hørte endogsaa Kongen sige:

»Ah! Hr. Colbert, saa De havde altsaa ni hundrede tusinde Livres af Overintendantens Penge?«

Colbert bukkede uden at svare.

Ludvig hilste først venligt paa sin Musketer.

Derpaa affærdigede han Colbert.

Den sidste forlod vaklende Kongens Kabinet, medens d'Artagnan snoede sin Knebelsbart.

»Det glæder mig at se en af mine Tjenere i en saadan Tilstand,« sagde Kongen.

»Jeg troede, at min Nærværelse i Louvre var saa paatrængende nødvendig, at jeg ikke har taget i Betænkning at fremstille mig saaledes for Dem, Sire.«

»De bringer mig altsaa vigtige Nyheder, min Herre?« spurgte Kongen smilende.

»Sire, Belle-Isle er befæstet, beundringsværdigt befæstet; Belle-Isle har en dobbelt Befæstning, et Citadel og to detacherede Forter; i dens Havn ligger tre Kapere og dens Kystbatterier venter kun paa Kanonerne.«

»Alt det véd jeg, min Herre,« svarede Kongen.

»Ah! Deres Majestæt véd alt det?« sagde Musketeren forbavset.

»Jeg har Planen over Belle-Isles Fæstningsværker,« sagde Kongen.

»Deres Majestæt har Planen . . .«

»Se her.«

»Ja, Sire, det er ganske rigtig,« sagde d'Artagnan, »jeg har sét Mage til den dernede.«

Og d'Artagnans Aasyn formørkedes.

»Ah!« vedblev han, »jeg forstaar det, Deres Majestæt har ikke stolet paa mig alene, men

sendt en anden. Men, Sire, naar man nærer Mistillid til Folk, eller naar man ikke ansér dem dygtige nok, bruger man dem ikke.«

Og d'Artagnan stampede med en aldeles militærisk Bevægelse i Gulvet.

Kongen saa' paa ham og nød indvendig sin første Triumf.

»Min Herre,« sagde han efter et Øjebliks Forløb, »jeg ikke alene kender Belle-Isle, men den tilhører mig endogsaa.«

»Det er godt, det er godt, Sire, jeg bryder mig ikke om at høre mere,« svarede d'Artagnan. »Min Afsked.«

»Hvad for noget? Deres Afsked?«

»Min Afsked, eller jeg tager den selv.«

»De bliver vred, min Herre?«

»For Pokker! jeg skulde mene, at jeg har Grund dertil! Jeg sidder to og tredive Timer i Sadlen, jeg rider Dag og Nat, gør Vidundere af Hurtighed, ankommer saa stiv som en hængt og saa er en anden kommet før mig! Naa, jeg er en Tosse, min Afsked, Sire!«

»Hr. d'Artagnan,« sagde Ludvig den Fjortende og lagde sin hvide Haand paa Musketerens støvede Arm, »hvad jeg nylig har fortalt Dem, vil ingen Indflydelse have paa mit Løfte til Dem. Et Ord er et Ord.«

Med disse Ord gik den unge Konge hen til sit Bord, aabnede en Skuffe og udtog et sammenlagt Papir.

»Her er Deres Bestalling som Kaptajn i Musketererne,« sagde han, »De har fortjent den, Hr. d'Artagnan.«

D'Artagnan aabnede ivrigt Papiret og stirrede i det. Han kunde ikke tro sine egne Øjne.

»Denne Bestalling,« vedblev Kongen, »gives

Dem ikke alene for Deres Rejse til Belle-Isle, men ogsaa for Deres kække Optræden paa Grèvepladsen. Dèr tjente De mig i Sandhed tappert.«

»Ah!« udbrød d'Artagnan, der trods sin Selvbeherskelse rødmede lige til det hvide i Øjnene, »saa det véd De, Sire? For Resten,« vedblev han, »fortryder jeg at have draget Sværdet for en saadan Sag; de stakkels Folk, der nu er døde, var hverken Deres eller mine Fjender, og de forsvarede sig ikke.«

Kongen tav i nogen Tid.

»Og Deres Kammerat, Hr. d'Artagnan, deler han Deres Fortrydelse?«

»Min Kammerat?«

»Ja, De var jo ikke alene, saa vidt jeg véd.«

»Nej, Sire, nej,« svarede d'Artagnan rødmende ved Tanken om, at Kongen kunde tro, at han, d'Artagnan, havde villet beholde for sig selv hele Æren, hvoraf en Del tilkom Raoul; »nej, for Pokker! jeg havde, som Deres Majestæt siger, en Kammerat, og det en god Kammerat.«

»Kender De hans Navn?«

»Det skulde jeg mene . . .«

»De kender ham altsaa?«

»Jeg har endogsaa kendt ham lige fra hans Fødsel.«

»Er det vist?«

»Sire,« svarede d'Artagnan, »Deres Majestæt udspørger mig med en Mistroiskhed, hvori jeg ikke genkender Dem. Vicomte de Bragelonnes Fader er Grev de la Fère, der saa kraftigt har bidraget til Kong Karl den Andens Restauration. O, Bragelonne hører til en tapper Race, Sire.«

»Han er altsaa en Søn af den Herre, der indfandt sig hos Hr. de Mazarin fra Kong Karl den Anden for at tilbyde hans Alliance?«

»Netop.«

»Og den Grev de la Fère er en brav, siger De?«

»Sire, det er en Mand, der har draget Sværdet for Deres kongelige Fader flere Gange, end der er Dage i Deres Majestæts Liv.«

Ludvig den Fjortende bed sig i Læberne.

»Godt, Hr. d'Artagnan, godt, og Hr. Grev de la Fère er Deres Ven?«

»Det har han været i fyrretyve Aar, Sire.«

»Kunde det more Dem at se den unge Mand, Hr. d'Artagnan?«

»Ja, Sire, det vilde glæde mig særdeles.«

Kongen ringede, en Dørvogter kom til Syne.

»Kald paa Hr. de Bragelonne,« sagde Kongen.

»Ah! er han her?« udbrød d'Artagnan.

»Han er paa Vagt i Dag i Louvre med Hr. Prinsens adelige Kompagni.«

Kongen havde endnu ikke talt ud, da Raoul traadte ind. Da han fik Øje paa d'Artagnan, fløj et Smil, som man kun sér det paa Ungdommens Læber, over hans Ansigt.

»Naa,« sagde d'Artagnan fortroligt til Raoul, »Kongen tillader Dig at omfavne mig; tak blot Hans Majestæt.«

Raoul bukkede med Anstand for Ludvig.

»Min Herre,« sagde Kongen, henvendende sig til Raoul, »jeg har bedt Hr. Prinsen om at afstaa Dem til mig, han har opfyldt min Bøn, og De tilhører altsaa mig fra i Dag af. Hr. Prinsen har været en god Herre, men jeg haaber, at De ikke skal tabe ved Byttet.«

»Javel, Raoul, vær Du kun rolig, Kongen er god,« sagde d'Artagnan.

»Sire,« sagde Bragelonne med sin blide Stemme og den naturlige Veltalenhed, som han havde arvet efter sin Fader, »jeg har tilhørt Deres Majestæt fra før end i Dag.«

»O, jeg véd det nok,« svarede Kongen, »De sigter til Deres Eventyr paa Grèvepladsen. I Sandhed, den Dag gjorde De mig en stor Tjeneste, min Herre.«

»Nej, jeg tænker ikke paa den Dag, det vilde ikke passe sig for mig i en Mand som Hr. d'Artagnans Nærværelse at minde om en saa ubetydelig Tjeneste; jeg tænkte paa en Begivenhed, der har gjort Epoke i mit Liv og som fra mit sekstende Aar har indviet mig til Deres Majestæts Tjeneste.«

»Ah!« udbrød Kongen, »hvad var det for en Begivenhed? Tal, min Herre.«

»Da jeg rejste bort til mit første Felttog, det vil sige for at støde til Hr. Prinsens Armé, førte min Fader, Hr. Grev de la Fère mig til Saint-Denis, hvor Kong Ludvig den Trettendes dødelige Levninger venter paa en Efterfølger, som jeg haaber, at Gud først om mange Aar vil sende ham. Ved vore Herrers Aske lod han mig sværge at tjene Kongedømmet, der repræsenteres af Dem, Sire, at tjene det i Tanke, Ord og Gerning.

Jeg svor. Gud og de Døde har hørt min Ed.

I ti Aar, Sire, har jeg ikke saa ofte, som jeg ønskede det, haft Lejlighed til at holde denne Ed: jeg er en af Deres Majestæts Soldater, ikke andet, og idet De kalder mig til Dem, skifter jeg ikke Herre, men blot Garnison.«

Raoul bukkede og tav.

Ludvig lyttede endnu, efter at han havde hørt op at tale.

»Gudsdød!« udbrød d'Artagnan, »det er godt sagt, ikke sandt, Deres Majestæt? En god Race, Sire, en stor Race!«

»Ja,« mumlede Kongen bevæget uden at vove at lade sig mærke med sin Bevægelse. »Ja, min Herre, De taler sandt, overalt, hvor De var, tilhørte De Kongen. Men tro De mig, ved at skifte Garnison vil De finde et Avancement, som De fortjener.«

Raoul saa', at Kongen ikke havde mere at sige ham og med den fuldendte Takt, der karakteriserede ham, bukkede han og gik.

»Har De mere at sige mig, min Herre?« spurgte Kongen, da han atter befandt sig alene med d'Artagnan.

»Ja, Sire, jeg har gemt en Nyhed til sidst, som er sørgelig og som vil bringe Sorg over Evropas Kongehuse.«

»Hvad siger De?«

»Sire, paa min Vej gennem Blois hørte jeg en sørgelig Efterretning.«

»De gør mig i Sandhed ganske bange, Hr. d'Artagnan.«

»Jeg hørte den af en Kurér, der bar Flor om Armen.«

»Maaske min Onkel, Gaston af Orleans?«

»Han har draget sit sidste Suk, Sire.«

»Og jeg har ikke faaet det at vide!« raabte Kongen, hvis kongelige Ømfindtlighed saa' en Fornærmelse heri.

»O, bliv ikke vred, Sire,« sagde d'Artagnan, »Parises Kurérer — hele Verdens Kurérer rider ikke som Deres Tjener; Kuréren fra Blois vil ikke være her før om to Timer, og dog ri-

der han skrapt, det svarer jeg Dem for, eftersom jeg først indhentede ham paa den anden Side af Orleans.«

»Min Onkel Gaston,« mumlede Ludvig, læggende Haanden paa sin Pande.

»Ja, Sire, saaledes er det,« sagde d'Artagnan filosofisk, »Tiden gaar.«

»Det er sandt, min Herre, det er sandt, men vi har Gud være lovet Fremtiden for os, og vi vil stræbe efter ikke at gøre den altfor mørk.« — —

Ende paa første Del.

Anden Del.

Første Kapitel

Hvori denne Histories sande Heltinde endelig igen viser sig.

Medens Vokskerterne brændte paa Slottet i Blois om Gaston af Orleans' livløse Legeme, denne Fortidens sidste Repræsentant, medens Byens Borgere lavede hans Gravskrift, der var langt fra at være nogen Lovtale, medens Enkehertuginden, glemmende, at hun i sine yngre Dage havde elsket dette Kadaver i den Grad, at hun for at følge ham var flygtet fra sit Fædrenehjem, tyve Skridt fra Salen, hvor Liget laa, gjorde sine Beregninger, bragte andre Interesser Liv i enhver Del af Slottet, hvor levende Væsener kunde trænge hen.

Hverken Ligklokkerne eller Sangen eller Skinnet af Kerterne eller Forberedelserne til Begravelsen formaaede at tiltrække sig to Personers Opmærksomhed, der sad ved et Vindue i den indre Gaard, hvilket Vindue vi alt kender.

En munter Solstraale, thi Solen syntes ikke at tage sig det Tab synderlig nær, som Frankrig nylig havde lidt, en Solstraale, siger vi, skinnede paa dem.

De to Personer, der var i en ivrig Samtale, ikke om Hertugens Død, men om Følgerne af denne, var en ung Pige og en ung Mand.

De to Personer syntes at have naaet Kulminationspunktet af en halvt spøgende, halvt alvorlig Samtale.

»Naa, Hr. Malicorne,« sagde den unge Pige, »vil De nu ikke snart tale fornuftigt?«

»De tror, at det er saa let, Frøken Aure,« svarede den unge Mand, »at gøre, hvad man vil, naar man ikke kan gøre, hvad man kan.«

»Godt! nu kommer han i Vildrede med sine Fraser.«

»Jeg?«

»Ja, De; men lad nu den Prokuratorsnak fare, min Kære.«

»Det er atter en Umulighed. Jeg er Skriver, Frøken de Montalais.«

»Og jeg er Frøken, Hr. Malicorne.«

»Det véd jeg desværre nok; De ydmyger mig ved den Afstand, der er imellem os, og derfor vil jeg heller ikke tale mere med Dem.«

»Nej, jeg ydmyger Dem ikke, sig, hvad De har at sige mig; tal, jeg befaler det.«

»Jeg er kommet for at fortælle Dem, at Madame Henriette af England kommer hertil for at ægte Hans Majestæts Broder.«

»I Sandhed, Malicorne, De er utaalelig med Deres Nyheder fra det forrige Aarhundrede; hør, hvis De bliver ved at gøre Nar ad mig, lader jeg Dem kaste udenfor.«

»O!«

»Ja, thi De ærgrer mig virkelig.«

»Taalmodighed, min Frøken.«

»De gør Dem kostbar, men jeg véd nok hvorfor.«

»Sig frem og jeg skal svare Ja, hvis Sagen er mulig.«

»De véd, at jeg har Lyst til denne Plads som Hofdame, som jeg har været taabelig nok til at anmode Dem om, men De sparer paa Deres Indflydelse.«

»Jeg?«

Malicorne slog Øjnene ned, foldede Hænderne og satte sit poliske Ansigt op.

»Jeg spørger Dem, hvilken Indflydelse skulde vel en stakkels Skriver hos en Prokurator have?«

»Faar jeg den eller faar jeg den ikke?«

»De faar den.«

»Men naar?«

»Naar De vil.«

»Hvor er den da?«

»I min Lomme.«

»Hvorledes, i Deres Lomme?«

»Ja.«

Og Hr. Malicorne trak virkelig op af Lommen et Brev, som Montalais ivrigt bemægtigede sig og graadigt slugte.

Alt som hun læste, opklaredes hendes Ansigt.

»Malicorne!« udbrød hun efter at have læst det, »De er i Sandhed en god Dreng.«

»Hvorfor det, Frøken?«

»Fordi De havde kunnet lade Dem denne Plads betale og dog ikke har gjort det.«

Og hun brast i Latter, idet hun troede at have bragt Skriveren ud af Fatning.

Malicorne drejede først ærbødigt Hatten mellem sine Fingre, men paa én Gang lod han den falde, greb den unge Pige om begge Skuldrene, trak hende tæt op til sig og trykkede et brændende Kys paa hendes Læber.

Aure vilde skrige, men hendes Skrig kvaltes af Kysset. Yderlig forbitret satte den unge Pige Malicorne op mod Væggen.

»Godt,« sagde Malicorne filosofisk, »jeg har nu faaet nok for seks Uger, Farvel, min Frøken, modtag min ærbødigste Kompliment.«

Med disse Ord traadte han et Par Skridt tilbage ligesom for at gaa.

»Nej, De gaar ikke!« raabte Montalais stampende med Foden i Gulvet, »bliv, jeg befaler det!«

»De befaler det?«

»Ja, er jeg ikke Herskerinde?«

»Over min Sjæl og min Aand, ganske vist.«

»Paa min Ære en skøn Ejendom! Sjælen er tosset og Aanden er tør.«

»Vogt Dem, Montalais, jeg kender Dem,« sagde Malicorne, »om lidt vil De atter elske Deres Tjener.«

»Nuvel, ja,« svarede hun og hængte sig ved hans Hals med en Blanding af barnlig Tryghed og vellystig Ømhed, »ja, jeg maa jo dog takke Dem.«

I det samme hørtes Skridt paa Trappen.

De unge Mennesker var saa nær ved hinanden, at man vilde have overrasket dem i hinandens Arme, hvis ikke Montalais havde stødt Malicorne saa voldsomt fra sig, at han tumlede med Ryggen mod Døren, der i det samme blev aabnet.

Øjeblikkelig hørtes høje Skrig, ledsagede af Skældsord.

Det var Fru de Saint-Rémy, der udstødte dette Skrig og kom med disse Skældsord; den ulykkelige Malicorne havde halvvejs knust hende mellem Væggen og den halvt aabnede Dør.

»Igen den Karl!« raabte den gamle Dame, »ham træffer man da altid her!«

»Ak, Frue,« svarede Malicorne ærbødigt, »det er otte lange Dage siden, at jeg var her sidst.«

Efter Fru de Saint-Rémy kom Frøken de la Vallière.

Hun hørte Udbrudet af den moderlige Vrede, og da hun anede Aarsagen dertil, traadte hun skælvende ind i Værelset og fik Øje paa den ulykkelige Malicorne, hvis fortvivlede Udseende maatte have rørt eller moret enhver, der med koldt Blod havde betragtet ham.

Han havde i en Fart forskanset sig bag en stor Stol, ligesom for at undgaa Fru de Saint-Rémys første Anfald; han havde intet Haab om at formilde hende med Ord, thi hun talte højere end han og uafbrudt, men han stolede paa Veltalenheden af sine Gestus.

Den gamle Dame hverken hørte eller saa' noget; Malicorne havde i lang Tid været hende modbydelig.

Men hendes Vrede var altfor stor til ikke ogsaa at gaa ud over Malicornes Medskyldige.

Turen kom ogsaa til Montalais.

»Og De, Frøken! tror De, at jeg ikke vil fortælle Madame, hvad der foregaar hos en af hendes Hofdamer?«

»O, Moder,« udbrød Frøken de la Valliére, »Naade, skaan hende . . .«

»Jeg er ikke længere Hofdame, min Frue,« sagde Montalais forbitret, »i det mindste ikke Madames.«

»De søger om Deres Afsked, Frøken? Meget vel, jeg kan ikke andet end bifalde en saadan Beslutning.«

»Jeg søger ikke min Afsked, Frue, jeg træder i Tjeneste hos en anden, det er det hele.«

»Hos Borgerfolk eller hos Embedsmænd?« spurgte Fru de Saint-Rémy foragtelig.

»Jeg er ikke den, der tjener enten Borgerkoner eller Embedsmænds Fruer,« svarede Montalais; »jeg ombytter det elendige Hof, hvor jeg vegeterer, med et næsten kongeligt Hof. Jeg skal herefter være Hofdame hos Madame Henriette af England, der skal være Hans kongelige Højhed Monsieurs Gemalinde.«

Hvis Lynilden var slaaet ned i Slottet i Blois, vilde den ikke have bedøvet Fru de Saint-Rémy i den Grad, som denne Montalais' sidste Bemærkning gjorde.

»Hvad taler De om Hendes kongelige Højhed Madame Henriette?« stammede den gamle Dame.

»Jeg siger, at jeg skal være Hofdame hos hende, det er det, jeg siger.«

»Hofdame!« udbrød paa én Gang Fru de Saint-Rémy fortvivlet og Frøken de la Valliére glad.

»Ja, Frue, Hofdame.«

Den gamle Dame bøjede Hovedet, som om Slaget havde været altfor stærkt.

Imidlertid rettede hun sig næsten øjeblikkelig for at affyre et sidste Projektil mod sin Modstander.

»O,« sagde hun, »man taler saa meget om saadanne Løfter, man smigrer sig med taabelige Forhaabninger og, naar det kommer til Stykket, naar det gælder om at holde disse Løfter, at realisere disse Forhaabninger, bliver man ganske forbavset over at se den Indflydelse, hvorpaa man stolede, opløse sig i Damp.«

»O, Frue, min Beskytters Indflydelse er uom-

tvistelig. »Det er Herren dèr,« sagde Montalais og pegede paa Malicorne, der under hele dette Optrin havde bevaret den mest uforstyrrelige Koldblodighed og den mest komiske Værdighed; »og her er Udnævnelsen.«

Nu var alt forbi. Saa snart den gode Dame havde gennemløbet Dokumentet, foldede hun sine Hænder, et ubeskriveligt Udtryk af Misundelse og Fortvivlelse fortrak hendes Ansigt, og hun maatte sætte sig for ikke at besvime.

Montalais var ikke ondskabsfuld nok til at glæde sig mere end passende over sin Sejr og overvælde den slagne Fjende, især naar denne Fjende var hendes Venindes Moder; hun misbrugte altsaa ikke sin Sejr.

Malicorne var ikke saa ædelmodig; han strakte sig paa sin Stol med en Ugenerthed, der to Timer tidligere vilde have paadraget ham Stokkeprygl.

»Hør, min Herre,« sagde Fru de Saint-Rémy pludselig, »hvorledes har De baaret Dem ad for at erholde denne Plads?«

»Jeg har bedet om den, min Frue.«

»Hvem?«

»En af mine Venner.«

»Og De har Venner, der staar sig saa godt med Hoffet, at de kan give Dem saadanne Beviser paa Indflydelse?«

»For Pokker! det lader til det.«

»Ah,« sagde Fru de Saint-Rémy til Montalais med et venligt Smil som en Kat, der vil til at krasse, »nu fatter jeg det, at jeg har truffet Herren hos Dem . . .«

»Nu?«

»Kommer af, at han har bragt Dem Deres Bestalling.«

»De har gættet fuldkommen rigtig, Frue.«

»Saa er der jo ikke det mindste umoralske deri.«

»Det tror jeg heller ikke, Frue.«

»Og som det lader til, har jeg haft Uret i at gøre Dem Bebrejdelser, Frøken.«

»Stor Uret, Frue, men jeg er saa vant til Deres Bebrejdelser, at jeg tilgiver Dem.«

»Saa lad os gaa, Louise, vi har ikke mere at gøre her. Naa.«

»Frue!« sagde la Valliére og fo'r sammen; »De sagde?«

»Du hører mig ikke, mit Barn, som det synes?«

»Nej, Frue, jeg tænkte.«

»Hvorpaa?«

»Paa tusinde Ting.«

»Du er da vel i det mindste ikke vred paa mig, Louise?« udbrød Montalais og trykkede hendes Haand.

»Hvorfor skulde jeg være vred paa Dig, min kære Aure?« svarede den unge Pige med sin blide, som Musik klingende Stemme.

»For Pokker!« sagde Fru de Saint-Rémy, »selv om hun var lidt vred paa Dem, det stakkels Barn, vilde hun ikke have aldeles Uret deri.«

»Gode Gud! hvorfor skulde hun være vred paa mig?«

»Tror De da, at det er morsomt for hende at begrave sig i Blois, naar De tager til Paris for at glimre dèr?«

»Jeg har jo ikke forbudt Louise at følge med mig til Paris, Frue; det skulde tværtimod glæde mig meget, om hun tog med dertil.«

»Det forekommer mig, at Hr. Malicorne, der er almægtig ved Hoffet . . .«

»O, Frue,« sagde Malicorne, »enhver sørger for sig selv i denne slemme Verden.«

»Malicorne!« raabte Montalais.

Derpaa tilføjede hun, bøjende sig over mod den unge Mand:

»Beskæftig Fru de Saint-Rémy enten ved at disputere med hende eller ved at forsone Dem med hende; jeg maa tale med Louise.«

Et sagte Haandtryk belønnede Malicornes forventede Lydighed.

Malicorne nærmede sig brummende Fru de Saint-Rémy, medens Montalais slog Armen om sin Venindes Hals og sagde:

»Kære Louise, jeg er din Veninde og vil gøre alt, hvad Du ønsker. Malicorne har mere Indflydelse, end man skulde tro. Har Du Lyst til at komme til Paris?«

»Ak!« sukkede Louise.

»Vil Du med til Paris?«

»At blive alene tilbage i dette gamle Slot, jeg, der har været vant til at høre dine Sange, trykke din Haand og strejfe om med Eder alle i Parken; o! hvor jeg vil kede mig! Det vil blive min Død!«

»Vil Du følge med til Paris og gensé en vis Kavalér, der i gamle Dage boede i Blois, men som nu bor i Paris?«

Louise sukkede.

»O, Du er meget lykkelig, Montalais!«

»Det vil sige, at Du gerne vilde være i mit Sted.«

Louise tav.

»Lille Stivnakke!« sagde Montalais; »har man nogen Sinde sét nogen have Hemmeligheder for

en Veninde? Tilstaa kun, at Du kunde have Lyst til at komme til Paris, tilstaa, at Du dør af Længsel efter at gense Raoul?«

»Det kan jeg ikke tilstaa.«

»Hør nu, jeg kunde mulig skaffe Dig en Bestalling.«

»Ved hvem?«

»Ved Malicorne.«

»Aure, siger Du sandt, skulde det være muligt?«

»For Pokker! Hvad Malicorne har gjort for mig, maa han ogsaa gøre for Dig.«

Malicorne havde hørt sit Navn nævne to Gange, han var henrykt over at faa en Lejlighed til at forlade Fru de Saint-Rémy og vendte sig om.

»Hvad er det, Frøken?«

»Kom herhen, Malicorne,« sagde Montalais med en bydende Gestus.

Malicorne adlød.

»En Bestalling til,« sagde Montalais.

»Hvorledes?«

»En Bestalling Mage til denne, det er da tydeligt nok.«

»Men . . .«

»Jeg maa have den inden otte Dage eller ogsaa . . .«

»Eller ogsaa?«

»Kan De tage Deres Bestalling tilbage, Hr. Malicorne; jeg vil ikke skilles fra min Veninde.«

»Kære Montalais!«

»Det er godt, behold kun Deres Bestalling, Frøken de la Valliére skal blive Hofdame.«

»O, Hr. Malicorne, hvor jeg vil være Dem taknemmelig!« udbrød Louise, foldende sine Hænder og hoppende af Glæde.

»Lille Hyklerske!« sagde Montalais, »prøv en anden Gang paa at bilde mig ind, at Du ikke er forelsket i Raoul.«

Louise rødmede som en Majmaaneds Rose, men i Stedet for at svare gik hun hen og omfavnede sine Moder. — —

Andet Kapitel.

Malicorne og Manicamp.

Indførelsen af disse to nye Personer i denne Historie fortjener nogen Opmærksomhed fra Historieskriverens og Læserens Side.

Vi vil derfor meddele nogle Details om Hr. Malicorne og Hr. de Manicamp.

Malicorne havde gjort Rejsen fra Orleans for at hente den til Frøken de Montalais bestemte Bestalling, hvis Ankomst havde frembragt en saa levende Sensation i Slottet i Blois.

I Orleans befandt Hr. de Manicamp sig for Øjeblikket. Det var en underlig Person denne Hr. de Manicamp: en Knøs med megen Forstand, men altid blottet for Penge, skønt han efter Behag øste af Hr. Grev de Guiches Pung, en af Datidens bedst forsynede Punge.

Grunden hertil var, at Grev de Guiche havde været en Barndoms Legekammerat af Manicamp, en fattig Adelsmand, der stod i Vasalforhold til Grammont'erne, og at Hr. de Manicamp trods sit gode Hoved foretrak at leve paa den rige Marechals Bekostning.

Lige fra sin Barndom af havde han med en for hans Alder ualmindelig Klogskab laant sit Navn til Grev de Guiches gale Streger.

Men denne Selvfornægtelse blev ogsaa beløn-

net. I Stedet for at gaa simpelt klædt overensstemmende med sin Faders Evne kunde han vise sig straalende og glimrende som en ung fornem Herre med halvtredsindstyve tusinde Livres om Aaret.

Tre eller fire Gange om Aaret udplyndrede han regelmæssig Grev de Guiche, og naar Greven var aldeles udplyndret, naar han havde vendt sine Lommer og sin Pung for ham og erklæret, at der i det mindste vilde gaa fjorten Dage, inden hans Pung og Lommer atter kunde blive fyldte, mistede Manicamp hele sin Energi; han gik da til Sengs, blev liggende i den, nød intet og solgte sine smukke Klæder under det Paaskud, at han ikke behøvede dem, saa længe han blev i Sengen.

Blandt hans Beundrere glimrede vor Ven Malicorne, Søn af Byens Syndikus, af hvem Hr. Prinsen af Condé, der altid var i Forlegenhed som en Condé, ofte laante Penge til høje Renter.

Hr. Malicorne junior fulgte sin Faders Eksempel og skaffede sig ved at laane ud paa kort Tid en aarlig Indtægt af atten hundrede Livres, uden at regne de seks hundrede Livres, hvormed Syndikus'ens Gavmildhed forsynede ham, saa at Malicorne var Kongen for Orleans' Udhalere, da han havde to tusinde og fire hundrede Livres at kaste bort til alle Slags Daarskaber.

I Modsætning til Manicamp var Malicorne frygtelig ærgerrig.

Malicorne havde besluttet, det koste hvad det vilde, at drive det til noget stort, og til den Ende havde han for enhver Pris skaffet sig en Elskerinde og en Ven.

Elskerinden, Frøken de Montalais, var grusom mod ham, men hun var adelig og det var nok for Malicorne.

Vennen følte intet Venskab, men han var Grev de Guiches Yndling, der selv var en Ven af Monsieur, Kongens Broder, og det var tilstrækkeligt for Malicorne.

Frøken de Montalais skulde være Hofdame hos Madame, Malicorne Officer hos Monsieur.

Som man sér, var det en godt lagt Plan, der ogsaa var bleven fortræffelig udført.

Malicorne havde bedt Manicamp at bede Grev de Guiche om en Bestalling som Hofdame.

Og Grev de Guiche havde forlangt denne Bestalling af Monsieur, som uden Betænkning havde underskrevet den.

Malicornes Plan, thi man indsér nok, at en saa virksom Aands Kombinationer ikke indskrænkede sig til Nutiden, men udstrakte sig ogsaa til Fremtiden, Malicornes Plan, siger vi, var følgende:

At faa en ham hengiven, aandrig, ung, smuk og intrigant Kvinde anbragt hos Madame Henriette og gennem hende kende alle den unge Menages kvindelige Hemmeligheder, medens han, Malicorne, og hans Ven Manicamp kendte alle det unge Pars mandlige Mysterier.

Herved vilde man opnaa en paa én Gang hurtig og glimrende Lykke. — — —

Malicorne rejste altsaa for at opsøge sin Ven Manicamp, der for Øjeblikket havde trukket sig tilbage til Orleans.

Den unge Herre tænkte netop paa at sælge sin sidste nogenlunde ordentlige Klædning.

Fjorten Dage i Forvejen havde han af Grev de Guiche faaet hundrede Pistoler for at blive

i Stand til at tage Madame i Møde, som ventedes til Havre.

Af Malicorne havde han tre Dage i Forvejen faaet halvtredsindstyve Pistoler, Prisen paa Montalais' Bestalling.

Da han havde udtømt alle sine Hjælpekilder, stod der ham altsaa ikke andet tilbage end at sælge en smuk Klædning af Klæde og Fløjl, der var broderet med Guld og som havde vakt hele Hoffets Beundring.

Men for at kunne sælge denne Klædning, den sidste, han havde tilbage, blev Manicamp nødt til at holde Sengen.

Manicamp, der i otte Dage havde maattet undvære Spil og Dans, var derfor meget nedslaaet. Han ventede en Aagerkarl og saa' i Stedet for Malicorne træde ind.

Et frygteligt Skrig undslap ham.

»Hvorledes!« udbrød han med en Stemme, som intet vilde kunne gengive, »er De der igen, min Ven?«

»Naa, De er meget høflig!« sagde Malicorne.

»Ja, sér De, jeg ventede Penge og saa kommer De i Stedet for.«

»Hvad om jeg nu bragte Dem Penge?«

»O, ja saa er det en anden Sag. Velkommen, kære Ven!«

Og han rakte Haanden ud, ikke efter Malicornes Haand, men efter hans Pung.

Malicorne lod, som om han tog fejl, og gav ham Haanden.

»Og Pengene?« spurgte Manicamp.

»Min kære Ven, hvis De vil have Penge, maa De fortjene dem.«

»Hvad skal jeg da gøre?«

»Jeg maa have nok en Hofdamebestalling.«

»Min Ven, der vil kun blive ansat tolv Hofdamer hos Madame; jeg har allerede erholdt til Dem det, som tolv hundrede Fruentimmer skændes om, og for at opnaa det har jeg maattet udvikle et Diplomati —«

»Ja, jeg véd, at De har været meget heroisk.«

»Men, min Ven, selv om De vilde love mig Himlen, vilde jeg i dette Øjeblik ikke gøre et Skridt.«

Malicorne lod Pengene klinge i sin Lomme.

»Der er tyve Pistoler,« sagde han.

»Min Gud, hvad vil De stille op med tyve Pistoler?«

»Ih,« sagde Malicorne noget ærgerligt, »om ikke andet, saa lægge dem til de fem hundrede, som De allerede skylder mig.«

»De har Ret,« sagde Manicamp og rakte Haanden ud. »Fra dette Synspunkt betragtet kan jeg modtage dem. Giv mig dem.«

»Et Øjeblik, for Fanden! Det er ikke gjort med at række Haanden ud; faar jeg min Bestalling, naar jeg giver Dem de tyve Pistoler?«

»Ganske vist.«

»Snart?«

»I Dag.«

»Tag Dem i Agt, Hr. de Manicamp, De lover meget. Tredive Mil paa én Dag, det er altfor langt. De vil sætte Livet til.«

»Hør, kære Malicorne, der falder mig noget ind, rejs selv til Etampes, hvor Grev de Guiche opholder sig for Øjeblikket. Jeg skal give Dem en Anvisning til Greven, han vil saa give Dem en lignende til Monsieur. Derved sparer De mig for den lange Rejse og faar hurtigere Svar paa Deres Anmodning. Er det en Aftale?«

»Ja.«

»Saa giv mig Pen, Blæk og Papir.«

Malicorne bragte det forlangte.

Manicamp rejste sig sukkende og skrev følgende Linier:

»Anvisning paa en Hofdameplads hos Madame, som Hr. Grev de Guiche paatager sig at skaffe ved første Lejlighed.

De Manicamp.«

»De kan altsaa gøre med Grev de Guiche, hvad De vil, min kære Manicamp.?« spurgte Malicorne.

»Jeg kan faa alt af ham undtagen Penge.«

»For Fanden! det er en ubehagelig Undtagelse, men hør, hvis De i Stedet for at bede ham om Penge, bad ham om —«

»Om hvilket?«

»Om noget af Betydenhed.«

»Hvad kalder De af Betydenhed?«

»Naar for Eksempel en af Deres Venner bad Dem om en Tjeneste.«

»Saa vilde jeg spørge ham om, hvilken Tjeneste han til Gengæld vilde vise mig.«

»Nuvel, denne Ven taler med Dem.«

»Er det Dem, Malicorne?«

»Mig selv.«

»Ah, De er altsaa meget rig?«

»Jeg har et halvt hundrede Pistoler endnu.«

»Netop den Sum, som jeg behøver. Hvor er de halvtredsindstyve Pistoler?«

»Her, sagde Malicorne og slog paa sin Lomme.

»Tal, min Ven, hvad ønsker De?«

Malicorne tog atter Pen, Blæk og Papir og præsenterede det for Manicamp.

»Skriv,« sagde han.

»Diktér mig.«

»Anvisning paa en Post ved Monsieurs Hof.«

»O,« udbrød Manicamp, holdende Pennen i Vejret, en Ansættelse ved Monsieurs Hof for halvtredsindstyve Pistoler.«

»De har ikke forstaaet mig rigtig, min Kære.«

»Hvad sagde De da?«

»Jeg sagde fem hundrede.«

»Og disse fem hundrede?«

Malicorne trak en Rulle Guld op af Lommen, som han aabnede i den ene Ende.

»Her er de.«

Manicamp slugte Guldet med Øjnene, men denne Gang holdt Malicorne det i passende Afstand.

»Ah! hvad siger De dertil? Fem hundrede Pistoler.«

»Jeg siger, det er saa godt som ingen Ting, min Kære,« svarede Manicamp og tog atter Pennen, »og at De misbruger min Indflydelse; diktér!«

Malicorne vedblev:

»Som min Ven, Grev de Guiche vil udvirke hos Monsieur for min Ven Malicorne.«

»Det er nok en Ansættelse,« mumlede Malicorne, medens han holt Papiret i Vejret for at lade Skriften tørres, »der ved første Øjekast synes at koste mig mere end den første, men —«

Han tav, tog Pennen og skrev til Montalais.

»Frøken, fortæl Deres Veninde, at hendes Udnævnelse vil indtræffe om kort Tid; jeg tager af Sted for at faa den underskrevet; det er seks og firsindstyve Mil, som jeg kommer til at rejse for Deres Skyld. —«

Derpaa fortsatte han med sit dæmoniske Smil sin afbrudte Monolog:

»Det er en Ansættelse, der ved første Øje-

kast synes at koste mig mere end den første, men — jeg haaber, at Indtægterne vil blive i Forhold til Udgifterne; Frøken de la Valliére vil indbringe mig mere end Frøken de Montalais, eller ogsaa, eller ogsaa vil jeg ikke hedde Malicorne. Farvel, Manicamp.«

Og dermed gik han.

Tredie Kapitel.

Hotel Grammonts Gaard.

Da Malicorne ankom til Etampes, hørte han, at Grev de Guiche nylig var afrejst til Paris.

Malicorne udhvilede sig et Par Timer og lavede sig derpaa til at fortsætte Rejsen.

Han ankom om Natten til Paris, steg af i et lille Hotel, hvor han plejede at tage ind paa sine Rejser til Hovedstaden, og den næste Morgen Klokken otte fremstillede han sig i Hotel Grammont.

Det var paa høje Tid, da Malicorne kom.

Grev de Guiche var i Begreb med at tage Afsked med Monsieur før Afrejsen til Havre, hvor Eliten af den franske Adel skulde tage imod Madame ved hendes Ankomst fra England.

Malicorne nævnte Manicamps Navn og blev øjeblikkelig indladt.

Grev de Guiche befandt sig i Hotel Grammonts Gaard og eftersaa sine Heste og Vogne, som Staldkarlene og Rideknægtene lod passere Revy for ham.

Malicorne skubbede sig ind gennem den halvtaabne Port og bemærkede Grev de Guiches Forundring over at sé et ubekendt Ansigt i Ste-

det for det, han havde ventet af faa Øje paa, sagde han:

»Om Forladelse, Hr. Greve, men jeg tror, at man har begaaet en Fejltagelse; man har meldt Dem Hr. Manicamp selv, men det er kun hans Sendebud.«

»Ah!« sagde de Guiche noget koldt, »De bringer mig?«

»Et Brev, Hr. Greve.«

Malicorne rakte ham den første Anvisning og iagttog Grevens Ansigt.

Denne læste den og gav sig til at le.

»Igen!« sagde han. »Igen en Hofdame. Men den Skælm Manicamp protegerer da alle Frankrigs Hofdamer.«

Malicorne bukkede.

»Hvorfor kommer han ikke selv?« spurgte Greven.

»Han ligger til Sengs.«

»Ah, for Fanden, han har altsaa ingen Penge?«

Malicorne trak paa Skuldrene.

»Han vil altsaa ikke indfinde sig i Havre?«

Malicorne trak atter paa Skuldrene.

»Det er umuligt, alle Mennesker vil møde der.«

»Jeg haaber, Hr. Greve, at han ikke vil forsømme en saa ypperlig Lejlighed.«

»Han burde allerede være i Paris.«

»Han vil skyde Genvej for at indhente det forsømte.«

»Hvor er han for Øjeblikket?«

»I Orleans.«

»Min Herre,« sagde de Guiche bukkende, »De forekommer mig at være en Mand med god Smag.«

Malicorne var ifort Manicamps Klæder.

Han bukkede.

»De beviser mig en stor Ære, min Herre,« sagde han.

»Med hvem har jeg den Fornøjelse at tale?«

»Mit Navn er Malicorne, min Herre.«

»Men lad os komme tilbage til vore Forretninger — Manicamp vil altsaa gøre nok en Hofdame?«

»De sér, hvad han skrriver til Dem, Hr. Greve.«

»Hvem var den første?«

Malicorne mærkede, at han blev rød i Hovedet.

»En fortryllende Hofdame,« skyndte han sig at svare, »Frøken de Montalais.«

»Ah, De kender hende, min Herre?«

»Ja, hun er min Forlovede eller saa omtrent.«

»Det er en anden Sag — Jeg gør Dem min Kompliment,« sagde de Guiche, der allerede havde en Spøg paa Læberne, som han imidlertid tilbageholdt, da Malicorne kaldte Frøken de Montalais sin Forlovede.

»Og den anden Bestalling, til hvem er den?« spurgte de Guiche. »Er den til Manicamps Forlovede? — I saa Fald beklager jeg hende. Stakkels Pige! hun vil faa et daarligt Subjekt til Mand.«

»Nej, Hr. Greve — den anden Bestalling er til Frøken La Baume Le Blanc de La Valliére.«

»Ubekendt!« bemærkede de Guiche.

»Ubekendt? Ja, min Herre,« sagde Malicorne smilende.

»Godt! jeg skal tale med Monsieur derom. Apropos, er hun adelig?«

»Af meget god Familie, Hofdame hos Enkehertuginden.«

»Meget vel, vil De ledsage mig til Monsieur.«

Med disse Ord stak han Manicamps Brev i Lommen.

»Min Herre,« sagde Malicorne frygtsomt, »jeg tror ikke, De har læst alt.«

»Hvorledes, har jeg ikke læst alt?«

»Nej, der var to Billetter i Konvolutten.«

»Lad os da sé.«

Og Greven aabnede atter Kuverten.

»De har paa min Ære Ret,« sagde han.

Og han aabnede det Brev, som han endnu ikke havde læst.

»Jeg tænkte det nok,« sagde han, »det er nok en Begæring om en Ansættelse hos Monsieur; men den Manicamp er da et bundløst Svælg. O, den Gavstrik, han driver altsaa Handel dermed.«

»Nej, Hr. Greve, han agter at gøre en Foræring dermed.«

»Til hvem?«

»Til mig, min Herre.«

»Men hvorfor sagde De ikke det straks, min kære Hr. de Mauvaisecorne.«

»Malicorne!«

»Ah! om Forladelse, det er Latinen, der løber sur for mig. Hvorfor lader man ogsaa unge Mennesker af god Familie lære Latin? Men De tilgiver mig jo, ikke sandt, Hr. de Malicorne?«

»Deres Godhed rører mig, min Herre, men det er en Grund mere for mig til straks at sige Dem noget.«

»Og det er, min Herre?«

»At jeg ikke er Adelsmand; jeg har Hjertet

paa det rette Sted, men hedder slet og ret Malicorne.«

»Nuvel,« svarede de Guiche, betragtende hans ondskabsfulde Ansigt, »De sér mig ud til at være en elskværdig Mand, min Herre. Jeg holder af Deres Ansigt, Hr. Malicorne. De maa have forskrækkelig gode Egenskaber, siden De har fundet Naade hos den egoistiske Manicamp. Men lad os nu gaa til Prinsen.«

Og de Guiche gik henimod Porten, givende Malicorne et Tegn til at følge med.

Men idet de vilde gaa ud af Porten, kom en ung Mand fra den anden Side.

Det var en Kavalér paa fire, fem og tyve Aar med et blegt Ansigt, tynde Læber, funklende Øjne, brunt Haar og Øjenbryn af samme Farve.

»God Dag,« sagde han, idet han saa at sige stødte de Guiche tilbage i Gaarden.

»Ah, De her, de Wardes, bestøvlet, besporet og med Ridepisk i Haanden.«

»Ja, jeg rejser jo til Havre. Imorgen vil der ikke være et Menneske mere i Paris.«

Og han hilste ceremonielt paa Malicorne, der i sin smukke Dragt tog sig ud som en Prins.

»Hr. Malicorne,« sagde de Guiche til sin Ven.

De Wardes bukkede.

»Hr. de Wardes,« sagde Guiche til Malicorne.

Malicorne bukkede ligeledes.

»Hør nu en Gang, de Wardes,« vedblev de Guiche, »De, som er inde i alle disse Ting, maa vide, hvilke Poster, der endnu er ubesatte ved Hoffet eller rettere sagt i Monsieurs Hus.«

»I Monsieurs Hus,« sagde de Wardes og saa' i Vejret ligesom for at tænke sig om, »vent lidt, der er Overstaldmesterens, tror jeg.«

»O,« udbrød Malicorne, »lad os ikke tale om

saadanne Poster, min Ærgerrighed gaar ikke en Fjerdedel saa højt.«

Wardes, der var mere mistroisk end Guiche, gennemskuede straks Malicorne.

»Rigtignok,« sagde han maalende denne fra øverst til nederst, »maa man for at faa den være Hertug og Pair.«

»Alt, hvad jeg forlanger,« sagde Malicorne, »er en beskeden Post; jeg er en ubetydelig Person og vurderer mig ikke højere end jeg fortjener.«

»Hr. Malicorne,« sagde de Guiche til de Wardes, »er en fortræffelig Fyr, der kun har den Ulykke ikke at være Adelsmand.«

»Ih, det er jo en meget let Sag,« sagde de Wardes, »man gør Dem til Adelsmand, min kære Herre; Hans Eminence Kardinal Mazarin bestilte ikke andet fra Morgen til Aften.«

»Stille, stille, de Wardes!« sagde Greven; »tal ikke saaledes; det sømmer sig ikke for os at spøge saaledes; Adel kan købes, det er sandt, men det er saa stor en Ulykke, at de Adelige ikke skulde spotte derover.«

»Du er paa Ære meget puritansk, som Englænderne siger.«

»Hr. Vicomte de Bragelonne,« meldte en Tjener ind i Gaarden, ligesom han kunde have gjort i en Salon.

»Ah, min kære Raoul, kom, kom dog! Ogsaa med Støvler og Sporer paa? Du rejser altsaa?«

»Min Ven,« sagde han til Guiche, »jeg er kommet for at spørge Dig, om vi skulle følges ad. Vi rejser jo begge til Havre, tænker jeg.«

»Ah! det er fortræffeligt. Det vil blive en herlig Tur! Hr. Malicorne, Hr. Bragelonne. Ah!

jeg havde nær glemt at præsentere Hr. de Wardes for Dig.«

De unge Mennesker hilste meget koldt paa hinanden; de syntes lige fra Begyndelsen af at nære Mistro til hinanden. De Wardes var smidig, fin og hyklerisk; Raoul alvorlig, ædel og retskaffen.

»Døm mellem Wardes og mig, Raoul.«

»Hvorom?«

»Om Adelskab.«

»Saa maa jeg først kende Genstanden for Striden.«

»De Wardes paastaar, at man misbruger Titler, og at man gør alt muligt i Frankrig for at ydmyge Adelen.«

»Hvem gør det?« spurgte Raoul.

»Kongen selv; han omgiver sig med Folk, der ikke kunne opvise fire Aner,« svarede de Wardes.

»Passiar!« sagde de Guiche, »jeg begriber ikke, hvor Fanden Du har set det, de Wardes.«

»Jeg vil blot nævne et eneste Eksempel.«

Og de Wardes maalte Bragelonne med Øjnene.

»Tal.«

»Véd Du, hvem der for nylig er bleven udnævnt til Generalkaptajn over Musketererne, en Post, der rangerer over Pairiet og Marechalværdigheden?«

Raoul rødmede, thi han mærkede, hvor de Wardes vilde hen.

»Nej, hvem er bleven udnævnt dertil? Det er i alt Fald ikke længe siden, thi for otte Dage siden var Posten endnu vakant; Kongen gav Monsieur, som bad derom til en af sine Protegér, Afslag.«

»Nuvel, min Kære, Kongen har nægtet Monsieurs Protegé den for at give den til Hr. Chevalier d'Artagnan, en yngre Søn fra Gascogne, der i tredive Aar har færdedes i Forgemakkerne.«

»Om Forladelse, min Herre, at jeg afbryder Dem,« sagde Raoul og laante de Wardes et strengt Blik, »men det forekommer mig, at De ikke kender den Mand, om hvem De taler.«

»Jeg kender ikke Hr. D'Artagnan! Min Gud! hvem skulde da kende ham?«

»De, der kender ham, min Herre,« svarede Raoul med mere Rolighed og Kulde, »maa indrømme, at om han end ikke er lige saa god en Adelsmand som Kongen, hvilket ikke er hans Skyld, saa er han alle Jordens Kongers Ligemand i Mod og Loyalitet. Det er min Mening, min Herre, og jeg har Gud ske Lov kendt Hr. d'Artagnan lige fra min Fødsel.«

De Wardes vilde svare ham, men de Guiche afbrød ham.

De Guiche havde godt mærket, at Samtalen vilde tage en ubehagelig Vending.

Uden at gøre sig Rede for de forskellige Følelser, der besjælede hans to Venner, tænkte de Guiche blot paa at afparere Slaget.

»Mine Herrer,« sagde han, »vi maa skilles, thi jeg maa til Monsieur. Følg Du med mig til Louvre, de Wardes, og bliv Du her, Raoul, og kast et sidste Blik paa mine Foranstaltninger til Rejsen.«

Raoul, der hverken søgte eller frygtede en Strid, nikkede samtykkende og tog Plads paa en Bænk i Solen.

Imidlertid begav de tre unge Mennesker sig

til Palais-Royal, der belejredes af en Skare Nysgerrige.

Monsieurs Hof ventede paa hans Befaling for at stige til Hest og ledsage de Gesandter, der skulde afhente den unge Prinsesse.

Den Luksus i Heste, Vaaben og Klæder, som den Gang lagdes for Dagen, takket være Folkets gode Villie og dets traditionelle Ærbødighed for sine Konger, slugte umaadelige Summer, der bragtes til Veje ved Skattepaalæg.

Mazarin havde sagt:

»Lad dem blot synge, naar de blot betaler.«

Ludvig den Fjortende sagde:

»Lad dem kun sé.«

Synet havde afløst Stemmen; man turde endnu sé, men man kunde ikke længere synge.

Hr. de Guiche lod de Wardes og Malicorne blive tilbage ved Foden af Trappen, medens han selv, der delte Monsieurs Gunst med Chevalier de Lorraine, som var Venligheden selv mod ham, men ikke kunde udstaa ham, begav sig lige til Monsieur.

Han traf den unge Prins i Færd med at sminke sig foran et Spejl.

I et Hjørne af Kabinettet laa Hr. Chevalier de Lorraine saa lang som han var, paa en Sofa og legede ligesom en Kvinde med sine nys friserede, lange, blonde Lokker.

Prinsen vendte sig om, da han hørte Døren gaa, og sagde, idet han fik Øje paa Greven:

»Ah! er det Dig, Guiche, kom her hen og sig mig Sandheden.«

»Deres Højhed véd, at det er min Fejl.«

»Tænk Dig blot, Guiche, den ondskabsfulde Chevalier ærgrer mig, han paastaar, at Madame

Henriette er smukkere som Fruentimmer, end jeg er som Mand.«

»Vogt Dem, Deres Højhed,« svarede de Guiche, rynkende Panden, »De har forlangt at høre Sandheden af mig.«

»Ja,« sagde Monsieur næsten skælvende.

»Nuvel, jeg vil sige Dem den.«

»Forhast Dig ikke, Guiche,« udbrød Prinsen, »Du har Tiden for Dig; sé rigtig paa mig og tilbagekald Madame i Din Erindring; forresten har Du her hendes Portræt.«

Med disse Ord rakte han ham et Miniaturportræt af det fineste Arbejde.

De Guiche tog Portrættet og betragtede det længe.

»Det er paa min Ære et tilbedelsesværdigt Ansigt, Deres Højhed,« sagde han.

»Men betragt nu ogsaa mig, sé dog paa mig,« raabte Prinsen og søgte at tiltrække sig den i Beskuelsen af Portrættet aldeles hensunkne Greves Opmærksomhed.

»Deres Højhed er meget lykkelig ved at have en saa fortryllende Brud.«

»Godt, det er Din Mening om hende, men om mig?«

»Min Mening, Deres Højhed, er, at De er altfor smuk for en Mand.«

Chevalier de Lorraine gav sig til at skoggerlé.

Monsieur fattede meget vel de Guiches sande Mening om ham.

Han rynkede Panden.

»Saa meget er i alt Fald afgjort,« tilføjede de Guiche, »at jeg hellere vilde betragte Deres Højhed ti Gange end Madame én Gang.«

Monsieur vedblev at sminke sig; da han var færdig dermed, betragtede han endnu en

Gang Portrættet, saa' sig derpaa i Spejlet og smilte.

Formodentlig var han tilfreds med Sammenligningen.

»Forresten er det meget smukt af Dig, at Du er kommet,« sagde han til Guiche; »jeg var bange for, at Du skulde tage bort uden at sige Farvel til mig. Har Du ikke noget at bede mig om, førend Du forlader Paris.«

»Jo, Deres Højhed har gættet rigtigt, jeg har virkelig en Bøn til Dem.«

»Godt, tal!«

Chevalier de Lorraine blev nu lutter Øje og Øre, thi det forekom ham, at enhver Gunst, der tilstodes en anden, var et Tyveri mod ham.

»Det drejer sig om en Hofdamebestalling, Deres Højhed.«

»Gudsdød, Guiche, hvilken Beskytter, Du er!« sagde Prinsen, »hvad hedder Damen?«

»Frøken de La Baume de La Valliére; hun er allerede ansat som Hofdame hos Madame Enkehertuginden.«

»Fy! en Halt,« sagde Chevalier de Lorraine, strækkende sig paa sin Sofa.

»Hr. Chevalier,« sagde de Guiche, »De bærer Dem ikke ædelmodig ad; jeg anmoder om noget, og De skader mig.«

»O, om Forladelse, Hr. Greve,« sagde Chevalieren, »det var ikke min Hensigt, og jeg tror virkelig, at jeg forveksler denne Dame med en anden.«

»Ganske sikkert, jeg forsikrer, at De tager fejl.«

»Hør, Guiche, sætter Du megen Pris paa at faa Din Bøn opfyldt?« spurgte Prinsen.

»Megen, Deres Højhed.«

»Saa tag en Bestalling i Skuffen dér og giv mig den.«

Guiche tog med den ene Haand Papiret og rakte med den anden Monsieur en dyppet Pen.

Prinsen skrev sit Navn under.

»Vær saa god,« sagde han, rækkende ham Bestallingen, »men det er paa én Betingelse.«

»Og den er?«

»At Du slutter Fred med Chevalieren.«

»Med Fornøjelse,« svarede de Guiche.

Og han gav Chevalieren Haanden med en Ligegyldighed, der grænsede til Foragt.

Derpaa bukkede han for Monsieur og gik.

Da han kom ned i Vestibulen, holdt han det underskrevne Papir i Vejret.

Malicorne sprang til og modtog det, skælvende af Glæde.

Men efter at han havde faaet det, saa de Guiche, at han ventede noget endnu.

»Taalmodighed, min Herre, Taalmodighed;« sagde han til sin Klient; »Hr. Chevalieren var til Stede, og jeg var bange for at komme tilkort, hvis jeg forlangte formeget paa en Gang, — vent til jeg kommer tilbage. Farvel.«

»Farvel, Hr. Greve, og tusinde Tak,« sagde Malicorne.

»Send mig Manicamp. Apropos, er det sandt, min Herre, at Frøken de la Vallière halter?«

Ligesom han sagde dette, standsede en Hest bag ved ham.

Han vendte sig om og saa' Bragelonne, der i det Samme var redet ind i Gaarden, blegne.

Den stakkels Elsker havde hørt, hvad han sagde.

»Hvorfor tales her om Louise?« spurgte Raoul sig selv; »o, lad denne de Wardes, der

smiler derhenne, ikke sige noget om hende i min Nærværelse.«

»Naa, mine Herrer,« raabte Grev de Guiche, »af Sted.«

I det samme kom Prinsen, hvis Toilet var færdigt, til Syne i Vinduet.

Hele Følget hilste ham med høje Raab, og ti Minutter efter var det forsvundet.

Fjerde Kapitel.

I Havre.

Hele dette glimrende, muntre, af forskellige Følelser bevægede Hof ankom til Havre fire Dage efter Afrejsen fra Paris. Klokken var henved fem om Eftermiddagen, man havde endnu ikke hørt noget til Madame.

Man søgte Kvarterer, og i den Anledning opstod der stor Forvirring blandt Herrerne og højrøstet Trætte hos Tjenerne. Midt under al denne Tummel troede Grev de Guiche at genkende Manicamp.

Det var virkelig ham, der var kommet.

De Guiche genkendte ham baade paa hans Ansigt og hans Dragt; han havde ofte sét Manicamp med denne violette Klædning, der var hans sidste Ressource.

Manicamp viste sig for Greven i den af Fakler oplyste Port, gennem hvilken man kom ind i Havre og som laa i Nærheden af Frants den Førstes Taarn.

Da Greven saa' Manicamps ynkelige Ansigt, kunde han ikke lade være at lé.

»Ih! min stakkels Manicamp,« sagde han, »hvor Du er violet; har Du Sorg?«

»Ja, jeg har Sorg.«

»For hvem eller for hvad?«

»For min blaa, guldbroderede Klædning, der er forsvunden og i hvis Sted jeg har maattet ladet mig nøje med denne her; og desuden maatte jeg økonomisere forskrækkeligt for at kunne købe den tilbage.«

»Virkelig?«

»For Pokker, undrer det Dig? Du giver mig jo ingen Penge.«

»Nu er Du jo her, og det er Hovedsagen. Hvor bor Du?«

»Bo'r?«

»Ja.«

»Men jeg bor slet ikke.«

De Guiche gav sig til at lé.

»Hvor vil Du da bo?«

»Hvor Du skal bo.«

»Det véd jeg ikke endnu, hvor det bliver.«

»Hvorledes, Du véd det ikke?«

»Nej, hvorledes skulde jeg vide, hvor jeg skal bo.«

»Du har altsaa ikke lagt Beslag paa et Hotel?«

»Det har ingen af os tænkt paa. Havre er stor, og naar der blot findes en Stald til tolv Heste og et renligt Hus i et godt Kvarter —«

»O, der er meget renlige Huse, — men ikke for os.«

»Hvad for noget, ikke for os? For hvem da?«

»For Englænderne, for Pokker.«

»For Englænderne?«

»Ja, de er alle lejede bort.«

»Af hvem?«

»Af Hr. de Buckingham.«

»Hvad behager?« sagde de Guiche, der ved dette Navn spidsede Øren.

»Ih ja, min Kære, af Hr. de Buckingham. Hans Herlighed har sendt en Kurér i Forvejen, der ankom hertil for tre Dage siden og bestilte alle de Huse, der omgiver det, hvor Hendes Majestæt Enkedronningen af England og hendes Datter Prinsessen vil stige af.«

»Ah, har man hørt Mage? det er noget besynderligt,« bemærkede de Wardes og klappede sin Hest paa Halsen.

»Det er det, min Herre.«

»Men,« udbrød de Guiche, »hvilken Grund har Hr. de Buckingham haft til denne Beslaglæggelse af Kvarterer?«

»Ja,« sagde de Wardes, »hvilken Grund?«

»Kærlighed,« sagde Manicamp.

»Jeg er lige klog.«

»Du er lige klog.«

»Ja, forklar Dig nærmere.«

»Nuvel, det antages for afgjort, Hr. Greve, at Hans kongelige Højhed Monsieur vil blive den ulykkeligste Ægtemand.«

»Hvorledes, Hertugen af Buckingham?« —

»Skal, efter hvad man forsikrer være rasende forelsket i den unge Dame og vil ikke tillade nogen anden end ham selv at nærme sig hende.«

De Guiche rødmede.

»Naar alt kommer til alt,« sagde Manicamp, »har jeg intet Bevis faaet for denne Kærlighed, og den er maaske kun en Fabel.«

»Nej,« sagde de Guiche, »det maa være sandt.«

Og mod sin Villie skar den unge Mand Tænder.

»Nu, naar alt kommer til alt, hvad angaar det saa Dig eller mig, om Monsieur bliver det samme, som salig Kongen var? Faderen Bu-

ckingham for Dronningen og Sønnen for den unge Madame.«

»Ja, hvorfor ikke?« spurgte de Wardes; »det er jo en meget hæderlig Kendsgerning for den franske Nation. Er De ikke af samme Mening, Hr. de Bragelonne?«

»Hvilken Kendsgerning?« spurgte Bragelonne adspredt.

»At Englænderne saaledes hylder vore Dronningers og Prinsessers Skønhed.«

»Jeg holder ikke af, at man spøger med saadanne Materier, min Herre,« svarede Bragelonne. »Vi Adelsmænd er Dronningernes og Prinsessernes Æres Beskyttere. Naar vi gør os lystige over dem, hvad vil saa Tjenerne gøre?«

»Ah, min Herre,« sagde de Wardes, rødmende lige til Ørerne, »hvorledes skal jeg forstaa det?«

»Som De behager, min Herre,« svarede Bragelonne koldt.

»Bragelonne, Bragelonne,« mumlede Guiche.

»Hr. de Wardes,« raabte Manichamp, séende den unge Mand styrende sin Hest hen paa Siden af Raoul.

»Mine Herrer, mine Herrer!« raabte de Guiche, »giv ikke Folket et saadant Eksempel paa aaben Gade. De har Uret, de Wardes.«

»Uret! hvori, om jeg maa spørge?«

»Deri, at De altid taler ondt om Folk,« svarede Raoul med sin uforstyrrelige Koldblodighed.

»Rolig, Raoul,« hviskede de Guiche.

»I maa ikke slaas, førend I har sovet paa det,« sagde Manicamp.

»Naa, mine Herrer,« raabte de Guiche, »fremad, fremad!«

Med disse Ord banede han sig Vej gennem Mængden, fulgt af den franske Eskorte.

En stor Port, som førte ind til en Gaard, stod aaben. Guiche red ind i denne Gaard, fulgt af Bragelonne, de Wardes, Manicamp og tre eller fire andre Adelsmænd.

Der holdt de nu et Slags Krigsraad om den bedste Maade at redde Ambassadens Ære paa.

— — —

Den følgende Dag var Vejret noget roligere, skønt det endnu blæste.

Solen var staaet meget rød op.

Fra Vagttaarnet spejdede man utaalmodig.

Omtrent Klokken elleve om Formiddagen blev et Skib signaliseret, der kom sejlende for fulde Sejl og fulgtes i en halv Kabellængdes Afstand af to andre.

De kom ligesom Pile, udskudte af en kraftig Bueskytte.

Skibenes Skabelon og Flagenes Farve viste snart, at det var den engelske Flaade. Forrest sejlede det Skib, hvorpaa Prinsessen befandt sig, førende Admiralsflag.

Rygtet om, at Prinsessen var under Opsejling, udbredte sig i en Fart. Hele den franske Adel strømmede til Havnen, medens Folket stimlede sammen paa Kajerne og Strandbredden.

To Timer senere havde Skibene naaet Admiralskibet, hvorpaa alle tre kastede Anker mellem Havre og Héve, da de formodentlig ikke turde vove sig ind i det snævre Løb, der førte til Havnen.

Da det var gjort, saluterede Admiralskibet med tolv Kanonskud, der blev besvaret Skud for Skud af Fortet Frants den Første.

I det samme stak hundrede Baade i Søen, der var smykkede med de rigeste Stoffer og som skulde føre de franske Adelsmænd ud til Skibene.

Naar man imidlertid saa, hvilken stærk Søgang der var endogsaa i Havnen, og hvorledes Bølgerne udenfor denne hævede sig saa høje som Bjerge og med en frygtelig Brølen brødes mod Strandbredden, indsaa man let, at ingen af disse Baade vilde tilbagelægge en Fjerdedel af den Afstand, der skilte dem fra Skibene, uden at kæntre.

Trods Vind og Vejr lavede en Lodsbaad sig imidlertid til at forlade Havnen for at stille sig til den engelske Admirals Disposition.

De Guiche havde mellem alle disse mange Baade udsøgt sig én, der var noget solidere end de andre og som gav ham Udsigt til at naa de engelske Skibe, da han fik Øje paa Lodsbaaden, der var ifærd med at stikke i Søen.

»Raoul,« sagde han, »finder Du ikke, at det er en Skam for fornuftige og stærke Skabninger som os at lade os kujonere af Vinden og Vandets brutale Kraft?«

»Netop den samme Bemærkning gjorde jeg ved mig selv,« svarede Bragelonne.

»Nuvel, vil Du som jeg, gaar vi ombord i den Baad dèr og stikker i Søen. Vil Du følge med, de Wardes?«

»Tag Jer i Agt, I vil drukne,« sagde Manicamp.

»Og det til ingen Nytte,« svarede de Wardes, »thi med den Vind vil I alligevel aldrig naa ud til Skibene.«

»Du afslaar det altsaa?«

»Ja, paa min Ære gør jeg saa,«

»Saa tager jeg af Sted alene.«

»Nej,« sagde Raoul, »jeg følger med Dig; jeg troede, at det var en Aftale.«

Sagen er, at Raoul, der ikke blændedes af nogen Lidenskab og maalte Faren med koldt Blod, ikke var blind for dens Størrelse; men det var ham en Glæde at gøre noget, som de Wardes gøs tilbage for.

Baaden begav sig paa Vejen, men de Guiche prajede Lodsen.

»Halløj, i Baaden der,« raabte han, »vi maa have to Pladser.«

Lodsen styrede Baaden ind til Land, hvorpaa de to unge Mennesker behændigt sprang ned i den.

»Naa, Mod, Børn,« sagde de Guiche, »der er tyve Pistoler i denne Pung, og de er Eders, hvis vi naar Admiralskibet.«

Matroserne halede ud af alle Kræfter, og Fartøjet fo'r hen over Bølgerne.

Alle fulgte med Spænding denne vovelige Fart.

Undertiden gyngede den skrøbelige Baad paa Bølgetoppene, hvorpaa den pludselig forsvandt i en brølende Afgrund og syntes at være fortabt.

Efter en Times Anstrengelser kom den imidlertid i Admiralskibets Kølvand, paa hvilket to Baade blev sat ud for at komme dem til Hjælp.

Paa Admiralskibets Skanse stod under en Fløjls Baldakin Enkedronning Henriette og den unge Madame og ved Siden af dem Admiralen, Grev Norfolk; alle tre fulgte med ængstelige Blikke Baaden, der snart hævedes op mod Himlen, snart slyngedes ned i Helvede.

Mandskabet, som havde taget Plads i Vanterne og langs med Skanseklædningen, applauderede de to Kækkes Uforfærdethed, Lodsens Dygtighed og Matrosernes Udholdenhed.

Et Hurra hilste dem, idet de lagde til ved Skibet.

Grev Norfolk, en smuk ung Mand paa seks og tyve til otte og tyve Aar, gik dem i Møde.

De Guiche og Bragelonne entrede let op ad Falderebet og ledsagedes af Grev Norfolk til Prinsesserne.

Ærbødighed og navnlig en vis Frygt, hvorfor han ikke kunde gøre Rede, havde hidtil holdt Grev de Guiche fra nærmere at betragte den unge Madame.

Da han saa' hendes blege Ansigt, levende Øjne, yndige kastaniebrune Haar, skønne Mund og kongelige Anstand, der syntes paa en Gang at takke og opmuntre, grebes han af saadan en Bevægelse, at han vilde være falden, hvis ikke Raoul havde støttet ham.

Hans Vens forbavsede Blik og Dronningens naadige Gestus kaldte de Guiche til sig selv igen.

Med faa Ord forklarede han sin Sendelse, fortalte, at han var sendt af Monsieur, og hilste derpaa efter deres Rang paa Admiralen og de forskellige engelske Herrer, der omgav Fyrstinderne.

Raoul blev præsenteret og naadigt modtaget, thi alle vidste, hvilken Del Grev de La Fére havde i Karl den Andens Restauration; desuden var det jo ogsaa Greven, der havde indledet Underhandlingerne om det Giftermaal, som nu førte Henrik den Fjerdes Datterdatter til Frankrig.

I dette Øjeblik kom en ung Mand til Syne

af en paafaldende Skønhed, og hvis Klædedragt og Vaaben udmærkede sig ved en overordentlig Luksus. Han nærmede sig Fyrstinderne, der talte med Grev Norfolk, og sagde med en slet dulgt Utaalmodighed:

»Naa, mine Damer, vi maa tænke paa at gaa i Land.«

Ved disse Ord rejste den unge Madame sig op og vilde netop modtage den Haand, som den unge Mand rakte hende, da Admiralen traadte imellem Madame og den Sidstankomne.

»Et Øjeblik, om De behager, Mylord Buckingham,« sagde han, »Damerne kan ikke gaa fra Borde i Øjeblikket. Søen gaar altfor højt; men henved Klokken fire vil Vinden sandsynligvis lægge sig; Landgangen vil altsaa først gaa for sig i Aften.«

»Tillad, Mylord,« svarede Buckingham med en Hidsighed, som han ikke en Gang søgte at skjule; »De har ikke Ret til at holde Damerne tilbage. Af disse Damer tilhører desværre den ene Frankrig, og som De sér, forlanger Frankrig hende udleveret ved sine Gesandter.«

Og han pegede paa de Guiche og Raoul, for hvilke han samtidig bukkede.

»Jeg antager ikke,« svarede Admiralen, »at det er disse Herrers Hensigt at udsætte Prinsessernes Liv for Fare?«

»Disse Herrer er komne herud trods Blæsten, Mylord, og med Deres Tilladelse, tror jeg, at Faren ikke vil være større for Damerne, som vil have Vinden med sig. Forøvrigt,« tilføjede Buckingham, »appellerer jeg til Madame selv.«

»Og jeg, Mylord,« svarede Admiralen, »appellerer til min Samvittighed og mit Ansvar. Jeg

har lovet at føre Madame sikkert til Frankrig, og jeg vil holde mit Løfte.«

»Mylord,« tog nu Dronningen til Orde, »tillad mig at sige Dem, at jeg er fuldkommen enig med Grev Norfolk; og selv om Vejret er aldrig saa godt, er nogle Timer det mindste, vi skylder den Officer, der saa heldigt og med saa megen Omhu har bragt os til Frankrigs Kyster, hvor han maa forlade os.«

I Stedet for at svare søgte Buckinghams Øjne Madame.

Madame, der var halvt skjult bag Teltet, havde haft altfor travlt med at betragte Grev de Guiche, der talte med Raoul, til at lægge Mærke til denne Ordstrid.

Det var et nyt Stød for Buckingham, der i Madame Henriettes Øjne troede at læse en dybere Følelse end Nysgerrighed.

Imidlertid førte Admiralen uden at bekymre sig videre om Buckinghams onde Lune Prinsesserne ind i Kahytten, hvor Middagsbordet var serveret.

Admiralen satte sig selv paa den højre Side af Madame og anviste Grev de Guiche Plads paa hendes venstre.

Det var den Plads, Buckingham i Almindelighed indtog.

Da han derfor traadte ind i Spisesalen, var det en ny Sorg for ham at se sig udelukket ved Etiketten.

De Guiche, der maaske var endnu mere bleg af sin Lykke, end hans Medbejler var det af hans Vrede, satte sig skælvende ved Siden af Prinsessen.

Raoul, der selv elskede, fattede det hele.

Han laante sin Ven et af disse dybe Blik,

som kun en Ven eller en Moder tilkaster sit Barn eller sin Ven, naar han er i Færd med at komme paa Afveje.

Klokken to kom Solen endelig frem, Blæsten stillede af og Havet blev roligt, medens Taagen lettede.

Frankrigs smilende Kyster kom nu til Syne med deres tusinde hvide Huse.

Admiralen gav nu Ordre til at sætte Baadene i Søen.

Buckingham hørte denne Ordre med en saadan Henrykkelse, at en Fremmed gerne kunde have troet, at den unge Mand ikke var rigtig klog.

Efter Grev Norfolks Ordre firedes en stor Baad, fra øverst til nederst behængt med Flag, langsomt ned fra Admiralskibet; den kunde rumme tyve Mand og femten Passagerer.

Fløjls Tæpper, Hynder, hvorpaa Englands Vaaben var broderet, og Blomsterguirlander udgjorde denne i Sandhed kongelige Baads Hovedprydelse.

Baaden havde næppe berørt Vandet, førend Buckingham sprang hen til Falderebet for at tage Plads i Fartøjet. Men Dronningen standsede ham.

»Mylord,« sagde hun, »det passer sig ikke, at De lader min Datter og mig gaa i Land, uden at der er sørget for Boliger til os. Jeg beder Dem derfor, Mylord, om at tage i Forvejen til Havre og sørge for, at alt er i Stand ved vor Ankomst.«

Det var et nyt Slag for Hertugen, og det et saa meget frygteligere, som det var aldeles uventet.

Men Ordren var bestemt.

Admiralen, der havde hørt den, raabte straks:

»Sæt den lille Jolle i Søen!«

Denne Befaling udførtes med den for Krigsskibe ejendommelige Hurtighed.

Buckingham laante Prinsessen et fortvivlet, Dronningen et bønfaldende og Admiralen et forbitret Blik.

Prinsessen lod, som om hun ikke saa' ham.

Dronningen vendte Hovedet bort.

I al den Tid, Baaden var under Vejs, tog Hertugen ikke sine Øjne fra Admiralskibet.

Men intet opmuntrende Tegn gaves ham derfra.

Til sidst sank han fortvivlet ned paa en Tofte, medens Matroserne rolig drev Jollen gennem Vandet.

Da han naaede Land, var han i den Grad fortumlet, at hvis han ikke i Havnen havde mødt den Mand, som han havde sendt i Forvejen for at bestille Kvarter, vilde han ikke en Gang have kunnet spørge om Vej.

Imidlertid stødte den Baad, der førte Prinsesserne, fra Borde i samme Øjeblik, som Buckingham satte Foden paa Landjorden.

En Baad med Officerer og Hoffolk fulgte efter.

Forterne saluterede, Admiralskibet og de to andre Orlogsskibe fyrede med deres Kanoner.

Prinsessen steg i Land paa Kajen; et Musikkorps modtog hende.

Medens hun holdt sit Indtog i Byen, forlod Raoul og de Guiche Englænderne og skyndte sig ad en Genvej til det for Madame bestemte Hotel.

»Lad os skynde os,« sagde Raoul til de Guiche,

»thi efter hvad jeg har sét af denne Buckingham, vil han, naar han opdager Resultatet af vor Raadslagning i Gaar, gøre frygtelig Kvalm.«

Foran Raadhuset, paa selve Pladsen, laa otte Telte, af den største Elegants, fra hvilke Frankrigs og Englands Flag vajede i Forening.

Teltene omgav Raadhuset paa alle Sider, ti Pager og tolv Ryttere, der var medgivne Ambassadørerne som Eskorte, holdt Vagt udenfor Teltene.

Disse improviserede Boliger var blevne opførte om Natten. Baade indvendig og udvendig beklædte med de kostbareste Stoffer, som de Guiche havde kunnet opdrive i Havre, indesluttede de aldeles Raadhuset, det vil sige den for den unge Prinsesse bestemte Bolig.

Den eneste Vej, der førte til Bygningen, bevogtedes af to Telte, hvis Døre gik ud til denne Indgang.

Disse to Telte var de Guiches og Raouls, der i deres Fraværelse bestandig skulde holdes besatte: de Guiches af de Wardes og Raouls af Manicamp.

Omkring disse to og de seks andre Telte sværmede et Hundrede Officerer, Pager og Adelsmænd, der straalede af Silke og Guld.

Alle var parate til at adlyde det mindste Vink af de Guiche eller Raoul, de to Overhoveder for Ambassaden.

I samme Øjeblik, som de to unge Mænd drejede ind i en Gade, der førte til Pladsen, saa' de en ung Adelsmand galoppere over denne. Han banede sig Vej gennem Mængden og udstødte ved Synet af de improviserede Bygninger et fortvivlet og forbitret Skrig.

Det var Buckingham, der iført en glimren-

de Dragt nu kom for at vente ved Raadhuset paa Madame og Dronningen.

Men ved Indgangen til Teltene spærrede man Vejen for ham, og han blev nødt til at standse.

Ved det Spektakel, Buckingham gjorde, rejste Manicamp, der havde lagt sig paa en Sofa i det ene af Teltene, sig med sin sædvanlige Nonchalance og traadte udenfor, da han mærkede, at Støjen vedblev.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte han sagtmodig, »hvem gør den frygtelige Støj?«

Buckingham vendte sig om og betragtede den magre Skikkelse og det involvente Ansigt.

Formodentlig indgød den, som alt bemærket, meget simpeltklædte Adelsmands Person ham ikke synderlig Agtelse, thi han svarede foragtelig:

»Hvem er De, min Herre?«

Manicamp støttede sig til en forsvarlig Rytters Arm og svarede med samme Rolighed:

»Og hvem er De, min Herre?«

»Jeg, jeg er Lord, Hertug af Buckingham. Jeg har lejet alle de Huse, der ligger omkring Raadstuen, hvor jeg har Forretninger; eftersom jeg har lejet disse Huse, tilhører de mig altsaa, og da jeg har lejet dem for at have fri Adgang til Raadhuset, har De ikke Ret til at spærre mig Passagen. Ingen har Ret til at give Ordrer her uden jeg.«

»Hvorledes det, min Herre?« spurgte Manicamp med sin blideste Stemme; »gør mig den Tjeneste at forklare mig den Gaade.«

»Fordi jeg, som alt sagt, har lejet alle Husene paa Pladsen, og Pladsen tilhører mig saa vel som Husene.«

»Om Forladelse, min Herre, deri tager De

dog fejl. Hos os siger man Gaden er Kongens, altsaa er Pladsen ogsaa Kongens, og da vi er Kongens Ambassadører, tilhører Pladsen os.«

I dette Øjeblik kom de Guiche til; han fjernede Hoben, der skilte ham fra Buckingham, og nærmede sig, fulgt af Raoul, fra den ene Side, medens de Wardes kom fra den anden.

»Om Forladelse, Mylord,« sagde han, »men hvis De har noget at beklage Dem over, saa vær saa god at henvende Dem til mig, da det er mig, der har givet Ordre til at opslaa disse Telte, fordi De har sendt et Bud hertil, der i Deres Navn har lejet hele Havre uden at tage Hensyn til de Franske, der skulle komme hertil for at tage imod Madame. Det er ikke meget broderligt, Hr. Hertug, af en venskabelig Nations Repræsentant.«

»Jorden tilhører den, der først tager den i Besiddelse,« svarede Buckingham.

»Ikke i Frankrig, min Herre.«

»Og hvorfor ikke i Frankrig?«

»Fordi det er Høflighedens Land.«

»Hvad skal det sige!« raabte Buckingham med en saadan Heftighed, at de omstaaende trak sig tilbage, belavede paa, at det øjeblikkelig vilde komme til Fjendtligheder.

I dette Øjeblik lagde Raoul sagte Haanden paa Buckinghams Skulder.

»Et Ord, Mylord,« sagde han.

»Tal, jeg hører.«

»Er det Dem eller Hertugen af Orleans, der skal giftes med Kong Henrik den Fjerdes Datterdatter?«

»Hvad behager?« spurgte Buckingham og fo'r forskrækket et Skridt tilbage.

»Om Forladelse, men efter Deres Opførsel var det ikke saa ganske klart.«

Raoul traadte nærmere hen til Hertugen.

»De befinder Dem,« sagde han sænkende Stemmen, »i en ophidset Tilstand, der har megen Lighed med Skinsyge; véd De det, Mylord? Men denne Skinsyge med Hensyn til en Kvinde passer sig ikke for en, der hverken er hendes Forlovede eller Mand, og De vil sikkert saa meget mere give mig Ret heri, naar denne Kvinde er en Prinsesse.«

»Min Herre!« raabte Buckingham, skælvende paa én Gang af Forbitrelse og Uro, »véd De vel, at De fører et Sprog, der fortjener Revselse.«

»Vej Deres Ord, Mylord,« sagde Raoul stolt; »jeg lader mig ikke revse, medens De hører til en Race, hvis Lidenskaber er mistænkelige for alle gode Franskmænd; jeg siger det derfor nok en Gang, tag Dem i Agt, Mylord. Saa længe Madame opholdt sig paa engelsk Grund, har jeg tiet, men nu, da hun befinder sig paa fransk Territorium, nu, da vi i Prinsens Navn har modtaget hende, har jeg ved den første Fornærmelse, De i Deres besynderlige Lidenskabelighed tilføjer Frankrigs kongelige Hus, to Veje at gaa. Enten fortæller jeg i alles Nærværelse, af hvilken Daarskab De er besat og lader Dem med Skam føre tilbage til England, eller jeg støder Dem Dolken i Brystet. For Resten synes det andet Alternativ mig det bedste og jeg tror, at jeg vil holde mig til det.«

Buckingham var et Øjeblik tvivlraadig. Hans Læber dirrede, hans Kinder blegnede og hans Øjne glødede ligesom i et Feberanfald.

Paa én Gang sagde han:

»Hr. de Bragelonne, jeg kender intet ædlere Menneske end Dem; De er en værdig Søn af den fuldkomneste Adelsmand, der eksisterer. Behold Deres Telte.«

Og han slog Armen om Raouls Hals.

De Tilstedeværende, der var nær ved at tabe Næse og Mund over denne aldeles uventede Opløsning, klappede i Hænderne og udbrøde i stormende Vivatraab.

De Guiche omfavnede ligeledes Buckingham, rigtignok lidt modvillig, men han omfavnede ham dog.

Dette gav Signalet for Englænderne og Franskmændene til at fraternisere.

Under alt dette ankom Prinsesserne, der uden Bragelonne vilde have fundet to fjendtlige Arméer.

Femte Kapitel.

Fra Havre til Paris.

Den følgende Dag gav Byen en Fest til Ære for Madame med al den Pragt, som dens Hjælpekilder tillod.

De Guiche havde haabet, at Hertugen af Buckingham vilde vende tilbage til England med Admiralen; men Buckingham overbeviste Dronningen om, at det vilde være upassende at lade Madame komme til Paris næsten forladt.

Da det en Gang var afgjort, at Buckingham skulde ledsage Madame, valgte den unge Hertug sig et Hof af de Adelsmænd og Officerer, der var bestemt til at udgøre hans Følge.

Det var et ypperligt Vejr. Frankrig tager sig smukt ud, især paa den Vej, som Toget drog. Foraaret strøede sine Blomster og Blade for den unge Prinsesses Fødder. Hele Normandiet fremstillede sig som et Paradis for Kongens nye Søster.

Den ene Festlighed afløste den anden. Guiche og Buckingham glemte alt, Guiche for at forpurre Englændernes Angreb, Buckingham for at vække i Prinsessens Hjerte en levende Erindring om det Fædreland, hvortil Mindet om lykkelige Dage knyttede sig.

Men ak! den stakkels Hertug mærkede, at Billedet af hans kære England med hver Dag udslettedes mere og mere i Madames Sjæl, alt som Kærligheden til Frankrig slog dybere Rødder hos hende.

De Wardes havde et skarpt Blik og havde øjeblikkelig bemærket de Guiches Sørgmodighed og Forelskelse i Prinsessen.

I Stedet for at vise samme Tilbageholdenhed som Raoul, anslog de Wardes med Forsæt denne Streng i sine Samtaler med Greven.

En Aften, da de havde gjort Holdt i Mantes, talte de Guiche og de Wardes sammen, lænede til et Led, medens Buckingham og Raoul gik frem og tilbage, samtalende, og Manicamp underholdt Prinsesserne, der allerede behandlede ham ganske ligefrem.

»Tilstaa,« sagde de Wardes til Greven, »at Du er meget syg, og at Din Skolemester ikke kan kurere Dig.«

»Jeg forstaar Dig ikke,« svarede Greven.

»Det er dog ikke saa vanskeligt; Du hentæres af Kærlighed. Du véd lige saa godt som jeg, hvad jeg mener; Du sér godt, at Prinsessens

Øjne faar et smægtende Udtryk, naar hun taler med Dig, Du kan høre af hendes Stemme, at det glæder hende at høre Din, og Du vil ikke kunne nægte, at hun hver Morgen fortæller Dig, at hun har sovet daarligt.«

»Det er sandt, de Wardes, det er sandt; men hvorfor sige mig alt det?«

»Er det ikke af Vigtighed at sé klart i Tingene?«

»Nej, ikke naar det, man sér, kan gøre En gàl?«

Og han vendte sig urolig om til Prinsessen.

»Sé, Sé!« sagde de Wardes, »hun kalder paa Dig, hører Du? Naa, benyt Lejligheden, medens Pædagogen er borte.«

Guiche kunde ikke modstaa.

De Wardes saa' smilende efter ham.

»De tager fejl, min Herre,« sagde Raoûl pludselig, idet han sprang over Ledet, hvortil de Samtalende et Øjeblik i Forvejen havde lænet sig, »Pædagogen er til Stede og har hørt Dem.«

Ved at høre Raouls Stemme, som han kendte uden at behøve at vende sig om, trak de Wardes sin Kaarde halvt ud af Skeden.

»Stik Deres Kaarde i Skeden,« sagde Raoul; »De véd meget vel, at saalænge denne Rejse varer, er enhver saadan Demonstration til ingen Nytte. Stik Deres Kaarde i Skeden, men styr ogsaa Deres Tunge. Hvorfor vil De gyde den Gift, der fortærer Deres eget Hjerte, i dens, som De kalder Deres Ven? Mig vil De bringe til at hade en brav Mand, der er en Ven af min Fader og mig; Greven vil De faa til at elske en Kvinde, der er bestemt for Deres Herre. I Sandhed, min Herre, hvis jeg ikke ansaa' Dem

for gal, vilde De i mine Øjne være en Forræder og Usling.«

»Min Herre,« udbrød de Wardes forbitret, »jeg tog altsaa ikke fejl, da jeg kaldte Dem en Skolemester? Den Tone, hvori De taler, passer for en Jesuit og ikke for en Adelsmand. Jeg beder Dem derfor at aflægge denne Tone over for mig. Jeg hader d'Artagnan, fordi han har opført sig infamt mod min Fader.«

»De lyver, min Herre,« svarede Raoul rolig.

»O,« udbrød de Wardes, »De kalder mig en Løgner og trækker ikke blank?«

»Min Herre, jeg har lovet mig selv ikke at dræbe Dem, førend vi har bragt Madame til hendes Gemal.«

»Min Herre, min Herre!« raabte de Wardes, »tag Dem i Agt! Hvis De ikke øjeblikkelig giver mig Satisfaktion, vil jeg benytte ethvert Middel til at hævne mig.«

»Ah, min Herre,« sagde Buckingham, der paa én Gang kom til, »en saadan Trussel smager stærkt af Snigmord og passer følgelig ikke for en Adelsmand.«

»Hvad behager, Hr. Hertug?« sagde de Wardes og vendte sig om.

»Jeg siger, at De har udtalt Ord, der ikke lyder godt i mine engelske Øren.«

»Nuvel, min Herre,« udbrød de Wardes forbitret, »hvis De taler sandt, vil jeg i det mindste i Dem finde en Mand, der ikke vil smutte fra mig. De kan derfor tage mine Ord, som De behager.«

»Jeg tager dem, som de maa tages, min Herre,« svarede Buckingham med den ham egne stolte Tone, der selv i en almindelig Samtale havde noget udfordrende ved sig; »Hr. de Bra-

gelonne er min Ven, De fornærmer Hr. de Bragelonne og skal staa mig til Ansvar for denne Fornærmelse.«

De Wardes saa' paa Bragelonne, der, sin Rolle tro, forblev rolig og kold, selv lige over-for Hertugens Udfordring.

»For det første lader det ikke til, at jeg fornærmer Hr. de Bragelonne, eftersom han, skønt han har en Kaarde ved Siden, ikke betragter sig som fornærmet.«

»Men En fornærmer De dog.«

»Ja, jeg fornærmer Hr. d'Artagnan,« svarede de Wardes, der havde lagt Mærke til, at dette Navn var det eneste, hvormed han kunde gøre Raoul vred.

»Det er en anden Sag,« sagde Buckingham, »naar Hr. de Bragelonne er den fornærmede, bør jeg fornuftigvis ikke tage hans Parti, da han selv er til Stede; men saa snart Talen er om Hr. d'Artagnan . . .«

»Saa trækker De Dem tilbage, min Herre, ikke sandt?« sagde de Wardes.

»Nej, jeg trækker tværtimod fra Læderet,« sagde Buckingham og lod Handlingen følge paa Ordet, »thi hvis Hr. d'Artagnan har fornærmet Deres Hr. Fader, har han vist eller i det mindste søgt at vise min Fader en stor Tjeneste.«

Og med disse Ord trak Buckingham sin Kaarde, bukkede for Raoul og stillede sig *en garde.*

De Wardes traadte et Skridt tilbage for at trække blank.

»Holdt, mine Herrer,« sagde Raoul, idet han traadte frem og holdt sit dragne Sværd mellem de Kæmpende, »det er ikke Umagen værd at dræbe hinanden for saa lidt næsten lige for

Prinsessens Øjne. Hr. de Wardes taler ondt om Hr. d'Artagnan, men han kender ham ikke.«

»O!« udbrød de Wardes tænderskærende og sænkende sin Kaarde, »De siger, at jeg ikke kender Hr. d'Artagnan?«

»Nej, De kender ham ikke,« svarede Raoul koldt, »De véd ikke en Gang, hvor han er, eftersom De for hans Skyld søger Strid med Fremmede i Stedet for at opsøge Hr. d'Artagnan selv.«

De Wardes blegnede.

»Nuvel, jeg skal sige Dem, hvor han er, min Herre,« vedblev Raoul; »Hr. d'Artagnan er i Paris, han bor i Louvre, naar han har Vagt, i Gaden des Lombards, naar dette ikke er Tilfældet. Hr. d'Artagnan er meget let at finde paa det ene eller det andet af disse to Steder; med det Nag, De bærer til ham, opfører De Dem ikke som en galant Mand ved at lade være at opsøge ham, for at han kan give Dem den Satisfaktion, som De synes at forlange af alle andre end af ham.«

»Ah!« udbrød de Wardes rasende over denne Koldblodighed, »man sér nok, at De er en halv Bastard, Hr. de Bragelonne.«

Raoul blev lige saa bleg som hans Skjortekrave og hans Øjne skød Lyn, der fik de Wardes til at fare tilbage.

Selv Buckingham blev forfærdet derover og kastede sig mellem de to Modstandere, som han ventede at se styrte sig over hinanden.

De Wardes havde gemt denne Fornærmelse til sidst; han klemte Haanden krampagtig om Kaarden og ventede at blive angreben.

»De har Ret, min Herre,« sagde Raoul, idet han gjorde en voldsom Anstrengelse for at be-

herske sig, »jeg kender kun min Faders Navn; men jeg kender altfor godt Hr. Grev de la Fères Æresfølelse til noget Øjeblik at frygte for, at der skulde klæbe en Plet ved min Fødsel. Min Uvidenhed angaaende min Moders Navn er følgelig kun en Ulykke, ikke en Skændsel for mig. For Resten er det uridderligt og uhøfligt af Dem, min Herre, at forekaste mig en Ulykke. Men lige meget, Fornærmelsen eksisterer og denne Gang betragter jeg mig som fornærmet.«

Og han nærmede sig de Wardes med dragen Kaarde.

De Wardes faldt ud og Kaarderne krydsedes.

De Wardes stødte saa blindt efter Raoul, at det fra første Øjeblik af var tydeligt for Buckingham, at Raoul skaanede sin Modstander.

Buckingham traadte et Skridt tilbage og saa' paa Kampen.

Raoul var lige saa rolig, som om han havde fægtet med en Fleuret i Stedet for med en Kaarde. Efter nogle Udfald af de Wardes faldt han ud i lav Kvart, som denne parerede, og slyngede derpaa hans Kaarde tyve Skridt paa den anden Side af Ledet.

De Wardes blev staaende afvæbnet og bedøvet, medens Raoul stak sin Kaarde i Skeden, tog ham i Kraven og Gehænget og kastede ham, der hylede af Raseri, over Ledet.

»Paa Gensyn!« mumlede de Wardes, idet han rejste sig og tog sin Kaarde op.

»For Pokker!« udbrød Raoul, »det er jo det, jeg i en hel Time har gentaget for Dem.«

Derpaa vendte han sig om til Buckingham og sagde:

»Ikke et Ord om, hvad der er passeret, Her-

tug, jeg skammer mig over at være gaaet til denne Yderlighed, men Vreden løb af med mig, tilgiv mig og glem det.«

»O, min kære Vicomte,« sagde Buckingham og trykkede hans Haand, »De maa tværtimod tillade mig at mindes det; det er et farligt Menneske, han vil dræbe Dem.«

»Min Fader,« svarede Raoul, »har levet tyve Aar, skønt truet af en ganske anderledes frygtelig Fjende, og han er ikke død. Jeg hører til en Slægt, som Gud begunstiger, Hr. Hertug.«

»Deres Fader havde gode Venner, Vicomte.«

»Ja,« sukkede Raoul, »Venner, som der ikke mere findes Mage til.«

»O, jeg beder Dem, sig ikke det i samme Øjeblik, som jeg tilbyder Dem mit Venskab.«

Og Buckingham aabnede sine Arme for Bragelonne, der med Glæde modtog det tilbudte Venskab.

Sjette Kapitel.

Vicomte de Bragelonnes Overraskelse.

Madame blev viet i Palais-Royal, i Kapellet, i en udvalgt Skare Hoffolks Overværelse.

Raoul gik hen til de Guiche, der som Modsætning til sine prægtige Klæder fremviste et af Sorg saa forstyrret Ansigt, at kun Hertugen af Buckinghams kunde kappes med det i Bleghed og Nedslaaethed.

»Tag Dig i Agt, Greve,« sagde Raoul og støttede sin Ven i det Øjeblik, da Erkebiskoppen velsignede Ægteparret.

Prinsen af Condé stirrede virkelig nysger-

rig paa disse to Billeder paa Fortvivlelse, der som to Karyatider stod paa hver Side af Skibet.

Greven vogtede mere omhyggeligt paa sig selv.

Da Ceremonien var til Ende, gik Kongen og Dronningen ind i den store Salon, hvor de lod sig Madame og hendes Følge præsentere.

Man lagde Mærke til, at Kongen, paa hvem Synet af hans Svigerinde havde gjort et stærkt Indtryk, gjorde hende de oprigtigste Komplimenter.

Man bemærkede, at Dronningemoderen saa' længe og tankefuld paa Buckingham og derefter bøjede sig over til Madame de Motteville og sagde:

»Synes De ikke, at han ligner sin Fader?«

Man bemærkede endelig, at Monsieur iagttog alle og syntes at være temmelig misfornøjet.

Efter at Fyrsterne og Ambassadørerne havde været stedte til Audiens, udbad Monsieur sig Kongens Tilladelse til at forestille ham sin nye Hofetat.

En Skare unge Piger traadte ind i Salen, ført af Fru de Navailles; det var et henrykkende Syn for Folk, der som Hr. Prinsen var Kendere af alle Slags Skønheder.

En ung blond Dame, der kunde være en tyve til en og tyve Aar, og hvis store blaa Øjne skød Lyn, gik forrest i Rækken og blev først præsenteret.

»Frøken de Tonnay-Charente,« sagde den gamle Fru de Navailles til Monsieur.

Og Monsieur gentog med et Buk for Madame:

»Frøken de Tonnay-Charente.«

»Ah! hun forekommer mig ret net,« sagde Hr. Prinsen, vendende sig om til Raoul.

»Hun er virkelig smuk,« svarede denne, »skønt hun sér noget stolt ud.«

»Bah! det kender vi nok, Vicomte, inden tre Maaneder er hun tæmmet; men se blot, nok en Skønhed.«

»Ej,« sagde Raoul, »og det en Skønhed, som jeg kender.«

»Frøken Aure de Montalais,« sagde Fru de Navailles.

Navn og Fornavn blev samvittighedsfuldt gentaget af Monsieur.

»Store Gud!« udbrød Raoul og stirrede med forvildede Blikke paa Indgangen.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte Prinsen »er det Frøken Aure de Montalais, der bringer Dem til at raabe *Store Gud?*«

»Nej, Deres Højhed, nej,« svarede Raoul ganske bleg og rystende over hele Kroppen.

»Naar det ikke er Frøken Aure de Montalais, maa det være den fortryllende Blondine, der følger efter hende. Smukke Øjne, paa min Ære; lidt mager, men meget net.«

»Frøken de La Baume Le Blanc de La Valliére,« sagde Fru de Navailles.

En Sky lagde sig over Raouls Øjne, da han hørte dette Navn.

»Louise her, Louise Hofdame hos Madame,« mumlede Raoul.

Og hans Øjne, der ikke formaaede at overbevise hans Forstand, svævede fra Louise til Montalais.

Den sidste havde forøvrigt allerede aflagt sin paatagne Frygtsomhed.

Fra sin lille Krog betragtede Frøken de Mon-

talais altsaa med temmelig Sikkerhed alle de Tilstedeværende, og da hun havde faaet Øje paa Raoul, morede hun sig over den dybe Forbavselse, hvori hendes og hendes Venindes Nærværelse havde sat den stakkels Forelskede.

Hvad Louise angik, da holdt hun standhaftig sine Øjne fæstede mod Gulvet, hvad enten det nu kom af en naturlig Frygtsomhed eller af en anden Grund, som Raoul ikke kunde forklare sig. Hun trak sig saa meget som muligt tilbage, endogsaa utilgængelig for Montalais' Albuestød.

Alt dette var en Gaade for Raoul, som han vilde have givet meget for at faa opklaret.

Da Raoul atter kom til sig selv, troede han paa sin venstre Side at høre bekendte Stemmer.

Det var de Wardes, Guiche og Chevalier de Lorraine, der talte sammen.

Rigtignok talte de saa sagte, at man ikke kunde forstaa, hvad de sagde.

»Hvem er denne Montalais?« spurgte de Wardes. »Hvem er denne La Valliére? Hvad er det for Provinsdamer, der kommer til os?«

»Montalais,« svarede Chevalier de Lorraine, »kender jeg, det er en god Pige, der vil more Hoffet. Valliére er en fortryllende Halt.«

»Puh.!« sagde de Wardes.

»Mine Herrer, mine Herrer,« sagde de Guiche med et uroligt Blik paa Raoul, »vær lidt forsigtige, jeg beder Dem.«

Men Greven behøvede ikke at være urolig, thi Raoul beherskede sig fuldkommen og syntes at være aldeles ligegyldig, skønt han havde hørt hvert Ord, der var blevet sagt. Det syntes, som om han optog et Register over de to Spot-

teres Uforskammetheder for ved Lejlighed at gøre Afregning med dem.

De Wardes gættede formodentlig hans Tanker og vedblev:

»Hvem er disse Damers Elsker?«

»Montalais'« spurgte Chevalieren.

»Ja, først Montalais!«

»Nu De, Guiche, jeg, for Pokker, hvem der vil være det.«

Og den andens?«

»Frøken Valliéres?«

»Ja.«

»Tag Dem i Agt, mine Herrer,« raabte de Guiche for at forhindre de Wardes i at svare, »tag Dem i Agt, Madame kan høre os.«

Raoul sønderrev i Forbitrelse sine Kniplinger.

Men den skammelige Behandling af stakkels Kvinder bragte ham til at tage en alvorlig Beslutning.

»Den stakkels Louise,« sagde han ved sig selv, »kan kun være kommet hertil i en hæderlig Hensigt og under en hæderlig Beskyttelse, men jeg maa kende denne Hensigt, jeg maa vide, under hvis Beskyttelse hun staar.«

Præsentationen var snart tilende. Kongen der ikke havde ophørt at betragte og beundre Madame, forlod nu Audientssalen med de to Dronninger.

Chevalier de Lorraine indtog atter sin Plads ved Monsieurs Side, og medens han gik bort med ham, heldte han i hans Øre nogle Draaber af den Gift, han i en hel Time havde samlet.

Kongen havde ved sin Bortgang taget en Del af de Tilstedeværende med sig; men nogle

af de tilbageblevne Hofmænd begyndte nu at nærme sig Damerne.

Hr. Prinsen komplimenterede Frøken de Charente. Buckingham gjorde Kur til Fru de Lafayette, som Madame alt havde udmærket og som hun elskede. Grev de Guiche underholdt sig levende med sin Søster, Fru de Valentinois, og Frøknerne de Crequy og de Chatillon.

Malicorne vilde gerne bemægtige sig Montalais, men denne havde mere Lyst til at tale med Raoul, om ikke for andet saa for at more sig over hans Overraskelse.

Raoul havde begivet sig lige til Frøken de La Valliére og hilst paa hende med den største Ærbødighed.

Louise rødmede og stammede, men Montalais skyndte sig at komme hende til Undsætning.

»Naa, Hr. Vicomte, her er vi.«

»Jeg sér Dem nok,« svarede Raoul smilende, »og det er netop med Hensyn til Deres Nærværelse at jeg er kommet for at bede Dem om nærmere Forklaring.«

Malicorne nærmede sig med sit venligste Smil.

»Gaa Deres Vej, Hr. Malicorne,« sagde Montalais, »De er i Sandhed meget indiskret.«

Malicorne bed sig i Læberne og traadte uden at sige et Ord noget tilbage.

»De ønsker en Forklaring, Hr. Raoul?« vedblev Montalais.

»Det forekommer mig, at Sagen nok fortjener det; Frøken de La Valliére Hofdame hos Madame?«

»Hvorfor skulde hun ikke kunne være Hofdame lige saa godt som jeg?« spurgte Montalais.

»Modtag min Lykønskning, mine Damer,«

sagde Raoul, der troede at bemærke, at man ikke vilde give ham et ligefremt Svar.

»De siger det med en meget lidet lykønskende Mine, Hr. Vicomte.«

»Jeg.«

»Ja, jeg appellerer til Louise.«

»Hr. de Bragelonne mener maaske, at den Post er over min Stand,« stammede Louise.

»O, nej, Frøken,« svarede Raoul heftig, »De véd meget godt, at det er langt fra at være min Mening, det vil ikke forundre mig, om De blev ansat hos en Dronning. Det eneste, der forundrer mig, er, at jeg først i Dag ved et rent Tilfælde har erfaret det. — Men lad os ikke tale mere om det,« tilføjede han, »jeg beder Dem, Louise, blot et Ord.«

»Men, Hr. Raoul,« sagde Louise rødmende, »vi er alene — alle Mennesker er gaaet bort — man vil blive urolig og søge efter os.«

»Frygt ikke for det,« svarede den unge Mand, »ingen af os er saa vigtig en Person, at vor Fraværelse skulde blive bemærket.«

»Men min Tjeneste, Hr. Raoul?«

»Berolige Dem, Frøken, jeg kender Skik og Brug ved Hoffet, Deres Tjeneste begynder først i Morgen, og De vil altsaa have nogle Minutter tilovers til at give mig de Oplysninger, hvorom jeg vil have den Ære at bede Dem.«

»Ja, kun maa jeg gentagende gøre Dem opmærksom paa, at vi er alene, min Herre.«

»De har Ret,« sagde Raoul.

Og bydende den unge Pige Armen førte han hende ind i det til Audientssalen stødende Galleri, hvis Vinduer vendte ud mod Pladsen.

Alle trængte sig sammen i det midterste Vindue, der havde en udvendig Balkon, hvorfra

man kunde sé de langsomme Forberedelser til Afrejsen.

Raoul aabnede et af Sidevinduerne, hvor han befandt sig alene med Frøken de La Valliére.

»Louise,« sagde han, »De véd, at jeg lige fra min Barndom har elsket Dem som en Søster, og at De har været den Fortrolige i alle mine Sorger og Forhaabninger.«

»Ja,« svarede hun meget sagte; »ja, det véd jeg, Hr. Raoul.«

»Jeg har troet, at De elskede mig,« vedblev Raoul, hvis Stemme blev mere og mere usikker; »jeg har troet, at De samtykkede i alle de for vor fælles Lykke udkastede Planer, den Gang vi spadserede i de store Alléer i Cour-Chevery. De svarer ikke, Louise?«

»Skulde det,« spurgte han, afbrydende sig selv, være, fordi De ikke mere elsker mig?«

»Det siger jeg ikke,« sagde Louise ganske sagte.

»O, sig mig det kun; jeg beder Dem; jeg har sat hele mit Livs Haab til Dem. Lad Dem ikke blænde, Louise, nu da De befinder Dem ved Hoffet, hvor alt, hvad der er rent, fordærves, og alt, hvad der er ungt, hurtig ældes. Luk Deres Øren og Øjne, Louise, for at ikke Eksemplet skal forføre Dem. O, men jeg maa sikre Dem mod Fornærmelser; en Hofdame, Louise, ved en ung Prinsesses Hof er i en saa fordærvet Tid udsat for Angreb uden at have noget Forsvar; for at blive agtet maa De være gift.«

»Gift?«

»Ja.«

»Min Gud.«

»Her er min Haand, Louise, læg Deres i den.«

»Men Deres Fader?«

»Min Fader lader mig have min frie Villie.«

»O, Raoul, betænk Dem vel, vent.«

»At vente er en Umulighed! betænke sig, Louise, betænke sig, naar Talen er om Dem. det vilde være en Fornærmelse imod Dem. Deres Haand, kære Louise, jeg er min egen Herre, min Fader vil give sit Samtykke, det forsikrer jeg Dem; Deres Haand, lad mig ikke vente, svar hurtigt, blot et Ord, et eneste Ord, hvis jeg ikke skal tro, at et eneste Skridt i dette Palads, et eneste Smil af Dronningerne, et eneste Blik af Kongen har været nok til at forandre Dem.«

Raoul havde knapt talt ud, førend La Valliére blev saa bleg som en Død, uden Tvivl af Frygt for at sé den unge Mand blive alt for ophidset.

Med Tankens Hurtighed lagde hun derfor begge sine Hænder i Raouls.

Derpaa flygtede hun uden at sige et Ord og forsvandt uden at sé sig tilbage.

En Gysen gennemfo'r Raoul ved Berørelsen af hendes Haand, og han forlod Palais Royal, opfyldt af Planer, hvis Udførelse ingen Opsættelse taalte.

Efter atten Timers Forløb naaede han Blois.

Han havde undervejs forberedt sig paa de bedste Argumenter.

Athos befandt sig i sit Kabinet, skrivende paa sine Memoirer, da Raoul blev ført ind af Grimaud.

Den klartséende Adelsmand saa' straks, at der var noget overordentlig paa Færde med hans Søn.

»De sér mig ud til at være kommet i vigtige Forretninger,« sagde han op pegede paa en Stol, efter at han havde omfavnet Raoul.

»Ja, min Herre,« svarede den unge Mand, »og jeg beder Dem vise mig den samme velvillige Overbærenhed, som De aldrig har nægtet mig.«

»Tal, Raoul.«

»Min Herre, jeg vil gaa til Sagen uden al Indledning. Frøken de La Valliére er i Paris som Hofdame hos Madame; jeg har nøje overvejet det hos mig selv, jeg elsker Frøken Valliére over alt, og jeg vil ikke lade hende blive i en Stilling, hvor hendes Rygte og Dyd er udsatte for Fare; jeg ønsker derfor at ægte hende, min Herre, og jeg er kommen for at bede om Deres Samtykke til dette Giftermaal.«

Athos laante Bragelonne et gennemtrængende Blik, der tillige røbede en vis Sørgmodighed.

»De har altsaa betænkt Dem vel?« sagde han.

»Ja, min Herre.«

»Deres Lidenskab maa i Sandhed være meget stærk, min Herre,« vedblev Athos rolig, »siden De trods min Uvillie mod dette Ægteskab dog vedbliver at ønske det.«

Raoul fo'r sig med Haanden over Panden.

Athos saa paa ham og følte Medlidenhed med ham.

Han rejste sig op.

»Det er godt,« sagde han, »mine personlige Følelser betyder intet, naar Talen er om Deres. Lad høre, hvad ønsker De?«

»Jeg vilde blot bede Dem om at have den Ulejlighed at skrive til Kongen og udbede Dem for mig Hans Majestæts Tilladelse til at ægte Frøken de La Valliére.«

»Jeg skal straks opfylde Deres Begæring, Raoul.«

Greven gik hen til Vinduet, bøjede sig ud af det og raabte:

»Grimaud!«

Grimaud stak Hovedet frem af en Jasminhytte, som han var i Færd med at beskære.

»Mine Heste,« vedblev Greven.

»Hvad betyder denne Ordre, min Herre?«

»At vi rejser om to Timer.«

»Hvorhen?«

»Til Paris.«

»Men min Herre,« sagde Raoul, næsten forskrækket over denne sin Faders Eftergivenhed, »jeg forlanger ikke, at De skal gøre Dem saa megen Ulejlighed, et simpelt Brev —«

»Raoul, De miskender min Stilling i Samfundet, det er ikke passende, at en simpel Adelsmand som jeg skriver til sin Konge. Jeg vil og bør tale med Hans Majestæt. Vi ville rejse sammen, Raoul.«

»O, hvor De er god, min Herre. Men jeg besværger Dem, vær ikke saa tilbageholdende mod mig, lad mig ikke fortryde, at jeg har lyttet til en Følelse, der er stærkere end alt andet.«

»Det er anden Gang, De siger mig det, Raoul, det var ikke nødvendigt; De ønsker et formelt Samtykke, jeg giver Dem det; dermed er den Sag afgjort, og lad os ikke tale mere om det. Kom og sé mine nye Anlæg, Raoul.«

Det unge Menneske bøjede Hovedet og fulgte sin Fader til Haven.

Athos' Rolighed bragte Raoul mere og mere ud af Fatning; den Kærlighed, der fyldte hans Hjerte, forekom ham saa stor, at Verden knap

kunde rumme den. Hvorledes kunde Athos' Hjerte forblive lukket for dens Indflydelse?

Samlende hele sin Kraft udbrød Bragelonne derfor pludselig:

»Min Herre, det er umuligt andet, end at De maa have en Grund til at vrage Frøken de La Valliére. Eksisterer der et ubekendt Fjendskab, et arveligt Had mellem Dem og hendes Familie?«

»Sé en Gang, Raoul, de smukke Lilliekonvaller,« sagde Athos, »hvor godt de trives i Skyggen.«

Raoul standsede, bed sig i Læberne og sagde kækt:

»Min Herre, lad det komme til en Forklaring, jeg beder Dem, De kan ikke have glemt, at Deres Søn er en Mand.«

»Saa bevis mig,« sagde Athos strengt, »at De er en Mand, thi De viser ikke, at De er Søn. Jeg har bedet Dem vente, at De kunde indgaa en berømmelig Forbindelse, til jeg havde fundet en Kone til Dem blandt den rige Adels første Rækker; jeg ønskede, at De kunde glimre baade ved Hæder og Rigdom, De er af en ædel Slægt.«

»Min Herre,« svarede Raoul, henreven af Øjeblikkets Indskydelse, »man forekastede mig forleden Dag, at jeg ikke kendte min Moder.«

Athos blegnede og svarede med rynket Pande:

»Jeg længes efter at høre, hvad De svarede, min Herre.«

»Min Herre, jeg havde Kaarden i Haanden, han, der fornærmede mig, havde det samme; jeg slog ham Sværdet af Haanden og kastede det over et Led og sendte ham selv bag efter.«

»Hvorfor dræbte De ham ikke?«

»Hans Majestæt har forbudt Dueller, min Herre, og jeg var den Gang Hans Majestæts Ambassadør.«

»Det er godt,« sagde Athos, »men det er en Grund mere til, at jeg taler med Kongen.«

»Hvad vil De tale med ham om, min Herre?«

»Jeg vil bede Hans Majestæt om at underskrive Deres Ægteskabskontrakt.«

»Min Herre —«

»Men paa én Betingelse —«

»Behøver De at opstille Betingelser lige overfor mig, befal, min Herre, og jeg skal adlyde.«

»Paa den Betingelse,« vedblev Athos, »at De siger mig Navnet paa det Menneske, der har talt saaledes om . . . Deres Moder.«

»Men hvorfor vil De vide hans Navn, min Herre, det er mig, der er bleven fornærmet, og naar Hans Majestæt har givet den fornødne Tilladelse, tilkommer det mig at tage Hævn over ham.«

»Hans Navn, min Herre.«

»De forlanger det?«

»Jeg befaler Dem at sige det.«

»Vicomte de Wardes.«

»Ah!« sagde Athos rolig, »det er godt, jeg kender ham; men vore Heste er færdige, min Herre. I Stedet for at rejse om to Timer vil vi tage afsted straks. Til Hest, min Herre, til Hest.«

Syvende Kapitel.

Monsieur er skinsyg paa Hertugen af Buckingham.

Medens Grev de la Fère og Raoul var paa Vejen til Paris, var Palais-Royal Skuepladsen

for et Optrin, som Molière vilde have kaldet god Komedie.

Det var fire Dage efter Formælingen. Efter at Monsieur i Hast havde spist Frokost, gik han ud i Forværelset med et fortrædeligt Ansigt og rynket Pande.

Maaltidet havde ikke været muntert, thi Madame havde ladet sin Frokost servere i sine egne Værelser.

Chevalier de Lorraine og Manicamp var de eneste, der havde deltaget i Monsieurs Frokost, som havde varet i tre Kvarter, uden at der var blevet talt et eneste Ord.

Af og til hævede Monsieur sine Øjne mod Himlen, fæstede dem derefter paa Postejen, som Chevalieren angreb, og gav endelig, manglende Mod til at sige noget, sin Utaalmodighed Luft i en Gestus, som Harlekin vilde have misundt ham.

Endelig kunde Monsieur ikke holde det ud længere; ved Desserten rejste han sig op og lod Chevalier de Lorraine spise Frokost, saa længe han havde Lyst.

Da Manicamp saa' Monsieur rejse sig, stod han ligeledes op med Servietten i Haanden.

Monsieur mere løb end gik henimod Forværelset, og da han mødte en Dørvogter, gav han ham med sagte Stemme en Befaling.

For ikke at blive nødt til at passere Spisestuen lagde han derefter Vejen gennem sine Værelser i den Hensigt at opsøge Dronningemoderen i hendes Bedekammer, hvor hun sædvanlig opholdt sig.

Klokken var omtrent ti om Formiddagen.

Anna af Østerrig skrev, da hendes Søn traadte ind.

Dronningemoderen holdt meget af denne Søn, der havde et smukt Ansigt og en blid Karakter.

Monsieur var mere kærlig og, om man vil, mere kvindagtig end Kongen.

Han kyssede adspredt sin Moders Arm og satte sig, førend hun havde opfordret ham dertil.

Paa Grund af den ved Anna af Østerrigs Hof herskende Etikette var denne Forglemmelse fra Philips Side et Tegn paa, at der maatte være noget usædvanligt paa Færde med ham.

»Hvad fejler Dem, Philip?« spurgte Anna af Østerrig og vendte sig om til sin Søn.

»Ak, Madame, meget,« mumlede Prinsen og satte et ynkeligt Ansigt op.

»Om hvem vil De tale? Naa, fat Dem.«

»I Sandhed, Madame, hvad jeg har at sige, er meget delikat.«

»Ah, min Gud!«

»Ja, thi en Kvinde . . .«

»Ah! De vil tale om Madame!« udbrød Dronningemoderen nysgerrig.

»Ja vel, meget rigtig.«

»Nu, er det om Madame, De ønsker at tale med mig, min Søn, saa genér Dem ikke. Jeg er Deres Moder og Madame er ikke andet end en Fremmed for mig. Da hun imidlertid er min Svigerdatter, kan De være overbevist om, at jeg vil høre med Interesse, hvad De har at sige mig om hende, om ikke af anden Grund, saa for Deres Skyld.«

»Jeg vil tale oprigtigt med Dem, Madame, jeg forstaar ikke det Liv, jeg fører.«

»Forklar Dem.«

»Min Gemalinde tilhører ikke mig; hun und-

gaar mig ved enhver Lejlighed. Om Morgenen bruger hun Visiter, sin Korrespondance og Toilettet til Paaskud, om Aftenen Baller og Koncerter.«

»De er skinsyg, Philip.«

»Jeg! Gud bevare mig for det! Lad andre end jeg give den skinsyge Ægtemands taabelige Rolle. Men jeg er forstemt.«

»Philip, det er lutter uskyldige Ting, De bebrejder Deres Gemalinde, og saa længe De ikke har noget mere graverende . . .«

»Hør, Madame, en Kone kan godt forurolige uden at være brødefuld; unge Koner kan ved i deres Omgang at foretrække visse Personer give selv de mindst skinsyge Mænd Anledning til Mistanke.«

»Ah! kommer det endelig, det holdt haardt nok. Det er altsaa Deres egentlige Ankepost.«

»Ja . . .«

»Det bliver alvorligere. Madame skulde altsaa have gjort sig skyldig i sligt mod Dem?«

»Netop.«

»Hvorledes? Efter fire Dages Ægteskab skulde Deres Gemalinde foretrække en anden! Tag Dem i Agt, Philip, De overdriver hendes Forseelse.«

Ængstet af sin Moders alvorlige Tone vilde Prinsen svare, men formaaede kun at fremstamme nogle uforstaaelige Ord.

»Sig mig først én Ting,« vedblev Philip.

»Og det er?«

»Hvorfor har min Gemalinde beholdt sit engelske Hof, sig mig det.«

Og Philip lagde Armene over Kors og saa' paa sin Moder, som om han var overbevist om, at hun ikke havde noget at svare herpaa.

»Ih,« svarede Anna af Østerrig, »det er jo ganske ligefrem, fordi Englænderne er hendes Landsmænd, fordi de har givet mange Penge ud for at følge hende til Frankrig og det vilde være uhøfligt, ja endog upolitisk paa en Studs at afskedige Folk, der ikke har skyet noget Offer.«

»I Sandhed et dejligt Offer, Moder, at forlade et hæsligt Land for at drage til et smukt Land, hvor man kommer videre med én Daler end andre Steder med fire! Et dejligt Offer, ikke sandt, at rejse hundrede Mil for at ledsage en Kvinde i hvem man er forelsket!«

»Forelsket, Philip!«

»Hvem er da forelsket i Madame?«

»Den smukke Hertug af Buckingham. Vil De ikke ogsaa forsvare ham, Moder?«

Anna af Østerrig rødmede og smilte paa én Gang. Navnet Buckingham vækte Minder hos hende, der paa en Gang var behagelige og bitre.

»Buckingham'erne er loyale og brave,« tog Anna af Østerrig Mod til sig til at sige.

»Godt, min Moder forsvarer min Kones Galan mod mig!« raabte Philip forbitret og med Taarer i Øjnene.

»Min Søn, min Søn!« udbrød Anna af Østerrig, »det er uværdigt for Dem at bruge et saadant Udtryk. Deres Kone har ingen Galan, og selv om hun skulde have en, er det ikke Hr. de Buckingham; i den Familie er de loyale og diskrete; Gæstfriheden er dem hellig.«

»Madame!« udbrød Philip, »Hr. de Buckingham er en Englænder og er Englænderne synderlig samvittighedsfulde i at respektere franske Fyrsters Ejendom?«

Anna rødmede atter og vendte sig bort under

Paaskud af at tage sin Pen ned af Skrivetøjet, men i Virkelighed for at skjule sin Rødme for sin Søn.

»I Sandhed, Philip,« sagde hun, »De bruger Ord, der aldeles forvirrer mig; Deres Vrede gør Dem blind, ligesom den forfærder mig. Betænk Dem vel.«

»Jeg behøver ikke at betænke mig, Madame.«

»Hvad vil De gøre?«

»Klage til Kongen.«

»Og hvad vil De have, at Kongen skal svare Dem?«

»Nuvel,« sagde Monsieur med en Vildhed, der dannede en paafaldende Kontrast til hans sædvanlige Blidhed. »Nuvel, saa skal jeg selv skaffe mig Retfærdighed.«

»Hvad kalder De at skaffe Dem selv Retfærdighed?« spurgte Anna af Østerrig med en vis Skræk.

»Jeg vil have, at Hr. de Buckingham skal forlade Madame og Frankrig, jeg vil lade ham underrette om min Villie, og hvis Hr. de Buckingham ikke af sig selv fjerner sig fra mit Hus, vil jeg forbyde ham det.«

»Det er en Sag, som vi maa forebringe Kongen,« sagde Anna af Østerrig bevæget.

»Men, Madame,« udbrød Philip, slaaende sine Hænder sammen, »vær min Moder og ikke Dronningen, jeg taler jo til Dem som Søn; jeg skal ved en fire Minutters Samtale blive færdig med Hr. de Buckingham.«

»Men det er netop denne Samtale, som jeg forbyder Dem, min Herre,« sagde Dronningen, idet hun atter paatog sig hele sin Myndighed, »det er upassende for Dem.«

»Nuvel, lad gaa da, saa vil jeg ikke vise mig, men meddele Madame min Villie.«

»O!« udbrød Anna af Østerrig, »tyrannisér aldrig en Kvinde, min Søn; behandl aldrig Deres Kone paa en altfor bydende Maade. En overvunden Kone er ikke altid en overbevist Kone.«

»Hvad skal jeg gøre?«

»Lad mig raade i den Sag. De ønsker jo, at Hertugen af Buckingham skal tage bort, ikke sandt, Philip?«

»Saa snart som muligt, Madame.«

»Nuvel, send Hertugen til mig, min Søn, vær venlig imod ham og sig intet til Deres Gemalinde, til Kongen eller til nogen som helst. Spørg kun mig til Raads. Ak, jeg véd, hvad det vil sige, at Familiefreden forstyrres af Raadgivere.«

»Jeg skal adlyde Dem, Moder.«

Philip kyssede sin Moders Haand og gik for at hente Hr. de Buckingham.

— — — — —

Underrettet om Dronningemoderens Ønske indfandt Lord Buckingham sig hos hende en halv Time efter, at Hertugen af Orleans var gaaet fra hende.

Da hans Navn meldtes Dørvogteren, rejste Dronningen, der havde siddet med Albuen støttet mod Bordet og Hovedet skjult i sine Hænder, sig og besvarede smilende Hertugens gratiøse og ærbødige Hilsen.

I dette Øjeblik, da hun ganske opfyldtes af Erindringer om Fortiden, var hun lige saa smuk som i sine Ungdomsdage, da hun modtog Faderen til denne Buckingham, den Ulykkelige,

der havde levet for hende og var død med hendes Navn paa Læberne.

Anna af Østerrig kastede et ømt Blik paa Buckingham.

»Deres Majestæt har ønsket at tale med mig?« sagde Hertugen ærbødigt.

»Ja, Mylord,« svarede Dronningen paa Engelsk. »Vær saa god at tage Plads.«

Denne Opmærksomhed af Anna af Østerrig rørte dybt den unge Mand.

Han gættede straks, at Dronningen havde noget at bede ham om.

»Min Herre,« vedblev Dronningen smilende, paa Fransk, »hvad synes De om Frankrig?«

»Det er et smukt Land, Madame.«

»Man har fortalt mig, at De har smukke Godser i Deres Hjemstavn, Mylord, at De bor i et prægtigt, gammelt Palads?«

»Min Faders Palads,« svarede Buckingham og slog Øjnene ned.

»Der knytter sig dyrebare Minder dertil,« bemærkede Dronningen.

»Ja,« svarede Hertugen, »Folk med Hjerte lever lige saa meget i Fortiden eller Fremtiden som i den nærværende Tid.«

»Følgelig,« tilføjede Dronningen, »vil De, Mylord, der er en Mand med Hjerte, snart forlade Frankrig for at leve for Deres Minder.«

Buckingham saa' op og svarede:

»Det tror jeg ikke, Madame.«

»Hvorledes?«

»Jeg tror tvertimod, at jeg vil forlade England og tage Bolig i Frankrig.«

Turen var nu til Anna af Østerrig at vise Forbauselse.

»Hvorledes,« sagde hun, »De nyder altsaa ikke den nye Konges Naade?«

»Tvertimod, Madame, Hans Majestæt beærer mig med en uindskrænket Bevaagenhed.«

»Saa maa De have en hemmelig Bevæggrund dertil.«

»Nej,« sagde Buckingham levende, »der findes intet hemmeligt ved den Beslutning, jeg har taget. Jeg holder af at blive i Frankrig, jeg synes om et Hof, der er dannet og glimrende; jeg ynder med ét Ord, Madame, disse noget alvorlige Adspredelser, der ikke findes i mit Fødeland, men i Frankrig.«

Anna traadte hen til den unge Mand, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Tro mig, min Herre, intet opvejer Opholdet i Ens Fødeland. Jeg har ofte savnet Spanien. Jeg har levet længe, Mylord, meget længe, men jeg tilstaar Dem, der er ikke gaaet et Aar, uden at jeg har savnet Spanien.«

»Ikke et Aar, Madame,« sagde Hertugen koldt, ikke et af de Aar, hvori De var Skønhedens Dronning, hvad De forresten er endnu.«

»O, ingen Smiger, Hertug, jeg er gammel nok til at være Deres Moder.«

De sidste Ord sagde hun med en Betoning, der gik Buckingham til Hjertet.

»Ja,« vedblev hun, »jeg kunde være Deres Moder, og derfor giver jeg Dem et godt Raad.«

»Det Raad at vende tilbage til London!« udbrød han.

»Ja, Mylord.«

Hertugen slog Hænderne sammen med en Forskrækkelse, der ikke kunde undlade at gøre Indtryk paa Dronningen, som ømme Minder havde stemt blidt.

»De maa,« tilføjede hun.

»Hvorledes!« udbrød han, »man siger mig for Alvor, at jeg *maa* rejse, at jeg maa gaa i Landflygtighed.«

»At De maa gaa i Landflygtighed! siger De. O, Mylord, man skulde tro, at Frankrig var Deres Fædreland.«

»Madame, de Elskendes Fødeland er det, hvor deres Elskede opholder sig.«

»Ikke ét Ord mere,« sagde Dronningen, »De glemmer, med hvem De taler.«

Buckingham kastede sig paa Knæ.

»Madame, Madame, De er Godheden og Mildheden selv; De er ikke alene den første i dette Land, men i hele Verden paa Grund af Deres Dyder; jeg har intet sagt, Madame. Har jeg sagt noget, hvorpaa De kan give mig et saa grusomt Svar? Har jeg røbet mig, Madame?«

»De glemmer, at De har talt og tænkt i en Kvindes Nærværelse, og desuden —«

»Desuden,« afbrød Hertugen hende levende, »véd ingen, at De hører mig.«

»Tvertimod, Hertug, man véd det; De har Ungdommens Fejl og Dyder.«

»Man har forraadt mig, angivet mig! O, Madame, hvis nogen skulde have været saa dumdristig at sé i mig, hvad jeg ikke selv vil sé —«

»Hvad vilde De saa gøre, Hertug?«

»Der er Hemmeligheder, som dræber den, der opdager dem.«

»Den, der har opdaget Deres Hemmelighed, er ikke dræbt endnu; hvad mere er, De vil ikke dræbe ham; han har hele Retten paa sin Side, det er en Ægtemand, en Skinsyg, det er Frankrigs anden Adelsmand, det er min Søn, Hertugen af Orleans.«

Hertugen blegnede.

»Hvor De er grusom, Madame!« sagde han.

»Ak, Buckingham,« sagde Dronningen melankolsk, »De gaar til Yderligheder, medens det vilde være Dem saa let at leve i Fred med Dem selv. Jeg taler ikke for nogen anden, Villiers, jeg taler for mig selv, rejs! Gør mig denne Tjeneste, vis mig denne Gunst; lad mig ogsaa skylde dette til en af Deres Navn.«

»Det er altsaa for Dem selv, Madame?«

»For mig alene.«

»Der er ingen, der vil gøre sig lystig over mig, ingen Prins, der vil sige: jeg har villet det!«

»Hør mig, Hertug!« Og den gamle Dronnings Ansigt antog et højtideligt Udtryk.

»Jeg sværger Dem, at ingen befaler her uden jeg; jeg sværger Dem til, at ikke alene ingen vil gøre sig lystig, men at ikke engang nogen vil glemme, hvad han skylder Deres Rang. Stol paa mig, Hertug, ligesom jeg har stolet paa Dem.«

»De forklarer Dem ikke, Madame; jeg er fortvivlet, tilintetgjort; selv den blideste, fuldstændigste Trøst vil forekomme mig utilstrækkelig.«

»Min Ven, har De kendt Deres Moder?« spurgte Dronningen med et venligt Smil.

»Meget lidt, Madame; men jeg mindes, at denne ædle Dame kyssede mig og græd, naar jeg græd.«

»Villiers!« mumlede Dronningen og slog sin Arm om den unge Mands Hals, »jeg er en Moder for Dem, og tro mig, ingen skal nogensinde faa min Søn til at græde.«

»Tak, Madame, tak,« sagde den unge Mand,

overvældet af sin indre Bevægelse; »jeg føler, at der endnu er Plads i mit Hjerte til en bedre og ædlere Følelse end Kærligheden.«

Dronningemoderen saa' paa ham og trykkede hans Haand.

»Gaa!« sagde hun.

»Naar skal jeg rejse? Befal!«

»Vælg en passende Tid, Mylord,« svarede Dronningen; »De rejser, men De skal ikke gøre det over Hals og Hoved — I Stedet for saaledes at rejse i Dag, som De formodentlig ønskede, eller i Morgen, som man venter, saa rejs i Overmorgen Aften, men gør blot Deres Beslutning bekendt allerede i Dag.«

»Min Beslutning!« mumlede den unge Mand.

»Ja, Hertug.«

»Og — jeg skal aldrig mere komme tilbage til Frankrig?«

Anna af Østerrig betænkte sig et Øjeblik.

»Kom om to Aar; jeg sér paa Deres smukke Ansigt, at de Tanker, der i Dag gør Dem saa bedrøvet, vil være borte inden seks Maaneder.«

»Jeg tror, at De vil bedømme mig rigtigere, Madame,« svarede den unge Mand, »naar De sagde, at Tiden ikke har Magt over os Buckingham'er.«

»Stille, o, ti!« udbrød Dronningen og kyssede Hertugen paa Panden med en Ømhed, som hun ikke formaaede at beherske. »Gaa! gaa! gør mig ikke blød, glem Dem ikke, jeg er Dronning! De er Kongen af Englands Undersaat; Kong Karl venter Dem; far vel, far vel, Villiers, *farewell*, Villiers!«

»*For ever!*« svarede den unge Mand og skyndte sig hulkende bort.

Anna lagde Haanden paa Panden; derpaa saa' hun sig i Spejlet og mumlede:

»Hvad man end siger, er Kvinden altid ung; de tyve Aar findes altid i en eller anden Krog af Hjertet.«

Ottende Kapitel.

Hvori Hans Majestæt Ludvig den Fjortende ikke finder Frøken de La Vallière rig eller smuk nok for en Adelsmand af Vicomte de Bragelonnes Rang.

Raoul og Grev de La Fére indtraf i Paris den samme Dags Aften, som Buckingham havde haft den i forrige Kapitel beskrevne Samtale med Dronningemoderen.

Straks efter Ankomsten lod Greven gennem Raoul Kongen anmode om en Audiens.

Kongen havde tilbragt en Del af Dagen med i Selskab med Madame og Hoffets Damer at tage de Lyoner Tøjer, som han havde foræret sin Svigerinde i Øjesyn. Der havde været Taffel ved Hoffet, og derefter blev der spillet.

Efter Sædvane forlod Kongen Spillet Klokken otte og begav sig til sit Kabinet for at arbejde med Hr. Colbert og Hr. Fouquet.

Raoul befandt sig i Forgemakket, da de to Ministre gik bort, og Kongen bemærkede ham gennem den aabne Dør.

»Hvad vil Hr. de Bragelonne?« spurgte han.

Den unge Mand traadte nærmere.

»Sire,« svarede han, »jeg anholder om en Audiens for Hr. Grev de La Fére, der er kommet hertil fra Blois og meget ønsker at tale med Deres Majestæt.«

»Jeg har en Time tilovers før Spillet og

Aftensmaden,« svarede Kongen. »Er Hr. de La Fére til Stede?«

»Hr. Greven er nedenfor og venter paa Deres Majestæts Ordre.«

»Lad ham komme op.«

Fem Minutter efter traadte Athos ind til Ludvig den Fjortende.

Ludvig modtog ham særdeles naadigt.

»Greve,« sagde han, »lad mig haabe, at De er kommet for at bede mig om noget.«

»Det vil jeg ikke skjule for Deres Majestæt,« svarede Greven.

»Naa, lad høre,« sagde Kongen oprømt.

»Det er ikke for mig selv, Sire.«

»Saa meget desto værre, men jeg vil gøre for Deres Protége, Greve, hvad De nægter mig at gøre for Dem.«

»Deres Majestæt giver mig Mod — Jeg er kommet for at tale til Deres Majestæt for Vicomte de Bragelonne. Han tænker paa at gifte sig.«

»Han er temmelig ung endnu, men lige meget — Han er en udmærket Mand, jeg skal opsøge ham en Kone.«

»Han har fundet hende, Sire, og beder kun om Deres Majestæts Samtykke.«

»Ah! Talen er altsaa om at underskrive en Ægteskabskontrakt?«

Athos bukkede.

»Hvad hedder Bruden?«

»Det er,« svarede Athos koldt, »Frøken de La Valliére La Baume Le Blanc.«

»Ah!« sagde Kongen tænkende sig om, »jeg kender det Navn, en Marquis de La Valliére.«

»Ja, Sire, det er hans Datter.«

»Han er nok død?«

»Ja, Sire.«

»Og Enken har giftet sig igen med Hr. de Saint-Remy, Enkehertugindens Hofmarskal?«

»Deres Majestæt er godt underrettet.«

»Rigtig, rigtig! — Og Datteren er bleven ansat som Hofdame hos den unge Madame.«

»Deres Majestæt kender den hele Historie bedre end jeg.«

Kongen betænkte sig atter; efter fra Siden at have betragtet Athos' temmelig sørgmodige Ansigt, sagde han:

»Det forekommer mig, at den unge Dame ikke er synderlig smuk, Greve?«

»Det véd jeg ikke,« svarede Athos.

»Jeg har betragtet hende, men hun har ikke gjort noget Indtryk paa mig.«

»Hun har et godt, beskedent Ydre, men er ikke meget smuk, Sire.«

»Hvad Skønhed angaar, er der altsaa ikke noget særdeles ved Partiet. Lad os nu tale om Pengespørgsmaalet.«

»Hendes Medgift er i det højeste en femten til tyve tusinde Livres, Sire; men Forelskede er uegennyttige; jeg for mit Vedkommende sér heller ikke meget paa Penge.«

»Paa Overflødighed, mener De, men det nødvendige maa man have. Med femten tusinde Livres i Medgift kan en Kone ikke komme til Hoffet. Vi vil forøge dem, jeg ønsker at gøre noget for Bragelonne.«

Athos bukkede.

Kongen bemærkede atter hans Kulde.

»Lad os gaa fra Pengene og til hendes Stand;« vedblev Ludvig; »Datter af Marquis de La Valliére, det er godt, men der er den gode Saint-Remy, der kaster Skygge over Familien, og saa

vidt jeg véd, Greve, er De meget stolt af Deres Rang.«

»Jeg, Sire, jeg er ikke stolt af andet end min Hengivenhed for Deres Majestæt.«

Kongen tav atter.

»Hør min Herre,« sagde han, »De har forbavset mig lige fra Begyndelsen af vor Samtale. De kommer for at bede mig om mit Samtykke til et Ægteskab, og De lader til at være meget bedrøvet over at skulle bede derom. Hvor ung jeg end er, tager jeg dog sjælden fejl. Jeg gentager det, det er ikke med et glad Hjerte, at De fremkommer med denne Anmodning.«

»Nuvel, Sire, De har Ret.«

»Saa forstaar jeg Dem ikke. Nægt Deres Samtykke. De ligner ikke de føjelige Fædre, der gør sig til Slaver af deres Børn.«

»Sire, lige over for Folk med Hjerte har jeg ingen Villie; Raoul lider og sørger; han, der i Almindelighed er saa munter, er bleven mørk og forstemt; jeg vil ikke berøve Deres Majestæt den Nytte, som han kan gøre Dem.«

»Jeg forstaar Dem,« sagde Kongen, »jeg fatter Deres Hjertes Følelser.«

»Saa behøver jeg ikke at sige Deres Majestæt, at jeg kun har disse Børn eller rettere sagt dette Barns Lykke for Øje,« svarede Athos.

»Og jeg ønsker lige som De, at Bragelonne skal blive lykkelig.«

»Jeg venter kun paa Deres Majestæts Underskrift. Raoul vil have den Ære at præsentere sig for Dem og modtage Deres Samtykke.«

»De tager fejl, Greve,« sagde Kongen bestemt, »jeg sagde i dette Øjeblik, at jeg ønskede at

sé Vicomten lykkelig, men derfor modsætter jeg mig dette Parti.«

»Men Sire,« udbrød Athos, »Deres Majestæt lovede mig —«

»Ikke det, Greve; jeg har ikke lovet Dem det, thi det strider mod mine Planer. Det er muligt, at jeg om kort Tid faar Krig, og jeg behøver da Adelsmænd om mig, der er frie. Jeg vilde betænke mig paa at udsætte en gift Mand, en Familiefader, for de fjendtlige Kugler; jeg vilde ligeledes betænke mig paa for Bragelonnes Skyld at udstyre en ubekendt ung Pige; det vilde vække Skinsyge blandt min Adel.«

Athos bukkede tavs.

»Er det alt, hvad De havde at bede mig om,« tilføjede Ludvig.

»Alt, Sire, og jeg tager nu Afsked med Deres Majestæt. Skal jeg meddele Raoul vor Samtale?«

»Skaan Dem for den Ubehagelighed. Sig Vicomten, at jeg i Morgen ved min Lever vil tale med ham; De deltager i mit Parti i Aften, Greve.«

»Jeg er rejseklædt, Sire.«

»Jeg haaber, at den Tid vil komme, da De ikke vil forlade mig.«

Athos forlod Kabinettet og traf uden for den ventende Bragelonne.

»Nu, min Herre,« spurgte den unge Mand.

»Kongen er naadig stemt mod os, Raoul, maaske ikke paa den Maade, som De tror, men han er vor Familie meget bevaagen.«

»De har en daarlig Nyhed at fortælle mig, min Herre,« sagde den unge Mand blegnende.

»Kongen vil i Morgen tidlig sige Dem, at det ikke er nogen daarlig Nyhed.«

»Kongen har ikke underskrevet, vel, min Herre?«

»Kongen vil selv opsætte Deres Ægteskabskontrakt, Raoul, men han har ikke Tid dertil for Øjeblikket.«

Raoul betoges af en dyb Forbavselse.

»Hør, medens jeg er her,« sagde Athos pludselig, »kunde jeg da ikke faa Hr. d'Artagnan at sé?«

»Ønsker De, at jeg skal følge Dem til hans Værelse?« spurgte Bragelonne.

»Javel.«

»Saa maa vi gaa op ad den anden Trappe.«

De slog nu ind paa en anden Vej, men da de var komne op til den til det store Galleri førende Trappe, fik Raoul Øje paa en Tjener i Grev de Guiches Livré, der, saasnart han hørte hans Stemme, skyndte sig hen til ham.

»Hvad er der?« spurgte Raoul.

»Denne Billet, min Herre. Da Hr. Greven hørte, at De var kommet tilbage, skrev han straks til Dem, og jeg har nu i en Time søgt Dem alle Vegne.«

Raoul nærmede sig Athos for at aabne Brevet.

»Tillader De min Herre,« sagde han.

»Vær saa god.«

»Kære Raoul,« skrev de Guiche, »jeg har en vigtig Forretning, der ingen Opsættelse taaler; jeg véd, at De er kommet tilbage, skynd Dem til mig.«

Han var næppe færdig med at læse, førend en Tjener i Buckinghams Livré kom ud af Galleriet, og, da han opdagede Raoul, ærbødigt nærmede sig ham.

»Fra Mylord Hertugen,« sagde han.

»Ah!« udbrød Athos, »jeg sér Raoul, at De allerede har saa meget at bestille som en kommanderende General; jeg forlader Dem og skal nok alene finde Hr. d'Artagnan.«

»Jeg beder Dem undskylde mig,« sagde Raoul.

»Ja, ja, jeg undskylder Dem; Farvel, Raoul. De vil træffe mig i mit Hjem til i Morgen; i Løbet af Dagen rejser jeg muligvis til Blois, medmindre der skulde komme Kontraordre —«

»Jeg skal gøre Dem min Opvartning i Morgen, min Herre.«

Athos gik.

Raoul aabnede Buckinghams Brev.

»Hr. de Bragelonne,« skrev Hertugen, »af alle de Franskmænd, jeg har sét, er De den, jeg synes bedst om; jeg vil snart trænge til Deres Venskab. Jeg har faaet et vist Brev, skrevet paa godt Fransk. Jeg er Englænder og er bange for ikke at forstaa det rigtig. Brevet er underskrevet med et godt Navn, det er alt, hvad jeg ved. De vil nok være saa god at sé til mig, thi jeg hører, at De er kommet tilbage fra Blois.«

Deres hengivne

Villiers, Hertug af Buckingham.«

»Jeg skal indfinde mig hos Din Herre,« sagde Raoul til Guiches Tjener, idet han affærdigede ham.

»Om en Time skal jeg være hos Hr. de Buckingham,« tilføjede han til Hertugens Sendebud.

Niende Kapitel.

Meget Væsen for ingen Ting.

Raóul traf de Guiche i Samtale med de Wardes og Manicamp.

Siden Eventyret ved Ledet behandlede de Wardes Raoul som en Fremmed.

Guiche førte Raoul ind i et Sideværelse og bragte ham til Sæde.

»Hvor Du sér munter ud,« sagde han til ham.

»Det er besynderligt,« svarede Raoul, »thi jeg er langtfra glad.«

»Du har det lige som jeg, Raoul, ikke sandt? Det gaar daarligt med Kærligheden.«

»Saa meget des bedre, hvis det er Tilfældet med Dig, Greve, den værste Nyhed, der mest kunde bedrøve mig, vilde være en god Nyhed.«

»Saa skal Du ikke være bedrøvet, thi jeg er ikke blot meget ulykkelig, men jeg sér endogsaa lykkelige Mennesker omkring mig.«

»Det forstaar jeg ikke,« sagde Raoul, »forklar Dig, min Ven, forklar Dig.«

»Du vil snart forstaa det. Jeg har forgæves kæmpet mod den Følelse, som Du har sét fødes hos mig, vokse hos mig, bemægtige sig mig, jeg har meget nøje overvejet, hvor ulykkelig, jeg gjorde mig selv, jeg staar paa Randen af en Afgrund, det ved jeg, men lige meget, jeg vil gaa min Gang.«

»Taabe, Du kan ikke gøre et Skridt mere, uden at det fører til Din Undergang eller Din Død.«

»Lad der komme, hvad der vil.«

»Guiche!«

»Jeg har nøje overvejet alt. Jeg er gaaet saa vidt, at jeg ikke kan trække mig tilbage, jeg

har lidt saa meget, at Døden vil forekomme mig at være en Velgerning. Jeg er ikke længere forelsket til Afsindighed, Raoul, men jeg er skinsyg til Raseri.«

Raoul slog Hænderne sammen med en Følelse, der lignede Vrede.

»Vil Du dræbe Monsieur,« raabte han.

»Ak nej! Jeg er ikke skinsyg paa Monsieur, jeg er ikke skinsyg paa Ægtemanden, men paa Elskeren.«

»Paa Elskeren?«

»Men har Du, som var saa klartséende i Havre, intet bemærket her?«

»Du er altsaa skinsyg paa Hr. de Buckingham?«

»Ja, i den Grad, at jeg er nær ved at miste Livet derover.«

»Igen.«

»O, denne Gang vil Sagen være let at ordne mellem os, jeg har allerede gjort det første Skridt ved at tilstille ham en Billet.«

»Det er Dig, der har skrevet ham til?«

»Hvoraf véd Du det?«

»Han har underrettet mig derom. Sé her.«

Og han rakte Guiche det Brev, han havde faaet fra Lorden.

Guiche læste det ivrigt.

»Det er skrevet af en tapper Mand og især af en galant Mand,« sagde han.

»Ja, Hertugen er en galant Mand, jeg behøver ikke at spørge Dig, om Du har tilskrevet ham i lige saa velvalgte Udtryk.«

»Jeg skal vise Dig mit Brev, naar Du vil opsøge ham fra mig af.«

»Men det er næsten umuligt.«

»Hvilket?«

»At jeg skal opsøge ham.«

»Hvorledes det?«

»Hertugen har lige som Du henvendt sig til mig.«

»O, jeg forudsætter, at Du giver mig Fortrinet. Hør, hvad jeg vil bede Dig sige Hans Naade. — Det er meget simpelt. — En af de første Dage, i Dag, i Morgen, i Overmorgen, hvilken Dag der konvenerer ham, ønsker jeg at møde ham i Vincennes.«

»Betænk Dig vel.«

»Jeg troede allerede at have sagt Dig, at jeg har overvejet alt. Jeg beder Dig derfor, opsøg Hertugen, og hvis det er nødvendigt, at jeg beder ham modtage min Udfordring, vil jeg bede ham derom.«

»Det behøves ikke, — Hertugen har underrettet mig om, at han ønskede at tale med mig. Han deltager i Kongens Spilleparti — Lad os begge to gaa derhen. Jeg vil faa ham ud af Galleriet. Imidlertid holder Du Dig afsides. To Ord vil være tilstrækkelige.«

»Det er godt — jeg vil tage de Wardes og Manicamp med mig.«

De gik alle fire ned ad Trappen.

Guiches Vogn, som ventede udenfor Porten, bragte dem til Palais-Royal.

Undervejs overvejede Raoul, hvorledes han skulde bære sig ad.

Han vidste, at han havde Indflydelse hos Buckingham og kendte sit Herredømme over Guiche; og Sagen forekom ham derfor ikke saa fortvivlet.

Da de betraadte det blændende oplyste Galleri, hvor Hoffets smukkeste Damer opholdt sig, kunde Raoul ikke lade være et Øjeblik

at glemme Guiche for at sé paa Louise, der, lig en fortryllet Due, slugte med Øjnene den kongelige Cirkel, der straalede af Guld og Diamanter.

Mændene stod op, kun Kongen sad.

Raoul fik Øje paa Buckingham.

Han befandt sig en halv Snes Skridt fra Monsieur i en Gruppe Franskmænd og Englændere, der beundrede hans fornemme Væsen og pragtfulde Klædedragt.

Nogle af de gamle Hofmænd mindedes at have sét Faderen, men Sønnen faldt ikke igennem ved Sammenligningen.

Buckingham talte med Fouquet, der underholdt ham ganske højt om Belle-Isle.

»For Øjeblikket kan jeg ikke tiltale ham,« sagde Raoul.

»Saa vent til det belejlige Øjeblik kommer, men gør hurtig Ende paa Sagen.«

»Ah! der kommer vor Redningsmand,« sagde Raoul, som fik Øje paa d'Artagnan, der i sin nye Musketerkaptajns Uniform nylig var traadt ind i Galleriet som en Erobrer.

Han styrede Kursen mod d'Artagnan.

»Hr. Chevalier,« sagde Raoul, »der er ingen anden end De, der kan gøre mig en Tjeneste.«

»Og den er, min kære Vicomte?«

»At forstyrre Hr. Buckingham, hvem jeg har et Par Ord at sige, i hans Samtale. Da han taler med Hr. Fouquet, indser De nok, at jeg ikke tør blande mig i Samtalen.«

»Og Du tror, at jeg har større Rettigheder end Du?«

»De er en langt betydeligere Mand.«

»Ah! det er sandt, jeg er Kaptajn over Musketererne? det er saa længe siden, jeg fik Løfte

om denne Grad, og saa kort siden, jeg erholdt den, at jeg altid glemmer min Værdighed.«

»De vil gøre mig den Tjeneste, ikke sandt?«

»Javel, Raoul.«

Guiche tabte ikke Raoul af Syne, Raoul gav ham ved et Tegn at forstaa, at alt var i Orden.

D'Artagnan styrede lige mod Gruppen og hilste høfligt paa Hr. Fouquet og de andre.

»God Dag, Hr. d'Artagnan, vi talte om Belle-Isle-en-Mer,« sagde Fouquet med en fuldendt Verdensmands Tone.

»Om Belle-Isle-en-Mer? Ah!« sagde d'Artagnan. »Jeg troede, at den tilhørte Dem, Hr. Fouquet.«

»Herren fortalte mig netop, at han havde foræret Kongen den,« sagde Buckingham. »Tjener, Hr. d'Artagnan.«

»Kender De Belle-Isle, Chevalier,« spurgte Fouquet Musketeren.

»Jeg har været der en eneste Gang, min Herre,« svarede d'Artagnan.

Imidlertid gjorde Raoul Tegn til Buckingham.

»Hr. Overintendant,« sagde denne, »jeg lader Dem alene med Kaptajnen, der forstaar sig bedre end jeg paa Bastioner, Eskarper og Kontréeskarper; jeg sér en af mine Venner gøre Tegn til mig. De forstaar—«

Buckingham forlod med disse Ord Gruppen og skred hen imod Raoul. Denne gik ham i Møde. Guiche blev paa sin Plads.

De havde manøvreret saa snildt, at de mødtes i det tomme Rum mellem Spillepartiet og Galleriet, hvor nogle alvorlige Adelsmænd spadserede frem og tilbage.

Men i samme Øjebik, som de to Linier skulde forenes, blev de brudte af en tredie.

Det var Monsieur, der nærmede sig Buckingham.

Monsieur var lutter Smil og Venlighed.

»Ih, min Gud,« sagde han med en forekommende Venlighed, »hvad er det, man fortæller mig, min kære Hertug?«

Buckingham vendte sig om, han havde ikke sét Monsieur komme.

Han fo'r uvilkaarligt sammen, da han hørte hans Stemme og blegnede let.

»Hvad har man fortalt Deres Højhed, der synes at forbavse Dem saa meget?«

»Noget, der bringer mig i Fortvivlelse, min Herre,« vedblev Prinsen, »det vil udbrede Sorg blandt Hoffet.«

»Ah! Deres Højhed er altfor god,« svarede Buckingham, »thi jeg mærker, at De taler om min Afrejse.«

Guiche hørte disse Ord fra det Sted, hvor han stod, og skjalv.

»Hans Afrejse?« mumlede han. »Hvad er det dog, han siger?«

Philip vedblev med samme naadige Smil:

»Jeg forstaar det meget godt, at Kongen af Storbritannien kalder Dem tilbage, min Herre; det er bekendt, at Hans Majestæt Karl den Anden, der forstaar sig paa Adelsmænd, ikke kan undvære Dem. Men vi kan ikke miste Dem uden Sorg; hvis De tror, at mit Ønske har nogen Vægt hos Kongen, skal jeg med Fornøjelse bede Hans Majestæt Karl den Anden at blive hos os endnu i nogen Tid.«

»Saa megen Godhed overvælder mig, Deres Højhed,« svarede Buckingham, »men jeg har

faaet aldeles bestemte Ordrer. Mit Ophold i Frankrig var begrænset, og jeg har forlænget det med Fare for at mishage min naadige Souveræn. Først i Dag mindes jeg, at jeg allerede skulde være rejst for fire Dage siden.«

»Naar rejser De da?« spurgte Philip.

»I Morgen, Deres Højhed — Mine Befordringer har allerede været færdige i tre Dage.«

Hertugen af Orleans gjorde en Bevægelse med Hovedet, der betød:

»Siden det er en Bestemmelse, Hertug, er der intet at sige dertil.«

Monsieur gik den samme Vej tilbage, hvorfra han var kommet.

I det samme nærmede Guiche sig fra den modsatte Side.

Raoul var bange for, at det utaalmodige unge Menneske skulde have i Sinde at tage Ordet fra ham, og ilte ham derfor i Møde.

»Nej, nej, Raoul, det behøves nu ikke mere,« sagde Guiche, rækkende begge sine Hænder ud mod Hertugen og trækkende ham om bag en Søjle.

»O, Hertug, Hertug!« vedblev Guiche, »tilgiv mig, hvad jeg har skrevet til Dem, jeg var gal! Giv mig mit Brev tilbage.«

»Det er sandt,« svarede den unge Hertug med et melankolsk Smil, »De kan ikke længere være vred paa mig.«

»O, Hertug, Hertug, undskyld mig! — Mit Venskab, mit evige Venskab —«

Raoul, der indsaa' at hans Nærværelse ikke længere behøvedes, trak sig nogle Skridt tilbage.

Herved kom han i Nærheden af de Wardes.

De Wardes talte med Chevalier de Lorraine om Buckinghams Afrejse.

»Et fornuftigt Tilbagetog,« bemærkede de Wardes.

»Hvorfor det?«

»Fordi det sparer den kære Hertug for et Kaardestød.«

Og de gav sig til at lé.

Raoul vendte sig forbitret om.

»Min Herre,« sagde Raoul til de Wardes, »De vil altsaa ikke vænne Dem af med at bagtale de Fraværende; i Gaar var det d'Artagnan, i Dag er det Hr. de Buckingham.«

»De véd meget godt, min Herre,« svarede de Wardes, »at jeg ogsaa undertiden fornærmer de Nærværende.«

De Wardes og Raoul berørte næsten hinanden.

Paa en Gang hørte de en høflig Stemme sige bag ved dem.

»Jeg tror, man nævnte mit Navn.«

De vendte sig om, det var d'Artagnan, der med et Smil lagde Haanden paa de Wardes Skulder.

Raoul gik et Skridt til Siden for at gøre Plads for Musketeren.

De Wardes fo'r sammen, blegnede, men rørte sig ikke af Pletten.

Stadig smilende indtog d'Artagnan Raouls Plads.

»Tak, min kære Raoul,« sagde han. »Jeg har noget at tale med Dem om, Hr. De Wardes. Du behøver ikke at gaa, Raoul, alle Mennesker maa gerne høre, hvad jeg har at sige Hr. de Wardes.«

Hans Smil forsvandt, og hans Blik blev koldt og skarpt som en Staalklinge.

»Jeg er til Deres Tjeneste, min Herre,« sagde de Wardes.

»Jeg har længe søgt en Lejlighed til at faa Dem i Tale, min Herre,« sagde d'Adrtagnan, »men først i Dag har jeg fundet den. Stedet er rigtignok daarligt valgt, det tilstaar jeg, men hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at begive Dem til mine Værelser, saa ligger de for Enden af den Trappe, der løber ud til Galleriet.«

»Jeg følger Dem, min Herre,« sagde de Wardes.

»Er De alene her, min Herre?« spurgte d'Artagnan.

»Nej, de Herrer Manicamp og de Guiche, to af mine Venner, er med mig.«

»Godt,« sagde d'Artagnan, »men to er for faa. De vil nok kunne finde nogle flere, ikke sandt?«

»Ganske vist,« svarede den unge Mand, der ikke vidste, hvor d'Artagnan vilde hen. »Saa mange, som De vil have.«

»Godt, saa Farvel saa længe.«

Og dermed tog han Vejen til sine Værelser.

D'Artagnans Værelse var ikke tomt; Grev de La Fére sad i en Vinduesfordybning og ventede paa hans Tilbagekomst.

»Nu,« sagde han, da d'Artagnan traadte ind.

»Hr. de Wardes,« svarede denne, »er saa god at ville beære mig med en lille Visit i Overværelse af nogle af hans og vore Venner.«

Umiddelbart efter Musketeren kom virkelig de Wardes og Manicamp.

Guiche og Buckingham fulgte dem temmelig overraskede og ikke begribende, hvad man vilde dem.

Raoul kom med to eller tre Adelsmænd. Han lod sit Blik svæve om i Værelset, og da han

fik Øje paa Greven, tog han Plads ved hans Side.

D'Artagnan modtog sine Gæster med al den Forekommenhed, der var ham ejendommelig.

Da han havde bedt hver enkelt om Undskyldning for den Ulejlighed, han gjorde ham, vendte han sig til de Wardes, der trods sit Herredømme over sig selv ikke kunde skjule en Overraskelse, blandet med Uro.

»Min Herre,« sagde d'Artagnan, »nu, da vi er udenfor Kongens Palæ og kan tale højt uden at overtræde Anstandens Love, vil jeg underrette Dem om, hvorfor jeg har taget mig den Frihed at anmode Dem om at komme til mig og paa samme Tid stævne de andre Herrer herhid.

Af min Ven, Hr. Grev de la Fère, har jeg hørt de fornærmelige Rygter, som De udspreder om mig; De har sagt, at De ansaa mig for Deres dødelige Fjende, fordi jeg efter Deres Sigende havde været Deres Faders.«

»Det er sandt, min Herre, det har jeg sagt,« svarede de Wardes, hvis Bleghed afløstes af en svag Rødme.

»De anklager mig altsaa for en Forbrydelse, en Forseelse eller en Nedrighed. Jeg beder Dem formulere Deres Beskyldning bestemt.«

»I Vidners Nærværelse, min Herre!«

»Ja, for Pokker!«

»Jeg skal altsaa tale?«

»Tal, min Herre,« sagde d'Artagnan bukkende, »vi hører Dem alle.«

»Nuvel, min Herre, Talen er ikke om en Uret mod mig, men om en mod min Fader.«

»Det har De allerede sagt.«

»Ja, men der er visse Omstændigheder, som man kun tøvende indlader sig paa at omtale.«

»Hvis det virkelig er Tilfældet, min Herre, beder jeg Dem overvinde Deres Betænkeligheder.«

»Selv om Talen skulde være om en vanærende Handling?«

»I hvert Fald.«

Vidnerne til dette Optrin begyndte at betragte hinanden med en vis Uro. Imidlertid beroligede det dem at se, at d'Artagnans Ansigt ikke røbede den mindste Bevægelse.

De Wardes tav.

»Tal, min Herre,« sagde Musketeren. »De sér nok, at vi venter paa Dem.«

»Nuvel da, min Fader elskede en Kvinde, en ædel Kvinde, der ligeledes elskede min Fader.«

D'Artagnan vekslede et Blik med Athos.

De Wardes vedblev:

»Hr. d'Artagnan opsnappede et Brev, hvori et Stævnemøde aftaltes, indfandt sig forklædt til det i Stedet for den, der ventedes, og misbrugte Mørket.«

»Det er fuldkommen sandt,« sagde d'Artagnan.

En svag Mumlen hørtes blandt Tilhørerne.

»Ja, jeg har begaaet denne slette Handling. Men De kunde gerne have tilføjet, min Herre, siden De er saa upartisk, at paa den Tid, da den Begivenhed tildrog sig, som De lægger mig til Last, havde jeg endnu ikke fyldt en og tyve Aar.«

»Handlingen er ikke mindre skammelig for det,« svarede de Wardes.

En ny Mumlen hørtes, men af Forbavselse og næsten af Tvivl.

»Det var virkelig en skændig Handling,« sagde d'Artagnan, »og jeg har selv gjort mig de bitreste Bebrejdelser derfor. Alderen har gjort mig mere fornuftig og navnlig mere dydig, og jeg har ved mange Aars Samvittighedsnag bødet for denne Forseelse. Men jeg appellerer til Dem, mine Herrer; det passerede i 1626, og det var en Tid — til Held for Dem kenden De den kun af Traditionen — det var en Tid, da Kærligheden ikke var samvittighedsfuld. Vi var unge Soldater, der aldrig bestilte andet end slaas og altid havde Kaarden halvt ude af Skeden. Krigen gjorde os haarde og Kardinalen var os stedse paa Nakken. Jeg har kort sagt fortrudt det og hvad mere er, jeg fortryder det endnu.«

»Ja, det fatter jeg meget godt, min Herre, men De har ikke desto mindre været Skyld i en Kvindes Ulykke. Hun, om hvem De taler, forlod for at skjule sin Skam Frankrig, og man har aldrig faaet at vide, hvad der er blevet af hende.«

»O,« udbrød Grev de la Fère, idet han med et mørkt Smil strakte Armen ud mod de Wardes, »jo, min Herre, man har sét hende, og der er endogsaa nogle Personer til Stede her, som har hørt Tale om hende, og som vil kunne kende hende af den Beskrivelse, jeg vil give af hende.

Det var en Kvinde paa fem og tyve Aar, slank, bleg og blond, og som havde været gift i England.«

»Gift!« udbrød de Wardes.

»Ah! De vidste ikke, at hun var gift? Som

De sér, er vi bedre underrettede end De, Hr. de Wardes. Véd De, at man sædvanlig kaldte hende Mylady uden at føje noget Navn til denne Betegnelse?«

»Ja, min Herre, det véd jeg.«

»Min Gud!« mumlede Buckingham.

»Nuvel, dette Fruentimmer, der var kommet fra England, vendte tilbage til England efter tre Gange at have stræbt Hr. d'Artagnan efter Livet. Det var ikke mere end billigt, ikke sandt? Jeg indrømmer det, thi Hr. d'Artagnan havde fornærmet hende. Men hvad der ikke er billigt, er, at dette Fruentimmer i England ved sine Forførelseskunster bedaarede en ung Mand, der stod i Lord Winters Tjeneste og hed Felton. De blegner, Mylord Buckingham; Deres Øjne røber Vrede og Sorg. Fuldend Fortællingen, Mylord, og sig Hr. de Wardes, hvem det Fruentimmer var, der stak Kniven i Haanden paa Deres Faders Morder.«

Et Skrig undslap alle de Tilstedeværende. Den unge Hertug tørrede Sveden af sin Pande.

Der herskede en almindelig Tavshed.

»Som De sér, Hr. de Wardes,« sagde d'Artagnan, paa hvem Athos' Ord havde gjort et saa meget desto større Indtryk, som hans egne Erindringer atter vaktes derved; »som De sér, har min Forbrydelse ikke været Skyld i en Sjæls Fortabelse; denne Sjæl var fortabt i Forvejen. Der staar mig nu tilbage, Hr. de Wardes, at bede Dem om Tilgivelse for denne skammelige Handling, ligesom jeg ganske sikkert vilde have bedet Deres Hr. Fader om Tilgivelse derfor, hvis han havde levet endnu og hvis jeg havde truffet ham efter min Tilbagekomst til Frankrig efter Karl den Førstes Død.«

»Det er for meget, Hr. d'Artagnan,« raabte flere Stemmer heftigt.

»Nej, mine Herrer,« svarede Kaptajnen. »Og nu, Hr. de Wardes, haaber jeg, at alt er forbi imellem os, og at De ikke mere vil tale ilde om mig.«

De Wardes bukkede stammende.

»Jeg haaber ogsaa,« vedblev d'Artagnan, idet han atter nærmede sig den unge Mand, »at De vil opgive den slemme Vane, De har, at tale ilde om andre, thi en Mand, der er saa samvittighedsfuld og puritansk som De, der bebrejder en gammel Soldat en Ungdoms Daarlighed efter 35 Aars Forløb, paatager sig stiltiende den Forpligtelse ikke at gøre noget, der strider mod Æren og Samvittigheden. Hør nu vel efter, hvad jeg har tilbage at sige, Hr. de Wardes. Vogt Dem for, at en Historie, hvori Deres Navn figurerer, ikke kommer mig for Øren.«

»Min Herre,« sagde de Wardes, »De behøver ikke at true mig.«

»O, jeg er ikke færdig endnu, Hr. de Wardes,« vedblev d'Artagnan, »De er fordømt til at høre mere af mig.«

Kredsen nærmede sig atter nysgerrig.

»De talte nylig i høje Toner om en Kvindes og Deres Faders Ære; det glædede os at høre Dem tale saaledes, thi det er en behagelig Tanke, at den Finfølelse og Retskaffenhed, som det lader til, at vi ikke har haft, findes hos vore Børn, det er kort sagt smukt at se en ung Mand i den Alder, hvori man i Almindelighed gaar paa Rov efter Fruentimmernes Ære, det er smukt at se denne unge Mand respektere og forsvare dem.«

De Wardes bed Læberne sammen, øjensyn-

lig meget urolig over, hvorledes denne Tale vilde ende, hvis Begyndelse lovede saa daarligt.

»Men hvorledes gaar det da til,« vedblev d'Artagnan, »at De har tilladt Dem at sige til Hr. Vicomte de Bragelonne, at han ikke kendte sin Moder?«

Raouls Øjne skød Lyn.

»Det forekommer mig, at man har Lov til at sige, hvad man vil,« svarede de Wardes, »naar man tilbyder at forsvare sine Ord ved alle de Midler, der staar til en galant Mands Raadighed.«

»Ah! min Herre, sig mig en Gang, hvilke de Midler er, ved Hjælp af hvilke en galant Mand kan forsvare en ondskabsfuld Ytring. — Ved Sværdet. — Det er ikke alene ulogisk, men ureligiøst og uhæderligt at tale saaledes. De sætter flere Menneskers Liv paa Spil uden at tale om Deres eget. Desuden taber enhver Mode sig, min Herre, og den Mode at duellere er gaaet af Brug, ikke at tale om Hans Majestæts Edikter, der forbyder Dueller. For at være konsekvent med Deres ridderlige Idéer maa De gøre Hr. Raoul de Bragelonne Deres Undskyldning; De maa sige ham, at De beklager, at en letsindig Ytring er undsluppen Dem — at hans Slægts Adel og Renhed staar skrevne ikke alene i hans Hjerte, men ogsaa i enhver af hans Livs Handlinger. Det vil De gøre, Hr. de Wardes, ligesom jeg, den gamle Kaptajn, nylig bad Dem, Grønskollingen, om Forladelse.«

»Og hvis jeg ikke gør det?« spurgte de Wardes.

»Nu, saa vil der . . .«

»Ske, hvad De tror at forhindre,« sagde de

Wardes leende, »at Deres Forsonligheds Bestræbelser vil ende med en Overtrædelse af Kongens Forbud.«

»Nej, min Herre,« sagde Kaptajnen rolig, »De tager aldeles fejl.«

»Hvad vil da ske?«

»Der vil ske det, at jeg begiver mig til Kongen, med hvem jeg staar mig ret godt, hvem jeg har været saa lykkelig at gøre nogle Tjenester paa en Tid, da De endnu ikke var født, der paa min Anmodning nylig har sendt mig en Ordre *in blanco* til Hr. Baisemeaux de Montlezun, Guvernør i Bastillen. Jeg vil sige til Kongen: Sire, der er et Menneske, der paa en infam Maade har fornærmet Hr. de Bragelonne i hans Moders Person. Jeg har skrevet dette Menneskes Navn paa det *lettre de cachet*, som Deres Majestæt har været saa god at give mig, saa at Hr. de Wardes altsaa er kommet i Bastillen paa tre Aar.«

Med disse Ord trak d'Artagnan den af Kongen underskrevne Ordre op af Lommen og rakte de Wardes den.

Men da han saa', at den unge Mand ikke var rigtig overbevist og tog det hele for en tom Trussel, trak han paa Skuldrene og skred rolig hen til et Bord, paa hvilket fandtes et Skrivetøj og en Pen.

De Wardes saa' nu, at Truslen var saa alvorlig ment som vel mulig, og da Bastillen paa den Tid var noget meget frygteligt, gjorde han et Skridt henimod Raoul og sagde med en næsten uhørlig Stemme:

»Min Herre, jeg gør Dem den Undskyldning, som Hr. d'Artagnan nylig har dikteret mig og som jeg er tvungen til at gøre Dem.«

»Et Øjeblik, min Herre, et Øjeblik,« sagde Musketeren med den største Rolighed, »De bruger gale Udtryk. Jeg sagde ikke: *Og som jeg er tvungen til at gøre Dem*, men: *Og som min Samvittighed tilsiger mig at gøre Dem.* Disse Ord er meget bedre end de andre, tro De mig, saa meget bedre, som de vil være et sandere Udtryk for Deres Følelser.«

»Jeg underskriver,« sagde de Wardes, »men De maa sandelig tilstaa, mine Herrer, at et Kaardestød gennem Kroppen, som man gav hinanden det i gamle Dage, var langt at foretrække for et saadant Tyranni.«

»Nej, min Herre,« svarede Buckingham, »thi naar De faar Kaardestødet, viser det ikke, om De har haft Ret eller Uret, — det viser blot, om De er mere eller mindre øvet i Vaabenbrug.«

»Min Herre!« raabte de Wardes.

»De vil sige en Dumhed,« afbrød d'Artagnan ham, »og jeg gør Dem en Tjeneste ved at afbryde Dem.«

»Er det det hele, min Herre?« spurgte de Wardes.

»Det hele,« svarede d'Artagnan, »disse Herrer og jeg er tilfreds med Dem.«

»Tro mig, min Herre,« sagde de Wardes, »Deres Forsoningsbestræbelser har intet Held med sig.«

»Og hvorfor det?«

»Fordi jeg tør vædde paa, at Hr. de Bragelonne og jeg vil skilles mere fjendtlig stemte mod hinanden end nogen Sinde.«

»Hvad mig angaar, tager De fejl, min Herre,« svarede Raoul, »der er ikke et Gran Nag mod Dem i mit Hjerte.«

Dette sidste Stød overvældede de Wardes. Han kastede forvildede Blikke omkring sig.

D'Artagnan bukkede høfligt for Adelsmændene, der havde vist ham den Tjeneste at overvære Forklaringen, og de gav ham alle Haanden, idet de gik bort.

Men ikke én rakte de Wardes Haanden.

Tiende Kapitel.

Baisemeaux de Montlezun.

Efter at have givet de Wardes denne temmelig drøje Lektion, gik Athos og d'Artagnan sammen ned ad Trappen, der førte til Palais-Royals Gaard.

»Jeg vender tilbage til Blois, kære d'Artagnan,« sagde Athos. »De maa sige mig Farvel i Aften, thi jeg rejser i Morgen ved Daggry.«

»De kan ikke gaa alene hjem, hvorfor har De ikke taget Grimaud med Dem?«

»Grimaud sover, min Ven; han gaar tidlig til Sengs. Min stakkels gamle Tjener bliver let træt. Han er fulgt med mig fra Blois, men jeg tvang ham til at blive hjemme, thi hvis han uden at udhvile sig atter skulde tilbagelægge de fyrretyve Mil til Blois, vilde det koste ham Livet. Men dertil holder jeg for meget af min Grimaud.«

»Jeg vil give Dem en Musketer med. Halløj der!«

Og d'Artagnan hældede sig ud over Rækværket.

Syv til otte Musketerhoveder kom til Syne.

»En Frivillig til at ledsage Hr. Grev de la Fère,« raabte d'Artagnan.

»Jeg takker Dem for Deres Velvilje, mine Herrer,« sagde Athos, »men jeg vil ikke forstyrre Adelsmænd for min Skyld.«

»Jeg skulde med Fornøjelse følge Herren hjem,« sagde en Stemme, »hvis jeg ikke havde noget at tale om med Hr. d'Artagnan.«

»Hvem er det?« spurgte d'Artagnan.

»Mig, min kære Hr. d'Artagnan.«

»Jeg tror, Gud forlade mig, at det er Baisemeaux's Stemme. O, jeg ulykkelige!« udbrød d'Artagnan; »det er sandt, De er bleven underrettet om, at De vilde faa en Arrestant; men hvorfor er De kommet selv i Stedet for at sende en Betjent?«

»Jeg er kommet, fordi jeg havde noget at tale med Dem om.«

»Og De har ikke ladet mig vide, at De var her?«

»Jeg ventede,« sagde Hr. Baisemeaux frygtsomt.

»Jeg forlader Dem, Farvel, d'Artagnan,« sagde Athos til sin Ven.

»Ikke førend jeg har forestillet Dem Hr. Baisemeaux de Montlezun, Guvernør i Bastillen.«

Baisemeaux bukkede, Athos ligeledes.

»Men De maa jo kende hinanden,« vedblev d'Artagnan.

»Jeg mindes dunkelt Herren,« sagde Athos.

»De husker nok, min kære Ven, Baisemeaux af Kongens Garde, med hvem vi under Kardinalen havde saa mange muntre Partier.«

»Meget godt,« sagde Athos, idet han tog Afsked.

»Men lad os nu tale sammen, min kære Baisemeaux.«

»Som De behager.«

»For det første, hvad Arrestationen angaar, da bliver der ikke noget deraf. Kongen har opgivet at lade den omspurgte Person arrestere.«

»Saa meget desto værre,« sagde Baisemeaux sukkende.

»Hvorledes! saa meget desto værre,« udbrød d'Artagnan leende.

»Naturligvis,« svarede Bastillens Guvernør, »mine Fanger er jo mine Indtægter.«

»Ja, det er sandt. Jeg betragtede ikke Sagen fra det Synspunkt.«

»Altsaa ingen Arrestation!«

Og Baisemeaux sukkede atter.

»Men De sér Dem jo om til højre og venstre, som om De var bange for at blive arresteret, De, der bevogter Arrestanter.«

»Jeg sér blot efter, om ingen hører os, det vilde være sikrere at tale sammen paa et afsides Sted, hvis De ikke har noget derimod.«

»Baisemeaux! Baisemeaux! De glemmer nok, at vi har kendt hinanden i fem og tredive Aar! Sæt ikke et saadant Ansigt op, naar De taler med mig. Vær munter. Jeg spiser ikke Bastilleguvernører.«

»Himlen give det.«

»Naa, kom ned i Gaarden, lad os tage hinanden under Armen, det er et prægtigt Maaneskin og under Træerne kan De fortælle mig Deres sørgelige Historie. Kom.«

Med disse Ord trak han den fortvivlede Guvernør ud i Gaarden, tog ham under Armen og sagde med sin sædvanlige Ligefremhed:

»Naa, ud med Sproget, snak nu fra Leveren, Baisemeaux, hvad har De at fortælle mig?«

»Ak, Hr. d'Artagnan, jeg er i en skrækkelig

Forlegenhed. Som De véd, har jeg de Herrer Tremblay og Louvière at takke for min Guvernørbestalling. Men Kongen, eller rettere sagt Hr. Mazarin, tillod de to Skælmer at stille ublu Betingelser for at trække sig tilbage.«

»Og disse Betingelser var?«

»De vil gyse, naar De hører det . . . tre Aars Indtægter i Lidkøb.«

»Det er jo ublu.«

»Det er ikke alt.«

»Naa, lad høre da.«

»Naar jeg undlader at opfylde én af Betingelserne, træder Herrerne tilbage i deres Embede. Man har ladet Kongen underskrive det.«

»Det er jo forfærdeligt, utroligt! Men sig mig, kære Ven, hvorfor Fanden tilstod Hr. de Mazarin Dem denne formentlige Gunst; det havde været simplere at afslaa Dem den.«

»Javel, men han blev tvungen dertil af min Beskytter.«

»Deres Beskytter! hvem er det?«

»Ih, en af Deres Venner, Hr. d'Herblay.«

»Hr. d'Herblay! Aramis!«

»Aramis, netop, han har været meget forekommende imod mig.«

»Han har altsaa taget Dem under sine Vinger?«

»Hør blot! Jeg havde i Sinde at forlade Kardinalens Tjeneste. Hr. d'Herblay talte for mig til Louvière og Tremblay; de gjorde Indvendinger; jeg havde Lyst til Posten, thi jeg véd, hvad den kan kaste af sig; jeg betroede mig til Hr. d'Herblay angaaende min Fattigdom, og han tilbød at gaa i Kaution for mig.«

»Bah! Aramis? De forbavser mig. Aramis gik i Kaution for Dem?«

»Ja; og hvert Aar, den 31. Maj, er Hr. d'Herblay selv kommet til Bastillen med de fem tusinde Pistoler, som mine Krokodiller skulde have. Men i Dag skriver vi den 31. Maj og han er ikke kommet, og i Morgen Middag er Pengene forfaldne til Udbetaling. Hvis jeg ikke har betalt inden den Dag i Morgen er forbi, kan de Herrer efter Kontraktens Bestemmelse lade Købet gaa tilbage; jeg er da plyndret og har arbejdet tre Aar for intet, min kære Hr. d'Artagnan, for aldeles intet.«

»Det er en mærkelig Historie,« mumlede d'Artagnan.

»Jeg er nu kommet til Dem, Hr. d'Artagtagnan, thi De alene kan hjælpe mig ud af Forlegenheden.«

»Hvorledes det?«

»De kender jo Abbed d'Herblay?«

»Om jeg gør.«

»Vil De ikke give mig Adressen paa hans Sogn, thi i Noisy-le-Sec, hvor jeg søgte ham, er han ikke mere.«

»For Pokker, han er Biskop i Vannes.«

»I Vannes, i Bretagne?«

»Ja.«

Den lille Mand begyndte at rive Haaret af Hovedet.

»Ak,« udbrød han, »hvorledes skal jeg kunne komme herfra til Vannes til i Morgen Middag? . . . Jeg er fortabt.«

»Deres Fortvivlelse gør mig ondt. Men hør, Baisemeaux, vil De give mig Deres Æresord paa at tie med, hvad jeg vil sige Dem?«

»Ja, Kaptajn.«

»Nuvel, De ønsker at faa fat i Aramis?«

»For enhver Pris.«

»Nu, saa opsøg Hr. Fouquet.«

»Hvilken Forbindelse . . .«

»Nar . . . hvor ligger Vannes?«

»For Pokker . . .«

»Vannes ligger i Dioceset Belle-Isle, eller Belle-Isle i Dioceset Vannes. Belle-Isle tilhører Hr. Fouquet, og han har udnævnt Hr. d'Herblay til Biskop i dette Stift.«

»De tager Bindet fra mine Øjne og giver mig Livet igen.«

»Naa, det er jo godt. Gaa altsaa til Hr. Fouquet i Morgen tidlig og sig ganske ligefrem til ham, at De ønsker at tale med Hr. d'Herblay.«

»Det skal jeg, tak!«

»God Lykke!«

»Tak!«

»Det var en morsom Historie,« mumlede d'Artagnan, idet han, efter at have forladt Baisemeaux, atter gik langsomt op ad Trappen. »Hvilken Interesse kan Aramis have af at tage sig saaledes af Baisemeaux? Naa, vi skal nok faa det at vide en Gang.«

Ellevte Kapitel.

Kongens Spilleparti.

Fouquet deltog, som d'Artagnan havde bemærket i Kongens Parti.

Det syntes, som om Buckinghams Afrejse havde gydt Balsam i alle de Dagen i Forvejen fortvivlede Hjerter.

Monsieur straalede af Glæde og gjorde tusinde venlige Tegn til sin Moder.

Grev de Guiche kunde ikke skille sig fra Buckingham og talte med ham om Rejsen.

Buckingham hørte tankefuld og forekommende paa Greven og laante fra Tid til anden Madame et ømt, bebrejdende Blik.

Prinsessen delte sine Tanker mellem Kongen, der spillede med hende, Monsieur, som drillede hende i Anledning af hendes store Gevinst, og Guiche, der lagde den største Glæde for Dagen.

Hvad Buckingham angaar, da tænkte hun ikke meget paa ham; han var kun en Erindring for hende.

Denne Forandring undgik ikke Hertugens Opmærksomhed; hans Hjerte følte sig dødelig saaret deraf.

Han forbandede den Dag, da denne Lidenskab havde bemægtiget sig hans Hjerte.

De Blikke, han sendte Madame, blev lidt efter lidt koldere.

Buckingham saa' i hende en Kokette, der fortjente den største Straf.

Guiche betragtede hende som en Guddom.

Hofmændene som en Stjerne, hvis Lys vilde blive Brændepunktet for al Magt og Naade.

Og dog havde Ludvig den Fjortende nogle Aar i Forvejen ikke engang fundet hende god nok til at danse med.

Og dog havde Buckingham tilbedt denne Kokette.

Og dog havde Guiche i denne Guddom kun sét en Kvinde, ligesom Hofmændene ikke havde vovet at lægge Mærke til denne Stjerne af Frygt for at mishage Kongen, hvem Stjernen tidligere mishagede.

Dette foregik hin mindeværdige Aften ved Kongens Spilleparti.

Anna af Østerrig, der var en fin Iagttagerske som enhver Kvinde og herskesyg som enhver Dronning, følte Madames Magt, og bøjede sig øjeblikkelig for den.

Dette bestemte den unge Dronning til at hæve Partiet og begive sig til sine Værelser.

Kongen lagde næppe Mærke til hendes Bortgang trods de forstilte Symptomer paa Ildebefindende, der ledsagede den.

Uden at værdige sin Broder Monsieur et Blik gav han Madame Armen og fulgte hende lige til hendes Værelser.

Man bemærkede, at Hans Majestæt, da han kom til Døren, sukkede umaadelig dybt.

Frøken de Montalais undlod ikke at fortælle det til sine Veninder.

Kongen vendte tilbage til Spillesalen, han vilde tale til forskellige Personer, men man mærkede nok, at han var temmelig distræt.

Kongen blev først atter opmærksom, da Colbert nærmede sig ham og hviskede noget til ham.

Ludvig saa' sig øjeblikkelig omkring og sagde:

»Er Hr. Fouquet her ikke længere?«

»Jo, Sire, her er jeg,« svarede Overintendanten, som talte med Buckingham.

Og han traadte nærmere.

Kongen gik ham i Møde.

»Om Forladelse, Hr. Overintendant, jeg forstyrrer Deres Samtale,« sagde Ludvig, »men jeg lægger Beslag paa Dem overalt, naar jeg trænger til Dem.«

»Jeg er altid til Kongens Tjeneste,« svarede Fouquet.

»Sagen er den, min Herre, at jeg vil give

en Fest i Fontaineblau. Fjorten Dages aabent Taffel. Jeg trænger til —«

Han skottede til Colbert.

Fouquet forandrede ikke en Mine.

»Til —« spurgte han.

»Fire Millioner,« svarede Kongen.

»Fire Millioner,« gentog Fouqet med et dybt Buk. Men hans Negle efterlod en dyb Stribe paa Brystet.

»Ja, min Herre,« sagde Kongen.

»Naar, Sire?«

»Aa, giv Dem kun Tid — Nej — snarest mulig.«

»Der maa Tid til.«

»Tid!« raabte Colbert triumferende.

»Tid til at tælle Dalerne,« sagde Overintendanten med en majestætisk Foragt; »man kan ikke tælle mere end én Million om Dagen.«

»Altsaa fire Dage,« bemærkede Colbert.

»O,« sagde Fouquet, talende til Kongen, »mine Folk vil gøre Vidundere for at tjene Deres Majestæt. Summen skal være parat om tre Dage.«

Colbert blegnede.

Ludvig saa' forbavset paa ham.

Fouquet trak sig tilbage, smilende til sine talrige Venner, hvis Blikke røbede et sandt Venskab, en Interesse, der grænsede til Medlidenhed.

Man maatte ikke bedømme Fouquet af hans Smil; han havde Døden i Hjertet.

Af den Maade, hvorpaa han steg op i sin Vogn, sluttede hans Folk, at han ikke var i det bedste Humør. Følgen heraf var igen, at hans Befalinger udførtes med den største Hurtighed.

Vognen kørte ikke, den fløj.

Fouquet fik knap Tid til at fatte sig, førend den alt holdt stille.

Han begav sig lige til Aramis.

Døren blev revet heftigt op, og Overintendanten traadte ind, bleg og med et forstyrret Ansigt.

Aramis stod op.

»God Aften, min kære Vært,« sagde han.

Hans skarpe Blik gættede straks Grunden til Fouquets Forstemthed.

»Muntert Spil hos Kongen?« spurgte Aramis for at indlede en Samtale.

Fouquet satte sig og viste med en Gestus den Tjener bort, der var fulgt med ham.

»Meget muntert.«

Aramis havde fulgt ham med Øjnene og saa', at han med en feberagtig Utaalmodighed strakte sig paa Sofaen.

»De har vel tabt som altid,« sagde Aramis med Pennen i Haanden.

»Mere end sædvanlig,« svarede Fouquet.

»Fouquet er en daarlig Spiller.«

»Spil og Spil er to Ting, Hr. d'Herblay.«

»Hvor meget har Deres Naade da tabt?« spurgte Aramis med en vis Uro.

Fouquet tav et Øjeblik for at give sin Stemme Fasthed og sagde derpaa tilsyneladende rolig:

»Aftenen koster mig fire Millioner.«

Aramis, der ikke havde ventet at høre et saa stort Tal, tabte Pennen.

»Fire Millioner!« udbrød han. »De har bortspillet fire Millioner! Det er umuligt!«

»Hr. Colbert holdt mine Kort,« svarede Overintendanten med et mørkt Smil.

»Ah! nu forstaar jeg Deres Naade. Altsaa et nyt Angreb paa Kassen.«

»Ja, min Ven. Hvad mener De herom.«

»For Pokker! jeg mener, at man vil ødelægge Dem, det er jo klart nok.«

»Det er altsaa endnu Deres Mening?«

»Ja. Men forresten er det jo ikke noget, der kan forundre Dem, eftersom det ikke er andet, end hvad vi har forudset. Har De lovet Pengene?«

»Hvad andet skulde jeg vel gøre?«

»Det er sandt.«

»Den Dag, jeg nægter Penge, vil Colbert straks finde dem, hvor, véd jeg ikke, men han vil finde dem, og jeg være om en Hals.«

»Unægtelig. Tillad mig nu at sige Dem, at jeg for mit eget personlige Vedkommende meget beklager, at De er saa daarligt forsynet med Penge.«

»Hvorfor det?«

»Fordi jeg netop vilde bede Dem om nogle.«

»Til Dem selv?«

»Til mig eller til mine, til mine eller vore.«

»Hvor stor er Summen?«

»Halvtredsindstyve tusinde Livres.«

»Bagatel.«

»Virkelig?«

»Ja, man har altid halvtredsindstyve tusinde Livres. Hvorfor lader den Slyngel, som man kalder Colbert, sig ikke nøjes med lige saa lidt som De, saa vilde jeg ikke være i saa stor Forlegenhed. Naar skal De have denne Sum?«

»I Morgen tidlig.«

»Godt, og —«

»Ah! det er sandt, De mener, hvortil den skal bruges.«

»Nej, Chevalier, nej, jeg bryder mig ikke om at vide dens Bestemmelse.«

»Det er i Morgen den første Juni.«

»Og hvad saa?«

»En af vore Gældsforskrivninger er forfalden.«

»Vi har altsaa Gældsforskrivninger?«

»Javist, vi betaler i Morgen vort tredie og sidste Afdrag.«

»Hvilket Afdrag!«

»Paa Baisemeaux's hundrede og halvtredsindstyve tusinde Livres.«

»Baisemeaux! hvem er det?«

»Gouvernøren i Bastillen.«

»Ah! det er sandt; De lader mig betale hundrede og halvtredsindstyve tusinde Livres for det Menneske. Men hvorfor?«

»Deres Naade, der kan komme en Tid, da en Bastillegouvernør er et meget godt Bekendtskab.«

»Godt, vil De have dem i Aften?«

»Det vilde maaske være det bedste, thi jeg vil begive mig tidlig paa Vejen; den stakkels Baisemeaux, der ikke véd, hvor jeg bliver af, maa være som paa gloende Kul.«

»De skal have Summen om en Time.«

»God Nat, Deres Naade.«

»De ønsker mig det umulige, d'Herblay.«

»Faar jeg mine halvtredsindstyve tusinde Livres i Aften?«

»Ja.«

»Nu, saa kan De sove ganske rolig, det forsikrer jeg Dem. God Nat, Deres Naade.«

Trods denne Forsikring og den Tone, hvori den gaves, forlod Fouquet dog Værelset, rystende paa Hovedet og med et dybt Suk.

Tolvte Kapitel.

Hr. de Baisemeaux's Frokost.

Da Klokken slog syv paa Saint-Paul, red Aramis klædt som Borger med en lille Jagtkniv ved Siden gennem Gaden Petit-Musc og standsede for Enden af Gaden des Tournelles udenfor Bastillens Port.

Denne Port bevogtedes af to Skildvagter.

De gjorde ingen Vanskeligheder ved at indlade Aramis, der begav sig indenfor med samt sin Hest, og viste ham Vej gennem en lang Passage, som paa begge Sider begrænsedes af Bygninger.

Denne Passage førte lige til Vindebroen, med andre Ord til den virkelige Indgang.

Vindebroen var trukket ned.

Skildvagten ved den ydre Vagt standsede Aramis og spurgte ham temmelig barsk, hvad der bragte ham herhid.

Aramis forklarede med sin sædvanlige Høflighed, at Aarsagen til hans Komme var, at han ønskede at tale med Hr. Baisemeaux de Montlezun.

Den første Skildvagt kaldte paa en anden Skildvagt, der var opstillet længere inde.

Denne stak Hovedet ud af sit Skilderhus og betragtede meget opmærksomt den Fremmede.

Aramis gentog sit Ønske.

»Det træffer sig netop meget heldigt, min Herre. Hr. Guvernøren lavede sig netop til at tage ud og De sér dèr hans Vogn holde forspændt i Guvernementsgaarden, han behøver altsaa ikke at ulejlige sig til Dem, men vil kunne se Dem, naar han kører forbi.«

Aramis nikkede samtykkende, han vilde ikke

give Skildvagten for høje Tanker om sig og ventede derfor taalmodig og tavs.

Ti Minutter var ikke forløbne, førend Guvernørens Vogn satte sig i Bevægelse og kørte hen for Døren. Guvernøren kom ud og steg ind i Vognen, der lavede sig til at køre bort.

I det Øjeblik, Vognen vilde køre ind under Porthvælvingen, traadte Skildvagten frem og sagde et Par Ord til Guvernøren.

Denne stak straks Hovedet ud af Vinduet og fik Øje paa Aramis, som holdt til Hest paa den yderste Ende af Vindebroen.

I det samme udstødte han et Glædesskrig og steg eller snarere fo'r ud af Vognen. Han ilte hen til Aramis, greb hans Hænder og gjorde ham tusinde Undskyldninger.

»Ak, Deres Naade, hvor det glæder mig at se Deres Højærværdighed.«

»Stille! Hvad tænker De paa, min kære Hr. de Baisemeaux! Hvad tror De man vilde tænke om at se en Biskop i et saadant Optog?«

»Ak, om Forladelse, tilgiv mig, det tænkte jeg slet ikke paa. — Bring Herrens Hest i Stalden,« skreg Baisemeaux.

»Nej, nej,« sagde Aramis, »Gudsdød!«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi der er fem tusinde Pistoler i Mantelsækken.«

Guvernøren satte ved disse Ord et saa straalende Ansigt op, at Fangerne, hvis de havde sét ham, gerne kunde have troet, at det var en Prins af Blodet, der var kommet.

»Ja, ja, De har Ret, før Hesten til Guvernementshuset. Skal vi, min kære Hr. d'Herblay, stige ind i min Vogn for at køre til mig?«

»Stige op i en Vogn for at køre over en

Gaard, Hr. Guvernør? Tror De da, at jeg er saa affældig? Nej, til Fods, Hr. Guvernør, til Fods.«

En temmelig storartet Vestibule og en lige Trappe af hvide Sten førte til Baisemeaux's Værelser.

Denne gik igennem Forværelset og Spisestuen, hvor man traf Forberedelser til Frokosten, aabnede en lille hemmelig Dør og indelukkede sig med sin Gæst i et stort Kabinet, hvis Vinduer vendte ud til Gaarden og Stalden.

Baisemeaux bragte med en overordentlig Omhyggelighed Prælaten til Sæde.

Han lagde en Pude under hans Fødder og skød et Bord hen til at støtte Armen paa.

Derpaa satte han egenhændig paa dette Bord Pengeposen, som en af hans Soldater havde bragt op.

Da Soldaten gik, lukkede Baisemeaux Døren efter ham, trak et Gardin for Vinduet og betragtede Aramis for at se, om Prælaten intet manglede.

»Naa, Deres Højærværdighed,« sagde han uden at sætte sig, »De vedbliver altsaa at holde Deres Ord som den trofasteste.«

»I Forretninger, min kære Hr. de Baisemeaux, er Nøjagtighed ikke en Dyd, men en simpel Pligt. Men det lader til at være godt, at jeg lovede mig selv at besøge Dem rigtig tidlig i Dag.«

»Hvorledes det?«

»Jo, De vilde jo køre ud.«

Baisemeaux rødmede.

»Ja,« sagde han, »jeg vilde rigtignok køre ud.«

»Saa er jeg altsaa kommet til Ulejlighed?«

Baisemeaux's Forlegenhed blev nu ganske tydelig.

»Jeg generer Dem altsaa,« vedblev Aramis, seende vist paa den gode Guvernør. »Havde jeg vidst det, vilde jeg ikke være kommet.«

»O, Deres Højærværdighed, hvorledes kan De tro, at De nogen Sinde kan genere mig?«

»Tilstaa, at De vilde ud for at opdrive Penge.«

»Nej,« stammede Baisemeaux, »nej, jeg forsikrer Dem, jeg vilde . . .«

»Kører Hr. Guvernøren endnu til Hr. Fouquet?« raabte en Stemme nedefra.

Baisemeaux fløj som en rasende hen til Vinduet og raabte fortvivlet:

»Nej, nej, hvem Fanden har talt om Hr. Fouquet? Er I fulde? Hvorfor forstyrrer man mig, naar jeg har Forretninger?«

»De vilde altsaa til Hr. Fouquet,« sagde Aramis bidende sig i Læberne, »til Abbeden eller Overintendanten?«

Baisemeaux havde stor Lyst til at lyve, men manglede Mod dertil.

»Til Hr. Overintendanten,« sagde han.

»Der sér De jo, at De trængte til Penge, eftersom De vilde søge ham, der giver dem.«

»Nej, Deres Højærværdighed.«

»De har altsaa Mistillid til mig?«

»Min kære Herre, det var alene, fordi jeg ikke vidste, hvor De opholdt Dem. Jeg vilde spørge Hr. Fouquet om Deres Adresse.«

»Der er ikke noget ondt deri, min kære Hr. Baisemeaux, kun kan jeg ikke begribe, hvorfor De vilde forhøre Dem om min Adresse hos Hr. Fouquet.«

»O,« svarede Baisemeaux, »fordi Hr. Fouquet ejer Belle-Isle . . .«

»Nu?«

»Belle-Isle, der hører til Bispedømmet Vannes, og da De er Biskop i Vannes . . .«

»Min kære Hr. de Baisemeaux, naar De vidste, at jeg var Biskop i Vannes, behøvede De jo ikke at henvende Dem til Hr. Fouquet angaaende min Adresse.«

»Hvis jeg har handlet urigtigt, min Herre,« svarede Baisemeaux, dreven til det yderste, »beder jeg Dem meget om Forladelse.«

»Hvor vil De hen? Hvori skulde De vel have handlet urigtigt?« spurgte Aramis roligt.

Men medens han smilte til Guvernøren, spurgte han sig selv, hvorledes Baisemeaux, der ikke kendte hans Adresse, alligevel vidste, at Vannes var hans Bispesæde.

»Jeg skal nok faa Lys i alt dette,« sagde han til sig selv.

Derpaa vedblev han højt:

»Naa, min kære Guvernør, skal vi saa opgøre vor Regning?«

»Jeg er til Deres Højærværdigheds Tjeneste, men sig mig først . . .«

»Hvilket?«

»Vil De som sædvanlig gøre mig den Ære at spise Frokost med mig?«

»Ja, meget gerne.«

»Godt!«

Baisemeaux slog tre Slag paa en Gongong.

»Hvad betyder det?« spurgte Aramis.

»At jeg har en hos mig til Frokost, og at man har at rette sig derefter.«

»Naa, min kære Baisemeaux,« vedblev Ara-

mis, »har De udbetalt Louvières og Tremblay de tre Aars Indtægter?«

»O, min Gud, ja.«

»Paa den Maade skylder De dem altsaa ikke mere end de halvtredsindstyve tusinde Livres, som jeg bringer Dem?«

»Nej.«

»De har altsaa ikke lagt noget op?«

»Ak, Deres Højærværdighed, naar jeg giver dem halvtredsindstyve tusinde Livres, sværger jeg Dem til, at jeg giver dem alt, hvad jeg har fortjent. Det samme sagde jeg netop i Gaar Aftes til Hr. d'Artagnan.«

»Ah!« udbrød Aramis med funklende Øjne, »ah! saa De talte i Gaar med d'Artagnan? Hvorledes har den kære Ven det?«

»Fortræffeligt.«

»Og hvad sagde De til ham, Hr. de Baisemeaux?«

»Jeg fortalte ham,« vedblev Guvernøren troskyldig, »at jeg behandlede mine Fanger altfor godt, og det er ogsaa sandt, jeg har lagt Mærke til, at enkelte Fanger, der havde faaet deres Frihed, næsten straks har ladet sig indespærre igen. Af hvilken anden Grund skulde det vel være end for mit Køkkens Skyld?«

Aramis smilte tvivlende.

»De smiler?«

»Ja.«

»Jeg forsikrer Dem, at der er Navne, der er blevne indførte tre Gange i to Aar.«

»Det maa jeg se, førend jeg tror det.«

»Jeg skal vise Dem det, skønt det er forbudt at lade Fremmede se Registrene.«

»Det tror jeg nok.«

»Men hvis Deres Højærværdighed bryder sig om at se det med Deres egne Øjne . . .«

»Jeg skal ikke nægte, at det vilde være mig en stor Fornøjelse.«

»Nuvel, lad gaa da!«

Med disse Ord gik Baisemeaux hen til et Skab og udtog et stort Register.

Aramis fulgte ham opmærksomt med Øjnene.

Baisemeaux kom tilbage, lagde Registret paa Bordet, bladede et Øjeblik i det og standsede ved Bogstavet M.

»Se her for Eksempel,« sagde han.

»Hvilket?«

»Martinier, Januar 1659. — Martinier, Juni 1660. — Martinier, Marts 1661, Pamfleter, Mazarinader o. s. v. De indsér nok, at det kun er et Paaskud; man blev ikke kastet i Bastillen for Mazarinader, men Fyren havde selv angivet sig, for at man skulde sætte ham i Bastillen. Og i hvilken Hensigt, min Herre? For at komme tilbage og spise af mit Køkken.«

Aramis vendte mekanisk Bladene i Registret og vedblev at læse uden at føle videre Interesse for de Navne, han læste.

»Ah! Seldon,« sagde Aramis, »det forekommer mig, at jeg skulde kende det Navn. Er det ikke Dem, der har talt til mig om en ung Mand?«

»Jo, jo! en stakkels Djævel af Student, som skrev to latinske Vers, der . . . hvad er det nu, man kalder dem . . . der udgør en afsluttet Mening.«

»Et Distichon.«

»Rigtig, saaledes kaldes det.«

»Den ulykkelige! for et Distichon!«

»For Fanden! De glemmer nok, at han lavede det om Jesuiterne.«

»Det er det samme, Straffen forekommer mig altfor streng.«

Aramis læste videre i Registret.

»Er denne Marchiali en Italiener?« spurgte han og pegede med Enden af Fingeren paa det Navn, der havde tildraget sig hans Opmærksomhed.

»Tys!« sagde Baisemeaux.

»Hvorfor siger De tys?« spurgte Aramis, idet han uvilkaarlig knugede sin hvide Haand.

»Jeg troede allerede at have talt til Dem om denne Marchiali.«

»Nej, det er første Gang, jeg hører hans Navn nævne.«

»Maaske jeg har talt til Dem om ham uden at nævne ham.«

»Er det en gammel Synder?« spurgte Aramis med et Forsøg paa at smile.

»Nej, han er tværtimod ganske ung.«

»Ah! hans Forbrydelse maa da være meget stor.«

»Utilgivelig!«

»Har han myrdet?«

»Ak nej! Det er ham, som . . .«

Og Baisemeaux holdt sin Mund tæt hen til Aramis' Øre, idet han af sine Hænder dannede et Talerør.

»Det er ham, der tillader sig at ligne . .«

»Ah, javel,« sagde Aramis. »Nu husker jeg det, De talte til mig derom forrige Aar, men den Forbrydelse forekom mig saa ubetydelig.«

»Ubetydelig!«

»Eller rettere sagt saa ufrivillig.«

»En saadan Lighed er ikke ufrivillig, Deres Højærværdighed.«

»Naa, jeg havde glemt det igen. Men hør, min kære Vært,« sagde Aramis og lukkede Registret, »jeg tror, man kalder paa os.«

Baisemeaux tog Registret og bragte det hurtigt tilbage til Skabet, som han lukkede i og hvis Nøgle han gemte i sin Lomme.

»Er det Deres Højærværdighed belejligt at spise Frokost nu?« sagde han, »thi De har ganske Ret, man kalder os til Bordet.«

»Som De behager, min kære Guvernør.«

Og de gik ind i Spisestuen.

Aramis var i Almindelighed maadeholdende, men denne Dag gjorde han Baisemeaux's Frokost, der for Resten var ypperlig, Ære, hvorimod han kun drak lidt Vin.

Baisemeaux var aldeles overgiven af Glæde. Udsigten til de fem tusinde Pistoler, som han af og til skottede til, gjorde ham ganske ellevild.

Fra Tid til anden saa' han kærligt paa Aramis.

»Hør, min kære Guvernør,« sagde Aramis pludselig, »hvor sidder egentlig denne Marchiali fangen?«

»Han bor i anden Etage af la Bertaudière.«

»La Bertaudière er altsaa Navnet paa et af Bastillens Taarne? Nu husker jeg, at jeg har hørt sige, at hvert Taarn havde sit Navn. Hvor er dette Taarn?«

»Kom herhen,« sagde Baisemeaux og gik hen til Vinduet. »Det er det andet Taarn herfra til venstre.«

»Og hvor længe har han siddet dèr?«

»O, omtrent en syv eller otte Aar.«

»Hvad for noget, omtrent! Husker De da ikke aldeles bestemt Deres Datoer?«

»Det var ikke i min Tid, kære Hr. d'Herblay.«

»Men jeg synes, at Louvière og Tremblay burde have instrueret Dem.«

»O, min kære Herre . . . Om Forladelse, om Forladelse, Deres Højærværdighed, — men Bastillens Hemmeligheder bliver ikke overleverede tillige med Nøglerne.«

»Ah, saaledes! denne Fange er altsaa et Mysterium, en Statshemmelighed?«

»En Statshemmelighed tror jeg just ikke, det er blot en Hemmelighed ligesom alt, hvad der foregaar i Bastillen.«

»Hør,« vedblev Aramis, idet han holdt Glasset op mod Dagen, som om han paa én Gang vilde nyde den kostelige Drik med alle sine Sanser, »denne Lighed, som De taler om, vilde en anden maaske ikke lægge Mærke til.«

»Jo, enhver, der kender den Person, som han ligner.«

»Jeg er nær ved at tro, at det er en Fejltagelse af Dem, min kære Hr. de Baisemeaux.«

»Nej, paa min Ære om det er.«

»Hør,« vedblev Aramis, »jeg har sét mange Mennesker, der lignede ham, om hvem vi taler, men af Ærbødighed talte man ikke derom.«

»Ganske vist, men Lighed og Lighed er to Ting, denne er saa slaaende, at hvis De saa' den . . .«

»Nu.«

»Vilde De selv blive overbevist.«

»Hvis jeg saa' den,« sagde Aramis troskyldig, »men efter al Sandsynlighed vil jeg ikke faa den at se.«

»Er De Mand for at overbevise Dem med Deres egne Øjne?« spurgte Baisemeaux ivrigt.

»Nej, for Pokker, nej!«

»Blot for at overbevise Dem om denne Lighed?«

»For at se et Spøgelse, en Skygge, en ulykkelig Døende.«

»Nej, nej, en Fyr, der er munter og overgiven.«

»Passiar!«

»Det er, som jeg siger. Kom.«

»Hvad skal vi gøre?«

»Gøre en Tur gennem Bastillen.«

»Hvad for noget?«

»De skal selv se med Deres egne Øjne.«

»Og Reglementet?«

»Aa, bryd Dem aldrig om det. Det er min Majors Udgangsdag, Løjtnanten runderer paa Bastionerne, vi er vore egne Herrer. Véd De vel, at visse Prinser af Blodet har budt indtil halvtredsindstyve tusinde Livres for at opnaa den Gunst, som jeg tilbyder Dem for intet.«

»Det maa da altsaa være meget interessant.«

»Forbuden Frugt smager bedst, Deres Højærværdighed, hvilket De som en Kirkens Mand maa vide.«

»Saa lad os da komme afsted.«

»Vent lidt, til jeg har talt med Slutteren.«

Baisemeaux slog to Slag, hvorpaa en Mand kom til Syne.

»Jeg gaar til Taarnene,« raabte Guvernøren, »men jeg vil ingen Vagt have med.«

Slutteren skred foran Guvernøren og Aramis paa højre Side af denne; nogle Soldater, der drev om i Gaarden, rettede sig, da Guvernøren gik forbi dem.

Baisemeaux førte sin Gæst op ad flere Trapper til en Slags Esplanade, hvorfra man kom til Vindebroen, hvor Skildvagterne tog imod Guvernøren.

»Min Herre,« sagde Guvernøren, vendende sig om til Aramis og talende saa højt, at Skildvagterne kunde høre ethvert af hans Ord, »De har vel en god Hukommelse?«

»Hvorfor?« spurgte Aramis.

»Med Hensyn til Deres Overslag og Beregninger, thi De véd nok, at det ikke er tilladt, ikke en Gang Arkitekterne, at træde ind til Fangerne med Papirer, Pen eller Blyant.«

»Godt!« tænkte Aramis, »det lader til, at jeg er Arkitekt.«

Derpaa svarede han højt:

»Vær De ganske rolig, Hr. Guvernør, for Folk i vor Stilling er Øjemaalet og Hukommelsen tilstrækkelige.«

Soldaterne antog Aramis for det, han syntes at være.

»Lad os først gaa til la Bertaudière,« sagde Baisemeaux stadig højt nok til at høres af Soldaterne.

»Ja, lad os det,« sagde Aramis.

Dermed gik de op ad Trappen.

De Skodder, Jernstænger og Laase, der fandtes blot i denne ene Gaard, vilde have været tilstrækkelige til en hel Bys Sikkerhed.

Aramis var hverken en Drømmer eller et følsomt Menneske, han havde skrevet Vers i sin Ungdom, men hans Hjerte var udtørret som enhver Mands paa fem og halvtredsindstyve Aar, der har elsket Kvinderne meget, eller snarere været meget elsket af dem.

Men da han satte Foden paa de afslidte

Trappetrin, ad hvilke saa mange ulykkelige var vandrede, da Luften i de mørke, af Taarer fugtige Hvælvinger slog ham i Møde, blev han uden Tvivl rørt, thi han bøjede Hovedet, hans Øjne omtaagedes og han fulgte Baisemeaux uden at tale et Ord.

Trettende Kapitel.

Den anden i la Bertaudière.

Hvad enten det nu var af Træthed eller af Sindsbevægelse, saa mistede Aramis Vejret i anden Etage.

Han lænede sig op til Muren.

»Vil De begynde med ham her?« spurgte Baisemeaux; »vi kan gaa fra den ene til den anden, og det forekommer mig at være ligegyldigt, om vi gaar fra anden til tredie Etage eller fra tredie til anden. Der er desuden nogle Reparationer at foretage i dette Værelse,« skyndte han sig at tilføje af Hensyn til Slutteren, der befandt sig i Nærheden.

»Nej, nej!« udbrød Aramis levende, »højere op, højere op, Hr. Guvernør, om De behager. Øverst oppe haster det mest.«

De vedblev at stige op.

»Bed Slutteren om Nøglerne,« hviskede Aramis.

»Med Fornøjelse.«

Baisemeaux tog Nøglerne og aabnede selv Døren til det tredie Kammer.

Nu traadte Baisemeaux ind, medens Aramis blev staaende i Døren.

Derfra saa' han et ungt Menneske, et Barn paa atten Aar, der, da han hørte den usæd-

vanlige Støj, løftede Hovedet i Vejret, og, idet han fik Øje paa Guvernøren, sprang ud af Sengen og med foldede Hænder raabte:

»Min Moder, min Moder!«

Der laa saa megen Smerte i det unge Menneskes Stemme, at Aramis uvilkaarligt fo'r sammen.

»Min kære Gæst,« sagde Baisemeaux til ham med et Forsøg paa at smile, »jeg bringer Dem paa én Gang Adspredelse og en Ekstraration. Adspredelsen for Aanden og Ekstrarationen for Legemet.«

»O, min Herre, min Herre!« udbrød det unge Menneske, »lad mig være uden Selskab et helt Aar, giv mig ikke andet end Brød og Vand i den Tid, men sig mig, at jeg efter et Aars Forløb skal slippe ud herfra og gense min Moder.«

»De véd nok, mit Barn, at det ikke kommer an paa mig,« svarede Baisemeaux; »jeg kan kun forstørre Deres Ration, give Dem et lille Glas Portvin og stikke en Biskuit til Dem en Gang imellem.«

»O, min Gud, min Gud!« raabte det unge Menneske, idet han faldt baglæns om og væltede sig paa Gulvet.

Aramis, der ikke længere formaaede at udholde det, trak sig tilbage paa Gangen.

»Den Ulykkelige!« mumlede han sagte.

»Ja, min Herre, han er meget ulykkelig, men det er hans Forældres Skyld.«

»Hvorledes det?«

»Ih, hvorfor har de ladet ham lære Latin . . . Sér De, min Herre, altfor megen Lærdom er ikke god . . . Jeg kan hverken læse eller skrive, men derfor er jeg heller ikke i Fængsel.«

Aramis betragtede denne Mand, der kaldte det ikke at være i Fængsel at være Fangevogter i Bastillen.

Hvad Baisemeaux angaar, da forlod han Værelset ganske forstyrret, da han mærkede, at hverken hans Raad eller hans Portvin gjorde nogen Virkning.

»Døren! Døren!« raabte Slutteren, »De glemmer at lukke Døren.«

»Det er sandt,« sagde Baisemeaux. »Her er Nøglen.«

»Hvis den anden Fange ogsaa kalder paa sin Moder,« sagde Aramis, »vil jeg hellere lade være at gaa indenfor, jeg kan tage mine Maal udvendig fra.«

»O, vær ikke bange, Hr. Arkitekt,« sagde Slutteren, »denne her er saa blid som et Lam; naar han skulde kalde paa sin Moder, maatte han tale, men han taler aldrig.«

»Saa lad os da gaa ind,« svarede Aramis.

»Er Herren Fængselsarkitekt?« spurgte Slutteren.

»Ja.«

»Og er ikke mere vant til sligt, det er forbavsende.«

Aramis mærkede, at han maatte kalde hele sin Sjælsstyrke til Hjælp for ikke at vække Mistanke.

Baisemeaux, der havde Nøglen, aabnede Døren.

»Bliv udenfor,« sagde han til Slutteren, »og vent os nedenfor Trappen.«

Slutteren adlød og trak sig tilbage.

Baisemeaux gik foran og aabnede selv den anden Dør.

I Værelset indenfor saa's en smuk ung Mand

af Middelhøjde, med kort klippet Haar og Anlæg til Skæg; han sad paa en Skammel med Albuen støttet til en Lænestol.

Hans Klæder, der laa paa Sengen, var af fint, sort Fløjl og hans Linned af det fineste Battist, der kunde opdrives.

Da Guvernøren traadte ind, drejede den unge Mand Hovedet med en skødesløs Langsomhed, og da han saa', at det var Baisemeaux, rejste han sig op og bukkede høfligt.

Men da hans Blik faldt paa Aramis, der havde holdt sig lidt tilbage, fo'r denne sammen, blegnede og tabte Hatten, som han holdt i Haanden.

Baisemeaux, der var vant til at sé sin Fange, syntes imidlertid ikke at dele Aramis' Følelser. Han sagde roligt til den unge Mand:

»De sér godt ud og befinder Dem formodentlig vel?«

»Meget vel,« svarede det unge Menneske.

Den Stemme havde nær gjort Aramis aldeles fortumlet; han gjorde uvilkaarlig et Skridt fremad.

Hans Bevægelse var saa iøjnefaldende, at den ikke kunde undgaa Baisemeaux, hvor travlt han end havde.

»Her er en Arkitekt, der vil undersøge Deres Kamin,« sagde Baisemeaux; »ryger den?«

»Aldrig, min Herre.«

»De tror ikke, at man kan være lykkelig i et Fængsel,« vedblev Gouvernøren og gned sig i Hænderne; »her sér De imidlertid en Fange, der er det. Jeg haaber da, at De ikke har noget at klage over?«

»Nej.«

»Keder De Dem ikke?« spurgte Aramis.

»Aldrig.«

»Hm!« hviskede Baisemeaux, »havde jeg saa Ret?«

»Ja, hvad skal man sige, min kære Gouvernør, man er jo nødt til at bøje sig for Kendsgerninger. Er det tilladt at gøre ham nogle Spørgsmaal?«

»Saa mange, som De vil.«

»Nu, saa tjen mig i at spørge ham, om han véd, hvorfor han er her.«

»Herren anmoder mig om at spørge Dem, om De kender Grunden til Deres Fængsling,« sagde Baisemeaux.

»Nej, min Herre,« svarede det unge Menneske ligefrem, »jeg kender den ikke.«

»Men det er jo umuligt,« udbrød Aramis, idet han mod sin Villie lod sig henrive af sin Bevægelse. »Hvis De ikke kender Aarsagen til Deres Fængsling, maatte De jo være rasende.«

»I de første Dage var jeg det.«

»Hvorfor er De det ikke mere?«

»Fordi jeg har tænkt mig om.«

»Det er besynderligt,« sagde Aramis.

»Ja, er det ikke forbavsende,« bemærkede Baisemeaux.

»Og hvilke Tanker er faldet Dem ind, min Herre, om man tør være saa fri at spørge,« sagde Aramis.

»Jeg har tænkt, at da jeg ingen Forbrydelse havde begaaet, kunde Gud ikke straffe mig.«

»Men hvad er et Fængsel da, naar det ikke er en Straf,« spurgte Aramis.

»Ak,« svarede den unge Mand, »det véd jeg ikke; alt, hvad jeg kan sige Dem er, at jeg nu har det helt forskelligt fra for syv Aar siden.«

»Naar man hører Dem tale, min Herre, og

sér Deres Resignation, kunde man gerne tro, at De elskede Fængslet.«

»Jeg finder mig i det.«

»Fordi De har Vished om en Gang at blive fri?«

»Jeg har ingen Vished, min Herre, kun Haab, det er det hele; men selv dette Haab bliver med hver Dag svagere.«

»Men hvorfor skulde De ikke blive fri, da De dog en Gang har været det?«

»Det er netop Grunden til, at jeg ikke venter at faa min Frihed mere,« svarede det unge Menneske; »hvorfor skulde man vel have kastet mig i Fængsel, naar man havde i Sinde senere at give mig Friheden?«

»Hvor gammel er De?«

»Det véd jeg ikke.«

»Hvad hedder De?«

»Jeg har glemt det Navn, man havde givet mig.«

»Deres Forældre?«

»Har jeg aldrig kendt.«

»Men dem da, der har opdraget Dem?«

»Kaldte mig ikke deres Søn.«

»Elskede De nogen, førend De kom hertil?«

»Ja, min Amme og mine Blomster.«

»Er det alt?«

»Jeg elskede ogsaa min Tjener.«

»Savner De ikke denne Amme og Tjener?«

»Jeg græd meget, da de døde.«

»Døde de, efter at De var kommet hertil eller før.«

»De døde Dagen før, man slæbte mig bort.«

»Begge to paa én Gang?«

»Ja, begge paa én Gang.«

»Hvorledes bortførte man Dem?«

»En Mand kom og hentede mig, lod mig stige ind i en Vogn, der var aldeles tillukket, og bragte mig hertil.«

»Vil De kunne genkende denne Mand?«

»Han havde Maske for Ansigtet.«

»Er det ikke en højst besynderlig Historie?« spurgte Baisemeaux Aramis sagte.

Aramis kunde næppe trække Vejret.

»Jo, meget besynderlig,« mumlede han.

Vendende sig om til det unge Menneske, vedblev han:

»Mindes De ikke at have modtaget Besøg af en eller anden fremmed Herre eller Dame?«

»Jo, tre Gange af en Kvinde, der hver Gang blev holdende i en Vogn udenfor Huset og traadte ind, aldeles skjult af et Slør, som hun først løftede, naar Døren blev lukket og vi var alene.«

»Husker De denne Kvinde?«

»Ja.«

»Hvad sagde hun til Dem?«

Det unge Menneske smilte sørgmodigt.

»Hun spurgte mig om det samme som De, om jeg var lykkelig, og om jeg kedede mig.«

»Og naar hun kom eller tog bort?«

»Trykkede hun mig i sine Arme op til sit Hjerte og kyssede mig.«

»Mindes De hende?«

»Meget godt.«

»De vil altsaa kunne genkende hende, dersom Tilfældet førte hende sammen med Dem?«

»O, ganske vist.«

Et flygtigt Glimt af Tilfredshed fo'r over Aramis' Ansigt.

I det samme hørte Baisemeaux Slutteren komme op ad Trappen.

»Skal vi ikke gaa videre?« spurgte han ivrigt Aramis.

Formodentlig havde Aramis faaet at vide, hvad han ønskede, thi han svarede:

»Naar De vil.«

Den unge Mand bukkede høfligt for dem.

Baisemeaux besvarede hans Hilsen med et let Nik, hvorimod Aramis bukkede dybt for Fangen.

Derpaa gik de.

Baisemeaux lukkede Døren efter dem.

»Naa,« sagde denne, da de var komne uden for, »hvad siger De hertil?«

»Jeg har opdaget Hemmeligheden, min kære Gouvernør,« svarede Aramis.

»Bah! hvilken Hemmelighed?«

»Der er begaaet et Mord i det Hus.«

»Hvor vil De hen!«

»Fatter De det ikke, Tjeneren og Ammen, som døde paa én Dag!«

»Nu?«

»Gift!«

»Ah! Ah!«

»Hvad siger De dertil?«

»At der maaske kunde være noget sandt deri.«

»Hvorledes! dette unge Menneske skulde være en Morder?«

»Hvem siger det? Kan De noget Øjeblik tro, at det stakkels Barn er en Morder?«

»Det er netop det, jeg siger. Forbrydelsen er bleven begaaet i hans Hus, det er tilstrækkeligt; maaske han har sét Morderne, og man er bange for, at han skal sladre.«

»For Fanden! Hvis jeg vidste det!«

»Hvad saa?«

»Vilde jeg være dobbelt aarvaagen.«

»O, han sér ikke ud til at tænke paa at flygte.«

»De kender ikke Fangerne.«

»Faar han Bøger?«

»Aldrig; det er strengt forbudt at give ham saadanne.«

»Strengt?«

»Af selve Hr. de Mazarin.«

»Har De Ordren desangaaende?«

»Ja, Deres Højærværdighed, vil De sé den, naar De henter Deres Kappe?«

»Det kunde nok more mig; jeg interesserer mig meget for Autografer.«

»Dette er skrevet med en ualmindelig sikker Haand, der findes kun én Radering i den. Men det er sandt....«

»Hvilket?«

»De taler slet ikke om Ligheden.«

»Jeg taler ikke derom af en meget simpel Grund, min kære Hr. de Baisemeaux, den nemlig, at den slet ikke eksisterer.«

»Naa, nu har jeg hørt det med.«

»Eller hvis den eksisterer, er det kun i Deres Indbildning, og selv om den ogsaa skulde eksistere andet Steds, tror jeg, at De vilde gøre vel i, ikke at tale derom.«

»Virkelig?«

»De indser nok, at Kong Ludvig den Fjortende vilde fatte et dødeligt Fjendskab til Dem, hvis han fik at vide, at De udbredte det Rygte, at en af hans Undersaatter var dumdristig nok til at ligne ham.«

»Det er sandt, det er sandt,« sagde Baisemeaux ganske forskrækket, »men jeg har ikke talt derom til andre end Dem, og Deres Højær-

værdighed indser nok, at jeg stoler fuldkommen paa Deres Tavshed.«

»I den Henseende kan De være ganske rolig.«

»Ønsker De endnu at sé Ordren,« spurgte Baisemeaux forknyt.

»Naturligvis.«

Imidlertid var de kommen tilbage til Gouvernementsbygningen. Baisemeaux aabnede en Skuffe og fremtog et Register lig det, han tidligere havde vist Aramis.

Derpaa lagde han Bogen paa Bordet, slog op ved Bogstavet M. og viste Aramis den omtalte Ordre.

»*Ingen Bøger*, det fineste Linned, elegante Klæder, *ingen Spadsereture, ikke skifte Fangevogter, ikke komme i Berøring med andre.*

Musikalske Instrumenter; al mulig Frihed med Hensyn til legemlig Velvære; 15 Livres i Kostpenge; Hr. de Baisemeaux kan forlange mere, hvis de femten Livres ikke skulde være tilstrækkelige.«

»Det er godt, jeg fik det at se,« sagde Baisemeaux, »jeg vil forlange mere.«

Aramis lukkede imidlertid Bogen i.

»Ja,« sagde han, »det er ganske rigtig Hr. de Mazarins Haand, jeg kender hans Skrift. Og nu, min kære Gouvernør,« vedblev han, »lad os nu, om De behager, afgøre vor Forretning.«

»Hvilken Termin ønsker De, at jeg skal fastsætte. Bestem den selv.«

»Fastsæt ingen Termin; giv mig blot et simpelt Bevis for hundrede og halvtredsindstyve Livres.«

»Forfaldent —«

»Naar jeg finder det for godt. Men De indser

naturligvis nok, at jeg ikke vil forlange det indfriet, førend De selv ønsker det.«

»O, i den Henseende er jeg ganske rolig,« sagde Baisemeaux smilende, »men jeg har allerede givet Dem to Beviser.«

»Hvilke jeg, som De sér, herved tilintetgører.«

Efter at have vist Gouvernøren de to Beviser rev Aramis dem virkelig i Stykker.

Overvunden af et saadant Bevis paa Tillid underskrev Baisemeaux uden Betænkning en Obligation paa hundrede og halvtredsindstyve tusinde Livres, hvis Forfaldstid det overlodes Prælaten at bestemme.

Aramis, der over Gouvernørens Skuldre havde fulgt Pennen, stak Obligationen i Lommen uden at læse den, hvilket gjorde Baisemeaux aldeles tryg.

»Og nu,« sagde Aramis, »vil De ikke blive vred paa mig, hvis jeg berøver Dem en Fange?«

»Hvad mener De?«

»Naturligvis ved at udvirke hans Benaadning. Jeg interesserer mig for den stakkels Seldon.«

»Ah, det er sandt. Men det bliver Deres Sag. Gør, som De vil, jeg indser nok, at De har en lang Arm.«

»Farvel, Farvel«

Og Aramis gik, ledsaget af Gouvernørens Velsignelser.

Fjortende Kapitel.

Tredobbelt Kærlighed.

Da Buckingham var rejst, indbildte Guiche sig, at Valpladsen tilhørte ham alene.

Monsieur, der ikke længere havde nogen Grund til at være skinsyg, og som forøvrigt lod sig drage med af Chevalier de Lorraine, tilstod saa megen Frihed i sit Hus, som selv de mest Fordringsfulde kunde ønske.

Kongen, der havde fundet Behag i Madames Selskab, fandt paa sin Side paa den ene Forlystelse efter den anden for at faa Tiden til at gaa i Paris, saa at der ikke gik en Dag uden en Fest i Palais-Royal eller et Selskab hos Monsieur.

Kongen lod Fontaineblau indrette til at tage imod Hoffet, og alle anstrengte sig for at komme med paa Turen.

Madame førte et meget virksomt Liv. Hendes Stemme og Pen standsede ikke et Øjeblik.

Samtalerne med Guiche vandt lidt efter lidt en Interesse, der umiskendelig dannede Begyndelsen til en dybere Lidenskab.

Naar Madame havde passiaret med Hr. de Guiche, underholdt hun sig med Kongen, der regelmæssig hver Dag aflagde hende en Visit.

Man anede, at den Dag, han vilde erklære sig, vilde blive et nyt Regimes Morgenrøde, men han erklærede sig ikke.

Hr. Guiche benyttede sig af Lejligheden til at være hele det forelskede Hofs Konge.

Man havde sagt om ham, at han stod sig godt hos Frøken de Montalais, og at han gjorde stærk Kur til Frøken de Chatillon, men nu var han ikke engang forekommende mod nogen af Hoffets Damer. Han havde kun Øje og Øre for en eneste.

Hvad der blev bemærket af hele Verden, blev det først og fremmest af Husets onde Aand, Chevalier de Lorraine, for hvem Monsieur følte

en levende Hengivenhed, fordi han havde et muntert Sind og aldrig var i Forlegenhed for at faa Tiden til at gaa.

Da Chevalier de Lorraine mærkede, at Guiche var i Færd med at fortrænge ham, tog han sin Tilflugt til et heroisk Middel. Han forsvandt.

Den første Dag efter hans Forsvinden spurgte Monsieur knap efter ham, thi Guiche var der jo og med Undtagelse af den Tid, han underholdt sig med Madame, helligede han tappert baade Dagen og Natten til Prinsen.

Men den anden Dag, da Monsieur ikke kunde finde nogen, der kunde more ham, spurgte han, hvor Chevalieren var.

Der svaredes ham, at man ikke vidste det.

Efter at Guiche havde tilbragt Morgenen med at udvælge Broderier og Fryndser i Madames Selskab, kom han for at trøste Prinsen. Men efter Middagstaflet skulde nogle Ædelstene besés, og Guiche vendte derfor tilbage til Madames Kabinet.

Monsieur blev alene tilbage, det var hans Toilettetid, han følte sig højst ulykkelig tilmode og spurgte atter, om man ikke havde hørt noget til Chevalieren.

»Ingen véd, hvor han er at finde,« lød det Svar, Prinsen fik.

Monsieur, der ikke vidste, hvorledes han skulde fordrive Tiden, begav sig i Slobrok til Madame.

Her var samlet en stor Mængde Mennesker, der lo og hviskede i alle Kroge, hist og her hørtes en kvalt Latter af en Gruppe Damer, som var stimlet sammen om en Herre, her blev Manicamp og Malicorne drillet af Montalais,

Frøken de Tonnay-Charente og to andre lattermilde unge Piger.

Længere borte sad Prinsessen paa en Sofa, medens Guiche, knælende foran hende, ordnede en Haandfuld Perler og Ædelstene, blandt hvilke Prinsessens fine, hvide Fingre udsøgte dem, der behagede hende bedst.

I et andet Hjørne blev der til Guitarakkompagnement sunget spanske Melodier.

Monsieur blev ved sin Indtrædelse frapperet over at sé saa mange Mennesker, der morede sig uden ham. Han følte sig i den Grad skinsyg derover, at han ikke kunde lade være med at sige ligesom et Barn:

»Ih sé, I morer Jer her, medens jeg keder mig alene.«

Hans Stemme var ligesom et Tordenskrald, der bringer Fuglenes muntre Kvidren mellem Grenene til at forstumme. Der indtraadte en dyb Tavshed.

Guiche kom i et Øjeblik paa Benene.

Madame rørte sig ikke af Pletten men sagde smilende:

»Er det ikke paa den Tid, paa hvilken De gør Deres Toilette?«

»Som man vælger til at more sig,« brummede Prinsen.

Denne Bemærkning gav Signalet til Opbrud; Damerne flygtede som en Flok opskræmte Fugle, Guitarspilleren forsvandt som en Skygge; Malicorne, stadig beskyttet af Montalais, der gjorde sig saa bred som mulig, skjulte sig bag et Dørforhæng. Hvad Manicamp angik, saa kom han Guiche til Hjælp, hvilken naturligvis var bleven staaende hos Madame, og begge trodsede i Forening med Prinsessen tappert Angrebet.

»Hvorfor tager man dog Flugten ved Synet af mig?« spurgte Monsieur barsk.

Madame svarede koldt, at naar Husets Herre viste sig, holdt Familien sig af Ærbødighed tilbage.

Ved disse Ord satte hun et saa skælmsk og spøgefuldt Ansigt op, at Guiche og Manicamp ikke længere kunde holde sig. De brast i Latter. Madame fulgte deres Eksempel, og Latteren smittede endog Monsieur, der blev nødt til at sætte sig ned.

Endelig holdt han op at lé, men hans Vrede var imidlertid vokset. Han var endnu mere rasende over, at han selv havde lét med, end over at sé de andre lé.

Han betragtede Manicamp med et fornemt Blik, da han ikke vovede at vise Grev de Guiche sin Vrede.

Men paa en ærgerlig Gebærde af ham forlod Manicamp og Guiche Værelset.

Madame, der nu var alene, gav sig med et bedrøvet Ansigt til at samle sine Perler, lo ikke mere og talte endnu mindre.

»Det glæder mig meget at sé, Madame,« sagde Hertugen, »at jeg bliver behandlet som en Fremmed hos Dem.«

Dermed fo'r han forbitret ud af Døren og vendte tilbage til sine Værelser.

Han kastede sig i den første Lænestol uden at sé sig i Spejlet.

»Hvor kan dog Chevalieren være?« mumlede han.

En Tjener befandt sig i Nærheden af Prinsen.

Hans Spørgsmaal blev hørt.

»Man véd det ikke, Deres Højhed.«

»Igen det samme Svar..... Den første, der igen svarer mig: »Jeg véd det ikke,« jager jeg paa Døren.«

Ved disse Ord flygtede alle fra Monsieur, ligesom de var flygtede fra Madame.

Men nu opfyldtes Prinsen af en ubeskrivelig Vrede. Han sparkede til et Spejl, der gik i tusinde Stykker.

Derpaa gik han med mere Koldblodighed ud i Galleriet, væltede suksessive en emailleret Vase, en Porfyrkande og en Broncekandelaber. Ved den frygtelige Støj kom alle Mennesker i Dørene.

»Hvad befaler Deres Højhed?« dristede Gardekaptajnen sig til at spørge.

»Jeg musicerer,« svarede Hans Højhed tænderskærende.

Gardekaptajnen lod gaa Bud efter Hans Højheds Læge. Men førend Lægen kom, indfandt Malicorne sig og sagde til Prinsen:

»Deres Højhed, Hr. Chevalier de Lorraine følger lige efter mig.«

Hertugen saa' paa Malicorne og smilte.

I det samme traadte Chevalieren virkelig ind.

Hertugen af Orleans udstødte et Glædesskrig, da han fik Øje paa Chevalier de Lorraine.

»Ah! hvilket Tilfælde maa man takke for den Lykke at se Dig!« udbrød han. »Var Du ikke forsvundet, som man sagde?«

»Jo, ganske vist, Deres Højhed.«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg var til ingen som helst Nytte for Deres Højhed.«

»Forklar Dig.«

»Deres Højhed er omgivet af morsommere Folk, end jeg nogen Sinde vil blive. Jeg føler

ikke Kraft til at kæmpe med dem og har derfor trukket mig tilbage.«

»Det er noget Passiar. Jeg vil vide, hvorfor Du har været borte.«

»Nuvel, saa skal jeg sige Dem det; men De maa ikke blive vred.«

»Tal.«

»Jeg har lagt Mærke til, at jeg var til Ulejlighed.«

»For hvem?«

»For Madame.«

»Hvorledes det?« spurgte Hertugen forbavset.

»Det er ganske simpelt; Madame er maaske skinsyg paa mig, fordi De er saa god at nære Bevaagenhed for mig.«

»Viser hun Dig det?«

»Madame taler aldrig til mig, Deres Højhed, navnlig siden en vis Tid.«

»Siden Hr. de Guiche har fundet mere Naade hos hende end jeg, og hun tager imod ham til enhver Tid.«

Hertugen rødmede.

»Til enhver Tid — Hvad er det for en Tale, Chevalier?« sagde han strengt.

»Der sér Deres Højhed, jeg har mishaget Dem, det tænkte jeg nok.«

»De mishager mig ikke, men De taler temmelig rent ud. Hvori foretrækker Madame Guiche for Dem.«

»Jeg siger ikke et Ord mere,« svarede Chevalieren med et særdeles ceremonielt Buk.

»Men jeg forlanger tvertimod, at De taler, De siger, at De har bemærket en Tilbøjelighed hos Madame til at foretrække de Guiches Selskab.«

»Nej, deres Højhed, det har jeg ikke sagt.«

»Jovist har De saa.«

»Har jeg sagt det, har jeg i alt Fald kun sét noget ganske Uskyldigt deri.«

»Men De har dog sét noget deri.«

Chevalieren paatog sig en næsten forbitret Mine.

»Deres Højhed underkaster mig et formeligt Forhør,« sagde han, »De behandler mig som en Anklaget — men hvad en Adelsmand i Forbigaaende hører, lader han gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet. Deres Højhed tvinger mig til at hæve et Rygte til en Kendsgerning.«

»Saa meget er i alt Fald afgjort,« udbrød Hertugen forbitret, »at De har trukket Dem tilbage paa Grund af dette Rygte.«

»For at sige Sandheden, saa har man fortalt mig om Hr. de Guiches stadige Besøg hos Madame, men intet videre; det er en uskyldig, og hvad mere er, en tilladelig Fornøjelse; vær ikke ubillig, Deres Højhed, og driv ikke Sagen til Yderligheder. Det vedkommer ikke Dem.«

»Det vedkommer ikke mig, at man taler om de Guiches Kurmageri til Madame?«

»Nej, Deres Højhed, nej; og hvad jeg siger til Dem, vilde jeg sige til de Guiche selv, thi saaledes betragter jeg hans Gøren Kur til Madame; ja, jeg vilde endog ikke tage i Betænkning at sige det til hende selv. Men De forstaar nok, hvad det er, jeg er bange for. Jeg kender Deres Svaghed, jeg véd, at naar De elsker, har De ikke Tanker for andet. De elsker nu Madame, og hvem vil forresten ikke elske hende? Læg nu vel Mærke til mine Ord: Madame har udmærket den smukkeste og elskværdigste af Deres Venner, og hun vil saa altsaa aldeles indtage Dem for ham, at De glemmer alle de

andre. Deres Foragt vilde koste mig Livet, det er allerede nok at taale Madames. Jeg har derfor taget mit Parti, Deres Højhed, og besluttet at vige Pladsen for den Favorit, hvis Lykke misunder, skønt jeg paa samme Tid nærer et oprigtigt Venskab og en uskrømtet Beundring for ham.«

Hertugen havde sat sig ned og skjult Hovedet i sine Hænder.

Efter en Pavse, der var lang nok, til at Chevalieren havde kunnet bedømme Virkningen af sin Veltalenhed, rejste Hans Højhed sig atter op.

»Naa,« sagde han, »vær oprigtig.«

»Som altid.«

»Godt; Du véd, at vi allerede mærkede noget med Hensyn til denne ekstravagante Buckingham.«

»Buckingham var en Nar.«

»En Nar, med Hensyn til hvem Du aldeles har aabnet mine Øjne.«

»Nej, nej!« svarede Chevalieren heftig, »det er ikke mig, der har aabnet Deres Øjne, det er Guiche. Lad os ikke blande os to sammen.«

Og han slog en Latter op, der lød som en Slanges Hvislen.

»Naa, kort og godt,« sagde Hertugen, »Buckinghams Lidenskab var bleven bemærket.«

»Vistnok.«

»Nu, lægger man ligeledes Mærke til Guiches?«

»Men, Deres Højhed, ingen siger, at de Guiche har nogen Lidenskab.«

»Det er godt! det er godt!«

»Deres Højhed sér, at det var langt bedre, hundrede Gange bedre at lade mig trække mig

tilbage end plage Dem med en Mistanke, som Madame vil betragte som en Forbrydelse, og det med Rette.«

»Hvad vil Du da gøre?«

»Det eneste fornuftige; ikke tage den mindste Notits af disse moderne Epikuræere, paa den Maade vilde Rygterne tabe sig af sig selv.«

»Jeg vil betænke mig.«

Middagstimen var nu kommet og Monsieur lod Madame underrette herom. Madame lod imidlertid svare, at hun ikke kunde være til Stede ved Taffelet, men vilde spise i sine Værelser.

»Det er ikke min Skyld,« sagde Hertugen; »da jeg i Morges afbrød deres musikalske Underholdning, spillede jeg den skinsyge og nu straffer man mig.«

»Vi vil spise alene,« sagde Chevalieren sukkende; »jeg beklager Guiche.«

»O, Guiche vil ikke surmule længe, han har en godmodig Karakter.«

»Deres Højhed,« sagde Chevalieren pludselig, »jeg faar et godt Indfald. Tag med mig til Madames Taffel, det vil blive en fortryllende Overraskelse. Jeg tør vædde om, at vi vil komme til at more os; De havde Uret i Morges.«

»Maaske.«

»Der er ikke Tale om noget maaske, det er en afgjort Sag.«

»Chevalier, Chevalier! Du raader mig slet.«

»Jeg raader Dem godt; De tager Dem fordelagtigt ud i Deres nye guldbroderede Kjole, som klæder Dem guddommeligt. Naa, Deres Højhed.«

»Lad gaa da.«

Hertugen forlod tillige med Chevalieren sine Værelser og tog Vejen til Madames.

Dørvogteren vilde melde dem, men Chevalieren sagde leende:

»Bliv, hvor I er, Hans Højhed vil overraske.«

Femtende Kapitel.

Monsieur bliver skinsyg paa Guiche.

Monsieur traadte rask ind som en Mand, der har gode Hensigter og tror at berede en Glæde, eller som en, der haaber at komme bag paa en Hemmelighed.

Henreven af Musiken dansede Madame som en Afsindig efter at have forladt det begyndte Maaltid.

Hendes Danser var Hr. de Guiche med Armene i Luften, Øjnene halvt lukkede og Knæet hvilende paa Gulvet.

Prinsessen svingede sig omkring ham med et udfordrende og forførerisk Smil.

Montalais beundrede, medens la Vallière sad i en Krog og tankefuld saa' til.

Det er umuligt at beskrive den Virkning, som Monsieurs Indtrædelse gjorde paa disse lykkelige Mennesker. Det vilde være lige saa umuligt at beskrive den Virkning, som Synet af disse lykkelige Mennesker gjorde paa Philip.

Grev de Guiche manglede Kræfter til at rejse sig og Madame blev staaende midt i en Attitude uden at kunne frembringe et Ord.

Chevalier de Lorraine havde lænet sig til Dørkarmen og smilede som en Mand, der er hensunken i Beundring.

Monsieur nærmede sig og sagde med hæs Stemme:

»Jeg er henrykt; jeg kom herhen i den Tro at finde Dem syg og sørgmodig, og jeg sér Dem optagen af nye Fornøjelser; i Sandhed, det er meget heldigt! Mit Hus er det muntreste i hele Verden.«

Derpaa vendte han sig om til Guiche og tilføjede:

»Jeg vidste ikke, Greve, at De var en saa ypperlig Danser.«

Guiche, der imidlertid havde genvundet sin Fatning, svarede med den Stolthed, der klædte ham saa godt:

»Deres Højhed véd meget godt, at mit Liv er til Deres Tjeneste; jeg er parat til, hvilket Øjeblik det skal være at ofre det; i Dag er der imidlertid kun Tale om at danse efter Violiner, og jeg danser.«

»Og De gør Ret,« svarede Prinsen koldt. »Og dernæst, Madame,« vedblev han, »lægger De ikke Mærke til, at Deres Damer bortfører mine Venner; Hr. de Guiche tilhører ikke Dem, Madame, men mig. Hvis De vil spise til Middag uden mig, saa har De Deres Damer; naar jeg spiser alene, har jeg mine Adelsmænd, plyndrer mig ikke aldeles.«

Madame følte Bebrejdelsen og Snerten.

Hun rødmede pludselig lige til Øjnene.

»Min Herre,« svarede hun, »jeg vidste ikke, da jeg ankom til det franske Hof, at Prinsesser af min Rang blev behandlede som de tyrkiske Fruentimmer; jeg vidste ikke, at det var forbudt at se Mandfolk, men siden det er Deres Vilje, skal jeg rette mig derefter; hvis De har Lyst til at sætte Jernstænger for

mine Vinduer, maa De endelig ikke genere Dem.«

Dette Udfald, der fik Montalais og Guiche til at le, vakte atter Prinsens Vrede, hvoraf en god Portion var dunstet bort med hans Ord.

»Meget vel!« sagde han forbitret, »saaledes bliver jeg behandlet i mit eget Hus.«

»Deres Højhed, Deres Højhed!« hviskede Chevalier de Lorraine Monsieur i Øret højt nok, til at alle kunde bemærke, at han søgte at berolige ham.

»Kom,« svarede Hertugen og trak ham med sig med en saadan Voldsomhed, at han nær havde stødt Madame omkuld.

Chevalieren fulgte sin Herre til hans Værelser, som Prinsen aldrig saa snart havde naaet, førend han gav sit Raseri Luft.

Chevalieren løftede Øjnene mod Himlen, foldede sine Hænder og sagde ikke et Ord.

»Hvad er din Mening?« raabte Monsieur.

»Hvorom, Deres Højhed?«

»Om alt, hvad der foregaar her?«

»O, Deres Højhed, det er alvorligt.«

»Det er skammeligt! Det Liv er ikke til at udholde.«

»Hvor det ogsaa er uheldigt!« vedblev Chevalieren. »Vi havde dog haabet at faa Fred, naar den Nar Buckingham var borte.«

»Og det er værre nu end nogen Sinde!«

»Det siger jeg ikke, Deres Højhed.«

»Men jeg siger det, thi Buckingham vilde aldrig have vovet at gøre Fjerdedelen af det, vi har sét. Men jeg vil ikke taale det længere. Vent mig her, Chevalier, vent mig.«

Med disse Ord forsvandt Prinsen i Sidevæ-

relsel og forhørte sig hos Dørvogteren, om Dronningemoderen var kommet tilbage fra Kapellet.

Anna af Østerrig var lykkelig; Freden var vendt tilbage i hendes Familie, Folket tilbad den unge Fyrste, der syntes bestemt til at udføre store Ting, Statens Indkomster var blevne forøgede, den ydre Fred sikret. Alt spaaede hende en lykkelig Fremtid.

Undertiden tænkte hun paa det stakkels unge Menneske, som hun havde modtaget som en Moder og bortjaget som en Stedmoder.

Et Suk fuldendte hendes Tanker. Paa én Gang traadte Hertugen af Orleans ind til hende.

»Moder,« raabte han, smækkende Døren haardt i efter sig, »det kan ikke længere gaa saaledes.«

Anna af Østerrig hævede sine smukke Øjne op til ham og betragtede ham med en ubeskrivelig Smerte.

»Hvad mener De?« spurgte hun.

»Jeg taler om Madame.«

»Deres Kone?«

»Ja, Moder, Madame har allerede remplaceret Hr. de Buckingham.«

»Hvad er det, De siger, Philip? Det er letsindige Ord, De dèr udtaler.«

»Nej, nej. Madame har sørget for, at jeg endnu er skinsyg.«

»Gode Gud! og paa hvem?«

»Hvad! har De ikke bemærket det?«

»Nej.«

»De har ikke sét, at Hr. de Guiche altid er hos hende og om hende?«

Dronningen slog Hænderne sammen og gav sig til at lé.

»Philip,« sagde hun, »det er ikke en Fejl, men en formelig Sygdom, De lider af.«

»Hvad enten det er en Fejl eller en Sygdom, saa lider jeg under den, Madame.«

»Og De forlanger, at man skal kunne helbrede et Onde, der alene eksisterer i Deres Indbildning. De vil have, at man skal billige Deres Skinsyge, skønt den er aldeles grundløs.«

»Og hvis jeg nu anfører Kendsgerninger, vil De saa tro mig?« spurgte han.

»Jeg er beredt til at høre Dem.«

»I Morges Klokken ti blev der musiceret hos Madame.«

»Det er meget uskyldigt.«

»Hr. de Guiche talte alene med hende . . . Ah! jeg har glemt at sige Dem, at han i de sidste otte Dage har fulgt hende lige saa troligt som hendes Skygge.«

»Min Ven, hvis de havde noget slet for, vilde de skjule sig.«

»Godt!« raabte Hertugen, »det ventede jeg, at De vilde sige. Glem ikke, hvad De nu sagde. I Morges altsaa kom jeg bag paa dem og lagde min Misfornøjelse for Dagen. Da jeg kort efter fortrød min Heftighed og vidste, at Guiche sad og surmulede hjemme hos sig selv, begav jeg mig til Madame. Gæt en Gang, hvem jeg traf: Andre Musikanter, Dansere og Guiche; man skjulte ham der.«

Anna af Østerrig rynkede Panden.

»Det var uforsigtigt,« sagde hun. »Hvad sagde Madame?«

»Intet.«

»Og Guiche?«

»Lige saa lidt . . . Jo, det er sandt . . . han stammede nogle Uforskammetheder . . .«

»Hvilken Slutning drager De af alt dette, Philip?«

»At jeg er bleven holdt for Nar, at Buckingham kun blev brugt som et Skærmbræt, at den virkelige Skyldige er Guiche.«

Anna trak paa Skuldrene.

»Og hvad saa?«

»Jeg vil have, at Guiche skal forlade mit Hus ligesom Buckingham, og jeg vil bede Kongen derom, med mindre De vil gøre det, Madame, De, som er saa klog og god.«

»Hør, Philip, jeg er ikke hver Dag oplagt til at sige Folk Ubehageligheder, for Resten er der intet Bevis for, at Hr. de Guiche er skyldig.«

»Han er faldet i Unaade hos mig.«

»Det bliver Deres Sag.«

»Godt, saa véd jeg nok, hvad jeg vil gøre,« sagde Prinsen heftig.

Anna saa' ængstelig paa ham.

»Og hvad vil De da gøre?« spurgte hun.

»Jeg vil lade ham drukne i mit Bassin den første Gang, jeg træffer ham i mit Hus.«

Prinsen ventede en frygtelig Virkning af disse Ord, men Dronningen forblev ubevægelig.

»Gør det,« sagde hun.

Philip, der var svag som en Kvinde, gav sig til at græde.

»Man forraader mig, ingen elsker mig; selv min Moder holder med mine Fjender.«

»Deres Moder sér længere end De og bryder sig ikke om at raade Dem, siden De ikke vil høre hende.«

»Jeg vil gaa til Kongen.«

»Det vilde jeg netop foreslaa Dem. Jeg ven-

ter Hans Majestæt her, det er den Tid, hvorpaa han besøger mig. Tal De med ham.«

Hun havde knap udtalt, førend Philip hørte Døren til Forværelset blive hurtigt aabnet.

Han blev bange. Kongens Skridt hørtes paa Tæppet.

Hertugen flygtede gennem en lille Dør.

Anna af Østerrig brast i Latter og lo endnu, da Kongen traadte ind.

Han spurgte venligt til Dronningemoderens allerede vaklende Helbred og meldte hende, at Forberedelserne til Rejsen til Fontainebleau nu var endte.

Da han saa' hende le, formindskedes hans Uro, og han lo selv med.

Anna af Østerrig tog hans Haand og sagde i en oprømt Tone:

»Jeg føler mig ganske stolt af, at jeg er Spanierinde.«

»Hvorfor det, Madame?«

»Fordi Spanierinderne i det mindste er langt mere værd end Englænderinderne.«

»Forklar Dem.«

»I den Tid, De har været gift, har De ikke haft Grund til at gøre Dronningen en eneste Bebrejdelse.«

»Nej, ganske vist.«

»Og De har dog nu været gift i nogen Tid. Deres Broder har derimod kun været gift i fjorten Dage.«

»Nu?«

»Og han beklager sig anden Gang over Madame.«

»Hvad for noget! Er Buckingham igen paa Spil?«

»Nej, det er en anden.«

»Og hvem?«
»Guiche.«
»Ah, men Madame maa jo være en Kokette.«
»Jeg er bange for det.«
»Stakkels Broder!« sagde Kongen leende.

»De undskylder Koketteri, saa vidt jeg forstaar Dem.«

»Hos Madame, ja — Madame er i Virkeligheden koket.«

»Indrømmet, men Deres Broder er nær ved at gaa fra Sans og Samling derover.«

»Hvad forlanger han?«

»Han vil lade Guiche drukne.«

»Det er en temmelig voldsom Fremgangsmaade.«

»Le ikke, han er rasende forbitret . . . Find paa en eller anden Udvej.«

»Jeg tror, jeg vil lave en Prædiken og holde den for Madame.«

»Der er ingen Tid at give bort.«

»O, jeg skal skynde mig saa meget som mulig. I Eftermiddag har vi Prøve paa Balletten.«

»Vil De prædike under Dansen?«

»Ja, Madame.«

»Har De Haab om at omvende hende?«

»Jeg skal nok drive Kætteriet ud af hende med det onde eller det gode. Men der falder mig noget ind.«

»Og det er?«

»Det vilde maaske være bedre, om jeg begav mig lige til Madame.«

»Det er saa højtideligt.«

»Ja, men det højtidelige passer godt for Prædikanter og desuden vil Dansemusiken sluge Halvdelen af mine Argumenter. Dertil kommer, at det gælder om at forhindre min Bro-

der i at gøre et voldsomt Skridt . . . og det er derfor bedre at gaa lidt hurtigt til Værks . . . Er Madame hjemme?«

»Det tror jeg.«

»Godt, jeg begiver mig til Madame.«

Og Kongen saa' sig i Spejlet.

»Man holder Monsieur borte?« spurgte han.

»O, Ilden og Vandet skyr ikke hinanden stærkere.«

»Godt. Jeg kysser Deres Hænder, Moder . . de smukkeste Hænder i Frankrig.«

»Gid De maa have Held med Dem, Sire . .«

»Jeg bruger ingen Ambassadør,« svarede Ludvig, »og det er det samme som at sige, at jeg vil naa mit Maal.«

Dermed fjernede han sig leende og rettede hele Vejen omhyggelig paa sit Toilet.

Sekstende Kapitel.

Mægleren.

Da Kongen viste sig hos Madame, begyndte alle Hofmændene, som Rygtet om den ægteskabelige Scene havde samlet i Nærheden, at fatte den største Uro.

Monsieurs Misfornøjelse med Madame og Kongens Indblanding i Monsieurs private Affærer var ingen Ubetydelighed i 1662.

De modigste, der omgav Grev de Guiche, saa's derfor ogsaa straks at fjerne sig fra ham med en Slags Rædsel og Greven selv, greben af den almindelige paniske Skræk, at trække sig tilbage til sine Værelser.

Kongen traadte hilsende ind til Madame, som han altid plejede at gøre. Hofdamerne havde

opstillet sig i to Rækker i Galleriet paa hans Vej.

Hvor optaget Hans Majestæt end var af sine Tanker, kastede han dog et Herskerblik paa de to Rækker unge og fortryllende Kvinder, der beskedent slog Øjnene ned.

Alle rødmede over at blive betragtede af Kongen.

Kun en eneste, hvis lange Haar i sirlige Lokker omgav den smukkeste Pande af Verden, var bleg og holdt sig med Nød og Næppe paa Benene trods de Albuestød, hendes Naboerske gav hende.

Det var la Vallière, som Montalais paa denne Maade understøttede, idet hun sagte tilhviskede hende et Mod, hvoraf hun selv havde en saa overvættes Overflødighed.

Kongen kunde ikke lade være at vende sig om. Alle Panderne, der allerede havde hævet sig, sænkedes paany, men kun det blonde Hoved forblev ubevægeligt, som om det havde udtømt alt, hvad det havde tilbage af Kraft og Forstand.

Da Ludvig traadte ind til Madame, traf han hende i en halvtliggende Stilling paa Sofaen. Hun rejste sig op og nejede dybt, idet hun fremstammede en Taksigelse for den Ære, hun nød.

Derpaa satte hun sig atter, givende efter for et Anfald af Svaghed, der uden Tvivl var forstilt, thi hendes Kinder havde en henrivende Kulør og hendes Øjne, der endnu var noget røde af nylig udgydte Taarer, var lutter Liv.

Da Kongen havde taget Plads og med den ham egne skarpe Iagttagelsesevne bemærket Forstyrrelsen i Værelset og den ikke mindre

i Madames Ansigt, paatog han sig en oprømt Mine.

»Naar er det Dem belejligt, Søster, at vi gør Prøve paa Balletten?« spurgte han.

Madame rystede langsomt og smægtende paa sit smukke Hoved og svarede:

»Ak, Sire, De maa have mig undskyldt med Hensyn til denne Prøve; jeg vilde netop lade Deres Majestæt underrette om, at jeg ikke kunde i Dag.«

»Hvorledes,« sagde Kongen overrasket, »De er da ikke syg, Søster?«

»Jo, Sire.«

»Saa vil jeg lade Deres Læger kalde.«

»Nej. Lægerne kan ikke hjælpe mig.«

»De gør mig ganske bange!«

»Sire, jeg vil bede Deres Majestæt om Tilladelse til at vende tilbage til England.«

Kongen gjorde en Bevægelse.

»Til England! Er det ogsaa Deres Alvor, Madame?«

»Jeg siger det meget nødigt, Sire,« vedblev Henrik den Fjerdes Datterdatter bestemt, idet hendes smukke sorte Øjne lynede. »Ja, det smerter mig, at jeg er nødt til at gøre Deres Majestæt saadanne Meddelelser, men jeg føler mig altfor ulykkelig ved Deres Majestæts Hof og ønsker at vende tilbage til min Familie. Var De ikke kommet til mig, vilde jeg være gaaet til Dem. Jeg vil have Tilladelse til uhindret at drage bort. Jeg overlader til Deres Delikatesse, til Dem, Manden i Ordets sande Betydning, at forsvare og beskytte mig.«

»Søster! Søster!« stammede Kongen, bukkende under for dette voldsomme Angreb; »hvad har man da gjort Dem? Lad høre.«

Ved sin for Kvinderne ejendommelige Manovre havde Prinsessen, som man sér, undgaaet enhver Bebrejdelse og selv fremsat en endnu stærkere.

Kongen huskede ikke, at han var kommet til hende for at spørge hende:

»Hvad har De gjort min Broder?«

Nu spurgte han i Stedet for:

»Hvad har man gjort Dem?«

»Hvad man har gjort mig?« svarede Madame. »O, man maa være Kvinde for at forstaa det, Sire, man har faaet mig til at græde.«

Og med en Finger, der ikke havde sin Lige i Finhed og Hvidhed, pegede hun paa sine glimrende, fugtige Øjne og begyndte atter at græde.

»Søster, jeg beder Dem,« sagde Kongen, idet han nærmede sig for at tage hendes ene Haand, som hun villig overlod ham og som var ganske klam og skælvende.

»Sire, man har først og fremmest berøvet mig en Ven af min Broder. Mylord Hertugen af Buckingham var en behagelig, livlig Gæst for mig, en Landsmand, der kendte mine Vaner, jeg kan næsten sige, en Kammerat, saa mange Timer har vi tilbragt sammen med vore andre Venner paa mine smukke Kanaler i Saint-James.«

»Men naar min Broder nu var skinsyg,« bemærkede Kongen.

»Det er en Grund, det indrømmer jeg; og man jog Hr. de Buckingham bort.«

»Jog ham bort! . . . o, nej!«

»Fordrev ham, sendte ham bort, hvis De synes bedre derom, Sire; en af Europas første Adelsmænd har sét sig nødsaget til at forlade Kongen af Frankrigs, Ludvig den Fjortendes,

Hof paa Grund af et Øjekast eller en Buket . . . Det gør ikke det galanteste Hof Ære . . . Tilgiv mig, Sire, jeg glemte, at jeg ved at tale saaledes krænkede Deres suveræne Magt.«

»Nej, paa ingen Maade, Søster, det er ikke mig, der har fjernet Hr. de Buckingham . . . Jeg syntes særdeles godt om ham.«

»Det er ikke Dem,« sagde Madame fiffigt, »ah, saa meget desbedre!«

Og hun lagde et saadant Eftertryk paa dette s a a m e g e t d e s b e d r e, som om hun i Stedet for mente s a a m e g e t d e s t o v æ r r e.

Der indtraadte et Par Minutters Tavshed.

Derefter vedblev hun:

»Da Hr. de Buckingham var rejst . . . jeg véd nu hvorfor og hvem der var Skyld deri . . . troede jeg, at jeg skulde faa Fred . . . Men nej . . . Nu bruges et andet Paaskud, nu . . .«

»Nu,« afbrød Kongen hende oprømt, »præsenterer en anden sig, og det er ganske naturligt, De er smuk, Madame, og vil altid blive elsket.«

»Saa vil jeg begrave mig i Ensomhed,« udbrød Prinsessen. »O! det er det, man ønsker, det er et saadant Liv, man vil berede mig; men nej, jeg foretrækker at vende tilbage til London. Dèr kender man mig og véd at vurdere mig. Jeg vil kunne omgaas mine Venner uden at behøve at være bange for, at man skal kalde dem mine Elskere. Fy! det er en uværdig Mistanke, og det af en Adelsmand! O, Monsieur har tabt alt i mine Øjne, siden han er optraadt lige over for mig som en Tyran.«

»Naa, naa! min Broders hele Brøde bestaar i, at han elsker Dem.«

»Elsker mig! Monsieur elsker mig! O, Sire . . .«

Og hun brast i Latter.

»Monsieur vil aldrig elske en Kvinde,« vedblev hun, »dertil elsker han sig selv altfor meget; nej, uheldigvis for mig er Monsieur af den værste Slags Skinsyge, af dem, der er skinsyge uden at elske.«

»Monsieur,« sagde Kongen frygtsomt, »beklager sig over, at De foretrækker andres Selskab for hans.«

»Men Monsieur tilbringer Tiden med at betragte sit Ansigt i et Spejl og med i Forening med Hr. Chevalier de Lorraine at lægge Raad op mod Fruentimmer.«

»O, nu gaar De for vidt.«

»Jeg taler kun sandt. Vær opmærksom, Sire, og De vil se, at jeg har Ret.«

»Det skal jeg. Men hvorledes vil De imidlertid stille min Broder tilfreds?«

»Ved at rejse min Vej.«

»Kommer De igen dermed!« udbrød Kongen uforsigtig, som om de forløbne ti Minutter havde kunnet forandre Madames Anskuelser totalt.

»Jeg kan ikke mere blive lykkelig her, Sire,« svarede hun. »Hr. de Guiche generer Monsieur. Kan De forhindre Monsieur i at blive skinsyg paa den første den bedste? Jeg véd for Resten godt, at Hr. de Guiche ikke er den første den bedste.«

»Er De dèr igen! Jeg maa lade Dem vide, at jeg som god Broder maa blive nødt til at fatte et dødeligt Had til Hr. de Guiche.«

»Ak, Sire, jeg beder Dem, del hverken Monsieurs Sympatier eller hans Antipatier. Bliv

ved at være Konge; det er bedst for Dem selv og alle andre.«

»De er en fortryllende Spotterske, Madame, og jeg forstaar nu, at selv de, over hvem Deres Spot gaar ud, tilbeder Dem.«

»Og af den Grund vil De, Sire, i hvem jeg troede at have fundet en Forsvarer, forene Dem med mine Forfølgere?« sagde Madame.

»Jeg, Deres Forfølger! Gud bevare mig for at blive det!«

»Saa tilstaa da min Begæring,« vedblev hun smægtende.

»Hvad begærer De?«

»At vende tilbage til England.«

»Nej, aldrig, aldrig!« udbrød Ludvig den Fjortende.

»Jeg er altsaa Fange!«

»Ja, i Frankrig.«

»Men hvad skal jeg da gøre?«

»Nu, det skal jeg sige Dem, Søster.«

»Jeg hører Deres Majestæt som ydmyg Tjenerinde.«

Kongen laante Madame et ømt Blik.

»Vil De love mig én Ting?« spurgte han.

»Den er?«

»Ikke mere at bortødsle i Deres Kabinet i Fremmedes Selskab den Tid, som tilhører os. Skal vi slutte en offensiv og defensiv Alliance mod den fælles Fjende?«

»En Alliance med Dem, Sire?«

»Ja, hvorfor ikke?«

»O, i saa Fald lover jeg Dem Vidundere, De er Hoffets Stjerne — naar De viser Dem . . .«

»Hvad saa?«

»Straaler alt.«

»O, Madame, Madame,« sagde Ludvig den

Fjortende, »De véd godt, at alt Lys kommer fra Dem, og at naar jeg har taget Solen til Devise, er det kun et Emblem.«

»De smigrer Deres Allierede, Sire, altsaa vil De bedrage hende,« sagde Madame og truede med Fingeren ad Kongen.

»Hvorledes, De tror, at jeg vil bedrage, naar jeg forsikrer Dem om min Hengivenhed?«

»Ja.«

»Og hvad bringer Dem til at tvivle?«

»En Ting.«

»Kun én?«

»Ja.«

»Og den er? Jeg vil føle mig meget ulykkelig, hvis jeg ikke kan faa Bugt med én Ting.«

»Denne Ting staar ikke i Deres Magt, Sire, ikke en Gang i Guds.«

»Men hvad er det da for en Ting?«

»Fortiden.«

»Jeg forstaar Dem ikke, Madame,« sagde Kongen, der tværtimod kun altfor godt havde forstaaet hende.

»Det er det samme,« mumlede hun, »det vil ikke blive nogen synderlig stærk Alliance.«

»Skal jeg sværge?« spurgte Kongen, henreven af den vellystige Vending, Samtalen havde taget.

»Ja, jeg afslaar ikke en ordentlig Ed,« svarede Madame. »Den giver altid et Skin af Sikkerhed.«

Kongen knælede og greb Madames Haand.

Med et Smil, som ingen Maler vilde kunne gengive og som en Digter kun formaar at tænke sig, rakte hun ham begge sine Hænder» hvori han skjulte sin brændende Pande.

Ingen af dem kunde finde Ord.

Kongen følte, at Madame trak sine Hænder til sig og derved berørte hans Kinder.

Han rejste sig straks og forlod Værelset.

Hoffolkene bemærkede hans Rødme og sluttede deraf, at der havde fundet et stormende Optrin Sted.

Men Chevalier de Lorraine skyndte sig at sige: »O, nej, mine Herrer, De kan være ganske rolige. Naar Hans Majestæt er vred, er han bleg.«

— — — — —

Kongen forlod Madame i en Tilstand, som han havde ondt ved at forklare sig selv.

Det er i Sandhed ogsaa umuligt at forklare den besynderlige Sympati, der opstaar pludselig og uden Aarsag efter mange Aars Forløb, som to Hjerter, der er bestemt til at elske hinanden, har tilbragt i den største Rolighed og Ligegyldighed.

Da Ludvig kom tilbage til sine Værelser, havde han gjort den Opdagelse, at Madame var Hoffets mest fortryllende Dame.

Da Madame var bleven alene, tænkte hun ganske glad, at hun havde gjort et stærkt Indtryk paa Kongen.

Men hos hende var denne Følelse forbigaaende, medens den hos Kongen virkede med den for en ung Mand naturlige Heftighed, og det saa meget mere, som denne unge Mand kun behøvede at ville for at sé sin Villie opfyldt.

Kongen underrettede først og fremmest Monsieur om, at Freden var genoprettet, at Madame følte den største Agtelse og oprigtigste Kærlighed for ham, men at hun havde en stolt, endogsaa mistroisk Karakter, der maatte behandles med Varsomhed.

»Og,« spurgte Monsieur i en inkvisitorisk Tone, idet han saa' stift paa sin Broder, »er Deres Majestæt kommet til det samme Resultat med Hensyn til dem, der har foranlediget den Skandale, hvorover jeg beklager mig, som med Hensyn til Madame?«

»De har Ret, Broder,« svarede Kongen, »jeg vil indhente Oplysninger.«

Prinsen forlod Kongen.

Hele Hoffet, det vil sige alle Favoriterne og de Fortrolige, og af dem var der en stor Mængde, eftersom man allerede talte fem Herrer, samledes om Aftenen for at holde Prøve paa Balletten.

Imidlertid havde den stakkels Guiche haft nogle Besøg.

Af disse var der et, som han næsten i lige høj Grad haabede og frygtede.

Det var Chevalier de Lorraines.

Klokken tre om Eftermiddagen indfandt Chevalieren sig hos Guiche.

»Hans Ydre var meget beroligende. »Monsieur,« sagde han til Guiche, »var i et fortræffeligt Humør, og man skulde ikke tro, at den mindste Sky havde formørket den ægteskabelige Himmel.«

Guiche forhørte sig nu om Følgerne af Optrinet om Morgenen og om de endnu alvorligere Følger af Scenen om Middagen.

»Aah! man lo kun deraf,« svarede Chevalieren, »og Monsieur først og fremmest.«

»Imidlertid,« bemærkede Guiche tøvende, »har jeg hørt Tale om, at Kongen har besøgt Madame.«

»Ja, ganske rigtigt, da Madame var den ene-

ste, der ikke lo, begav Kongen sig til hende for at faa hende til at lé.«

»Saa at —«

»Saa at der ingen Forandring er foregaaet med Dagens Bestemmelse.«

»Man holder altsaa Prøve paa Balletten i Aften?«

»Javist.«

»Er De vis derpaa?«

»Aldeles.«

Paa dette Punkt af de unge Menneskers Samtale traadte Raoul ind med et bekymret Aasyn.

Da Chevalieren, der hemmelig hadede ham som enhver ædel Karakter, saa' ham, rejste han sig.

»De raader mig altsaa?« spurgte Guiche Chevalieren.

»Jeg raader Dem til at sove rolig, min kære Greve.«

»Jeg vil derimod give Dem et ganske andet Raad, Guiche,« sagde Raoul.

»Og det er, min Ven?«

»At stige til Hest og rejse til et af Deres Godser; hvis De, ankommen dertil, vil følge Chevalierens Raad, kan De sove saa længe og rolig, som De maatte finde for godt.«

»Hvorledes, rejse?« raabte Chevalieren med forstilt Forbavselse, »hvorfor skulde Guiche vel rejse?«

»Fordi, og De især ikke kan være uvidende om, at alle Mennesker taler om en Scene, der skal være forefaldet her mellem Monsieur og Guiche.«

Guiche blegnede.

»Aldeles ikke,« svarede Chevalieren, »aldeles ikke, De er fejl underrettet, Hr. de Bragelonne.«

»Jeg er tvertimod meget godt underrettet, min Herre,« svarede Raoul, »og jeg raader Guiche som en Ven.«

Under dette Ordskifte havde Guiche noget bevæget betragtet begge sine Raadgivere.

»Men sig mig engang, hvorfor skulde han rejse bort?« spurgte Chevalieren.

»Ih, Kongen, Kongen!«

»Kongen?« udbrød Guiche.

»Ja, jeg siger Dig, Kongen tager sig Sagen meget nær.«

»Bah,« svarede Chevalieren, »Kongen elsker Guiche og navnlig hans Fader; betænk vel, at hvis Greven rejste, vilde det være det samme, som at tilstaa, at han har gjort noget, der fortjener Dadel.«

»Hvorledes det?«

»Jo, naturligvis, naar man flygter, er det, fordi man enten er skyldig eller bange.«

»Eller ogsaa fordi man føler sig krænket over en uretfærdig Anklage,« svarede Bragelonne; »lad os give hans Rejse det Anstrøg, intet er lettere; vi vil sige, at vi begge har gjort, hvad vi kunde for at faa ham til at opgive denne Rejse, og De i det mindste vil sige Sandhed. Naa, Guiche, De er uskyldig, og som saadan maa det i Dag stedfundne Optrin have krænket Dem. Rejs, Guiche, rejs!«

»Nej, Guiche, bliv,« sagde Chevalieren, »bliv, netop fordi De, som Hr. de Bragelonne nylig sagde, er uskyldig. Jeg beder Dem endnu en Gang om Forladelse, Vicomte, men jeg er af en ganske anden Mening end De.«

»Det staar Dem frit for, min Herre, men læg vel Mærke til, at det Exil, Guiche frivilligt paalægger sig, vil være af kort Varighed. Han

vil kunne lade det høre op, naar han selv vil, og naar han vender tilbage fra sin frivillige Landflygtighed, vil han finde Smil paa alles Læber, medens derimod et ondt Lune hos Kongen kan hidføre en Storm, hvis Ende ingen kan forudsige.«

Chevalieren smilte.

»Det er netop det, jeg vil,« mumlede han sagte og ved sig selv.

Samtidig trak han paa Skuldrene.

Denne Bevægelse undgik ikke Greven, han var bange for, at han ved af forlade Hoffet skulde faa Udseende af at lade sig lede af Frygt.

»Nej, nej!« udbrød han, »det er afgjort, — jeg bliver, Bragelonne.«

»Jeg spaar Dig, Guiche, at det vil blive til Din Ulykke,« sagde Raoul sørgmodig.

Med disse Ord kastede Raoul sig i en Lænestol, medens Greven kaldte paa sine Folk for at lade sig klæde paa.

Prøven skulde holdes hos Kongen.

Selskabet bestod af Dronningerne, Madame og nogle udvalgte Hofdamer samt en stor Del Hofmænd.

Ingen af de indbudte Damer var i Kostume, men man talte meget om de prægtige Dragter, der af forskellige Malere var tegnede til Halvgudernes Ballet — saaledes kaldtes nemlig de Konger og Dronninger, hvis Pantheon Fontainebleau skulde være.

Monsieur indfandt sig med Tegningen til sin Dragt i Haanden; hans Pande var endnu noget mørk; han hilste særdeles galant paa den unge Dronning og sin Moder og næsten uhøfligt paa Madame og drejede sig derpaa om paa Hælen.

Denne hans Bevægelse og Kulde forblev ikke ubemærket.

Hr. de Guiche holdt Madame skadesløs ved at tilkaste hende et brændende Blik, som Madame — vi kan ikke nægte det — gav ham tilbage med Aagerrenter.

Guiche havde utvivlsomt aldrig været saa smuk. Madames Blik bragte hans Ansigt til at straale. Kongens Svigerinde følte, at et Uvejr trak sammen over hendes Hoved, og hun følte ligeledes, at hun paa denne Dag havde begaaet en Uretfærdighed, for ikke at sige et Forræderi mod den, der elskede hende saa brændende og lidenskabeligt.

Kongen ankom, alle søgte al læse, hvad der skulde ske, i hans Blik, der begyndte at sætte Verden i Bevægelse, ligesom en Panderynken af Jupiter *tonans*.

Ludvig havde ikke sin Broders forstemte Ansigt; han straalede af Glæde.

Efter at han havde betragtet de fleste Tegninger, som man fra alle Kanter bragte ham, uddelte han Raad og kritiske Bemærkninger og skabte ved et eneste Ord Lykkelige eller Ulykkelige.

Paa en Gang opdagede hans Øjne, der smilende skottede til Madame, denne stumme Korrespondance mellem hende og Greven.

Kongen bed Læberne sammen og sagde, idet han nærmede sig Dronningen:

»Mine Damer, jeg har nylig faaet Underretning om, at alt er færdig i Fontainebleau.«

En glad Mumlen gennemløb Forsamlingen,

»Og,« sluttede Kongen, »jeg opfordrer mine Omgivelser til at holde sig parat til at gøre mig Følgeskab.«

Alle Ansigter smilte, — kun Monsieur vedblev at sé gnaven ud.

Damerne og Herrerne skyndte sig nu at takke Hans Majestæt for den beviste store Ære.

Da Turen kom til Guiche, sagde Kongen:

»Ah! Dem, min Herre, havde jeg ikke sét.«

Greven bukkede, medens Madame blegnede.

Greven vilde netop til at aabne Munden for at takke Kongen, da denne standsede ham med de Ord:

»Høsten nærmer sig nu, Greve, jeg er vis paa, at Deres Forpagtere i Normandiet vilde blive glade for at sé Dem.«

Dermed vendte Kongen Ryggen til den Ulykkelige.

En kold Sved bedækkede Grevens Pande, og Hatten faldt ud af hans skælvende Haand.

Ludvig søgte sin Moders Blik ligesom for at vise hende, at han var Herre, og sin Broders triumferende Blik som for at spørge ham, om denne Hævn var efter hans Hoved.

Sidst standsede hans Øjne ved Madame.

Prinsessen smilte og talte med Fru de Noailles. Hun havde intet hørt, eller rettere sagt lod, som hun intet havde hørt.

Hr. de Guiche blev alene tilbage i Kongens Kabinet; alle de øvrige var ligesom bortblæste. Det svimlede for den Ulykkeliges Øjne.

Pludselig rev han sig ud af sin Fortvivlelse og skyndte sig tilbage til sine Værelser, hvor Raoul, hvis mørke Anelser ikke havde forladt ham, endnu ventede paa ham.

»Naa!« mumlede han, da han saa' sin Ven træde ind med bart Hoved, forstyrret Udseende og vaklende Skridt.

»Ja, ja, Du har Ret —«

Guiche kunde ikke sige mere, men han faldt tilintetgjort om paa Sofaen.

»Og hun —« spurgte Raoul.

»Hun!« raabte den Ulykkelige, knyttende Næverne, »hun! —«

»Hvad sagde hun?«

»Hun sagde, at hendes Kjole klædte hende godt.«

»Hvad gjorde hun?«

»Hun lo.«

Med disse Ord segnede han besvimet om.

Syttende Kapitel.

Fontainebleau.

I fire Dage var Fontainebleau bleven omskabt til det mest fortryllende Opholdssted.

Hr. Colbert var alle Vegne. — Om Morgenen opgjorde han Regnskabet over Nattens Udgifter, om Dagen udkastede han Planer og udbetalte Penge.

Hr. Colbert havde sammenskrabet fire Millioner, som han anvendte med en klog Økonomi.

Han forfærdedes over de Udgifter, hvortil Mythologien kan føre. — Enhver Skovgud og Dryade kostede hundrede Livres om Dagen, Dragten beløb sig til tre hundrede Livres.

Hvad der brugtes af Krudt og Svovl til Fyrværkerier, beløb sig for hver Nat til hundrede tusinde Livres. Desuden kostede Illuminationen af Søen hver Aften tredive tusinde Livres.

Festerne gjorde stormende Lykke og Colbert var ude af sig selv af Glæde.

Han saa hvert Øjeblik Madame og Kongen

tage ud for at jage eller modtage fantastiske Personer.

Madame, der var Festens Dronning, besvarede Talerne af disse Deputationer fra ubekendte Folkeslag, Garamanther, Skyther, Hyperboræere, Kaukasiere og Patagoniere, der syntes at vokse op af Jorden for at hilse paa hende.

Enhver af disse Folks Repræsentanter forærede Kongen en Diamant eller en anden værdifuld Genstand.

De Deputerede sammenlignede i mere eller mindre heldige Vers Kongen som Solen og Madame med hans Søster Phoebe. Dronningerne og Monsieur blev der ikke talt et Ord om, det var, som Kongen havde ægtet Madame Henriette af England og ikke Marie Theresia af Østerrig.

Enhver i Fontainebleau undredes over den store Indflydelse Madame saa hurtig havde vundet over Kongen.

En Dag, da Kongen kom ind paa sine Værelser for at give nogle Befalinger og samle sine Tanker, fandt han paa sit Toilettebord en lille Billet med fordrejet Haandskrift.

Han brækkede den og læste:

»Skynd Dem til mig, jeg har tusinde Ting at sige Dem.«

Da det ikke var saa længe siden, at Kongen havde forladt Madame, gav hendes Billet ham meget at tænke paa.

Han beskæftigede sig lidt med sit Toilet og begav sig derpaa til Madame.

Prinsessen, der ikke vilde have, at det skulde have Udseende af, at hun ventede ham, var gaaet ned i Haven med alle sine Damer.

Da Kongen erfarede, at Madame havde forladt sine Værelser for at begive sig til Prome-

naden, samlede han alle de Adelsmænd, han kunde faa fat i, og befalede dem at følge ham til Haven.

Madame jagede efter Sommerfugle paa en stor Græsplæne.

Med Ryggen vendt mod Hækken ventede hun utaalmodigt paa Kongen, hvem hun havde sat Stævne.

Lyden af flere Skridt i Sandet fik hende til at vende sig om, Ludvig den Fjortende gik med blottet Hoved; han havde med sin Stok truffet en Sommerfugl, som Hr. de Saint-Aignan havde taget op af Græsset.

»Som De sér, Madame,« sagde Kongen, »jager jeg ogsaa for Dem.«

Med disse Ord nærmede han sig.

»Mine Herrer,« vedblev han, vendende sig til sit Følge, »bring hver af Damerne én.«

Det var det samme som at bede dem gaa deres Vej. Man saa nu et morsomt Syn; gamle, korpulente Hofmænd rendte efter Sommerfugle, tabende deres Hatte og angribende med hævet Stok Myrther og Gyvel, som om de havde været Spaniere.

Kongen bød Madame Haanden og begav sig med hende til en Mosbænk, der laa isoleret midt paa Græsplænen, saaledes at de kunde sé og sés fra alle Sider, men ikke høres.

Efter at Kongen fra dette Sæde havde gjort en opmuntrende Haandbevægelse til Jægerne, sagde han til Madame:

»Her kan vi passiare uforstyrret.«

»Nuvel, Sire, Monsieur er atter skinsyg.«

»Men, min Gud!« udbrød Kongen. »Paa hvem?«

»Oh, Sire, han beklager sig over Dem. De

maa indrømme, at Verden er meget ondskabsfuld. En Broder og Søster kan ikke tale sammen, kan ikke more sig i hinandens Selskab uden at vække Mistanke. Thi naar alt kommer til alt, Sire, begaar vi jo intet ondt og føler ingen Lyst til at gøre ondt.«

Og hun betragtede Kongen med det stolte og udfordrende Blik, der gør selv de klogeste og koldeste fortumlede i Hovedet.

»Nej, det er sandt,« sagde Ludvig sukkende.

»Véd De vel, Sire, at hvis det skal blive saaledes ved, vil jeg blive nødt til at gøre en Skandale. Sig mig, er der noget at udsætte paa vor Opførsel?«

»O, ikke det mindste.«

»Da vi ofte er alene — thi vi finder Smag i de samme Fornøjelser — kan vi let komme paa Afveje; men har vi gjort det? — De er kun en Broder for mig, intet videre.«

Kongen slog Rynker i Panden. Hun vedblev:

»Deres Haand, der ofte berører min, fremkalder ikke denne Skælven, denne Bevægelse, — som for Eksempel Elskeres —«

»O, ti, ti, jeg beder Dem!« sagde Kongen bønligt. »De er ubarmhjertig. De tager Livet af mig.«

»Hvorledes edt?«

»De siger jo ligefrem, at De ikke føler det mindste i mit Selskab.«

»Nej, Sire, — det har jeg ikke sagt — min Hengivenhed.«

»Det er nok, Henriette — jeg beder Dem tie, — hvis De tror, at jeg ligesom De er af Marmor, tager De fejl.«

»Jeg forstaar Dem ikke.«

»Det er godt,« sagde Kongen sukkende og slog Øjnene ned — »Vore Møder, Haandtryk,

Øjekast har altsaa — men tilgiv mig — ja, De har Ret, jeg véd, hvad De vil sige.«

Og han skjulte Hovedet i sine Hænder.

»Tag Dem i Agt, Sire,« sagde Madame ivrigt, »Hr. Saint-Aignan sér paa Dem.«

»Det er sandt,« udbrød Ludvig rasende, »man har ikke Skygge af Frihed! Oprigtighed er noget, man ikke maa vente at finde — Man tror at have en Ven, men han er kun en Spion, — en Veninde og man har kun en — Søster.«

Madame tav og slog Øjnene ned.

»Monsieur er skinsyg,« mumlede hun med en ubeskrivelig øm Stemme. »Jeg mener derfor, at jeg maa vende tilbage til den Beslutning, som jeg havde taget.«

»Hvilken mener De?«

»Den, som jeg allerede har meddelt Deres Majestæt.«

»Naar?«

»Den Dag, da vi talte sammen om Monsieurs Skinsyge.«

»O, det er igen denne afskyelige Beslutning!«

»De maa tro mig, Sire, at jeg ikke har taget den uden en voldsom Kamp med mig selv .... Tro mig, Sire, jeg maa vende tilbage til England.«

»O, aldrig, aldrig, jeg vil ikke tillade, at De forlader Frankrig!« raabte Kongen.

»Jeg er ikke skabt til at være lykkelig, Sire,« svarede Madame melankolsk; »allerede som ganske ung har jeg vænnet mig til at se mine kæreste Ønsker skuffede.«

»Hør, Henriette, sig mig engang, hvorledes beviser man En, at han ingen Grund har til at være skinsyg?«

»Sire, der falder mig noget ind, hvad om

De lod som om De interesserede Dem for en anden, en af mine Hofdamer for Eksempel, og derved afledede Monsieurs Skinsyge.«

»Oh! en ypperlig Idé, Madame; vælg selv den, der skal helbrede vor Skinsyge, men vælg godt, for at jeg ikke øjeblikkelig skal vende tilbage til Dem.«

Medens Kongen talte, rødmede Madame, lykkelig, stolt og beruset.

»Det vil mislykkes for mig,« sagde hun, idet hun slog sine smukke Øjne i Vejret, »thi al den Røgelse, som De vil ofre paa den anden Gudindes Alter, den er jeg skinsyg paa, Sire, jeg vil nyde den udelukkende, ikke et Atom af den maa forvilde sig paa Vejen. Med Deres kongelige Tilladelse, Sire, vil jeg derfor vælge den, der forekommer mig mindst i Stand til at adsprede Dem og som ikke vil fortrænge mit Billede fra Deres Sjæl.«

»Heldigvis,« sagde Kongen, »er Deres Hjerte ikke ondt, ellers vilde jeg skælve for den Trudsel; vi har i den Henseende taget vore Forholdsregler, saa at det vil være vanskeligt iblandt Deres og mine Omgivelser at finde et stygt Ansigt.«

Medens Kongen talte saaledes, havde Madame rejst sig op og lod sine Øjne løbe hen over Græsplænen; efter en omhyggelig Undersøgelse kaldte hun Kongen hen til sig og sagde:

»Sé engang, Sire, sér De paa Skraaningen af Højen den smukke Pige, der gaar alene, med sænket Hoved og nedhængende Arme.«

»Det er nok Frøken de La Valliére,« bemærkede Kongen.

»Anstaar hun Dem ikke, Sire?«

»Hun er saa sørgmodig.«

»Det vil danne en Kontrast til mig, som man beskylder for at være altfor munter.«

»Men hun halter.«

»Tror De?«

»Javist. Sér De ikke, at hun har ladet alle komme forbi sig, for at hendes ugratiøse Gang ikke skulde blive bemærket. Oh! Henriette! Henriette!« sagde Kongen ganske gnaven, »De har udsøgt mig den mest mangelfulde af alle Deres Hofdamer.«

»Ja, men hun er en af mine Hofdamer, læg vel Mærke til det.«

»Hvad vil De sige dermed?«

»For at besøge denne nye Guddom vil De ikke kunne undgaa at komme til mig; De maa se hende hos mig og tale med mig, naar De vil tale med hende. Kort sagt, de Skinsyge vil have Uret, naar de tror, at De kommer til mig for min Skyld, eftersom De kun kommer dèr for Frøken de la Vallières Skyld.«

»Som halter og som aldrig aabner Munden.«

»Men som, naar hun gør det, fremviser nogle fortryllende Tænder.«

»Jeg vilde elske en af Furierne, hvis De befalede mig det.«

»La Vallière er blid som et Lam; vær ikke bange for, at hun nogen Sinde skal modsige Dem, naar De fortæller hende, at De elsker hende.«

Og Madame gav sig til at le.

»O, De er vist ikke bange for, at jeg skal sige for meget til hende.«

»Det er altsaa en afgjort Sag.«

»Javel,« udbrød Ludvig leende, »jeg begynder allerede i Aften at spille min Rolle, og De vil

se, om jeg har Anlæg til at spille Hyrde. Der er en stor Spadseretur i Skoven efter Eftermiddagstaffelet, og derefter Souper og Ballet Klokken ti. I Aften under Promenaden lister jeg mig ind i Skoven og, naar jeg træffer la Vallière uden Dem . . .«

»Jeg skal nok fjerne hende. Det bliver min Sag.«

»Meget vel. Jeg vil angribe hende midt imellem hendes Kammerater.«

»Vær snild,« sagde Madame leende, »tab ikke Deres Hjerte.«

Og Prinsessen forlod Kongen for at gaa den muntre Skare Hofmænd og Damer i Møde, der larmende nærmede sig.

Attende Kapitel.

Balletten Aarstiderne.

Efter det Maaltid, der blev holdt Klokken fem, begav Kongen sig til sit Kabinet, hvor hans Skrædere ventede ham.

Han skulde prøve Dragten som Foraaret, der havde kostet Hoffets Tegnere saa meget Bryderi og Studium.

Da det var bestilt, lod Kongen sine to Ceremonimestere, Villeroy og Saint-Aignan hente.

Paa hans Spørgsmaal svarede disse, at man kun ventede paa hans Ordre til at begynde, men at der dertil udfordredes smukt Vejr og en gunstig Nat.

Kongen aabnede Vinduet. Luften var ganske klar og Maanen saa's alt paa Himmelen.

Ikke en Vind rørte sig; selv Svanerne laa ubevægelige ligesom Skibe for Anker.

Kongen gav derpaa de Herrer de Villeroy og de Saint-Aignan den forlangte Ordre.

Men for at denne Ordre kunde blive udført kongeligt, stod endnu et Spørgsmaal tilbage, som Ludvig den Fjortende forelagde sine to Kavalerer.

Dette Spørgsmaal bestod af de tre Ord:

»Har de Penge?«

»Sire,« svarede Saint-Aignan, »vi har talt med Hr. Colbert.«

»Ah! meget vel.«

»Ja, Sire, og Hr. Colbert sagde, at han vilde indfinde sig hos Deres Majestæt, saa snart Deres Majestæt havde befalet at begynde Festen.«

»Saa lad ham da komme.«

Det var, ligesom Colbert havde lyttet ved Døren, thi han traadte ind i det samme, Kongen nævnte hans Navn.

»Ah, meget vel, er De dèr, Hr. Colbert,« sagde Hans Majestæt. »Saa begiver Dem til Deres Poster, mine Herrer.«

Saint-Aignan og Villeroy forføjede sig bort.

Kongen tog Plads i en Lænestol ved Vinduet.

»Min Ballet skal gives i Aften, Hr. Colbert,« sagde han.

»Saa maa jeg i Morgen betale Regningerne, Sire.«

»Hvorfor det?«

»Jo, Sire, jeg har lovet Leverandørerne at betale dem deres Tilgodehavende Dagen efter, at Balletten er bleven given.«

»Godt, Hr. Colbert, naar De har lovet det, saa betal.«

»Meget vel, Sire, men for at betale maa man, som Hr. de Lesdiguières sagde, have Penge.«

»Hvorledes! De fire Millioner, som Hr. Fou-

quet lovede at skaffe, er altsaa ikke blevne indbetalte? Jeg har rent glemt at spørge Dem derom.«

»Sire, Deres Majestæt fik dem til den fastsatte Tid.«

»Nu?«

»Nu, Sire, Fyrværkerierne, Musiken og Kokkene har opslugt de fire Millioner i otte Dage.«

»Aldeles?«

»Til den sidste Sou.. Hver Gang Deres Majestæt har befalet at oplyse Bredderne af den store Kanal, er der bleven brændt lige saa megen Olie, som der er Vand i Bassinet.«

»Godt, godt, Hr. Colbert. De har altsaa ikke flere Penge?«

»Nej, jeg har ikke flere, Sire, men Hr. Fouquet har.«

Og Colberts Ansigt røbede en skummel Glæde.

»Hvad vil De sige dermed?« spurgte Ludvig.

»Sire, vi har allerede ladet Hr. Fouquet udtælle seks Millioner, og han har gjort det saa godvillig, at han maa kunne skaffe flere, naar det behøves. I Dag behøves det, altsaa maa han rykke ud med dem.«

Kongen rynkede Panden.

»Hr. Colbert,« sagde han, læggende Eftertryk paa Finansmandens Navn, »det er ikke saaledes, at jeg forstaar det, jeg vil ikke mod en af mine Tjenere bruge en Fremgangsmaade, der generer ham og gør ham hans Embede besværligt. Hr. Fouquet har i otte Dage skaffet seks Millioner, det er en hel Sum.«

Colbert blegnede.

»De behøver altsaa Penge, Hr. Colbert?« vedblev Ludvig.

»Syv hundrede tusinde Livres, Sire.«

»Tag dem af min private Kasse.«

Colbert bukkede.

»Og,« tilføjede Ludvig, »da jeg tror, at det trods Deres Sparsommelighed vil falde Dem vanskeligt med en saa ringe Sum at bestride de Udgifter, jeg agter at gøre, vil jeg give Dem en Anvisning paa tre Millioner.«

Med disse Ord tog Kongen en Pen og udfærdigede Anvisningen. Derpaa gav han Colbert Papiret og sagde:

»Vær De ganske rolig, Hr. Colbert, jeg har udkastet en Plan, en kongelig Plan.«

Og med disse Ord, der udtaltes med al den Majestæt, som den unge Fyrste forstod at paatage sig, affærdigede han Colbert for at give Skræderne Audiens.

Den af Kongen udstedte Befaling blev snart bekendt i hele Fontainebleau; man vidste allerede, at Kongen prøvede sin Dragt og at Balletten skulde danses om Aftenen.

Denne Efterretning udbredte sig med Lynets Hurtighed.

Da Kongen viste sig, var Salen hel fuld af Folk, der straalede af Ædelstene og Guld.

Hans Indtrædelse gjorde den mest glimrende Virkning. Pludselig saa's Grev de Saint-Aignan at gøre Forsøg paa at nærme sig Kongen eller Madame.

Prinsessen nærmede sig straalende med sin Eskorte af Bachanter og havde næsten naaet den Plads, der var bestemt for hende under Dansen.

Bifaldsraabene varede saa længe, at Greven fik Tid til at indhente Kongen, der var standset.

»Hvad er der, Saint-Aignan'?« spurgte Foraaret.

»Min Gud, Sire,« svarede Hofmanden, der var ganske bleg, »Deres Majestæt har ikke tænkt paa Frugternes Dans.«

»Jovist, den er strøget.«

»Nej, Sire; Deres Majestæt har ikke givet Befaling dertil, og Orkestret har beholdt den.«

»Hvor ærgerligt!« mumlede Kongen. »Men den kan ikke udføres, eftersom Hr. Guiche er fraværende. Den maa stryges.«

»O, Sire, men det er ikke det værste, thi naar alt kommer til alt, vilde Orkestret, naar det var nødvendigt, sagtens kunne springe den over, men . . .«

»Men hvad?«

»Hr. de Guiche er her.«

»Her?« udbrød Kongen rynkende Panden, »her? . . . Er De sikker paa . . .«

»Fuldstændig paaklædt til Balletten, Sire . .«

Kongen følte Blodet stige ham til Hovedet.

»De har taget fejl,« sagde han.

»Behag at se til højre, Sire, dèr staar Greven.«

Ludvig vendte sig hurtigt i den angivne Retning og saa' virkelig Guiche klædt som Vertumnus og ventende paa, at Kongen skulde sé paa ham, for at tiltale ham.

Det vilde være umuligt at beskrive Forbavselsen hos Kongen, hos Monsieur, der bevægede sig uroligt i sin Loge, hos de tilstedeværende, der stak Hovederne sammen, samt den Følelse, der greb Madame ved Synet af hendes Meddanser.

Kongen var bleven staaende med aaben Mund og stirrede paa Greven.

Denne nærmede sig ærbødigt bukkende.

»Sire,« sagde han, »den ydmygste af Deres Majestæts Tjenere er kommet for at vise Dem en Tjeneste i Dag, saaledes som han ofte har gjort det paa Kampens Dag. Ved at skulle undvære Frugternes Dans vilde Kongen miste den smukkeste Scene af sin Ballet. Jeg har ikke villet være Skyld i sligt og har derfor forladt mine Forpagtere for at komme min Fyrste til Hjælp.«

Disse Ord smigrede Ludvig den Fjortende paa samme Tid, som Grevens Mod forbavsede ham. Han svarede blot:

»Jeg havde ikke bedt Dem om at komme tilbage, Greve.«

»Ganske vist, Sire, men Deres Majestæt havde heller ikke bedt mig om at blive borte.«

Kongen indsaa', at hvis den nærværende Scene forlængedes, kunde den let fordærve det hele.

Balletten begyndte, den var glimrende.

Da Pantomimen havde naaet sit Kulminationspunkt, var Salen nær ved at styrte sammen under Bifaldsraabene.

Guiche straalede som en Sol, men som en Hofmandssol, der maa finde sig i at staa i anden Række.

Foragtende sit Held, hvorfor Madame ingen Taknemmelighed viste ham, tænkte han nu hun paa at tilbageerobre Prinsessens Gunst.

Hun skænkede ham ikke et eneste Blik.

Lidt efter lidt afløstes hans Glæde af Smerte og Uro, saa at hans Ben blev stive, hans Arme tunge, hans Hoved sløvt.

Fra dette Øjeblik af var Kongen den første Danser i Kvadrillen.

Han skottede til sin overvundne Rival.

Guiche var ikke en Gang længere Hofmand; han dansede daarligt og til sidst dansede han slet ikke.

Kongen og Madame triumferede.

Da Dronningerne havde bevidnet deres Tilfredshed og Tilskuerne lagt deres Begejstring for Dagen, da Kongen havde begivet sig til sin Loge for at klæde sig om, nærmede Guiche sig Madame, der, siddende i Baggrunden af Teatret, ventede paa anden Akt og syntes hensunken i dybe Tanker.

Hun saa' ikke eller lod, som om hun ikke saa', hvad der passerede rundt om hende.

Da Guiche nærmede sig, trak hendes to som Hamadryader klædte Hofdamer sig ærbødigt tilbage.

Guiche bukkede underdanigt for Hendes kongelige Højhed.

Men Hendes kongelige Højhed drejede ikke en Gang Hovedet om, hvad enten hun havde bemærket hans Hilsen eller ej.

En Gysen gennemfo'r den ulykkelige; en saa komplet Ligegyldighed var han ikke belavet paa; da han ikke havde sét eller hørt noget, kunde han følgelig heller intet ane.

Seende, at hans Hilsen blev ubesvaret, traadte han et Skridt nærmere og sagde med en Stemme, som han, skønt forgæves, bestræbte sig for at gøre rolig:

»Jeg har den Ære at gøre Madame min underdanige Kompliment. Deres kongelige Højhed dansede før fortryllende.«

»Finder De?« svarede Madame skødesløst.

»Ja, den Rolle passer i et og alt til Deres kongelige Højheds Karakter,«

Madame vendte sig om og sagde, det hun saa' stift paa Guiche:

»Hvorledes det?«

»Det er jo ligefrem.«

»Forklar Dem tydeligere.«

»De forestiller en smuk, hovmodig og letsindig Guddom,« svarede han.

»De taler om Pomona, Hr. Greve.«

»Jeg taler om den Gudinde, som Deres kongelige Højhed forestiller.«

Madame bed sig i Læberne.

»Men er De ikke selv en fuldendt Danser, min Herre?« sagde hun.

»O, Madame, jeg hører til dem, som man ikke udmærker, og som man glemmer, hvis man tilfældigvis har udmærket dem.«

Og med disse Ord, der ledsagedes af et dybt Suk, bukkede han og trak sig tilbage.

I Stedet for at svare trak Madame let paa Skuldrene.

Derpaa kaldte hun med et Blik sine Hofdamer tilbage.

Det var Frøknerne de Tonnay-Charente og de Montalais.

Ved Madames Tegn nærmede de sig skyndsomst.

»Hørte De det, mine Damer?« spurgte Prinsessen.

»Hvilket, Madame?«

»Hvad Hr. Grev de Guiche sagde?«

»Nej.«

»Det er i Sandhed mærkværdigt,« vedblev Prinsessen i en medlidende Tone, »hvor meget Landflygtigheden har taget paa den stakkels Hr. de Guiche.«

Derpaa tilføjede hun endnu højere, for at intet Ord skulde undgaa den ulykkelige:

»For det første har han danset daarligt, og dernæst har han ikke sagt andet end Taabeligheder.«

Med disse Ord rejste hun sig, nynnende den Melodi, efter hvilken hun skulde danse.

Guiche havde hørt alt. Pilen trængte sig dybt ind i hans Hjerte og sønderrev det.

Med Fare for at forstyrre hele Festen flygtede han derpaa.

Imidlertid havde i den anden Ende af Teatret, nær ved Søen, en Kvinde taget Plads med Øjnene fæstede paa et af Vinduerne i Teatret.

Fra dette Vindu udstrømmede et Lyshav.

Vinduet førte til den kongelige Loge.

Pludselig kom to unge Damer, Frøknerne de Tonnay-Charente og de Montalais tililende.

De var fri for Tjeneste; efter at have aflagt deres Nymfedragt opsøgte de nu deres Veninde.

»Hvad for noget, allerede!« sagde de. »Vi troede at komme først til Stævnemødet.«

»Jeg har været her et Kvarter,« svarede la Vallière.

»Har Dansen maaske ikke moret Dem?«

»Nej.«

»Og Skuespillet?«

»Endnu mindre. Jeg foretrækker Synet af den mørke Skov.«

»Hun er poetisk denne la Vallière,« bemærkede Tonnay-Charente.

»Det vil sige utaalelig,« tilføjede Montalais. »Naar andre morer sig og lér, græder la Vallière, og naar vi andre græder, lér la Vallière.«

»Lad os nu benytte os af Ensomheden til at komme over Engen og naa Skoven.«

»Ja, lad os skynde os,« sagde de to andre.

Og idet de gratiøst løftede deres lange Silkekjoler i Vejret, sprang de let over det Rum, der laa mellem Søen og den skyggefulde Del af Parken.

I det samme steg en Mand, der havde været skjult i en med unge Piletræer beplantet Grøft hurtig op ad denne og gav sig til at løbe henimod Slottet.

De unge Piger naaede den kongelige Eg, en ærværdig Levning af en Eg, der i sin Ungdom havde hørt Henrik den Anden sukke for den smukke Diana af Poitiers og senere Henrik den Fjerde for den smukke Gabrielle d'Estrées.

Under denne Eg havde Gartneren lavet en Bænk af Mos og Grønsvær.

Træets Stamme dannede et Rygstød, der var stort nok til fire Personer.

Nittende Kapitel.

Hvad der taltes under den kongelige Eg.

Luftens Mildhed og Skovens Stilhed indeholdt en stum Opfordring til de unge Kvinder til at give deres Samtale en alvorlig Retning.

Den, der havde den muntreste Karakter, Montalais, gav først Eksemplet.

Hun debuterede med et dybt Suk.

»Hvilken Glæde,« sagde hun, »at føle sig fri og ene her og at have Ret til at være oprigtige, især mod sig selv!«

»Ja,« sagde Frøken de Tonnay-Charente, »thi hvor glimrende Hoffet end er, skjuler det al-

tid en Usandhed under Fløjlets Folder eller Diamanternes Glans.«

»Jeg lyver aldrig,« sagde la Vallière; »naar jeg ikke kan sige Sandheden, tier jeg stille.«

»De vil ikke holde Dem længe i Gunst, min Kære,« svarede Montalais. »Det er ikke her som i Blois, hvor vi betroede den gamle Madame alle vore Sorger og Ønsker. Madame mindedes undertiden, at hun havde været ung. Hvem, der paa saadanne Dage talte med Madame, fandt en oprigtig Veninde i hende. Madame fortalte om sin Kærlighedshistorie med Monsieur, og vi fortalte hende hans Elskovsforbindelser med andre eller i det mindste de Historier, der var i Omløb om hans Galanterier. Stakkels Kone! Saa uskyldig! Hun lo deraf og vi ogsaa; hvor er hun nu?«

»Ak, Montalais, lattermilde Montalais,« udbrød la Vallière, »nu sukker Du igen; Du er næsten fornuftig i Aften.«

»Men hvad er det?« vedblev la Vallière, idet hun hurtig rejste sig fra Mosbænken.

»Et Daadyr, der flygter gennem Skoven.«

»Jeg er kun bange for Mennesker,« bemærkede Athenais.

»Naar de ikke ligner Hr. de Montespan.«

»Hold op med det Drilleri . . . Hr. de Montespan er opmærksom mod mig, men det betyder intet. Er ikke Hr. de Guiche opmærksom mod Madame?«

»Stakkels, stakkels Knøs!« sagde la Vallière.

»Hvorfor stakkels? . . . Madame er smuk og fornem nok, mener jeg.«

La Vallière rystede sørgmodig paa Hovedet.

»Naar man elsker,« svarede hun, »er det hverken den smukke eller den fornemme Dame,

mine kære Veninder, naar man elsker, maa det kun være den Elskedes Hjerte og Øjne.«

Montalais gav sig til at le højt.

»Hjerte, Øjne, o!« udbrød hun.

»Jeg taler om mig selv,« svarede la Vallière.

»Ædle Følelser!« bemærkede Athenais med en beskyttende Mine, men i en kold Tone.

»Nærer De ikke de samme, Frøken?« spurgte Louise.

»Ganske og aldeles, Frøken, men jeg vedbliver: hvorledes kan man beklage en Mand, der gør Kur til en Kvinde som Madame? Er der Misforhold til Stede dèr, er det paa Grevens Side.«

»O, nej, nej,« sagde la Vallière, »det er paa Madames Side.«

»Forklar Dem.«

»Det skal jeg. Madame ønsker ikke en Gang at vide, hvad Kærlighed er. Hun leger med denne Følelse ligesom Børn med Ild. At glimre er alt, hvad hun bryder sig om. Hr. de Guiche elsker denne fornemme Dame, men hun elsker ikke ham.«

Athenais slog en foragtelig Latter op.

»Kalder De det at elske?« sagde hun. »Hvor er Deres ædle Følelser blevne af? Bestaar en Kvindes Dyd ikke i en modig Modstand mod enhver Intrige? En Kvinde, der er, som hun skal være, og har et ædelt Hjerte, bør betragte Mændene, lade sig elske, endog tilbede af dem og kunne sige én Gang i sit Liv: Det forekommer mig, at jeg ikke vilde have været det, jeg er, hvis jeg havde afskyet ham mindre end de andre.«

»La Vallière siger intet.«

»Mon hun ikke er enig med os?«

»Jeg forstaar Dem slet ikke,« svarede Louise. »De taler som Væsener, der ikke er kaldede til at leve paa denne Jord.«

»Den er smuk, Deres Jord,« sagde Montalais.

»En Jord,« tog Athenais atter Ordet, »hvor Manden smigrer Kvinden for at faa hende til at falde, og hvor han fornærmer hende, naar hun er falden.«

»Hvem taler til Dem om at falde?« spurgte Louise.

»Ah, det er en ny Theori, min Kære; gør mig den Tjeneste at sige mig, hvorledes De bærer Dem ad med ikke at blive besejret, naar De lader Dem henrive af Kærligheden.«

»O!« udbrød den unge Pige, hævende sine smukke, fugtige Øjne mod den sorte Himmel. »O, hvis De vidste, hvad Hjertet er, vilde jeg forklare Dem det og overbevise Dem; et elskende Hjerte er stærkere end al Deres Koketteri og Stolthed. Lad Oldingene indbilde sig at være elskede af Koketter. Den unge Mand tager ikke fejl deraf; Koketten kan gøre ham afsindig, men hun vil aldrig gøre ham forelsket.

Sér De, saaledes som jeg opfatter Kærligheden, er den en bestandig, fuldstændig Opofrelse, men ikke alene af den ene af de to Parter. Den er en fuldstændig Fornægtelse af to Sjæle, der vil sammensmelte til én. Hvis jeg nogen Sinde elsker, vil jeg bede min Elsker om at lade mig blive fri og ren, jeg vil sige ham — og han vil forstaa mig — at det Afslag, jeg giver ham, sønderriver min Sjæl, og han, han, der elsker mig, vil, idet han føler Storheden af mit Offer, opofre sig ligesom jeg, han vil agte mig, ikke søge at faa mig til at falde for at fornærme mig, naar jeg er fal-

den, saaledes som De før sagde, da De drev Spot med Kærligheden, som jeg forstaar den. Se, saaledes elsker jeg.

Kom nu og sig mig, at min Elsker vil foragte mig; jeg benægter det, med mindre han skulde være det sletteste af alle Mennesker, men mit Hjerte er mig Borgen for, at jeg ikke vil lade mit Valg falde paa saadanne Folk. Mit Blik vil betale ham hans Ofre eller indgyde ham Dyder, som han aldrig har troet at være i Besiddelse af.«

»Men, Louise,« udbrød Montalais, »det, De dèr siger, udøver De ikke i Praksis.«

»Hvad vil De sige dermed?«

»De er tilbedt af Raoul de Bragelonne. Den stakkels Fyr er et Offer for Deres Dyd, ligesom han vilde være det, ja endog mere end han vilde være det for mit Koketteri eller Athenais' Stolthed.«

»Dette er ganske simpelt en Underafdeling af Koketteriet,« sagde Athenais, »og som jeg sér, udøver Frøkenen det uden at have nogen Anelse derom.«

»O!« udbrød la Vallière. »Men forudsæt da, at jeg troede at elske, men at jeg ikke elsker.«

»Hvorledes, Du elsker ikke!«

»Hvad skal man sige, naar jeg har været anderledes end andre, naar de elsker, er det, fordi jeg ikke elsker, fordi min Time endnu ikke er slaaet.«

»Indrømmet!« sagde Athenais. »Det er altsaa afgjort, at De ikke elsker den stakkels Hr. de Bragelonne?«

»Maaske,« sagde Montalais, »hun er ikke endnu ganske paa det rene i saa Henseende. Men

hør mig, Athenais, hvis Hr. de Bragelonne bliver fri, vil jeg give Dig et venskabeligt Raad.«

»Og det er?«

»At se rigtig paa ham, førend Du bestemmer Dig for Hr. de Montespan.«

»O, min Kære, Hr. de Bragelonne er ikke den eneste, som man kan finde Fornøjelse i at betragte. Hr. de Guiche for Eksempel har ogsaa sit Værd.«

»Han glimrede ikke i Aften,« sagde Montalais, »og jeg véd fra god Kilde, at Madame har fundet ham afskyelig.«

»Men Hr. de Saint-Aignan, han glimrede, og jeg véd for vist, at de, der har sét ham danse, ikke vil glemme ham saa snart. Ikke sandt, la Vallière?«

»Hvorfor gør De mig det Spørgsmaal? Jeg har ikke sét ham, jeg kender ham ikke.«

»Har De ikke sét Hr. de Saint-Aignan? Kender De ikke ham?«

»Nej.«

»Naa, affekterer ikke en Dyd, det er endnu værre end vor Stolthed; De har Øjne, ikke sandt?«

»Fortræffelige.«

»Saa har De ogsaa sét alle Danserne i Aften.«

»Ja, omtrent.«

»Nu, hvem foretrækker De af alle de Dansere, som De omtrent har sét?«

»Jeg foretrækker ingen, mine Damer, jeg finder dem alle lige gode.«

»Altsaa har ingen behaget Dem af hele denne glimrende Forsamling, ved dette Hof, det største i Verden.«

»Det siger jeg ikke.«

»Saa tal da, lad os høre Deres Ideal.«

»Det er intet Ideal.«

»Altsaa eksisterer det.«

»I Sandhed, mine Damer,« udbrød La Valliére, dreven til det yderste, »jeg forstaar Dem slet ikke, De har ligesom jeg baade Hjerte og Øjne, og saa taler de om Hr. de Guiche, Hr. de Saint-Agnan, Hr. de — Gud véd hvem, naar Kongen var til Stede.«

»Kongen!« udbrød Montalais og Athenais paa én Gang.

La Valliére skjulte Hovedet i sine Hænder.

»Ja, Kongen! Kongen!« mumlede hun, »har I da nogensinde sét noget, der kan maale sig med Kongen?«

»De havde Ret i før at sige, at De havde fortræffelige Øjne, Frøken; thi De sér langt, alt for langt. Ak! Kongen hører ikke til dem, paa hvem vore stakkels Øjne har Ret til at fæste sig.«

»Det er sandt, det er sandt!« udbrød La Valliére; det er ikke givet alle Øjne at betragte Solen; men jeg vil sé paa den, selv om jeg skulde blive blind deraf.«

I dette Øjeblik og ligesom fremkaldt ved de Ord, der nylig var undslupne la Vallière, hørtes en Raslen i den nærmeste Busk.

De unge Piger sprang forskrækket op. De saa tydelig Bladene bevæge sig, men ikke den Genstand, der satte dem i Bevægelse.

»O, det er en Ulv eller et Vildsvin!« raabte Montalais, »lad os flygte, mine Damer, lad os flygte.«

Og de tre unge Piger flygtede i største Skræk ad den første Allé, de stødte paa, og standsede ikke før i Udkanten af Skoven.

»Mine Damer, mine Damer!« sagde La Valliére, jeg er meget bange for, at det var noget værre end en Ulv. Det er min oprigtige Mening, naar jeg siger, at jeg langt hellere vilde have udsat mig for at blive opædt af vilde Dyr end at blive beluret. O, jeg Daare! Hvorledes har jeg dog kunnet tænke og sige Sligt?«

Idet hun sagde dette, vaklede hendes Ben, Kræfterne forlod hende, og hun faldt næsten livløs ud af sine Ledsagerinders Arme ned paa Græsset.

— — — —

Vi vil forlade den stakkels La Valliére halvt besvimet mellem sine to Ledsagerinder og vende tilbage til den kongelige Eg.

De tre unge Piger havde ikke gjort tyve Skridt, førend den Støj, der havde forskrækket dem saa meget, tiltog.

Efter at have skudt Grenene til Side traadte en Skikkelse frem i Udkanten af Skoven og brast i Latter, da den saa Pladsen tom.

Vi behøver ikke at sige, at det var en ung og smuk Adelsmand, der straks gav den anden Tegn til at nærme sig.

»Nu, Sire,« sagde den anden Skikkelse, idet den frygtsom kom nærmere. »Deres Majestæt har nok jaget vore unge Forelskede paa Flugt.«

»Ih, min Gud, ja,« svarede Kongen, »kom Du kun frem, Saint-Aignan.«

»Men tag Dem iagt, Sire, De kan blive kendt.«

»Jeg siger Dig jo, at de er flygtede.«

»Det var et heldigt Møde, Sire, og hvis jeg turde give Deres Majestæt et Raad, skulde vi forfølge dem.«

»Aah! de er for langt borte.«

»Deres Majestæt er paa min Ære ikke nys-

gerrig, hvis jeg var i Deres Sted, vilde jeg vide, hvem de to Nymfer, Dryader eller Hamadryader er, der har en saa god Mening om os.«

»O, jeg skal nok kende dem igen uden at behøve at rende efter dem, det svarer jeg Dig for.«

»Hvorledes det?«

»Ih, paa deres Stemmer. De hører til Hoffet, og hun, der talte om mig, havde en yndig Stemme.«

»Aah! Deres Majestæt lader sig paavirke af Smiger.«

»Man skal i alt Fald ikke sige om Dig, at Du bruger det samme Middel.«

»O, om Forladelse, Sire, jeg er en Nar.«

»Naa, kom nu og lad os søge, hvor jeg har sagt Dig.«

»Men har De da rent glemt den Passion, som De har betroet mig, Sire?«

»Nej, paa ingen Maade, hvorledes skulde man kunne glemme et Par Øjne som Frøken de La Valliéres? Men tag Dig i Agt, Saint-Aignan, jeg har ikke betroet min Hemmelighed til andre end Dig, og hvis nogen taler til mig derom, véd jeg, hvem der har forraadt mig.«

»O, hvor De bliver varm, Sire.«

»Nej, men Du kan nok begribe, at jeg ikke vil kompromittere den stakkels Pige.«

»Frygt intet, Sire.«

»Du lover mig at tie?«

»Jeg giver Dem mit Ord, Sire.«

»Godt,« tænkte Kongen og lo ved sig selv, »i Morgen vil alle Mennesker vide, at jeg i Nat er rendt efter La Valliére.«

Kongen og Saint-Aignan begav sig nu paa Vej tilbage til Slottet.

Pludselig stod Kongen stille; Hofmanden fulgte hans Eksempel.

»Saint-Aignan,« sagde han, »hører Du ikke Suk?«

»Jeg?«

»Ja, hør!«

»Javel, og endogsaa Skrig, synes jeg.«

»Lad os ile!«

Og Kongen og Yndlingen slog ind paa en Genvej.

Alt som de kom nærmere, blev Skrigene tydeligere.

»Til Hjælp! til Hjælp!« raabte to Stemmer.

De unge Mænd rendte endnu hurtigere.

»Til Hjælp! til Hjælp!« hørtes atter.

Disse Skrig fordoblede Kongens og hans Ledsagers Hurtighed.

Pludselig bemærkede de paa Kanten af en Grøft en knælende Kvinde, der holdt en anden, som var besvimet, i sine Arme.

Nogle Skridt derfra raabte en tredie om Hjælp.

Da den sidste fik Øje paa de to Mænd, hvis Stand, hun ikke kendte, raabte hun endnu højere.

Kongen ilede foran sin Ledsager, sprang over Grøften og befandt sig ved Siden af Gruppen i samme Øjeblik, som der for Enden af den til Slottet førende Allé viste sig en halv Snes Personer, der var hidlokkede af de samme Skrig, som havde ført Kongen og Hr. de Saint-Aignan derhen.

»Hvad er der paa Færde, mine Damer?« spurgte Ludvig.

»Kongen!« udbrød Frøken de Montalais og

slap i sin Forbavselse La Valliéres Hoved, som faldt tilbage paa Græsset.

»Ja, Kongen. Men det er ingen Grund for Dem at slippe Deres Veninde. Hvem er hun?«

»Frøken de La Valliére, Sire.«

»Frøken de La Valliére?«

»Som nylig er besvimet.«

»Ah, min Gud!« sagde Kongen, »stakkels Barn! Hurtig, hurtig, en Læge.«

Men hvor ivrigt Kongen end udtalte disse Ord, havde han dog ikke vaaget saa godt over sig selv, at de ikke saa vel som den Gebærde, der ledsagede dem, maatte forekomme Saint-Aignan, hvem Kongen havde betroet sin store Kærlighed, noget kolde.

»Saint-Aignan,« vedblev Kongen, »jeg beder Dem sørge for Frøken de La Valliére. Lad en Læge kalde, — jeg iler for at underrette Madame om, hvad der er tilstødt hendes Hofdame.«

Medens Hr. de Saint-Aignan traf Anstalter til at lade Frøken de La Valliére transportere til Slottet, ilede Kongen bort, lykkelig over at finde en Lejlighed til at nærme sig Madame og tale med hende om et gyldigt Paaskud.

Kongen fandt Madame i et lille Buskads, han satte sig hos hende og søgte ganske sagte med sin Fod at berøre Prinsessens under dennes Stol.

»Tag Dem iagt, Sire,« sagde Henriette sagte, »De ser ikke ud som en Mand, der er ligegyldig.«

»Ak,« svarede Ludvig den Fjortende i den samme Tone, »jeg er meget bange for, at vi har sluttet en Overenskomst, der overstiger vore Kræfter.«

Derpaa tilføjede han højt:

»Har De hørt, hvad der er passeret?«

»Hvad er det?«

»O, min Gud, ved at sé Dem glemte jeg, at jeg var kommet ene og alene for at fortælle Dem det. Og dog har det bedrøvet mig saa smerteligt, at en af Deres Hofdamer, den stakkels Valliére nylig er besvimet.«

»Ak, stakkels Barn,« sagde Prinsessen rolig, »og hvad er Grunden dertil?«

Derpaa vedblev hun sagte:

»Men De glemmer Dem selv, Sire; De vil have Folk til at tro, at De er forelsket i denne Pige, og saa bliver De her, medens hun maaske er ifærd med at dø.«

»Ak, Madame,« svarede Kongen sukkende, »De er langt bedre inde i Deres Rolle end jeg, De tænker paa alt.«

Med disse Ord rejste han sig.

»Madame,« sagde han højt nok til, at alle kunde høre ham, »tillad mig at forlade Dem; min Uro er stor, og jeg vil forvisse mig om, at der bliver ydet hende den fornødne Pleje.«

Dermed begav Kongen sig atter til La Valliére, medens alle de Tilstedeværende kommenterede hans Ord:

»Min Uro er stor.«

Tyvende Kapitel.

Kongens Hemmelighed og Madames Skinsyge.

Paa Vejen mødte Kongen Grev de Saint-Aignan.

»Nu, Saint-Aignan,« spurgte han med forstilt Bekymring, »hvorledes befinder den syge sig?«

»Jeg maa med Skam tilstaa, at jeg ikke véd det, Sire,« stammede Saint-Aignan.

»Hvorledes, De véd det ikke?« sagde Kongen, idet han lod, som om han tog denne Mangel paa Opmærksomhed mod Genstanden for hans Kærlighed meget alvorligt.

»Tilgiv mig, Sire, men jeg mødte en af vore tre Sladdersøstre, og jeg tilstaar, at jeg derved kom til at tænke paa andre Ting.«

»Ah! De har fundet Dem,« sagde Kongen levende.

»Ja, hende, der var saa god at omtale mig saa fordelagtigt, og da jeg havde fundet min, søgte jeg ogsaa at finde Deres, Sire, da jeg havde den Lykke at møde Deres Majestæt.«

»Det er godt, men Frøken de La Valliére gaar fremfor alt,« sagde Kongen sin Rolle tro. »Men Navnet paa Deres Skønne, Saint-Aignan, er det en Hemmelighed?«

»Det skulde være en Hemmelighed, Sire, og ovenikøbet en meget stor; men Deres Majestæt ved nok, at der ingen Hemmeligheder eksisterer for Dem.«

»Hvad hedder hun da?«

»Frøken de Tonnay-Charente.«

»Er hun smuk?«

»Ja, over al Beskrivelse, Sire. Da jeg genkendte den Stemme, der saa ømt havde udtalt mit Navn, tiltalte jeg hende og udspurgte hende saa godt, jeg kunde, blandt Mængden, og hun fortalte mig uden at ane noget, at hun for et Øjeblik siden havde befundet sig under den store Eg med to Veninder, da en Ulv eller Tyv havde forskrækket dem og jaget dem paa Flugt.«

»Naa, lad os ikke tale mere herom;« sagde Kongen, »før mig til den stakkels La Valliére.«

»Ih,« tænkte Saint-Aignan, »det kan man i Sandhed kalde en Lidenskab; og for denne lille Pige, det er ganske overordentligt; det vilde jeg aldrig have troet.«

Han havde imidlertid anvist Kongen den Stue, hvor La Valliére var bleven bragt ind. Kongen traadte indenfor.

Saint-Aignan fulgte ham.

I en lav Stue, i Nærheden af et stort Vindue, sad La Valliére i en umaadelig Lænestol og indaandede i lange Drag den friske Natteluft.

La Valliére var meget bleg, men denne Blegghed klædte hende ubeskriveligt godt. Hun sad aldeles ubevægelig og lignede mere en Død end et levende Væsen, hun syntes hverken at høre sine Veninders Hvisken eller den fjerne Tummel. Hun underholdt sig med sig selv.

Kongen traadte ind, uden at hun mærkede det, i den Grad var hun optaget af sine Tanker.

Da han fik Øje paa det yndige Ansigt, hvorpaa Maanen kastede sit Sølvskær, udbrød han med en uvilkaarlig Skræk:

»Min Gud, hun er jo død.«

»Nej, nej, Sire,« hviskede Montalais, »hun har det tvertimod bedre!«

La Valliére svarede ikke.

»Louise,« vedblev Montalais, »Kongen er saa naadig at bekymre sig om Dit Befindende.«

»Kongen?« raabte La Valliére og rejste sig hurtigt, »Kongen bekymrer sig om mit Befindende?«

»Denne Stemme! denne Stemme!« hviskede Ludvig heftig til Saint-Aignan.

»Ja, Deres Majestæt har Ret,« svarede Saint-Aignan, »det var hende, der var forelsket i Solen.«

»Stille!« sagde Kongen.

Derpaa nærmede han sig La Valliére og sagde:

»De befinder Dem ikke vel, Frøken? Før i Parken saa' jeg Dem besvimet. Hvorledes er det gaaet til?«

»Sire,« stammede det stakkels Barn skælvende og bleg, »jeg véd det virkelig ikke.«

»De er gaaet altfor meget,« sagde Kongen, »maaske Træthed —«

»Nej, Sire,« svarede Montalais; tagende Ordet for sin Veninde, »det kan ikke være Træthed, thi vi har siddet en stor Del af Aftenen under den kongelige Eg.«

»Under den kongelige Eg,« vedblev Kongen skælvende, »jeg har ikke taget fejl, det er hende.«

Og han laante Greven et betydningsfuld Øjekast.

»Ah, javel,« sagde Saint-Aignan, »under den kongelige Eg, tilligemed Frøken de Tonnay-Charente.«

»Hvoraf véd De det?« spurgte Montalais.

»Det er ganske simpelt, Frøken de Tonnay-Charente har fortalt mig det.«

»Saa har hun vel ogsaa fortalt Dem om Grunden til La Valliéres Besvimelse?«

»For Pokker, hun fortalte mig noget om en Ulv eller en Tyv eller hvad véd jeg?«

La Valliére lyttede med stive Blikke og tungtaandende Bryst.

Ludvig antog hendes Bevægelse for at være en Følge af en ikke overstaaet Skræk.

»Frygt ikke, Frøken,« sagde han med en Bevægelse, som han ikke kunde skjule; »den Ulv, der har indjaget Dem saa stor en Skræk, var ganske simpelt en tobenet Ulv.«

»Det var et Menneske!« udbrød Louise, »det var et Menneske?«

La Valliére slog sine Hænder sammen og førte dem heftigt til Panden, hvis Rødme hun saaledes søgte at skjule.

»O,« udbrød hun, »for Himlens Skyld! hvem har været skjult der, hvem har staaet paa Lur?«

Kongen traadte nærmere og tog en af hendes Hænder.

»Det var mig, min Frøken,« sagde han med et ærbødigt Buk, »indjager jeg Dem maaske Frygt?«

La Valliére udstødte et højt Skrig, for anden Gang forlod Kræfterne hende, og hun sank kold, stønnende og fortvivlet tilbage i Stolen.

Ludvig fik akkurat Tid til at strække Armene ud, saa at hun tildels understøttedes af ham.

Et Par Skridt fra Kongen og La Vallière stod Frøken de Tonnay-Charente og Montalais ubevægelige og ligesom forstenede ved Erindringen om deres Samtale med La Valliére. De tænkte ikke engang paa at komme hende til Hjælp, idet de holdtes tilbage af Kongens Nærværelse, der med det ene Knæ hvilende paa Gulvet havde Armen om La Valliéres Liv.

»De har hørt det, Sire,« mumlede Athenais.

Men Kongen svarede ikke, hans Øjne hvilede ufravendt paa La Valliéres halvtlukkede Øjne, og han holdt hendes nedhængende Haand i sin.

Montalais nærmede sig hurtigt Louise og tog hende fra Kongen, der var nærved at miste Kontenancen ved at føle sit Ansigt oversvømmet af den Døendes parfumerede Haar.

»Naa,« sagde Saint-Aignan, »det kan man kalde et Eventyr, og gid jeg maa times en

Ulykke, hvis jeg ikke bliver den første, der fortæller det.«

Kongen traadte hen til ham og sagde med skælvende Stemme og en heftig Haandbevægelse:

»Ikke et Ord herom, Greve.«

Den stakkels Konge glemte, at han en Time iforvejen havde givet den samme Mand det samme Paalæg, men den Gang ønsket det stik modsatte, det vil sige, at denne Mand skulde være indiskret.

Dette Paalæg var derfor lige saa overflødigt som det første.

En halv Time efter vidste hele Fontainebleau, at Frøken de La Valliére havde haft en Samtale under den kongelige Eg med Montalais og Tonnay-Charente, og at hun ved denne Lejlighed havde tilstaaet sin Kærlighed til Kongen.

Man vidste ogsaa, at Kongen, efter at have vist sig meget urolig over Frøken de La Valliéres Tilstand, havde blegnet og rystet, da han opfangede den skønne Besvimede i sine Arme. Alle Hofmændene var derfor enige om, at Tidsalderens største Begivenhed havde fundet Sted, at Hans Majestæt elskede Frøken de La Valliére, og at selvfølgelig Monsieur kunde være ganske rolig.

Monsieur indfandt sig glædestraalende hos Madame, for at fortælle hende La Valliéres Tilstaaelse under den kongelige Eg og Kongens nye Passion.

»Og naar skete det?« spurgte Madame.

»For en Time siden.«

Madame fo'r sammen.

»Men kendte ingen denne Kærlighed?«

»Nej, ikke engang Hans Majestæt. Den lille Person havde bevaret sin Hemmelighed saa godt, da den pludselig blev stærkere end hun og undslap hende.«

»Det er en Time siden, at hun gjorde denne Tilstaaelse?« spurgte Madame.

»Omtrent.«

»Kender Kongen den?«

»Men det er netop det romantiske ved Historien, at Kongen og Saint-Aignan var skjult bag den kongelige Eg, og at han har hørt den interessante Samtale fra Ende til anden.«

Madame følte sig saaret i Hjertet.

»Men jeg har sét Kongen siden,« sagde hun ubetænksom, »og han fortalte mig ikke et Ord om alt dette.«

»For Pokker,« sagde Monsieur med en triumferende Ægtemands Naivitet, »han vogtede sig nok for selv at tale til Dem derom, eftersom han har paalagt alle Mennesker ikke at tale til Dem derom.«

»Hvad behager!« udbrød Madame opbragt.

»Jeg siger, at man vilde skjule Historien for Dem.«

Madame bøjede Hovedet fornærmet.

Hun havde ingen Ro paa sig, førend hun havde hørt noget mere om denne Sag.

Næppe havde Monsieur fjernet sig, førend hun opsøgte Saint-Aignan, der var let at finde.

Saint-Aignan var netop den rette Mand for Madame i den Sindsstemning, hvori hun befandt sig.

Han ledte kun efter et Øre, der var lidt værdigere end de andre, for at fortælle det Begivenheden i alle dens Detailler.

Da han havde endt, sagde Madame:

»De maa tilstaa, at det er et ypperligt Eventyr.«

»Nej, det er intet Eventyr, det er en Historie.«

»Eventyr eller Historie, saa maa De tilstaa, at man har fortalt Dem den, ligesom De nu har fortalt mig den, og at De ikke har været tilstede derved?«

»Jeg var paa Ære tilstede, Madame.«

»Og De tror, at denne Tilstaaelse skulde have gjort Indtryk paa Kongen?«

»Ligesom Frøken de Tonnay-Charentes paa mig,« svarede Saint-Aignan; »hør, Madame, — Frøken Valliére sammenlignede Kongen med Solen, det er smigrende!«

»Kongen lader sig ikke fange af saadanne Smigrerier.«

»Madame, Kongen er i den mindste lige saa meget Mandfolk som Solen, det saa' jeg godt, da La Valliére før sank i hans Arme.«

»La Valliére er faldet i Kongens Arme?«

»Ja, det var det yndigste Tableau, tænk Dem, La Valliére var —«

»Nu, hvad har De sét, — tal.«

»Jeg har sét det samme, som en halv Snes andre Personer har sét, jeg saa', at da La Vallière sank i Kongens Arme, var han nær ved at besvime.«

Madame udstødte et svagt Skrig, det eneste Tegn paa hendes Vrede.

»Tak,« sagde hun med en krampagtig Latter, »De fortæller ypperligt, Hr. de Saint-Aignan.«

Med disse Ord skyndte hun sig alene og nær ved at kvæles ad Slottet til.

— — — —

Samme Nat forlod to Damer hemmeligt Slottet og gik hurtig ind i Parken.

Da de kom til Runddelen, standsede den forreste noget forpustet.

»Har vi endnu langt til Træet?« spurgte hun.

»O, ja, Madame, over fem hundrede Skridt; men Madame skulde puste et Øjeblik, De kan ikke længe udholde at gaa saa hurtig.«

»De har Ret.«

Og Prinsessen, thi hende var det, lænede sig mod et Træ.

»Naa, Frøken,« sagde hun efter at have pustet et Øjeblik, »skjul intet for mig, men sig mig den rene Sandhed.«

»O, Madame, hvor De er streng,« sagde den unge Pige bevæget.

»Nej, min kære Athenais, berolige Dem, jeg er ikke vred paa Dem. Naar alt kommer til alt, vedkommer det jo ikke mig. De er urolig over, hvad De har sagt under Egen; De er bange for, at De har saaret Kongen, og jeg vil berolige Dem ved at overbevise mig om, at han ikke kan have hørt Dem. Naar vi kommer til Egen, skal De sætte Dem paa Bænken, hvor De sad før med la Vallière, og tale i samme Tone og Retning; jeg skjuler mig i Buskene og skal sige Dem, om man kan høre det.«

»Ja, Madame.«

Madame gik hurtigt videre.

Pludselig standsede hun.

»Der falder mig noget ind,« sagde hun.

»Sikkert noget godt,« svarede Frøken de Tonnay-Charente.

»Montalais maa være lige saa ængstelig som I to.«

»Ikke saa meget, thi hun er mindre kompromitteret, da hun talte mindre.«

»Lige meget, hun vil nok hjælpe Eder med en lille Løgn.«

»Ja, især naar hun hører, at Madame er saa god at interessere sig for mig.«

»Godt, jeg tror at have fundet, hvad vi behøver, mit Barn.«

»Hvilken Lykke!«

»I skal sige, at I alle tre meget godt vidste, at Kongen og Hr. de Saint-Aignan stod bag Træet eller Buskene, hvor det nu var, og at I har villet more Eder paa deres Bekostning.«

»O, Madame, paa Kongens Bekostning, det vil vi aldrig vove at sige.«

»Men det er jo kun Spøg det hele, en uskyldig Spøg, som Fruentimmer nok kan tillade sig mod Mænd, der vil overraske dem. Paa denne Maade forklares alt. Det er ikke andet end Spøg, hvad Montalais har sagt om Malicorne, hvad De har sagt om Hr. de Saint-Aignan, og hvad la Vallière har kunnet sige . . .«

»Og hun heller end gerne vilde tage i sig igen.«

»Er De vis paa det?«

»Ja, det svarer jeg for.«

»Godt, er De sikker paa Montalais,« sagde Madame.

»O, ja.«

»Vil hun gøre, hvad De vil?«

»Ja. Hun vil blive henrykt derover.«

»Og la Vallière . . .« sagde Prinsessen tøvende.

»Ja, hvad hende angaar, vil det falde haardt, Madame, hun nærer Modbydelighed for Løgn.«

»Men naar hun finder sin Fordel derved . .«

»Jeg er bange for, at det ikke gør nogen Forandring hos hende.«

»Ja, ja,« sagde Madame, »man har fortalt mig noget derom, hun er en meget snerpet Person, et af disse affekterte Fruentimmer, der sætter Gud i Spidsen, for at de kan skjule sig bag ved ham. Men vil hun ikke lyve, saa, da hun vil blive Genstand for Hoffets Spot og da hun har fornærmet Kongen ved en lige saa latterlig som upassende Tilstaaelse, maa Frøken Labaume Leblanc de la Vallière finde sig i, at jeg sender hende tilbage til hendes Duer, til Touraine eller Blaisois eller hvor det er, hvor hun da efter Behag kan spille den følsomme og give Hyrdinden.«

Disse Ord udtaltes med en Heftighed og Haardhed, der gjorde Frøken de Tonnay-Charente ganske forskrækket.

Imidlertid havde Madame og hendes Ledsagerinde naaet Omegnen af den kongelige Eg.

»Nu er vi dèr,« sagde Tonnay-Charente.

»Vi skal nu snart faa at se, om man kan høre dèr,« svarede Madame.

»Stille!« sagde den unge Pige og standsede Madame med en Heftighed, der stred betydeligt mod Etiketten.

Madame standsede.

»Sér De, at man kan høre,« sagde Athenais.

»Hvorledes det?«

»Lyt.«

Madame holdt sit Vejr og man hørte virkelig følgende Ord, der udtaltes af en behagelig, sørgmodig Stemme.

»O, jeg siger Dig, Vicomte, at jeg elsker hende til Afsindighed, jeg er dødelig forelsket i hende.«

Denne Stemme bragte Madame til at fare sammen og hendes Ansigt straalede af Glæde.

Nu var det hende, der standsede sin Ledsagerinde; efter at have ført hende en Snes Skridt tilbage, sagde hun:

»Bliv her, min kære Athenais, og lad ingen overraske os. Jeg formoder, at denne Samtale drejer sig om Dem.«

»Om mig, Madame?«

»Ja, om Dem . . . eller rettere om Deres Eventyr. Jeg vil lytte, to kunde vi let blive opdagede. Opsøg Montalais og vent med hende paa mig i Udkanten af Skoven.«

Madame skjulte sig imidlertid i Krattet og lænede sig til et gigantisk Kastanietræ.

»Naa,« mumlede hun fuld af Angst, »siden man hører saa godt her, saa lad os da nu høre, hvad denne forelskede Nar, som man kalder Grev de Guiche, vil sige til Hr. de Bragelonne om mig.«

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed.

Derpaa hørte Madame Raoul sige:

»Ak, min kære Guiche, det er en stor Ulykke.«

»Ja,« udbrød denne, »en meget stor!«

»De forstaar mig ikke, Guiche. Jeg mener, at det er en stor Ulykke for Dem, ikke at De elsker, men at De ikke forstaar at skjule Deres Kærlighed.«

»Hvorledes det?« udbrød Guiche.

»Siden Deres Tilbagekomst har De hundrede Gange og paa hundrede Maader røbet Deres Kærlighed til hende, og selv om De intet havde sagt, vilde alene Deres Tilbagekomst have været en frygtelig Indiskretion. Jeg slutter heraf, at hvis De ikke vogter mere paa Dem selv, vil der en Dag ske en Eksplosion. Hvem skal

da redde Dem? Sig mig det. Hvem skal redde hende? Thi hvor uskyldig hun end er i Deres Kærlighed, vil den i hendes Fjenders Hænder være en frygtelig Anklage mod hende.«

»Ak, min Gud,« mumlede Guiche.

Og et dybt Suk ledsagede disse Ord.

»Det er intet Svar, Guiche.«

»Ganske vist.«

»Naa, lad høre, hvad har De at svare?«

»Jeg svarer, min Ven, at jeg den Dag ikke vil være mere død, end jeg er det i Dag.«

»Jeg forstaar Dem ikke.«

»Jo, i Dag er jeg ikke mere et tænkende og handlende Væsen; mine sidste Kræfter er udtømte og jeg opgiver at kæmpe. Jeg har kæmpet mod mig selv og mod Buckingham, men saa kom Kongen; jeg vil ikke kæmpe mod Kongen, ikke en Gang, jeg skynder mig at tilføje det, om han skulde trække sig tilbage, og lige saa lidt mod dette Fruentimmer. Men jeg bedrager mig ikke, denne Kærlighed vil blive min Død.«

»Du maa ikke gøre hende, men Dig selv Bebrejdelser,« svarede Raoul.

»Hvorfor?«

»Hvorledes, Du, som véd, at Prinsessen er temmelig letsindig, indtaget i alt nyt, modtagelig for Smiger, selv om den kommer fra en Blind eller et Barn, Du forelsker Dig i den Grad i hende.«

»O, jeg kender hende bedre end Du!« udbrød Guiche. »Hun er ikke letsindig, men frivol; hun er ikke indtaget i alt nyt, men troløs og glemsom; hun er ikke modtagelig for Smiger, men en raffineret og grusom Kokette. En frygtelig Kokette! Ja, jeg kender hende. Tro

mig, Bragelonne, jeg lider Helvedes Kvaler; skønt tapper og lidenskabelig elskende Faren, er jeg her stødt paa en Fare, der overgaar mine Kræfter og mit Mod. Men, sér Du, Raoul, jeg forbeholder mig en Sejr, der vil koste hende mange Taarer.«

Raoul saa' paa sin Ven, der næsten tilintetgjort støttede sig mod Træstammen.

»En Sejr,« sagde han, »og hvori bestaar den?«

»Hvori den bestaar?«

»Ja.«

»En Dag vil jeg nærme mig hende og sige: Jeg var ung og rasende forelsket; imidlertid nærede jeg for megen Ærbødighed for Dem til at kaste mig for Deres Fødder og blive liggende dèr med Panden i Støvet, hvis Deres Blik ikke havde hævet mig i Vejret. Jeg troede at forstaa Deres Blik og rejste mig op, og uden at jeg havde gjort Dem andet end at elske Dem endnu mere, hvis det var muligt, har De med et muntert Hjerte af et blot Lune knust mig, De hjerteløse, troløse Kvinde, der ikke er i Stand til at føle Kærlighed. Skønt Prinsesse af kongeligt Blod fortjener De dog ikke en honnet Mands Kærlighed; jeg straffer mig selv med Døden, fordi jeg har elsket Dem altfor højt, og jeg dør, idet jeg hader Dem.«

Ligesom Guiche havde udtalt, hørtes en Støj, der fik Raoul til at fare sammen og rejse sig.

Guiche blev derimod siddende med Hovedet skjult mellem sine Hænder.

Buskene aabnedes, og en bleg Kvinde viste sig for de to unge Mænd.

Paa de hurtige, flammende Øjne, paa den kongelige Gang, den stolte Holdning, og mere endnu end paa alt dette, paa sit Hjertes Ban-

ken genkendte Guiche Madame og skjulte med et Skrig Hovedet i sine Hænder.

Skælvende og forlegen drejede Raoul sin Hat imellem Hænderne og fremstammede nogle tomme Høflighedsbeviser.

»Hr. de Bragelonne,« sagde Prinsessen, »jeg beder Dem, gør mig den Tjeneste at se, om mine Damer ikke skulde være et eller andet Sted i Alléerne eller Runddelene. Men De, Hr. Greve, bliv her, jeg er træt, giv mig Deres Arm.«

Hvis Lynilden var slaaet ned for den unge Mands Fødder, vilde den have forskrækket ham mindre end disse kolde og strenge Ord.

Imidlertid rettede Guiche sig og, da han saa', at Bragelonne betænkte sig, laante han ham et Blik fuldt af Resignation og Taknemmelighed.

Raoul bukkede ærbødigt for Prinsessen og bortfjernede sig.

Madame og Grev de Guiche befandt sig nu alene midt i den mørke og tavse Skov; der hørtes ingen anden Lyd end den af Raouls sig fjernende Skridt.

Over deres Hoveder hvælvede Skovens tykke og duftende Løvtag sig, gennem hvilket en Stjerne hist og her saa's at glimre.

Madame førte sagte Guiche et hundrede Skridt bort fra det indiskrete Træ, der havde hørt og ladet høre saa mange Ting denne Aften, og idet hun standsede paa et lysere Sted, hvor man kunde se i en vis Afstand til alle Sider, sagde hun skælvende:

»Jeg fører Dem herhen, fordi ethvert Ord høres dèr, hvor vi før stod.«

»Ethvert Ord høres, siger De, Madame,« gentog den unge Mand mekanisk.

»Ja.«

»Hvad vil det sige?« mumlede Guiche.

»Det vil sige, at jeg har hørt ethvert af Deres Ord.«

»O, min Gud, min Gud! det manglede blot endnu,« stammede Guiche.

»De bedømmer mig altsaa, som De nys sagde,« vedblev hun.

Guiche saa' blegnende til den anden Side og svarede intet, han følte sig en Besvimelse nær.

»Det er meget godt,« tog Prinsessen atter blidt Ordet; »jeg foretrækker denne Oprigtighed, skønt den maa saare mig, for en Smiger, der vilde bedrage mig. Efter Deres Mening, Hr. de Guiche, er jeg altsaa en foragtelig Kokette.«

»Foragtelig,« udbrød den unge Mand, »foragtelig, De! O, det har jeg sikkert ikke sagt, jeg har sikkert ikke kunnet sige, at det, der er mig det dyrebareste i Verden, skulde være noget foragteligt; nej, nej, det har jeg ikke sagt.«

»Hr. de Guiche, De er en Mand, ligesom jeg er en Kvinde, og da jeg kender Dem saaledes, som jeg nu gør, vil jeg ikke udsætte Dem for at dø; jeg bytter Opførsel og Karakter med Dem. Jeg vil være, ikke oprigtig, thi det er jeg altid, men sanddru. Jeg beder Dem derfor, Hr. Greve, ikke at elske mig mere, men at glemme hvert Ord og Blik, jeg nogen Sinde har kunnet henvende til Dem.«

Guiche vendte sig om og slugte Madame med et lidenskabeligt Blik.

»De, De undskylder Dem,« sagde han, »De bønfalder mig!«

»Javist. Da jeg har gjort ondt, er det ogsaa min Pligt at gøre det godt igen. Det er altsaa en Aftale, Hr. Greve. De vil tilgive mig min Frivolitet og mit Koketteri. Afbryd mig ikke. Jeg paa min Side vil tilgive Dem, at De har kaldt mig frivol og koket, ja maaske noget endnu værre; De vil opgive Tanken om Døden og bevare for Deres Familie, Kongen og Damerne en Kavalér, som hele Verden agter og mange elsker.«

Madame udtalte de sidste Ord med en saadan Oprigtighed og Ømhed, at den unge Mands Hjerte syntes nær ved at sprænge hans Bryst.

»O, Madame, Madame . . .« stammede han.

»Hør mig videre,« vedblev hun. »Naar De har opgivet mig, først og fremmest af Nødvendighed og dernæst for at opfylde min Bøn, saa vil De bedømme mig bedre og, det er jeg vis paa, i Stedet for Deres Kærlighed skænke mig et oprigtigt Venskab, der, det forsikrer jeg Dem, vil blive modtaget med Hjertelighed.«

Guiches Pande var badet i Sved; han havde Døden i Hjertet, bed sig i Læberne, stampede med Foden og led kort sagt alle Kvaler.

»Madame,« svarede han, »hvad De dèr tilbyder mig er en Umulighed; jeg gaar ikke ind paa en saadan Overenskomst.«

Madame, der var lige saa bevæget som den unge Mand, saa' et Øjeblik til den anden Side.

Efter en Pavse sagde hun derpaa:

»De elsker mig altsaa højt?«

»O, til Afsindighed, til Døden, og det hvad enten De jager mig bort eller hører mig endnu længere.«

»Saa er det et haabløst Onde,« svarede hun oprømt, »et Onde, der maa behandles med milde Midler. Giv mig Deres Haand . . . Den er iskold.«

Guiche knælede og trykkede sin Mund paa Madames brændende Hænder.

»Naa, saa elsk mig da,« sagde Prinsessen, »eftersom det ikke kan være anderledes.«

Og hun trykkede næsten umærkeligt hans Haand og rejste ham op, halvt som en Dronning, halvt som en Elskerinde kunde have gjort det.«

Guiche skjalv over hele Legemet.

Madame følte denne unge Mands Bevægelse og indsaa', at han virkelig elskede hende.

»Giv mig Deres Arm, Greve,« sagde hun, »og lad os vende tilbage.«

»Ah, Madame,« udbrød Greven vaklende, idet en Sky lagde sig over hans Øjne. »Ah! De har fundet en tredie Maade at dræbe mig paa.«

»Heldigvis er det den seneste, ikke sandt,« svarede hun.

Og hun trak ham hen imod Runddelen.

En og tyvende Kapitel.

Fontainebleau Klokken to om Morgenen.

Kongen, som længtes efter at blive alene for at overveje, hvad der foregik i hans Hjerte, havde trukket sig tilbage til sine Værelser, hvor Hr. de Saint-Aignan opsøgte ham efter sin Samtale med Madame.

Denne Samtale har vi allerede meddelt.

Favoriten, der var stolt af sin dobbelte Vigtighed og følte, at han i de sidste to Timer

var bleven Kongens Fortrolige, begyndte trods al sin Ærbødighed at behandle Hofanliggenderne en Smule flot og fra det Standpunkt, hvorpaa han havde stillet sig eller hvor Tilfældet rettere sagt havde stillet ham, saa' han ikke andet end Kærlighed og Guirlander rundt om sig.

Saint-Aignan var et Mønster paa forbigangne, nærværende og tilkommende Hofmænd.

For Resten viste Saint-Aignan sig som en saa god Fortæller og skarpsindig Iagttager, at Kongen med megen Interesse hørte paa ham, især da han fortalte, med hvilken Ivrighed Madame havde udspurgt ham angaaende Frøken de la Vallière.

Kongens Forfængelighed følte sig smigret ved den Iver, hvormed Madame Henriette havde indhentet Oplysninger, men det var ogsaa det hele og hans Hjerte følte sig intet Øjeblik foruroliget over, hvad Madame kunde tænke eller ikke tænke om hele dette Eventyr.

Da Saint-Aignan var færdig, sagde Kongen, idet han begyndte at klæde sig af:

»Naa, Saint-Aignan, nu véd Du jo, hvad Frøken de la Vallière er, ikke sandt?«

»Ikke alene hvad hun er, men ogsaa hvad hun vil blive.«

»Hvad mener Du?«

»Jeg mener, at hun er alt, hvad en Kvinde kan ønske at være, det vil sige elsket af Deres Majestæt, og at hun vil blive alt, hvad Deres Majestæt ønsker, hun skal blive.«

»Det var ikke det, jeg spurgte om . . . Jeg vil ikke vide, hvad hun er i Dag eller vil blive i Morgen — det vedkommer, som Du siger.

mig — men hvad hun var i Gaar. Fortæl mig derfor, hvad man siger om hende.«

»Man siger, at hun er dydig.«

»O,« svarede Kongen sukkende, »det er kun et Rygte.«

»Som er sjældent nok ved Hoffet, Sire, til at blive troet, naar man udbreder det.«

»De har maaske Ret, min Kære . . . og af god Fødsel?«

»Fortræffelig; en Datter af Marquis de la Vallière, Steddatter af den fortræffelige Hr. de Saint-Remy.«

»Ah, ja, min Tantes Majordomus . . . Jeg husker det, jeg mindes nu, at jeg har sét hende i Forbigaaende i Blois. Hun blev forestillet for Dronningerne. Jeg maa endogsaa bebrejde mig, at jeg den Gang ikke skænkede hende al den Opmærksomhed, hun fortjente.«

»O, Deres Majestæt vil nok oprette det forsømte.«

»Rygtet gaar altsaa, siger De, at Frøken de la Vallière ingen Elsker har?«

»I hvert Fald tror jeg ikke, at Deres Majestæt behøver at være meget bange for Medbejlere.«

»Vent lidt,« udbrød Kongen pludselig alvorlig. »Der falder mig noget ind.«

»Ah!«

»Har hun ingen Elsker, saa har hun en Forlovet.«

»En Forlovet!«

»Hvad for noget, véd Du ikke det, Greve?«

»Deres Majestæt maa undskylde mig. Kender Kongen denne Forlovede?«

»For Pokker! hans Fader har været hos

mig for at bede mig underskrive Kontrakten, det er . . .«

Kongen vilde uden Tvivl nævne Vicomte de Bragelonnes Navn, da han pludselig standsede og rynkede Panden.

»Det er . . .« gentog Saint-Aignan.

»Jeg husker det ikke længere,« svarede Ludvig den Fjortende, idet han forgæves søgte at skjule sin Bevægelse.

»Kan jeg bringe Deres Majestæt paa Sporet?« spurgte Grev de Saint-Aignan.

»Nej, thi jeg véd ikke en Gang selv, hvem jeg tænkte paa, jeg mindes ganske utydeligt, at en af Hofdamerne skulde ægte . . . men Navnet har jeg glemt.«

»Var det Frøken de Tonnay-Charente, som han skulde ægte?« spurgte Saint-Aignan.

»Maaske,« svarede Kongen.

»Saa var den Tilkommende, Hr. de Montespan, men, som det forekommer mig, har Frøken de Tonnay-Charente ikke omtalt ham saaledes, at Prætendenterne kunde blive bange.«

»Kort og godt,« sagde Kongen, »jeg véd intet eller saa godt som intet om Frøken de la Vallière. Jeg overdrager Dig, Saint-Aignan, at indhente Oplysninger om hende.«

»Ja, Sire, og saa snart jeg har inhentet Oplysninger, skal jeg indfinde mig hos Deres Majestæt for at forelægge Dem disse.«

»Godt! Apropos, har Madame ikke sagt noget om den stakkels Pige?«

»Intet, Sire.«

»Var Madame ikke vred?«

»Det véd jeg ikke; hun lo hele Tiden.«

»Meget vel, men det forekommer mig, at jeg hører Støj i Forværelset, formodentlig kommer

man for at melde mig en eller anden Kurérs Ankomst.«

»Maaske, Sire.«

»Forhør Dig, Saint-Aignan.«

Greven skyndte sig til Døren og vekslede et Par Ord med Dørvogteren.

»Sire,« sagde han, vendende tilbage til Kongen, »det er Hr. Fouquet, der er kommet i dette Øjeblik efter Kongens Ordre, som han siger. Men paa Grund af den fremrykkede Tid forlanger han ikke at faa Audiens i Aften, han vil blot konstatere sin Nærværelse.«

»Hr. Fouquet! Jeg skrev ham til Klokken tre om at indfinde sig i Fontainebleau i Morgen tidlig, og han kommer hertil Klokken to. Det kan man kalde Tjenstiver!« udbrød Kongen, straalende af Glæde over at se sig saa godt adlydt. »Nu, Hr. Fouquet skal faa Audiens. Jeg har bestilt ham herhid og vil ogsaa modtage ham. Lad ham komme ind. — Dig, Greve, venter jeg i Morgen med Oplysningerne.«

Kongen lagde Fingeren paa Munden, og Saint-Aignan forføjede sig bort med Hjertet opfyldt af Glæde og gav Dørvogteren Ordre til at indføre Hr. Fouquet.

Fouquet traadte altsaa ind i det kongelige Gemak. Ludvig den Fjortende rejste sig for at tage imod ham.

»God Aften, Hr. Fouquet,« sagde han med et elskværdigt Smil. »Jeg gør Dem min Kompliment i Anledning af Deres Punktlighed; mit Bud maa imidlertid være kommet silde til Dem.«

»Klokken ni i Aftes, Sire.«

»De har arbejdet meget i disse Dage, Hr. Fouquet, thi man har forsikret mig, at De ikke

har forladt Deres Arbejdsværelse i Saint-Mandé i tre eller fire Dage.«

»Ja, jeg har virkelig lukket mig inde i tre Dage, Sire,« svarede Fouquet bukkende.

»Jeg har mange Ting at tale med Dem om, Hr. Fouquet,« vedblev Kongen med sit naadigste Smil.

»Deres Majestæt er altfor god; siden De er saa naadig, tillader De mig maaske at minde Dem om et Løfte om en Audiens, som De har givet mig?«

»Ah, ja, en eller anden Kirkens Mand, der tror at have noget at takke mig for, ikke sandt?«

»Ganske rigtigt, Sire. Tiden er maaske slet valgt, men hans Tid, som jeg har bragt med mig, er kostbar, og da Fontainebleau ligger paa Vejen til hans Dioces . . .«

»Hvem er det da?«

»Den sidst udnævnte Biskop af Vannes, hvis Udnævnelse Deres Majestæt paa min Anbefaling var saa naadig at bekræfte for tre Maaneder siden.«

»Det er muligt,« sagde Kongen, der havde skrevet under uden at læse, »og han er her?«

»Ja, Sire.«

»Lad ham komme ind.«

Fouquet gav Dørvogteren, som ventede bag Portieren, et Tegn.

Døren aabnedes og Aramis traadte ind.

Kongen lod ham gøre sin Kompliment og fæstede et langt Blik paa dette Ansigt, som ingen kunde glemme, naar han havde sét det.

»Vannes!« sagde han, »De er Biskop i Vannes, min Herre?«

»Ja, Sire.«

»Vannes ligger i Bretagne?«

Aramis bukkede.

»I Nærheden af Havet?«

Aramis bukkede atter.

»Et Par Mil fra Belle-Isle?«

»Ja, Sire,« svarede Aramis ». . . seks Mil, saa vidt jeg véd.«

»Seks Mil, det er en Springvej,« bemærkede Ludvig.

»Ikke for os stakkels Bretagnere, Sire,« svarede Aramis; »seks Mil er tværtimod en betydelig Vej, hvis det er seks Landmil; er det seks Sømil, er det en umaadelig Afstand. Som jeg har haft den Ære at sige Deres Majestæt, regner man seks Sømil fra Kysten til Belle-Isle.«

»Man siger, at Hr. Fouquet har et smukt Hus dèr,« bemærkede Kongen.

»Ja, man siger saa,« svarede Aramis med et roligt Blik paa Fouquet.

»Hvorledes, man siger det?« udbrød Kongen.

»Ja, Sire.«

»I Sandhed, Hr. Fouquet, jeg maa tilstaa, at der er en Ting, der forbavser mig.«

»Og det er?«

»At De, skønt De har en Mand som Hr. d'Herblay i Spidsen for Deres Sogne, ikke har vist ham Belle-Isle.«

»O, Sire,« svarede Biskoppen uden at give Fouquet Tid til at svare, »vi stakkels bretagniske Prælater forlader sjælden vore Residentser.«

»Hr. de Vannes,« sagde Kongen, »jeg skal straffe Hr. Fouquet for hans Uopmærksomhed.«

»Hvorledes det, Sire?«

»Ved at give Dem et andet Bispedømme.«

Fouquet bed sig i Læberne. Aramis bukkede.

Kongen hilste ærbødigt, som det for Resten var hans Sædvane med Fruentimmer og Gejstlige.

Aramis forstod, at hans Audiens var forbi, og tog Afsked.

»Det er et mærkeligt Ansigt,« sagde Kongen, følgende ham med Øjnene, saa længe han kunde se ham og paa en Maade endogsaa, da han ikke længere kunde se ham.

»Sire,« svarede Fouquet, »hvis denne Biskop fra sin Ungdom af var bleven opdraget til Gejstlig, vilde ingen Prælat i dette Land være saa værdig som han til de første Udmærkelser.«

»Han er ikke lærd?«

»Han har ombyttet Kaarden med Messehaglen, men temmelig silde. Men lige meget, hvis Deres Majestæt tillader mig til Tid og Sted at bringe Hr. de Vannes i Deres Erindring . . .«

»Jeg beder Dem derom. Men førend vi taler om ham, lad os saa tale om Dem, Hr. Fouquet.«

»Om mig, Sire?«

»Véd De, at De var i Unaade hos mig?«

»Ak ja, Sire.«

»Men véd De hvorfor?«

»Fuldkommen godt, Kongen ansaa' mig for en Ødeland.«

»O, nej.«

»Eller rettere for en daarlig Embedsmand. Kort sagt, Deres Majestæt troede, at da Folket ikke havde Penge, vilde Kongen ingen flere faa.«

»Ja, det troede jeg, men jeg er bleven bragt ud af min Vildfarelse.«

Fouquet bukkede.

»Sagen er, at De i den sidste Maaned har overøst mig med Penge.«

»Jeg har nok endnu til at tilfredsstille ikke alene alle Deres Majestæts Fornødenheder, men ogsaa alle Deres Luner.«

Kongen rødmede af Glæde.

»Vi har brugt mange Penge i disse Dage, Hr. Fouquet; vil De ikke skænde paa mig?«

»Sire, Deres Majestæt har endnu tyve Aars Ungdom for Dem og en Milliard til at give ud i disse tyve Aar.«

»En Milliard, det er meget, Hr. Fouquet,« sagde Kongen.

»Jeg vil spare, Sire. For Resten har Deres Majestæt i Hr. Colbert og mig to uvurderlige Mænd. Den ene vil faa Dem til at give Deres Penge ud, nemlig jeg, hvis min Tjeneste forøvrigt vedbliver at finde Naade for Deres Majestæts Øjne, den anden vil spare sammen til Dem, nemlig Hr. Colbert.«

»Hr. Colbert?« spurgte Kongen forundret.

»Naturligvis, Sire; Hr. Colbert er en fuldendt Regnemester.«

Denne Lovtale af en Fjende vakte Tillid og Beundring hos Kongen.

Hverken i Fouquets Stemme eller Blik var der nemlig det mindste, der kunde modsige hans Ord; han holdt ikke én Lovtale for at faa Lejlighed til at fremkomme med ti Bebrejdelser.

Kongen forstod ham og, idet han strakte Gevær for saa megen Ædelmodighed og Klogskab, sagde han:

»De roser Hr. Colbert?«

»Ja, Sire, jeg roser ham, thi foruden at han er en Mand af Fortjeneste, tror jeg, at han

er Deres Majestæts Interesser særdeles hengiven.«

Denne Del af Samtalen gav Kongen høje Tanker om hans Ministers Dygtighed og Karakter som Menneske.

Fouquet anbefalede sig, hvorpaa Kongen gik til Sengs lidt urolig og forvirret over Fouquets Ord.

Fouquet havde ved sin Høflighed og Ædelmodighed gjort Colbert langt større Skade, end denne nogen Sinde havde gjort Fouquet ved sin Grovhed, Ondskabsfuldhed og Hadefuldhed.

— — — —

Som vi har sét, forlod Saint-Aignan Kongens Sovekammer i samme Øjeblik, som Fouquet traadte ind.

Saint-Aignan havde faaet et Hverv, hvormed det hastede, det vil sige, Hr. de Saint-Aignan skulde gøre alt muligt for at drage Fordel af Tiden.

Det var en sjælden Mand denne Mand, som vi har indført som Kongens Ven.

Hr. de Saint-Aignan orienterede sig altsaa.

Efter at have snuset længe omkring opdagede Saint-Aignan noget, der lignede en menneskelig Skikkelse, støttet til et Træ.

Denne Skikkelse, der stod saa ubevægelig som en Statue, syntes at have meget travlt med at betragte et Vindue, skønt dettes Gardiner var hermetisk lukkede.

Da dette Vindue var Madames, tænkte Saint-Aignan, at Skikkelsen maatte være Guiches.

Han nærmede sig sagte og saa', at han ikke havde taget fejl.

Guiches Samtale med Madame havde opfyldt

ham med en saadan Lykke, at hele hans Sjæls Kraft ikke var i Stand til at bære den.

Saint-Aignan vidste, at Guiche havde haft nogen Del i la Vallières Ansættelse hos Madame, og en Hofmand véd alt og mindes alt. Kun havde han aldrig vidst, af hvilken Grund og paa hvilke Betingelser Guiche havde tilstaaet la Vallière sin Beskyttelse. Men da det er sjældent, at man ved at spørge meget ikke erfarer et og andet, besluttede Saint-Aignan at erfare lidt eller meget ved at udspørge Guiche med al den Delikatesse, men tillige med al den Energi, som han var i Stand til at udvikle.

Klokken var et om Morgenen, da Saint-Aignan fik Øje paa Guiche.

Netop som han mumlede et Ord eller rettere et Navn, slog Saint-Aignan ham paa Skulderen.

»Ah!« udbrød han, »jeg søgte netop efter Dem.«

»Efter mig?« sagde Guiche farende sammen.

»Ja, og jeg træffer Dem drømmende om Maanen. Er De maaske i Færd med at gøre Vers, min kære Greve?«

Den unge Mand tvang sig til at smile, medens han i sit Hjerte var frygtelig forbitret paa Saint-Aignan.

»Maaske,« svarede han, »men hvilket lykkeligt Tilfælde . . .«

»Ah, jeg sér, at De har ikke forstaaet mig.«

»Hvorledes det?«

»Jo, jeg begyndte med at sige Dem, at jeg ledte after Dem.«

»De ledte efter mig?«

»Ja, og jeg griber Dem her.«

»Hvori, om jeg maa spørge?«

»Ih, i at besynge Philis.«

»Det er sandt, jeg nægter det ikke,« sagde Guiche leende; »ja, min kære Greve, jeg besynger Philis.«

»Det har skaffet Dem et stort Navn.«

»Mig?«

»Javist, Dem, enhver smuk og aandrig Kvindes uforfærdede Beskytter.«

»Hvad Fanden er det, De dèr fortæller mig?«

»Bekendte Sandheder, det véd jeg godt. Men vent lidt, jeg er forelsket.«

»Saa meget desto bedre, min kære Greve. Fortæl mig lidt derom.«

Og Guiche, der maaske temmelig silde blev bange for, at Saint-Aignan skulde have lagt Mærke til det oplyste Vindue, tog Grevens Arm og søgte at trække ham bort med sig.

»O!« udbrød denne, gørende Modstand, »slæb mig ikke hen til den mørke Skov, der er altfor fugtigt dèr. Lad os blive i Maaneskinnet.«

»Naa,« sagde Guiche resigneret, »før mig da, hvorhen det behager Dem, og spørg mig om, hvad De finder for godt.«

»Man kan ikke være mere forekommende.«

»Min kære Greve,« vedblev Saint-Aignan efter et Øjebliks Tavshed, »jeg vilde gerne bede Dem sige mig et Par Ord om en vis Person, som De har beskyttet.«

»Og som De elsker?«

»Jeg siger hverken Ja eller Nej, min Kære. De indsér nok, at man ikke saaledes paa maa og faa skænker sit Hjerte bort, men at man først maa indhente Oplysninger.«

»De har Ret,« sagde Guiche sukkende, »Hjertet er en kostbar Ting.«

»Mit især, der er ømt.«

»O, man kender Dem, Greve. Men hvad saa?«

»Talen er ganske simpelt om Frøken de Tonnay-Charente.«

»Er De gal, min kære Saint-Aignan?«

»Hvorfor det?«

»Jeg har aldrig protegeret Frøken de Tonnay-Charente.«

»Er det da ikke Dem, der har skaffet Frøken de Tonnay-Charente ansat hos Madame?«

»Frøken de Tonnay-Charente — og det maa De vide bedre end nogen, min kære Greve — er af en altfor god Familie, til at hun trænger til nogens Protektion.«

Og Guiche gjorde en Bevægelse, som om han vilde fjerne sig.

»Stop, stop,« sagde Saint-Aignan, »et Øjeblik, min kære Greve, De slipper mig ikke saaledes.«

»Om Forladelse, men det forekommer mig at være paa Tiden at gaa hjem.«

»De var imidlertid ikke paa Vejen hjem, da jeg, ikke mødte, men fandt Dem.«

»Naar De har mere at sige mig, min kære Greve, er jeg ganske til Deres Disposition.«

»Det gør De paa Ære Ret i. En halv Time mere eller mindre vil ikke skade Deres Kniplinger. Hvis det ikke er Frøken de Tonnay-Charente, De har protegeret, maa det sikkert være Frøken de Montalais.«

»Ja, ganske rigtigt, men paa anden Haand. Hun er bleven protegeret af en vis Malicorne, som protegeres af Manicamp; Manicamp har anmodet mig om en Hofdameplads for Montalais hos Madame og om en Plads for Malicorne hos Monsieur; jeg har opfyldt hans Begæring, De véd nok, at jeg har en Svaghed for den Skælm Manicamp.«

»Og De har faaet, hvad De bad om?«

»Ja, for Montalais, for Malicorne ja og nej; han bliver endnu kun taalt; er det alt, hvad De ønsker at vide?«

»Oh, min kære Greve, de altid tjenstvillige Rygtesmede fortæller, at De har protegeret den lille la Vallière.«

»Nuvel,« sagde Guiche, »det er sandt; jeg har faaet hende ansat hos Madame.«

»Ha, ha, ha!« lo Saint-Aignan.

»Men,« vedblev Guiche koldt, »De vilde forbinde mig meget, min kære Greve, ved ikke at spøge med dette Navn. Frøken Labaume Leblanc de la Vallière er en fuldkommen dydig Dame.«

»Fuldkommen dydig?«

»Ja.«

»De har altsaa ikke hørt Rygtet?« spurgte Saint-Aignan.

»Nej, og De vilde endogsaa gøre mig en Tjeneste, kære Greve, ved at beholde dette Rygte for Dem selv.«

»De tager Sagen altfor alvorligt.«

»Ja, Frøken de la Vallière elskes af en af mine gode Venner.«

Saint-Aignan fo'r sammen.

»O!« udbrød han.

»Ja, Greve,« vedblev Guiche. »De, den mest velopdragne Mand i Frankrig, vil følgelig indse, at jeg ikke kan lade min Ven blive til Latter.«

»O, særdeles godt!«

Og Saint-Aignan bed sig i Neglene halvt af Ærgrelse og halvt af skuffet Nysgerrighed.

Guiche bukkede.

»De jager mig bort,« sagde Saint-Aignan, der

brændte af Begærlighed efter at erfare Vennens Navn.

»Jeg jager Dem ikke bort, min Kære . . . Jeg gør mine Vers til Philis færdige.«

Saint-Aignan var nødt til at gaa.

Samtalen havde ført Guiche og Saint-Aignan temmelig langt bort fra Slottet.

Da Saint-Aignan forlod Guiche, befandt han sig i Udkanten af Runddelen, hvor Udbygningerne begyndte.

Mod disse styrede han Kursen, medens Guiche fjernede sig i den modsatte Retning. Den ene vendte altsaa tilbage til Blomsterhaven, medens den anden nærmede sig Murene.

Saint-Aignan vandrede under et uigennemtrængeligt Løvtag og paa blødt Sand, utrøstelig over intet at have erfaret angaaende la Vallière.

Paa én Gang hørte han en Hvisken af menneskelige Stemmer, af hvilke en kvindelig var den mest fremtrædende.

Saint-Aignan standsede for at orientere sig og opdagede til sin største Forbavselse, at Stemmerne ikke kom fra Jorden, men fra Trætoppene.

Han saa' op og bemærkede paa Murtinden en paa en Stige hængende Kvinde, som gestikulerede og talte ivrigt til en i et Træ siddende Mand, af hvem man kun saa' Hovedet, da Legemet skjultes af et Kastanietræ.

Fruentimmeret befandt sig paa denne, Manden paa hin Side af Muren.

Saint-Aignan hørte Manden sige:

»Tør De paastaa, at De var uvidende om, at jeg befandt mig i Fontainebleau?«

»Jeg . . .«

»Vær oprigtig.«

»Jeg anede det.«

»Nu, kunde De ikke i de otte Dage have fundet Lejlighed til at se mig i det mindste én Gang om Dagen?«

»Jeg har bestandig haft Forhindringer, Hr. Malicorne.«

»Tralala!«

»Spørg de andre Damer, hvis De ikke vil tro mig.«

»Jeg spørger aldrig om noget, som jeg véd bedre end andre.«

»Berolige Dem, Hr. Malicorne, det skal blive anderledes.«

»Det maa det ogsaa, Frk. Montalais.«

»De véd godt, at man tænker paa Dem, enten man sér Dem eller ej,« sagde Montalais skælmsk.

»Er der intet nyt?«

»I hvilken Henseende?«

»Angaaende min Ansættelse hos Monsieur.«

»Ak, min kære Hr. Malicorne, i de sidste Dage har ingen kunnet faa Hans kongelige Højhed i Tale.«

»Og nu?«

»Nu er det en anden Sag; siden i Gaar er han ikke mere skinsyg.«

»Bah! Hvorledes er han bleven sin Skinsyge kvit?«

»Tingene har taget en anden Vending.«

»Fortæl mig det.«

»Man har udspredt det Rygte, at Kongen har kastet sine Øjne paa en anden Kvinde, og Monsieur er øjeblikkelig bleven beroliget.«

»Og hvem har udspredt det Rygte?«

Montalais sænkede Stemmen.

»Mellem os sagt,« svarede hun, »tror jeg, at det er et aftalt Spil mellem Madame og Kongen.«

»Ah,« sagde Malicorne, »det var ogsaa den eneste Maade. Men Hr. de Guiche, den stakkels sukkende.«

»O, han er aldeles forglemt.«

»Godt! Sig mig nu, hvilken Kvinde de to Elskende har udsét til Deres Skærmbræt?«

»La Vallière.«

»O, stakkels Pige! Men det maa forpurres, min kære Veninde.«

»Hvorfor?«

»Fordi Hr. Raoul de Bragelonne vil dræbe hende eller sig selv, hvis han faar den mindste Mistanke.«

»Raoul! den gode Raoul! Tror De?«

»Jeg siger Dem, at Hr. de Bragelonne elsker la Vallière i den Grad, at han, hvis hun gør Mine til at bedrage ham, vil dræbe hende eller sig selv.«

»Men Kongen vil forsvare hende,« sagde Montalais.

»Kongen!« udbrød Malicorne.

»Javist.«

»Raoul vil dræbe Kongen, som om han var en simpel Soldat.«

»Gode Gud!« sagde Montalais, »De er jo gal, Hr. Malicorne.«

»Nej, hvad jeg siger, er tværtimod mit ramme Alvor, min kære Veninde, og hvad mig angaar, saa véd jeg noget.«

»Og det er?«

»At jeg underhaanden vil underrette Raoul om denne Spøg.«

»Stille, Ulykkelige,« sagde Montalais, stigende

højere op for at komme Malicorne nærmere, »sig ikke et Ord til den stakkels Bragelonne.«

»Hvorfor det?«

»Fordi De endnu intet véd.«

»Hvad er der da?«

»I Aftes-. . . Men der er da ingen, der kan høre os?«

»Nej.«

»I Aftes under den kongelige Eg har La Valliére ganske højt og ligefrem sagt følgende Ord: »Jeg begriber ikke, at man, naar man har set Kongen, nogensinde kan elske en anden Mand.«

Malicorne gjorde et Spring paa Muren.

»O, min Gud,« sagde han, »har den Ulykkelige sagt det?«

»Ord til andet.«

»Og mener hun det?«

»La Valliére mener altid, hvad hun siger.«

»Det fortjener at blive hævnet! Kvinderne er nogle Slanger,« sagde Malicorne.

»Berolige Dem, min kære Malicorne, berolige Dem.«

»Nej, lad os tvertimod rykke Ondet op med Roden. Lad os give Raoul et Vink, det er paa høje Tid.«

»Det er tvertimod for silde,« svarede Montalais.

»Hvorledes det?«

»La Valliéres Ord med Hensyn til Kongen er kommen Vedkommende for Øre.«

»*Ohimé!* som Kardinalen sagde.«

»Kongen var skjult i Krattet i Nærheden af den kongelige Eg.«

»Følgen heraf er,« sagde Malicorne, »at Kongens og Madames Plan vil gaa, som den var smurt over den stakkels Bragelonnes Legeme.«

»Det er afskyeligt.«

Efter et Øjebliks Taushed, hvori Malicorne havde tænkt sig om, sagde han:

»Lad os ikke stille vore stakkels Personer mellem en stor Eg og en stor Konge, vi vilde blive knust, min kære Veninde.«

»Det er netop det, jeg vilde sige.«

»Lad os tænke paa os selv.«

»Det er ogsaa min Mening.«

»Aabn altsaa Deres smukke Øjne.«

»Og De Deres store Øren.«

»Ræk mig Deres lille Mund til et rigtigt Kys.«

»Her er den,« sagde Montalais, der øjeblikkelig betalte i klingende Mønt.

»Lad os nu sé, der er Hr. de Guiche, der elsker Madame, La Valliére, der elsker Kongen, Kongen, der elsker Madame og La Valliére, og Monsieur, der ikke elsker andre end sig selv. Under disse Omstændigheder vilde en Tosse kunne gøre sin Lykke, hvormeget mere da Folk med vor Forstand.«

»Er De der igen med Deres Drømme?«

»Det vil sige med min Virkelighed. Lad Dem lede af mig, kære Veninde. Hidtil har De ikke befundet Dem ilde derved, vel?«

»Nej.«

»Nu, Fortiden maa svare Dem for Fremtiden. Da enhver her tænker paa sig selv, saa lad os ogsaa tænke paa os selv.«

»Meget rigtigt.«

»Men paa os selv alene.«

»Lad gaa.«

»En offensiv og defensiv Alliance.«

»Jeg er villig til at sværge.«

»Ræk Haanden i Vejret; saaledes, Alt for Malicorne.«

»Alt for Malicorne!«

»Alt for Montalais!« svarede Malicorne, idet han ligeledes rakte Haanden i Vejret.

»Og nu Farvel.«

»Hvorledes, Farvel!«

»Javist, — gaa hjem til Deres Logi.«

»Til mit Logis?«

»Ja!«

»Det er en Umulighed.«

»Har De da ikke et Værelse?«

»Jo, men jeg har det ikke længere.«

»De har det ikke længere? Hvem har taget det fra Dem?«

»Vent lidt. Da jeg ganske forpustet kom tilbage til Hotellet efter at have rendt omkring efter Dem, fik jeg Øje paa en Bærestol, hvori fire Bønder transporterede en syg Munk.«

»En Munk?«

»Ja, en gammel Graaskæg af Franciskaner. Medens jeg sér paa den syge Munk, gaar man ind i Kroen. Da man bærer ham op ad Trappen, følger jeg bagefter, og da jeg naar det øverste af den, sér jeg, at de fører ham ind i mit Værelse.«

»I Deres Værelse?«

»Ja, i mit Værelse. Jeg tror, at det er en Fejltagelse og henvender mig til Værten, men denne fortæller mig, at Værelset, der var lejet af mig for otte Dage, var udlejet til Franciskaneren for den niende.«

»O!«

»Det samme sagde jeg, ja, jeg gjorde endnu mere, jeg blev vred, gik op igen og henvendte mig til selve Franciskaneren. Jeg vilde vise ham det upassende i hans Opførsel, men skønt han tilsyneladende var nær ved at dø, rejste

han sig op paa Albuen, fæstede et Par flammende Øjne paa mig og sagde med en Stemme, som om han kommanderede et Kavalleriangreb:

»Kast mig den Slyngel paa Døren!«

Dette blev ogsaa straks udført af Værten og de fire Portører, der kastede mig ned ad Trappen hurtigere end sømmeligt var. Sé saaledes er det gaaet til, min kære Veninde, at jeg intet Natteleje har.«

»Men hvad er herved at gøre?« udbrød Montalais.

»Ja, hvad er derved at gøre?« svarede Malicorne.

»Det er jo ganske simpelt,« svarede en tredie Stemme.

Montalais og Malicorne udstødte paa én Gang et Skrig.

Saint-Aignan traadte nærmere.

»Min kære Hr. Malicorne,« sagde Saint-Aignan, »et lykkeligt Tilfælde fører mig herhid for at drage Dem ud af en Forlegenhed ..... Kom, jeg tilbyder Dem et Værelse hos mig, som ingen Franciskaner skal berøve Dem, det forsikrer jeg Dem. Hvad Dem angaar, min kære Frøken, saa berolige Dem, jeg kendte allerede Frøken de La Valliéres og Frøken Tonnay-Charentes Hemmelighed, og De har nylig haft den Godhed at betro mig Deres, hvorfor jeg takker Dem; jeg skal bevare tre lige saa godt som én.«

Malicorne og Montalais saa paa hinanden som to Skoledrenge, som var blevet grebet i at stjæle Frugt, men da Malicorne fandt Grevens Forslag meget fordelagtigt, gav han Montalais et Tegn til at finde sig i Skæbnen.

Derpaa gik Malicorne ned ad Stigen, ved

hvert Trin tænkende paa et Middel til at fravriste Hr. Saint-Aignan alt, hvad han kunde vide om den famøse Hemmelighed.

To og tyvende Kapitel.

Sendelsen.

Den følgende Dag, eller rettere sagt den samme Dag, thi de nys fortalte Begivenheder fandt Sted Klokken tre om Morgenen, da Kongen gik til Messen med de to Dronninger, da Monsieur med Chevalier de Lorraine og nogle andre Fortrolige steg til Hest for at ride til Floden for at tage et af disse Bade, i hvilke Damerne var saa forgabede; da der ikke var andre tilbage i Slottet end Madame, som under Paaskud af et Ildebefindende ikke vilde tage ud, saa man eller rettere saa man ikke Montalais liste sig ud af Hofdamernes Værelse, trækkende La Valliére efter sig, hvilken skjulte sig saa godt som muligt; de sneg sig igennem Haven til Runddelen, séende sig om til alle Sider.

Himlen var overtrukken og det blæste stærkt.

Montalais, der hele Tiden havde ageret Vejviser, gjorde endnu nogle Skridt og sagde, efter at have vendt sig om for at være sikker paa, at ingen hørte eller saa dem:

»Vi er Gud være lovet ganske alene. Siden i Gaar spionerer alle her; man drager en Kordon om os, som om vi var befængt med Pesten.«

La Valliere bøjede Hovedet og sukkede.

»Det er uhørt,« vedblev Montalais, »alle lige fra Hr. Malicorne til Hr. Saint-Aignan kender vor Hemmelighed. Naa, Louise, lad os nu træffe

en Aftale, for at jeg kan vide, hvad jeg har at rette mig efter.«

La Vallière hævede sine smukke Øjne til sin Ledsagerinde.

»Jeg vil spørge Dig,« sagde hun, »hvorfor vi er blevet kaldt til Madame, hvorfor vi har ligget hos hende i Stedet for som sædvanligt hos os selv, hvorfor Du kom saa sildig hjem og hvorfra de Forholdsregler skriver sig, der i Morges er blevet truffet for at holde Kontrol med os.«

»Min kære Louise, Du besvarer mit Spørgsmaal med et andet eller rettere med ti, hvilket ikke er noget Svar. Jeg skal fortælle Dig det senere; da det er Ting af underordnet Betydning, kan Du vente; hvad jeg spørger Dig om — og derpaa vil alt bero, — er, om der er en Hemmelighed eller ej.«

»Jeg véd ikke, om det er nogen Hemmelighed,« svarede La Vallière, »men hvad jeg véd, er, at jeg har baaret mig meget uforsigtigt ad med min taabelige Tale i Gaar og min endnu taabeligere Besvimelse. Enhver gør sine Kommentarer over os.«

»Fej for Din egen Dør, min Kære,« sagde Montalais léende, »for Din og Tonnay-Charentes, der begge i Gaar gjorde Eders Erklæringer til Skyerne, Erklæringer, der uheldigvis er bleven hørte.«

La Valliére bøjede Hovedet.

»I Sandhed,« sagde hun, »Du piner mig.«

»Jeg?«

»Ja, denne Spøg er nærved at tage Livet af mig.«

»Hør mig, Louise, det er ikke Spøg, det er tvertimod mit ramme Alvor. Jeg har ikke trukket Dig med ud af Slottet, jeg er ikke bleven

borte fra Messen, har ikke affekteret en Migraine, som Madame har lige saa lidt som jeg, jeg har ikke lagt ti Gange mere diplomatisk Geni for Dagen, end Hr. Colbert har arvet efter Hr. de Mazarin og udfolder lige over for Fouquet, for at betro Dig mine Sorger, for at Du, naar vi var alene, og ingen kunde høre os, skulde spille den Tilbageholdne over for mig. Nej, nej, tro mig, naar jeg spørger Dig, er det ikke af Nysgerrighed alene, det er, fordi Situationen virkelig er kritisk. Man véd, hvad Du har sagt i Gaar; man morer sig derover. Enhver pynter efter Evne paa Historien. Du har i Nat haft og har endnu i Dag den Ære at beskæftige hele Hoffet, min Kære.«

»Ih, min gode Montalais,« svarede det stakkels Barn, »Du véd bedre end nogen, hvad jeg har sagt, eftersom det var i Din Nærværelse, at jeg sagde det.«

»Ja, jeg véd det. Men, min Gud, derom er der ikke Tale. Jeg har ikke glemt et eneste af Dine Ord, men mente Du, hvad Du sagde?«

Louise blev forvirret.

»Hvilket Spørgsmaal!« udbrød hun. »Min Gud! naar jeg vilde give alt i Verden for at glemme, hvad jeg har sagt, hvorfor vil da enhver minde mig derom? O! det er afskyeligt.«

»Hvilket? — tal.«

»At have en Veninde, der burde skaane mig, der kunde raade og hjælpe mig, og som dræber mig.«

»Jeg skal stille mine Spørgsmaal bestemtere, for at Du ikke skal have den ringeste Grund til at komme med Udflugter. Hør altsaa:

Elsker Du Hr. de Bragelonne?

Det er tydeligt, hvad?«

Ved dette Spørgsmaal, der faldt ligesom den første Bombe i en belejret By, gjorde Louise en Bevægelse.

»Om jeg elsker Raoul?« udbrød hun, »min Barndomsven, min Broder?«

»Nej, nej, nej! Nu undgaar Du mig igen, eller søger rettere sagt at undgaa mig. Jeg spørger Dig ikke, om Du elsker Raoul, Din Barndomsven og Broder; jeg spørger Dig om, Du elsker Hr. Vicomte de Bragelonne, Din Forlovede.«

»O, min Gud, min Kære,« svarede Louise, »hvilket Ordkløveri. Hvor er Du streng!«

»Svar.«

»Nuvel, mit Hjerte er fuldt af Skrupler og en latterlig Stolthed med Hensyn til, hvad en Kvinde bør holde hemmeligt, og ingen har endnu i den Henseende læst i min Sjæl.«

»Det véd jeg. Hvis jeg havde læst i den, vilde jeg ikke udspørge Dig, men ganske simpelt sige til Dig: Min gode Louise, Du har den Lykke at kende Hr. de Bragelonne, det er et smukt Menneske og et fordelagtigt Parti for en Pige uden Formue. Hr. de La Fère vil efterlade sin Søn en femten tusinde Livres i Rente. Som denne Søns Kone vil Du altsaa en Dag faa femten tusinde Livres i Rente, og det er store Ting. Skej derfor ikke ud til højre eller venstre, men gaa til Hr. de Bragelonne, det vil sige til Alteret, hvorhen han vil føre Dig. Sé, det vilde jeg sige Dig, kære Louise, dersom jeg havde læst i Dit Hjerte.«

»Og jeg vilde takke Dig,« stammede Louise, »skønt Raadet ikke forekommer mig aldeles godt.«

»Vent lidt, vent lidt. Efter at have givet Dig

det vilde jeg straks have tilføjet: Louise, det er farligt at tilbringe hele Dagen med Hovedet hvilende paa Brystet, Hænderne i Skødet og stirrende Blik, det er farligt at søge mørke Gange og ikke deltage i de Adspredelser, der fylder alle unge Pigers Hjerter med Glæde; det er farligt, Louise, at skrive, som Du gør, med Taaspidsen i Sandet Bogstaver, som Du længe nok kan slette ud, men som kommer frem igen under Hælen, især naar disse Bogstaver mere ligner L'er end R'er; det er endelig farligt at sætte sig tusinde taabelige Ideer i Hovedet, saa at det ikke er sjeldent at sé den behageligste Person forvandles til den kedeligste, og den aandrigeste til den dummeste.«

»Oh, stille, stille!« sagde La Valliére, »der kommer nogen.«

»Ja, der kommer virkelig nogen,« sagde Montalais, »hvem kan det dog være? Alle Mennesker er i Messen med Kongen eller i Bad med Monsieur.«

For Enden af Alléen fik de unge Piger næsten i det samme Øje paa en ung Mand, der med Kaarden under Armen og med Støvler og Sporer i Frastand smilte venligt til dem.

»Det er Raoul!« udbrød Montalais.

»Hr. de Bragelonne?« mumlede Louise.

»Han er den bedste Dommer til at afgøre vor Tvist,« bemærkede Montalais.

»O, Montalais, Montalais! hav Medlidenhed med mig!« raabte La Vallière, »vær ikke ubarmhjertig.«

Disse bønlig udtalte Ord forjog ethvert Spor af Ironi fra Montalais Ansigt, om end ikke fra hendes Hjerte.

»O, De er smuk som en Amadis, Hr. de

Bragelonne,« raabte hun til Raoul, »og bevæbnet og bestøvlet ligesom han.«

»Min ærbødige Kompliment, mine Damer,« svarede Bragelonne bukkende.

»Men hvorfor har De Støvler paa?« gentog Montalais, medens La Valliére, skønt betragdende Raoul med samme Forbavselse som hendes Veninde, tav.

»Fordi jeg rejser,« svarede Bragelonne og saa paa Louise.

Den unge Pige følte sig greben af en overtroisk Rædsel og vaklede.

»De rejser, Raoul,« udbrød hun, »og hvor hen?«

»Min kære Louise,« svarede den unge Mand med den ham egne Venlighed, »jeg rejser til England.«

»Og hvad skal De i England?«

»Kongen sender mig derhen.«

»Kongen?« udbrød Louise og Aure paa én Gang, idet de uvilkaarligt vekslede Øjekast og kom til at tænke paa den nys afbrudte Samtale.

Raoul opfangede dette Øjekast men forstod det ikke.

Han tilskrev det derfor ganske naturligt den Interesse, som de to unge Piger følte for ham.

»Hans Majestæt,« svarede han, »har været saa naadig at mindes, at Hr. Grev de La Fére er vel sét af Kong Karl den Anden. I Morges, da Kongen gik til Messen, fik han Øje paa mig og nikkede til mig. Jeg nærmede mig. »Hr. de Bragelonne,« sagde han, »De gaar til Hr. Fouquet, som har faaet Breve fra mig til Kongen af Storbritannien; disse Breve skal De overbringe.«

Jeg bukkede.

»Men førend De rejser,« tilføjede han, »vil De behage at forhøre hos Madame, om hun har noget Ærinde til sin Broder, Kongen.«

»Min Gud!« mumlede Louise tankefuld.

»Saa hurtig! Man befaler Dem at rejse saa hurtig,« sagde Montalais overrasket.

»For ordentlig at adlyde dem, man ærer, maa man adlyde hurtig,« svarede Raoul. »Ti Minutter efter, at jeg havde faaet Befalingen, var jeg færdig, Madame skriver det Brev, som hun vil gøre mig den Ære at betro mig. Imidlertid har jeg, da jeg af Frøken Tonnay-Charente fik at vide, at De var her, begivet mig herhen og træffer Dem begge to.«

»Og begge meget lidende, som De sér,« sagde Montalais for at komme Louise til Hjælp, hvis Ansigt røbede den største Bevægelse.

»Lidende!« gentog Raoul og trykkede ømt Louise de La Valliéres Haand. »Ja, i Sandhed, Deres Haand er som Is.«

»Det er intet.«

»Denne Kulde strækker sig ikke til Hjertet, vel Louise?« spurgte den unge Mand med et blidt Smil.

Louise saa' hurtig op, som om dette Spørgsmaal var fremkaldt af Mistanke og vakte Samvittighedsnag hos hende.

»O,« svarede hun med Anstrengelse, »De véd nok, at mit Hjerte aldrig vil være koldt mod en Ven som Dem, Hr. de Bragelonne.«

»Tak, Louise, jeg kender baade Deres Hjerte og Deres Sjæl, og jeg véd godt, at man ikke maa bedømme en Kærlighed som Deres efter Berørelsen af en Haand.«

»Bliver De længe borte?« spurgte La Val-

liére hurtigt, medens Montalais saa' til den anden Side.

»Nej, jeg bliver sandsynligvis ikke engang borte i fjorten Dage.«

La Valliére lagde Haanden paa sit Hjerte, der var nær ved at briste.

»Det er besynderligt,« vedblev Raoul med et melankolsk Blik paa den unge Pige, »jeg har ofte forladt Dem for at drage paa farlige Eventyr, men da var jeg glad og opfyldt af tilkommende Glæder og Forhaabninger, skønt det gjaldt at møde spanske Kugler og flanderske Hellebarder. I Dag er min Rejse uden Farer og den Belønning, som Kongens Gunst lover mig, vil blive Dem, thi hvad kunde Kongen give mig, som jeg satte mere Pris paa end Dem? Nuvel, Louise, jeg véd sandelig ikke, hvorledes det gaar til, men al denne Lykke flygter for mine Øjne som en Røg, som en kimærisk Drøm, og i mit Hjerte bærer jeg en stor Sorg. Men jeg véd nok hvorfor, Louise, det er, fordi jeg aldrig har elsket Dem saa højt, som jeg gør i dette Øjeblik. O, min Gud, min Gud!«

Ved disse Ord af et knust Hjerte brast Louise i Taarer og kastede sig i Montalais' Arme.

Denne, der ikke var af de blideste, følte sine Øjne blive vaade og sit Hjerte sammensnøres.

Raoul saa' sin Forlovedes Taarer, men søgte ikke at efterforske Grunden til dem; han knælede for hende og kyssede ømt hendes Haand.

I dette Kys lagde han hele sit Hjerte.

»Rejs Dem, rejs Dem,« sagde Montalais til ham, selv nær ved at græde, »thi der kommer Athenais.«

Raoul aftørrede sit Knæ med Ærmet, smilte endnu en Gang til Louise, der ikke længere

saa paa ham, og efter at have trykket Montalais' Haand ømt, vendte han sig om for at hilse paa Frøken de Tonnay-Charente, hvis Silkekjole hørtes rasle paa Sandet i Gangen.

»Er Madame færdig med sit Brev?« spurgte han, da den unge Pige var saa nær, at hun kunde høre ham.

»Ja, Hr. Vicomte, Brevet er færdigt, og Hendes kongelige Højhed venter paa Dem.«

Raoul gav sig knap Tid til at hilse paa Athenais, men begav sig ad Slottet til efter endnu engang at have laant Louise et Blik.

Medens han gik bort, vendte han sig om.

De tre unge Piger saa' efter ham med højst forskellige Følelser.

Da Bragelonne traadte ind i Slottet mødte han Guiche.

Men førend Guiche mødte Raoul, havde han mødt Manicamp, som igen havde mødt Malicorne.

Hvorledes havde Malicorne mødt Manicamp? Paa den simpleste Maade af Verden; han havde passet ham op, da han kom fra Messen, hvorhen han var fulgt med Hr. de Saint-Aignan.

De blev meget glade over at mødes, og Manicamp benyttede Lejligheden til at spørge sin Ven, om der ikke var bleven nogle Dalere tilbage i hans Lomme.

Uden at forbavses over dette Spørgsmaal, som han maaske havde ventet sig, svarede Malicorne, at hans Lomme uheldigvis var tom.

Hvortil Manicamp ganske tankefuld bemærkede:

»Det er rigtigt.«

»Det gælder altsaa om at fylde den,« tilføjede Malicorne.

»Naturligvis, men hvorledes?«

»Intet er simplere, min kære Manicamp.«

»Tal.«

»En Post hos Monsieur, og Lommen er fuld.«

»Ja, men vi kan for Øjeblikket intet forlange af Monsieur.«

»Men hvorfor?«

»Fordi vi staar paa en spændt Fod med ham.«

»Dumheder,« sagde Malicorne. »Jeg trænger til min Post. Naar Malicorne faar Embedet, vil Manicamp faa Penge.«

»Naa, da, vær kun rolig, jeg skal gøre mit bedste.«

»Gør det.«

Guiche nærmede sig, Manicamp klyngede sig til ham.

Greven var mørk og tankefuld.

»Sig mig, hvilket Rim De leder efter, min kære Greve,« sagde Manicamp.

Guiche rystede paa Hovedet og tog sin Ven under Armen.

»Min kære Manicamp,« sagde han, »jeg søger noget andet end et Rim.«

»Hvad søger De da?«

»Og De skal hjælpe mig at finde det, jeg søger,« vedblev Greven, »De, som er saa opfindsom.«

»Tal, kære Greve.«

»Sagen er den, jeg ønsker at nærme mig et Hus, hvori jeg har Forretninger.«

»Saa maa De gaa i den Retning, hvor dette Hus ligger,« svarede Manicamp.

»Meget vel, men dette Hus beboes af en skinsyg Ægtemand.«

»Er han mere skinsyg end Hunden Cerberus?«

»Ikke mere, men lige saa meget.«

»Ah, det er slemt! Hvis blot Malicorne var her, vilde han allerede have fundet Dem halvtredsindstyve tusinde fortræffelige Paafund.«

»Hvem er Malicorne?« spurgte Guiche, »det forekommer mig, at jeg skulde kende det Navn.«

»Om De kender det, det tror jeg, De skylder hans Fader tredive tusinde Daler.«

»Ah, ja rigtig, det er denne brave Fyr fra Orleans.«

»Hvem De har lovet en Post hos Monsieur, ikke den skinsyge Ægtemand, men den anden.«

»Nuvel, siden Din Ven Malicorne er saa snild, saa lad ham da finde mig et Middel til at blive tilbedt af Monsieur, et Paaskud til at slutte Forlig med ham.«

»Jeg skal tale til ham derom.«

»Men hvem er det, der kommer der?«

»Det er Vicomte de Bragelonne.«

»Raoul! ja i Sandhed.«

Guiche gik hurtig den unge Mand i Møde.

»Er det Dig, min kære Raoul?« sagde Guiche.

»Ja, jeg søgte Dig for at sige Farvel til Dig, kære Ven,« sagde Raoul, trykkende Grevens Haand. »Goddag, Hr. Manicamp.«

»Hvorledes! Du rejser, Vicomte?«

»Ja, jeg rejser i et Ærinde for Kongen.«

»Hvorhen?«

»Til London. Jeg begiver mig til Madame, der vil levere mit et Brev til Hans Majestæt Kong Karl den Anden.«

»Du vil finde hende alene, thi Monsieur er taget ud.«

»Hvorhen?«

»I Bad.«

»Saa maa Du, min kære Ven, der er en af Monsieurs Kavallerer, bringe ham min Undskyldning. Jeg vilde have ventet for at modtage hans Befalinger, hvis Hans Majestæt ikke gennem Hr. Fouquet havde paalagt mig at skynde mig.«

Manicamp stødte Guiche paa Albuen.

»Der har vi Paaskudet.«

»Hvilket?«

»Hr. de Bragelonnes Undskyldning.«

»Et daarligt Paaskud,« svarede Guiche.

»Det er fortræffeligt, hvis Monsieur ikke længere er vred paa Dem, men daarligt som ethvert andet, hvis Monsieur endnu er vred paa Dem.«

»De har Ret, Manicamp, jeg behøver blot et hvilketsomhelst Paaskud. Lykkelig Rejse altsaa, min kære Raoul!«

De to Venner omfavnede hinanden.

Fem Minutter efter traadte Raoul ind til Madame.

Madame sad endnu ved Bordet, hvor hun havde skrevet sit Brev. Foran hende stod et brændende rødt Vokslys, som hun havde brugt til at forsegle Brevet med. I sin Distraktion — thi Madame syntes at være meget distræt — havde hun glemt at slukke Lyset.

Bragelonne ventedes; saa snart han viste sig, blev han meldt.

»Ah, er De der, min Herre,« sagde hun; »De vil faa min Broder at sé, der vil føle sig lykkelig over at kunne betale Sønnen en Del af den Taknemmelighedsgæld. han har paadraget sig mod Faderen.«

»Grev de La Fére, Madame, er bleven rigelig belønnet for det lidet, han har haft den Lykke at gøre for Kongen, ved den Godhed, Kongen har vist ham.«

»Kender De min Broder, Hr. Vicomte?«

»Nej, Deres Højhed, det er første Gang, jeg skal nyde den Lykke at sé Hans-Majestæt.«

»De behøver ikke nogen Anbefaling til ham. Men hvis De skulde tvivle om Deres personlige Værd, saa tag kun mig til Deres Kautionist, jeg skal ikke svigte Dem.«

»O, Deres Højhed er altfor god.«

»Agter De at vende tilbage til Frankrig?«

»Saa snart mit Hverv er fuldbragt, medmindre Hans Majestæt Kong Karl den Anden giver mig andre Befalinger.«

»Vogt Dem for, at De ikke, naar han kalder Dem tilbage, vil betragte hans Befaling som en Misbrug af Magten.«

»Jeg forstaar Dem ikke, Madame.«

»Jeg véd nok, at det franske Hof er uforligneligt, men vi har ogsaa smukke Kvinder ved Englands Hof.«

Raoul smilte.

»O,« sagde Madame, »det Smil spaar ikke mine Landsmandinder noget godt. Det er, ligesom De vilde sige, Hr. de Bragelonne, »Jeg er kommet til Eder, men mit Hjerte er blevet tilbage paa den anden Side af Strædet,« — er det ikke Meningen af Deres Smil?«

»Deres Højhed forstaar at læse i Sjælens Dyb, og De vil derfor forstaa, hvorfor et forlænget Ophold ved det engelske Hof vilde være en Sorg for mig.«

»Jeg behøver vel ikke at spørge, om en saadan brav Kavallérs Kærlighed bliver besvaret,«

»Madame, jeg er bleven opdraget sammen med hende, jeg elsker, og jeg tror, at hun nærer de samme Følelser for mig, som jeg for hende.«

»Nuvel, Hr. de Bragelonne, saa il, og kom hurtigt tilbage, og vi vil ved Deres Tilbagekomst sé to lykkelige, thi jeg haaber da, at der ikke er nogen Hindring for Deres Lykke.«

»Der er en meget stor, Madame.«

»Bah! hvad er det for én?«

»Kongens Villie.«

»Kongens Villie ..... Modsætter Kongen sig Deres Giftermaal?«

»I det mindste opsætter han det. Jeg har gennem Grev de la Fère ladet Kongen anmode om hans Samtykke; uden ligefrem at nægte dette har han sagt, at det kunde vente.«

»Fortjener den, De elsker, Dem da ikke?«

»Hun fortjener en Konges Kærlighed, Madame.«

»Jeg mente, at hun maaske ikke var Deres Lige i Stand?«

»Hun er af særdeles god Familie.«

»Ung og smuk?«

»Sytten Aar og i mine Øjne henrivende.«

»Opholder hun sig i Provinsen eller i Paris?«

»Hun har den Ære at høre til Deres kongelige Højheds Hofetat.«

»Hendes Navn?« spurgte Prinsessen ængstelig, »hvis da,« tilføjede hun, »hendes Navn ikke er en Hemmelighed.«

»Nej, Madame, min Kærlighed er saa ren, at jeg ikke behøver at gøre nogen Hemmelighed deraf for nogen, og allermindst for Deres Højhed, der er saa god imod mig, — del er Frøken Louise de La Valliére.«

Madame kunde ikke tilbageholde et Skrig, hvori der laa mere end Overraskelse.

»Og De siger,« vedblev Madame med Anstrengelse, »at Kongen har . . . . . opsat Deres Giftermaal med dette Barn?«

»Ja, Madame, opsat det.«

»Gav han nogen Grund dertil?«

»Ingen.«

»Er det længe siden, at Grev de la Fère bad om hans Samtykke?«

»Over en Maaned, Madame.«

»Det er besynderligt,« sagde Prinsessen.

Og noget ligesom en Sky drog over hendes Øjne.

»De har Ret, Hr. Vicomte,« sagde Prinsessen med et Smil, hvori Bragelonne vilde kunne have bemærket noget tvungent, »min Broder maa ikke beholde Dem altfor længe hos sig, skynd Dem og i det første Brev, jeg skriver til England, skal jeg i Kongens Navn forlange Dem tilbage.«

Med disse Ord rejste Madame sig og gav Bragelonne Brevet.

Raoul forstod, at hans Audiens var forbi, tog Brevet, bukkede dybt for Prinsessen og forlod Gemakket.

»En Maaned!« mumlede Henriette; »skulde jeg da have været blind i dette Punkt og han have elsket hende i en hel Maaned?«

Grev de Guiche havde fulgt Manicamps Raad og var fulgt med ham til Stalden, hvor de lod deres Heste sadle; gennem den lille Allé, som vi alt har beskrevet vore Læsere, red de derpaa Monsieur i Møde, som, kommende fra Badet, vendte tilbage til Slottet med Ansigtet skjult i et Fruentimmerslør, for at Solen ikke skulde forbrænde hans Teint.

»Ah, god Dag, Guiche, god Dag!« udbrød Prinsen, da han fik Øje paa Greven.

»Hil være Deres Højhed!« svarede Guiche, opmuntret af Tonen i Philips Stemme; »jeg ønsker Deres Højhed Sundhed, Lykke og Held!«

»Velkommen, Guiche, hold Dig til højre af mig, men lad din Hest gaa i Skridt, thi jeg vil ride langsomt under disse skyggefulde Træer.«

»Deres Højhed lader til at være i godt Humør i Dag.«

»Ja, jeg føler mig virkelig vel til Mode og desuden glæder det mig at se Dig.«

»Tak, Deres Højhed.«

»Du har nok været vred paa mig?«

»Jeg, Deres Højhed?«

»Ja, Du!«

»Min Gud, hvorfor?«

»Fordi jeg afbrød dine spanske Danse.«

»O, Deres Højhed!«

»Nægt det ikke! Du forlod den Dag Prinsessen rasende, det bragte Dig Ulykke, min Kære, og Du dansede ynkeligt i Balletten i Gaar. Surmul ikke, Guiche, det misklæder Dig, Du kommer til at sé ud som en Bjørn. Hvis Prinsessen har sét rigtig paa Dig i Gaar, er jeg vis paa én Ting.«

»Og det er? Deres Højhed gør mig ganske bange.«

»At hun har komplet fornægtet Dig.«

Og Prinsen lo af fuld Hals.

»I Sandhed,« tænkte Manicamp, »Rangen gør ingen Forskel, de er alle ens.«

Prinsen vedblev:

»Da Du nu endelig er kommen tilbage, er der vel Haab om, at Du vil forsone Dig med Madame.«

»Naar Deres Højhed befaler det.«

»Ja, jeg befaler det.«

Under denne Samtale havde Prinsen og hans Hof imidlertid naaet Slottet.

»Apropos,« sagde Guiche, da de red gennem Porten, »jeg havde en Kommission at udføre hos Deres kongelige Højhed.«

»Gør det.«

»Hr. de Bragelonne er rejst til London efter Kongens Befaling og har bedet mig bringe Deres Højhed sin ærbødigste Kompliment.«

»Godt, jeg ønsker Vicomten, som jeg holder meget af, en lykkelig Rejse. Naa, gaa nu hen og klæd Dig om, Guiche, og kom saa tilbage til os. Hvis Du ikke kommer . . .«

»Hvad saa, Deres Højhed?«

»Saa lader jeg Dig kaste i Bastillen.«

»I Sandhed,« sagde Guiche leende, »Hans kongelige Højhed Monsieur er lige det modsatte af Hendes kongelige Højhed Madame. Madame lader mig forvise, fordi hun ikke holder af mig, og Monsieur vil lade mig kaste i Fængsel, fordi han holder altfor meget af mig.«

»Naa, naa,« sagde Prinsen, »Du er en fortræffelig Ven og véd nok, at jeg ikke kan undvære Dig. Skynd Dig.«

»Lad gaa da, men nu vil jeg ogsaa en Gang gøre mig kostbar, Deres Højhed.«

»Bah!«

»Jeg kommer kun paa én Betingelse tilbage til Deres Højhed.«

»Og den er?«

»En Ven af en af mine Venner har bedet mig at anbefale sig.«

»Han hedder?«

»Malicorne.«

»Nu, hvad er der med ham?«

»Jeg skylder Hr. Malicorne en Plads hos Deres Højhed.«

»En Plads som hvad?«

»Lige meget, for Eksempel som Opsynsmand.«

»For Pokker! det træffer sig heldigt, jeg har i Gaar afskediget Palæforvalteren.«

»Lad ham blive Palæforvalter, Deres Højhed. Hvad har en saadan at bestille?«

»Ikke andet end at sé og rapportere.«

»Et indre Politi?«

»Netop.«

»O, hvor det passer godt for Malicorne,« dristede Manicamp sig til at sige.

»De kender ham, hvorom Talen er, Hr. Manicamp?« spurgte Prinsen.

»Særdeles godt, Deres Højhed. Han er en Ven af mig.«

»Og Deres Mening er?«

»At Deres Højhed aldrig vil faa hans Mage som Palæforvalter.«

»Hvor meget indbringer den Post?« spurgte Greven Prinsen.

»Det véd jeg ikke, men man har altid forsikret mig, at han ikke kunde betales dyrt nok, naar han var rigtig beskæftiget.«

»Hvad kalder De rigtig beskæftiget?«

»Det vil sige, naar Vedkommende var en Mand med Forstand.«

»I saa Fald tror jeg, at Deres Højhed vil blive fornøjet, thi Malicorne er klog som Fanden selv.«

»Godt! saa vil det blive mig en dyr Post,« sagde Prinsen leende. »Du gør mig dèr i Sandhed en prægtig Foræring, Greve.«

Manicamp skyndte sig at fortælle Malicorne den gode Nyhed.

Guiche gik bort for at klæde sig om til Taffelet.

Monsieur tilbragte Tiden til Middag med at synge og spejle sig.

Tre og tyvende Kapitel.

Historien om en Dryade og en Najade.

Der havde været stort Taffel paa Slottet og efter Taffelet havde man klædt sig om til Aftenen.

Taffelet fandt Sted som sædvanlig Klokken fem.

Naar vi regner én Time til Taffelet og to Timer til Toilettet, saa var alle færdige med deres Paaklædning Klokken otte.

Henimod den Tid begyndte man derfor at indfinde sig hos Madame.

Thi det var Madame, der tog imod denne Aften.

Klokken otte præcis traadte Hendes kongelige Højhed ind i den store Sal med sine Hofdamer og traf flere Hofmænd, der havde været dèr en halv Snes Minutter.

Mellem disse søgte hun den, som hun troede maatte være kommen først af alle. Men hun fandt ham ikke.

Næsten i samme Øjeblik meldtes Monsieur.

Monsieur var glimrende at se til. Monsieur bar den Aften alle Kardinal Mazarins Ædelstene, dem nemlig, som Ministeren ikke havde kunnet andet end lade tilbage, alle Dronnin-

gemoderens Ædelstene og endogsaa nogle af sin Kones. Monsieur glimrede derfor som Solen.

Bagefter ham kom med langsomme Skridt og en godt forstilt Sønderknuselse Guiche, iført en perlegraa Fløjels Dragt med Sølvbroderi og blaa Baand.

Hr. de Guiche tog sig saa godt ud, at alle lagde Mærke dertil. Han udmærkede sig ved en vis interessant Bleghed og et smægtende Blik. Man behøvede kun at sé ham for at indrømme, at faa Mænd ved det franske Hof kunde maale sig med ham.

Følgen heraf var, at Monsieur, der havde troet at skulle glimre som en Stjerne, blev aldeles fordunklet.

Madame havde betragtet Guiche ganske flygtigt, men hvor flygtigt end hendes Øjekast var, farvede det dog hendes Pande med en fortrylende Rødme, Madame fandt virkelig Guiche saa smuk og elegant, at hun næsten ikke mere savnede den kongelige Erobring, som hun følte, at hun var paa Nippet til at miste.

Blodet steg hende derfor uvilkaarligt til Kinderne.

Monsieur nærmede sig hende. Han havde ikke sét Prinsessens Rødme eller, hvis han havde sét den, var han langt fra at tilskrive den dens virkelige Aarsag.

»Madame,« sagde han kyssende sin Kones Haand, »her er en i Unaade falden, en ulykkelig landsforvist, som jeg har lovet at anbefale Dem. Jeg beder Dem at lægge Mærke til, at han er en af mine bedste Venner.«

»Hvilken Landsforvist?« spurgte Madame, séende sig om.

Det var det rette Øjeblik til at skubbe Pro-

tegéen frem. Prinsen gik til Side og lod Guiche træde frem, der noget surmulende nærmede sig Madame og gjorde sin Reverents.

»Hvorledes?« udbrød Madame, som om hun følte den største Overraskelse, »det er Hr. de Guiche, der er i Unaade og landsforvist?«

»Javist,« svarede Hertugen, »naa, giv ham Haanden, Madame.«

»Med Fornøjelse, min Herre, hvis det kan glæde Dem, min Herre.«

Og med en ubeskrivelig Bevægelse med Øjnene og Skuldrene rakte Madame sin smukke parfumerede Haand til den unge Mand, der trykkede sine Læber paa den.

Det er rimeligt, at han lod sine Læber ligge temmelig længe paa den og at Madame ikke skyndte sig med at trække sin Haand tilbage, thi Hertugen tilføjede:

»Guiche er ikke ondskabsfuld, Madame, han vil sikkert ikke bide Dem.«

Denne Bemærkning, der dog maaske ikke var til at lé ad, vakte en stormende Latter i Galleriet.

Situationen var virkelig paafaldende, hvilket nogle gode Sjæle lagde Mærke til.

Monsieur nød endnu Virkningen af sin Bemærkning, da Kongen blev meldt.

I dette Øjeblik havde Salen følgende Udséende:

I Centrum, foran den med Blomster smykkede Kamin, stod Madame med sine Hofdamer paa begge Sider, hvilke omsværmedes af Hoffets Sommerfugle.

Vinduesfordybningerne indtoges af andre Grupper, der fra deres respektive Pladser lyt-

tede til de Bemærkninger, der kom fra Hovedgruppen.

Som Værtinde rejste Madame sig for at tage imod sin kongelige Gæst; men idet hun rejste sig, kastede hun, skønt hun maatte have nok at tænke paa, et Blik tilhøjre af sig, og dette Blik, som den indbildske Guiche antog gjaldt ham, standsede tilsidst ved La Valliére, hvis stærke Rødme og Bevægelse det bemærkede.

Kongen traadte midt ind i Gruppen.

Alle Hoveder bøjede sig for Hans Majestæt.

Glæde og godt Humør lyste ud af Kongens Øjne, og alle lovede sig derfor en munter Aften.

Hvis nogen ved sin Glæde og sit muntre Humør kunde maale sig med Kongen, maatte det være Saint-Aignan, der var klædt i Rosa.

Han sendte ligesaa mange morderiske Blikke til Frøken Athenais, som han havde Baandsløjfer paa sine Benklæder og sin Frakke.

Da Kongen havde gjort Madame sin Opvartning og opfordret hende til at tage Plads, sluttedes Kredsen straks.

Ludvig spurgte Monsieur om Nyt fra Badet og fortalte med et Blik paa Damerne, at Digterne havde meget travlt med at skrive Vers om denne Materie, og at især én ef dem, Hr. Loret, syntes at have faaet fortrolige Meddelelser fra en Vandnymfe, at dømme efter de Sandheder, han sagde i sine Vers.

Mere end én Dame troede at maatte rødme.

Madame sagde henvendt til Kongen:

»Sire, Deres Majestæt, der véd alt, hvad der tildrager sig i Deres Rige, maa ogsaa kende de Vers, som Nymfen har fortalt Hr. Loret.

Vil Deres Majestæt ikke være saa god at meddele os dem?«

»Jeg har ikke Mod dertil, Madame,« svarede Kongen galant, »De vil blive forvirret ved at høre visse Ting.... men Saint-Aignan fortæller meget godt og husker fortræffeligt Vers; hvis han har glemt dem, improviserer han nogle. Jeg forsikrer Dem, at han er en fortrinlig Digter.«

Saint-Aignan, der saaledes var bragt paa Scenen, var nødt til at producere sig saa lidt ufordelagtig som mulig. Til Uheld for Madame tænkte han kun paa sine egne private Affærer.

Med et Blik til den smukke Athenais, der ikke værdigede sin Tilbeder et Blik, sagde han:

»Ah, Madame, der er ikke mere Tale om, hvad Ferskvandsnymferne siger. Man kunde næsten fristes til at tro, at der ikke længere foregaar noget interessant i de vaade Riger. Det er paa Landjorden, Madame, at de store Begivenheder passerer.«

»Godt,« svarede Madame, »hvad foregaar der da paa Landjorden?«

»Derom maa man spørge Dryaderne,« svarede Greven, »som Deres kongelige Højhed véd, bor Dryaderne i Skovene.«

»Jeg véd ogsaa, at de af Naturen er meget snakkesalige, Hr. de Saint-Aignan.«

»Det er sandt, Madame, men da de kun fortæller smukke Ting, vilde det være Synd at beskylde dem for Snakkesalighed.«

»Forstaar han Dryadernes Sprog?« spurgte Monsieur. »Hvor er han lykkelig den Saint-Aignan!«

»Saa fortæl da,« sagde Madame.

Kongen følte sig forlegen, der var ingen Tvivl

om, at hans Fortrolige vilde bringe ham i en vanskelig Stilling.

Greven var bekendt som en velopdragen Mand og en fuldendt Fortæller. Han begyndte altsaa dristigt under den dybeste Tavshed:

»Madame, med Kongens Tilladelse vil jeg først henvende mig til Deres kongelige Højhed. Jeg skal have den Ære at fortælle Deres kongelige Højhed, at Dryaderne især bor i hule Egetræer, og da de er smukke mythologiske Skabninger, bor de i meget smukke Træer, det vil sige de største, der findes.«

Ved denne Indledning, der paa en skjult Maade mindede om den famøse Historie fra den kongelige Eg, der havde spillet en saa vigtig Rolle den foregaaende Dag, bankede saa mange Hjerter af Glæde og Uro, at hvis Saint-Aignan ikke havde haft en saa kraftig og klangfuld Stemme, vilde denne være bleven overdøvet af denne Hjertebanken.

»Jeg skal begynde med Begyndelsen,« vedblev Greven. »I Fontainebleau, i en smuk Hytte bor nogle Hyrder.

Den ene er Hyrden Tircis, der ejer de bedste Godser, som han har arvet efter sine Forfædre.

Tircis er ung og smuk og hans Dyder gør ham til den første blandt Egnens Hyrder. Man kan dristigt sige, at han er deres Konge.«

En svag Bifaldsmumlen opmuntrede Fortælleren, der vedblev:

»Han er lige saa modig som stærk; Ingen er saa behændig som han paa Jagten efter vilde Dyr, Ingen er visere i Raadet. Naar han tumler sin Hest paa de smukke Sletter paa hans Besiddelser, eller han anfører de ham under-

givne Hyrder til Behændigheds- eller Kraftprøver, skulde man tro, at det var Guden Mars, der svang sin Lanse paa Thraciens Sletter, eller rettere Apollo, Dagens Gud, naar han nedsender sine brændende Straaler over Jorden.«

Enhver indsaa, at dette allegoriske Portræt af Kongen ikke var den uheldigste Indledning, Fortælleren kunde have valgt. Den forfejlede derfor heller ikke sin Virkning paa Tilhørerne, der af Pligt eller Sympati applauderede af alle Kræfter, eller paa Kongen selv, hvem Smiger behagede meget, naar den var delikat, og ikke engang altid mishagede, naar den var lidt overdreven.

Saint-Aignan vedblev:

»Tircis havde en trofast Kammerat, eller rettere en hengiven Tjener, der hed — Amyntas.«

»Ah! lad os ogsaa faa Amyntas' Portræt,« sagde Madame ondskabsfuld; »De er en saa fortrinlig Maler, Hr. Saint-Aignan.«

»Madame, Amyntas er noget ældre end Tircis, han er ikke aldeles stedmoderlig behandlet af Naturen, man siger endogsaa, at Museme har tilsmilet ham ved hans Fødsel. Han er ikke ærgerrig, han tragter kun efter at blive elsket, og maaske han ikke vilde være uværdig dertil, hvis man kendte ham nøjere.«

Denne sidste Bemærkning, som ledsagedes af et morderisk Øjekast, gjaldt Frøken Tonnay-Charente, der udholdt Angrebet uden at rokkes af Stedet.

Men det beskedne og snilde i Illusionen havde gjort god Virkning, og Amyntas modtog sin Belønning i et stormende Bifald, hvortil Tircis selv gav Signalet.

»Tircis og Amyntas,« vedblev Saint-Aignan,

»spadserede en Aften i Skoven, samtalende om Deres Kærlighedssorger. Glem ikke, mine Damer, at det er Dryaden, der taler, hvorledes skulde man ellers have faaet at vide, hvad Tircis og Amyntas, de to diskreteste Hyrder paa Jorden, talte om. De opsøgte det tætteste Sted i Skoven for at være alene og mere frit at kunne betro hinanden deres Sorger, da de paa én Gang hørte Stemmer.«

»Ah! ah!« lød det fra alle Sider, »nu begynder det at blive interessant.«

Ligesom en aarvaagen General, der inspicerer sin Armé, kastede Madame her et Blik paa Montalais og Tonnay-Charente, som slog Øjnene ned.

»Disse velklingende Stemmer,« vedblev Saint-Aignan, »tilhørte nogle Hyrdinder, der ligeledes havde villet nyde den kølige Skyggefuldhed og som, kendende det afsides liggende, næsten utilgængelige Sted, havde mødt hverandre der for i Fællesskab at drøfte nogle Hyrdetemaer.«

Denne Bemærkning hilstes med umaadelig Latter, Kongen smilede umærkelig og saa' paa Tonnay-Charente.

»Dryaden forsikrer,« vedblev Saint-Aignan, »at der var tre Hyrdinder, og at de alle tre var unge og smukke.«

»Deres Navne?« spurgte Madame rolig.

»Deres Navne?« gentog Saint-Aignan oprørt over denne Indiskretion.

»Naturligvis, De har kaldt Deres Hyrder Tircis og Amyntas, giv Deres Hyrdinder lignende Navne.«

»De hed Philis, Amaryllis og Galathea.«

»Det var virkelig tre charmante Navne, —

og disse Hyrdinder fortalte altsaa hinanden —« sagde Madame.

»Madame,« svarede Greven, »disse Hyrdinder betroede hinanden, at Kærlighed er en Fare, men at Ikke-Kærlighed er Hjertets Død.«

»Og de sluttede heraf?« — spurgte Madame.

»At man burde elske.«

»Meget vel! Gjorde de Betingelser?«

»Den Betingelse at vælge selv,« svarede Saint-Aignan. »Jeg maa endogsaa tilføje — det er Dryaden, der taler — at én af Hyrdinderne, Amaryllis, tror jeg, bestemt modsatte sig, at man skulde elske, men forsvarede sig saa daarligt, at man tydeligt i hendes Hjerte saa Billedet af en vis Hyrde.«

»Amyntas eller Tircis?«

»Amyntas, Madame,« svarede Saint-Aignan beskedent. »Men Galathea, den blide Galathea med de blide Øjne, svarede øjeblikkelig at hverken Amyntas eller Alpfesibæus eller Tyterus eller overhovedet nogen af Egnens smukkeste Hyrder kunde sammenlignes med Tircis, at Tircis overgik alle Mænd, paa samme Maade som Egen rager op over alle Træer. Hun udkastede endogsaa en saadan Skildring af Tircis, at han, der hørte det, virkelig trods sin Storhed maatte føle sig smigret. Saaledes blev Tircis og Amyntas udmærkede af Philis og Galathea.

»Dette, Madame, fortalte Dryaden mig, hun som véd alt, hvad der passerer mellem Egene og i Græsset, hun, som kender Fuglenes Kærlighed og forstaar at udtyde deres Sang, hun, som endelig forstaar Vindens Sprog og Insekternes Summen; hun har fortalt mig det, og jeg gentager det.«

»De er nu færdig, Hr. Saint-Aignan, ikke

sandt?« spurgte Madame med et Smil, der fik Kongen til at skælve.

»Ja, jeg er færdig, Madame,« svarede Saint-Aignan, »og vil prise mig lykkelig, hvis jeg nogle Øjeblikke har kunnet adsprede Deres kongelige Højhed.«

»De Øjeblikke har været altfor korte,« svarede Prinsessen, »thi De har overordentlig godt fortalt, hvad De vidste, min kære Hr. de Saint-Aignan, De har uheldigvis kun forespurgt Dem hos én Dryade, ikke sandt?«

»Jo, Madame, det tilstaar jeg, kun hos én.«

»Følgen heraf er, at De har oversét en lille Najade, der saa' ubetydelig ud, men som vidste langt mere end Deres Dryade, min kære Greve.«

»En Najade?« gentog flere Stemmer, der begyndte at ane, at Historien vilde faa en Fortsættelse.

»Ja, ved Siden af den Eg, som De taler om, og som kaldes den kongelige Eg, saa vidt jeg i det mindste véd, ikke sandt, Hr. Saint-Aignan?«

Saint-Aignan og Kongen saa' paa hinanden.

»Jo, Madame,« svarede den første.

»Er der en smuk lille Kilde, der risler over Smaastenene midt imellem Forglemmigejer og Tusindfryd.«

»Jeg tror, at Madame har Ret,« sagde Kongen bestandig urolig og uden at tage Øjnene fra sin Svigerinde.

»Der er en saadan, det indestaar jeg Dem for,« vedblev Madame, »Beviset herpaa er, at den Najade, der hersker over denne Kilde, har standset mig paa min Vej, mig, som her taler med Dem.«

»Bah!« sagde Saint-Aignan.

»Ja,« vedblev Prinsessen, »og det for at fortælle mig en Mængde Ting, som Hr. de Saint-Aignan ikke har optaget i sin Fortælling.«

»O, fortæl os det selv,« sagde Monsieur, »De fortæller saa fortryllende.«

Prinsessen bukkede for den ægteskabelige Kompliment.

»Jeg har ikke Grevens Poesi og Talent til at fortælle.«

»De vil blive hørt med lige saa megen Interesse,« sagde Kongen, der havde en Anelse om, at hans Svigerinde havde Ondt i Sinde.

»Forresten,« vedblev Madame, »taler jeg i den stakkels lille Najades Navn, der er den charmanteste Halvgudinde, jeg nogensinde har truffet. Hun lo saa meget under sin Fortælling, at jeg, — da Latter som bekendt er smitsom — beder Dem om Tilladelse til selv at lé lidt, medens jeg opfrisker hendes Ord i min Hukommelse.«

Derpaa vedblev Madame: »Min lille Najade sad og sang paa sit vaade Leje; da jeg saa', at hun rørte ved min Kjole for at standse mig, tænkte jeg ikke paa at afvise hende, saa meget mindre, som, naar alt kommer til alt, en Guddom, om end den er af anden Rang, altid er mere værd end en dødelig Prinsesse, — jeg tiltalte altsaa Najaden, og hun sagde léende:

Tænk Dem, Prinsesse, Bredderne af min Bæk har nylig været Vidne til et særdeles morsomt Skuespil. To nysgerrige Hyrder, nysgerrige indtil Indiskretion, har paa en højst morsom Maade ladet sig mystificere af tre Nymfer.«

Ved denne Indledning rødmede Kongen syn-

lig, medens Saint-Aignan aldeles tabte Kontenancen.

»De to Hyrder, vedblev min lille Najade stedse léende, fulgte de tre Damers Spor, nej, jeg mener de tre Nymfers, om Forladelse, jeg tager fejl, de tre Hyrdinders. Men, vedblev Najaden, Hyrdinderne har sét Tircis og Amyntas snige sig om i Skoven, og ved Hjælp af Maanen har de genkendt dem. Ah, de lér,« afbrød Madame sig selv, »vent lidt, vent lidt, De er ikke ved Enden.«

Kongen blegnede, Saint-Aignan aftørrede sin Pande, der var badet i Sved.

Blandt Damerne hørtes en kvalt Latter og Hvisken.

»Da Hyrdinderne, siger jeg, saa' de to Hyrders Indiskretion, satte de sig ved Foden af den kongelige Eg, og da de mærkede, at de indiskrete Lurere var nær nok til at høre hvert Ord, der vilde blive sagt, gjorde de dem paa den uskyldigste Maade af Verden en Erklæring, som de to Lurere med den for alle Mænd, selv for de sentimentaleste Hyrder, egne Forfængelighed antog for alvorlig ment.«

Ved disse Ord, der fik alle til at lé, skød Kongens Øjne Lyn.

Hvad Saint-Aignan angaar, da lod han Hovedet synke ned paa Brystet og skjulte der under en bitter Latter sin Ærgrelse.

»Det er paa min Ære ganske sikkert en fortræffelig Spøg,« sagde Kongen, rejsende sig i sin fulde Højde, »og den er bleven ikke mindre fortræffeligt fortalt af Dem, Madame.«

Saint-Aignan syntes ikke engang at skjule sin Fortvivlelse, men stammede uden at vide, hvad han sagde:

»En fortræffelig Spøg, godt spillet, mine Damer!«

»En retfærdig Straf for Nysgerrighed,« sagde Kongen med hæs Stemme. »Og hvem vil efter den Revselse, der er overgaaet Tircis og Amyntas, vove af efterforske, hvad der foregaar i Hyrdindehjerter? Jeg sandelig ikke — og De, mine Herrer?«

»Jeg heller ikke, jeg heller ikke!« raabte Hofmændene i Kor.

Madame glædede sig over Kongens Ærgrelse. Hun frydede sig i den Tro, at hendes Fortælling havde været eller skulde være en Opløsning paa det hele.

Monsieur, der havde lét af begge Fortællingerne uden at forstaa det mindste af dem, vendte sig til Guiche og sagde:

»Du siger intet, Greve. Beklager Du maaske de Herrer Tircis og Amyntas?«

»Jeg beklager dem af mit ganske Hjerte,« svarede Guiche, »thi Kærligheden er i Sandhed en saa behagelig Kimære, at det at tabe den er at tabe mere end Livet. Hvis disse to Hyrder havde troet at være elskede, hvis de har befundet sig lykkelige derved, og de i Stedet for denne Lykke møde ikke alene Tomhed, der er lige med Døden, men Spot, der er hundrede Gange værre end Døden — Nu, saa siger jeg, at Tircis og Amyntas er de to ulykkeligste Mænd, jeg kender.«

»Og De har Ret, Hr. de Guiche,« sagde Kongen, »thi Døden er dog en temmelig haard Straf for en Smule Nysgerrighed.«

»Det er med andre Ord at sige, at min Historie har mishaget Kongen?« sagde Madame naivt.

»O, Madame, De tager fejl,« svarede Ludvig og tog Prinsessens Haand, »Deres Najade har behaget mig meget paa Grund af sin Sanddruhed.«

Disse Ord ramte la Vallière tilligemed et Blik, som Ingen, ligefra Sokrates til Montaigne vilde have kunnet tilfulde fortolket.

Dette Blik og disse Ord gjorde det aldeles af med den ulykkelige Pige, der lænede sig til Montalais' Skuldre og synes at have tabt Bevidstheden.

Kongen rejste sig uden at lægge Mærke hertil, hvilket forøvrigt ogsaa var Tilfældet med alle andre, og mod Sædvane, thi i Almindelighed blev han meget længe hos Madame, tog han Afsked og vendte tilbage til sine egne Værelser.

Saint-Aignan fulgte ham lige saa fortvivlet ved sin Bortgang, som han havde været glad ved sin Ankomst.

Frøken de Tonnay-Charente, der var mindre modtagelig for Sindsbevægelse end La Valliére, blev ikke bange og besvimede lige saa lidt.

Og dog var Saint-Aignans sidste Blik ganske anderledes majestætisk end Kongens sidste Blik.

Fire og tyvende Kapitel.

Hvad hverken Najaden eller Dryaden havde forudset.

Kongen begav sig ilsomt til sine Værelser.

Maaske gik Ludvig den Fjortende saa hurtigt for ikke at vakle. Han efterlod sig paa sin Vej ligesom Sporet af en hemmelighedsfuld Sorg.

Den Munterhed, som Enhver havde bemærket hos ham ved hans Ankomst, og hvorover alle havde glædet sig, den havde maaske ingen rigtig forstaaet; men denne stormende Bortgang, dette forstyrrede Ansigt forstod enhver eller troede i det mindste at forstaa.

Ludvig den Fjortendes hurtige og uventede Bortgang blev tilskrevet Madames Letsindighed, hendes temmelig drøje Spøg og det, at hun havde sammenlignet Kongen med et almindeligt Menneske.

Kongen var aldeles bedøvet. Det var første Gang, siden han var sluppen fri for Hr. de Mazarin, at han var bleven behandlet som et Menneske.

Havde Talen været om hans Undersaatter, vilde han have gjort alvorlig Modstand.

Men at angribe Kvinder, at blive angreben af dem, at være bleven holdt for Nar af nogle smaa Provinsialistinder, der nylig var kommen lige fra Blois, det var en formelig Vanære for en ung, forfængelig Konge, der var meget indbildsk baade af sine personlige Fortrin og af sin kongelige Magt.

Han havde troet paa ren, uegennyttig Kærlighed, paa Kærlighed for Manden, og naar det kom til Stykket, var det Hele kun en Mystifikation.

Denne lille Pige, hvem man kunde frakende Skønhed, Fødsel og Aand, denne lille Pige, som Madame sélv havde udpeget paa Grund af hendes Ubetydelighed, havde ikke alene udfordret Kongen, men endogsaa foragtet ham, en Mand, der lige som Asiens Sultan kun behøvede at lade sit Blik løbe rundt, udstrække sin Haand og kaste Lommetørklædet.

Glemmende alt, og deriblandt, at Saint-Aignan var til Stede, udgød Kongen sig i de heftigste Forbandelser.

Saint-Aignan havde rigtignok skjult sig i en Krog, hvor han vilde vente, til Uvejret var drevet over.

Hans Skuffelse forekom ham som en ren Bagatel ved Siden af Kongens Vrede.

Han sammenlignede den fornærmede Konges umaadelige Stolthed med sin egen Forfængelighed, og da han kendte Kongerne, spurgte han sig selv, om Ludvigs Raseri ikke tilsidst vilde gaa ud over ham, netop fordi han var uskyldig og andre skyldige.

Pludselig standsede Kongen virkelig og raabte med et forbitret Blik paa Saint-Aignan:

»Er Du her, Saint-Aignan?«

Saint-Aignan gjorde en Gestus, der skulde sige: »Nuvel, Sire?«

»Ja, Du har været lige saa dum som jeg, ikke sandt?«

»Sire,« stammede Saint-Aignan.

»Du har ladet Dig føre bag Lyset af denne plumpe Spøg.«

»Sire,« svarede Saint-Aignan, rystende over hele Kroppen, »Deres Majestæt skal ikke tage sig det saa nær, De véd nok, at Kvinderne er ufuldkomne Skabninger, der er skabte til at gøre ondt, det hører derfor til Umuligheden at vente noget godt af dem.«

Kongen, der havde stor Agtelse for sig selv og som begyndte at erhverve det Herredømme over sine Lidenskaber, som han bevarede hele sit Liv, følte, at han nedværdigede sig ved at lage sig en saadan Bagatel saa nær.

»Nej,« svarede han høfligt, »nej, Du tager

fejl, Saint-Aignan, jeg er ikke vred, jeg undrer mig kun over, at vi er blevne holdte for Nar med saa megen Snildhed og Dristighed af disse to Smaapiger.«

»Ja, hvad mig angaar, saa tilstaar jeg, at da jeg saa' Deres Majestæts Hjerte saa optaget af denne lille . . .«

»Jeg optaget! mit Hjerte optaget! Min Sjæl har maaske været det, men hvad mit Hjerte angaar . . . saa var det . . .«

Ludvig mærkede atter, at han ved at dække en Side blottede en anden.

»For Resten,« tilføjede han, »har jeg intet at bebrejde dette Barn. Jeg vidste, at hun elskede en anden.«

»Ja, Vicomten af Bragelonne, som jeg fortalte Deres Majestæt.«

»Ganske vist, men Du var ikke den første. Grev de la Fère havde alt bedet mig om Frøken de la Vallières Haand til sin Søn. Nu, naar han kommer tilbage fra England, gifter jeg dem sammen, eftersom de elsker hinanden.«

»I Sandhed, deri genkender jeg hele Deres Majestæts Ædelmodighed.«

»Ak, Saint-Aignan,« sagde Kongen trækkende Vejret tungt, »til at bære det Stød med Værdighed udkræves overmenneskelige Kræfter.«

Idet Kongen med et Ansigt, der røbede den mest englelige Taalmodighed, sagde disse Ord, bankede en af Tjenerne paa Døren.

Saint-Aignan gik ærbødigt til Side.

»Kom ind,« sagde Kongen.

Tjeneren aabnede Døren paa Klem.

»Hvad er det?« spurgte Ludvig.

Tjeneren pegede paa et Brev, der var lagt sammen i en Trekant, og sagde:

»Det er til Hans Majestæt.«

»Fra hvem?«

»Det véd jeg ikke; det er bleven afleveret af en af de tjenstgørende Officerer.«

Paa et Tegn af Kongen rakte Tjeneren ham Billetten.

Kongen nærmede sig Lyset, aabnede Billetten, læste Underskriften og udstødte et Skrig.

»Befinder Deres Majestæt sig ilde?« spurgte Saint-Aignan og strakte Armene ud.

»Nej, nej, Saint-Aignan, læs.«

Og han gav ham Billetten.

Saint-Aignan læste:

»Sire, tilgiv min Uforskammethed, tilgiv, at jeg sender Deres Majestæt en saadan Billet.

Jeg er tilintetgjort af Sorg og Anstrengelse, Sire, og anraaber Deres Majestæt om en Audiens, hvorunder jeg vil kunne sige min Konge Sandheden.

Louise de la Vallière.«

»Naa?« sagde Kongen, tagende Billetten fra Saint-Aignan, der var ganske fortumlet af, hvad han havde læst.

»Naa?« gentog Saint-Aignan.

»Hvad mener Du om dette?«

»Jeg véd virkelig ikke.«

»Men saa sig dog din Mening.«

»Deres Majestæt maa give den forlangte Audiens,« tog Saint-Aignan Ordet, »det er tydeligt nok.«

»Jeg vil gøre endnu mere, Saint-Aignan.«

»Hvad da, Sire?«

»Du véd, hvor Madames Hofdamers Værelse ligger.«

»Ja.«

»Kender Du et Middel til at komme derind?«

»Nej.«

»Men Du maa dog kende en eller anden dèr.«

»I Sandhed, Deres Majestæt har glimrende Indfald.«

»Du kender en?«

»Ja.«

»Og han hedder?«

»Malicorne.«

»Godt! . . . Og Du kan stole paa ham?«

»Jeg tror det, Sire. Han maa have en Nøgle . . . Og hvis han har en, vil han laane mig den . . . til Gengæld for en Tjeneste, jeg har vist ham.«

»Det er godt, lad os saa gaa.«

Kongen kastede sin egen Kappe om Saint-Aignan og tog selv hans. Derpaa gik de begge ud i Vestibulen.

Saint-Aignan standsede ved Foden af Trappen, der førte til Hofdamernes Værelse i Stueetagen og til Madames paa første Sal.

Ved en forbigaaende Tjener lod han Malicorne, der endnu var hos Monsieur, anmode om at komme ned.

Efter ti Minutters Forløb viste Malicorne sig.

Saint-Aignan forklarede ham Sagen, og Malicorne førte Kongen og Greven til la Vallière, der delte Værelse med Montalais.

Kongen stødte heftigt Døren op og traadte ind.

Montalais vendte sig om ved Larmen, udstødte et Skrig, da hun saa' Kongen, og tog Flugten.

Ved dette Syn rejste la Vallière sig som en galvaniseret Død og faldt atter tilbage i sin Lænestol.

Kongen skred langsomt henimod hende.

»De ønsker en Audiens, Frøken,« sagde han koldt; »jeg er beredt til at høre Dem. Tal.«

Sin Rolle som blind, døv og stum tro havde Saint-Aignan stillet sig i en Krog ved Døren, paa en Skammel, som Tilfældet havde placeret dèr.

Skjult af Tæppet, der brugtes som Portiere, og lænende sig til selve Muren, hørte han saaledes uden at sés.

Slagen af Rædsel ved Synet af den opbragte Konge, rejste la Vallière sig anden Gang og blev staaende i en ydmyg og bedende Stilling.

»Sire,« stammede hun, »tilgiv mig.«

»Ih, Frøken, hvad skal jeg tilgive Dem?« spurgte Ludvig den Fjortende.

»Sire, jeg har begaaet en stor Fejl, ja mere end en Fejl, en stor Forbrydelse.«

»De?«

»Sire, jeg har fornærmet Deres Majestæt.«

»Aldeles ikke,« svarede Ludvig.

»Sire, jeg bønfalder Dem, vær ikke saa frygtelig alvorlig. Jeg føler, at jeg har fornærmet Dem, Sire, men det er en Trang for mig at sige Dem, at det ikke er skét med min gode Vilje.«

»Hvorved skulde De have fornærmet mig, Frøken?« sagde Kongen. »Det sér jeg ikke. Er det ved en ungdommelig, meget uskyldig Spøg? De har gjort Dem lystig over en lettroende ung Mand, hvilket er ganske naturligt; ethvert Fruentimmer vilde have gjort det samme som De.«

»O, Deres Majestæt tilintetgør mig med Deres Ord.«

Kongen gav intet Svar.

Denne Tavshed gjorde la Vallière rent forstyrret.

»Altsaa antager De om mig,« vedblev hun, »at jeg er Ophavsmanden til dette latterlige og skammelige Komplot mod Deres Majestæts Værdighed?«

»Ih, min Gud, det er hverken latterligt eller skammeligt,« sagde Kongen, »det er ikke en Gang et Komplot, det er en Spøg, ikke andet.«

»O,« mumlede den unge Pige fortvivlet, »Kongen tror mig ikke, Kongen vil ikke tro mig.«

»Nej, jeg vil ikke tro Dem.«

»Min Gud! min Gud!«

»Men det er jo virkelig saare naturligt. Kongen følger efter mig og belurer mig, Kongen vil maaske more sig paa min Bekostning, lad os til Gengæld more os paa hans, og da Kongen er en Mand med Hjerte, saa lad os angribe ham fra den Side.«

La Vallière skjulte Hovedet i Hænderne og hulkede.

Kongen vedblev ubarmhjertigt; han hævnede sig paa det stakkels Offer for alt, hvad han selv havde lidt.

»Vi vil sige, at jeg elsker og udmærker ham, Kongen er paa én Gang saa lettroende og forfængelig, at han vil tro mig. Bagefter fortæller vi Kongens Naivetet og morer os derover.«

»O,« udbrød la Vallière, »det er afskyeligt at tænke sligt!«

»Det er ikke alt,« vedblev Kongen; »hvis denne forfængelige Fyrste tager Spøgen for Alvor, hvis han er uforsigtig nok til offentlig at røbe noget, der ligner Glæde, nu, saa skal Kongen blive ydmyget for hele Hoffet, det vil være en ypperlig Historie at fortælle min Elsker, dette Eventyr om en Konge, der er bleven

holdt for Nar af en ondskabsfuld Pige, vil være en Medgift at bringe min Mand.«

»Sire!« raabte la Vallière ude af sig selv, »ikke et Ord mere, jeg beder Dem; sér De da ikke, at De dræber mig?«

»O, det er Deres Spøg,« mumlede Kongen, der imidlertid begyndte at blive rørt.

La Vallière faldt paa Knæ og det saa voldsomt, at hendes Knæ gav Genlyd mod Gulvet.

Derpaa foldede hun Hænderne og sagde:

»Sire, jeg foretrækker Skam for Forræderi.«

»Hvad gør De?« spurgte Kongen, men uden at røre sig for at rejse den unge Pige op.

»Sire, naar jeg har ofret Dem min Ære og Forstand, vil De maaske tro paa min Ærlighed. Den Fortælling, De har hørt hos og af Madame, er Usandhed; hvad jeg sagde under den kongelige Eg . . .«

»Nu?«

»Er sandt.«

»Frøken!« udbrød Kongen.

»Sire,« raabte la Vallière, henreven af sine Følelsers Voldsomhed, »Sire, selv om jeg skulde dø paa Stedet af Skam, vil jeg gentage til mit sidste Aandedræt: jeg har sagt, at jeg elskede Dem . . . nuvel, jeg elsker Dem!«

»De!«

»Jeg elsker Dem, Sire, fra den Dag, da jeg første Gang saa' Dem i Blois, hvor Deres kongelige Blik blændede mig; jeg elsker Dem, Sire. Jeg véd nok, at det er en Majestætsforbrydelse, at en stakkels Pige som jeg elsker sin Konge og siger ham det. Straf mig for min Dristighed, foragt mig for min Skamløshed, men sig aldrig, tro aldrig, at jeg har gjort mig lystig over Dem, at jeg har bedraget Dem. Jeg hører til

en Familie, der er sin Konge tro, og jeg elsker . . , jeg elsker min Konge! . . . O, jeg dør!«

Hendes Kræfter var udtømte, hun faldt bevidstløs om.

De sidste Ord havde forjaget Kongens Tvivl og Hævntørst, hans Hjerte var blevet rørt af denne Kærlighed, der førte et saa ædelt og modigt Sprog.

Den lidenskabelige Tilstaaelse af denne Kærlighed gjorde ham svag, han tog la Vallière om Livet, løftede hende op og trykkede hende til sit Hjerte.

Men hendes Hoved hvilede ubevægeligt og livløst paa hans Skulder.

Kongen blev da forskrækket og kaldte paa Saint-Aignan.

Saint-Aignan, der af lutter Diskretion var bleven staaende ubevægelig i sin Krog, ladende, som om han aftørrede en Taare, ilte til, da Kongen kaldte.

Han hjalp Ludvig med at bringe den unge Pige til Sæde i en Lænestol.

Kongen var overordentlig bleg.

La Vallière rørte sig ikke af Pletten.

»Frøken, Frøken!« sagde Saint-Aignan, »jeg beder Dem, kom til Dem selv, det er paa Tiden; tænk paa, at hvis Kongen skulde blive upasselig, vilde jeg være nødt til at lade hans Læge kalde. Hvilken Skandale vilde det ikke være! Min Gud, Frøken, kære Frøken, skynd Dem at komme til Dem selv, gør en Anstrengelse, hurtig, hurtig!«

Det var umuligt at udfolde større Veltalenhed, end Saint-Aignan gjorde, men noget, der var endnu kraftigere end denne Veltalenhed, for Øjeblikket maa jeg være alene om at lé.«

Kongen havde kastet sig paa Knæ for hende og trykkede brændende Kys paa hendes Hænder.

Hun kom endelig til sig selv, aabnede langsomt Øjnene og sagde med et døende Blik.

»O, Sire, Deres Majestæt har altsaa tilgivet mig?«

Kongen svarede ikke . . . han var altfor bevæget.

Saint-Aignan fandt det atter passende at fjerne sig . . . han havde gættet den Flamme, der lyste ud af Kongens Øjne.

La Vallière rejste sig.

»Og nu, Sire,« sagde hun modigt, »da jeg haaber at have retfærdiggjort mig, i det mindste i Deres Majestæts Øjne, maa De tillade mig at trække mig tilbage til et Kloster. Dèr vil jeg hele mit Liv velsigne min Konge og, idet jeg dør, takke Gud, fordi han har skænket mig én lykkelig Dag.«

»Nej, nej,« svarede Kongen, »nej, De skal tværtimod leve her, velsignende Gud, men elskende Ludvig, der vil skabe Dem en lykkelig Tilværelse, Ludvig, der elsker Dem, der sværger Dem det til.«

Derpaa bukkede han for hende og sagde, idet han tog hendes Haand:

»Frøken, vil De gøre mig den Ære at modtage det Kys, som jeg trykker paa Deres Haand!«

Og Kongens Læber berørte ærbødigt og flygtigt den unge Piges skælvende Haand.

»For Fremtiden,« tilføjede Ludvig, rejsende sig og slugende la Vallière med Øjnene, »for Fremtiden staar De under min Beskyttelse. Tal ikke til nogen om det Onde, jeg har tilføjet

Dem, og tilgiv andre, hvad de maatte have gjort Dem. For Fremtiden skal De staa saa højt over dem, at de langt fra at indjage Dem Frygt snarere skal indgyde Dem Medlidenhed.«

Med disse Ord bukkede han.

Derpaa kaldte han paa Saint-Aignan, der nærmede sig ydmygt.

»Greve,« sagde Ludvig, »jeg haaber, at Frøkenen vil skænke Dem en Smule af sit Venskab til Gengæld for det, som jeg for bestandig har skænket hende.«

Saint-Aignan bøjede Knæ for la Vallière og mumlede:

»Hvilken Glæde vilde det ikke være mig, hvis Frøkenen vilde gøre mig den Ære!«

»Jeg skal sende Deres Veninde til Dem,« vedblev Kongen. »Farvel, Frøken, eller rettere, paa Gensyn; vis mig den Velvillie at mindes mig i Deres Bønner.«

»O; Sire, vær De ganske rolig, De og Gud optager mit Hjerte.«

Disse sidste Ord berusede Kongen, der trak Saint-Aignan med sig ned ad Trappen.

Denne Opløsning havde Madame ikke forudsét, hverken Najaden eller Dryaden havde omtalt den.

Fem og tyvende Kapitel.

Stormen.

Medens det nys fortalte tildrog sig mellem la Vallière og Kongen, talte Fouquet med Aramis, efter at være kommet hjem, det vil sige

til det Værelse, der var blevet anvist ham paa Slottet.

Aramis spurgte ham, hvorledes hans Pengeaffærer stod, og Fouquet fortalte, at de stod meget slet, og at han havde fattet den dristige Plan at henvende sig til Madame og søge at slutte en Alliance med hende, haabende at hun vilde indvirke paa Kongen til Gunst for ham.

»Ak, min kære Fouquet,« sagde Aramis, »det vilde ikke gavne Dem ret meget. Kongen tager ikke mere Notits af Madame, nu beskæftiger han sig kun med Frøken de la Vallière, der er ansat som Hofdame hos Madame. Véd De, hvad man i Kærlighedssager kalder en Chaperon?«

»Javist.«

»Nuvel, Frøken de la Vallière er Madames Chaperon. Benyt Dem heraf. Den Smaa kender Kongens og Madames Hemmelighed, og De véd ikke, hvad en klog Mand kan udrette med en Hemmelighed.«

»Men, hvorledes skal jeg faa Adgang til hende?«

»Og det spørger De mig om?« sagde Aramis.

»Javist. Jeg har ikke Tid til at beskæftige mig med hende.«

»Hun er fattig og ydmyg, De skal skabe hende en Stilling, og hvad enten hun som Maitresse bringer Kongen under Aaget, eller hun kun nærmer sig ham som Fortrolig, vil De have erhvervet Dem en ny Tilhænger.«

»Det er godt,« svarede Fouquet. »Hvad skal vi gøre med Hensyn til den smaa?«

»Hvorledes har De baaret Dem ad, Hr. Overintendant, naar De har faaet Lyst til et Fruentimmer?«

»Jeg har skrevet til hende, og forsikret hende om min Kærlighed samt stillet mig til hendes Disposition og underskrevet mig Fouquet.«

»Og ingen har modstaaet Dem?«

»Jo, en eneste,« svarede Fouquet. »Men for fire Dage siden overgav hun sig ligesom de andre.«

»Vil De have den Ulejlighed at skrive?« sagde Aramis og rakte Fouquet en Pen.

Fouquet tog den og sagde:

»Diktér mig. Mit Hoved er saa fuldt af andre Ting, at jeg ikke vilde kunne skrive to Linier.«

»Lad gaa,« sagde Aramis. »Skriv.«

Og han dikterede som følger:

»Frøken, jeg har sét Dem, og det vil altsaa ikke kunne overraske Dem, at jeg har fundet Dem smuk.

Da De indtager en Stilling, der ikke passer sig for Dem, kan De kun vegetere ved Hoffet.

Hvis De skulde nære nogen Ærgerrighed, vilde en brav Mands Kærlighed kunne være en Bistand for Deres Aand og Yndigheder.

Jeg lægger min Kærlighed for Deres Fødder, men da en Kærlighed, om den saa er aldrig saa ydmyg og diskret, kan kompromittere Genstanden for sin Tilbedelse, sømmer det sig ikke, at en Person af Deres Fortjeneste skal risikere at sé sin Fremtid kompromitteret uden Resultat.

Hvis De nedlader Dem til at besvare min Kærlighed, skal jeg vise mig erkendtlig derfor ved for stedse at gøre Dem fri og uafhængig.«

Efter at have skrevet dette saa' Fouquet paa Aramis.

»Skriv under,« sagde denne.

»Er det ogsaa nødvendigt?«

»Deres Underskrift paa Foden af dette Brev er en Million værd; det glemmer De, min kære Overintendant.«

Fouquet skrev under.

»Ved hvem vil De nu afsende dette Brev?« spurgte Aramis.

»Ih, ved en paalidelig Tjener.«

»Meget vel.«

»For Resten spiller vi dèr et temmelig højt Spil.«

»Hvorledes det?«

»Hvis det, De siger, er sandt, vil Kongen give den Smaa alle de Penge, hun forlanger.«

»Kongen har altsaa Penge?« spurgte Aramis.

»Det maa jeg i det mindste tro, da han ingen forlanger.«

»O, vær De ganske rolig, han vil nok forlange dem.«

»Jeg havde ligeledes ventet, at han vilde have talt til mig om en Fest i Vaux, som jeg agter at afholde.«

»Nu?«

»Han omtalte den slet ikke.«

»Han vil nok gøre det.«

»De ansér Kongen for meget grusom, min kære d'Herblay.«

»Ikke ham.«

»Han er ung og altsaa god.«

»Han er ung og følgelig svag eller heftig; Hr. Colbert leder hans Svaghed eller Lidenskab.«

»Der sér De selv, at De er bange for ham.«

»Det nægter jeg ikke.«

»Saa er jeg fortabt.«

»Hvorledes det?«

»Jeg har kun paa Grund af Penge bevaret min Indflydelse hos Kongen.«

»Og hvad saa?«

»Og jeg er ødelagt.«

»Nej.«

»Hvorledes nej? Kender De mine Affærer bedre end jeg selv.«

»Maaske.«

»Men naar han nu skulde forlange denne Fest?«

»Saa skal De give ham den.«

»Men Pengene?«

»Har De nogen Sinde manglet dem?«

»O, naar De vidste, for hvilken Pris jeg har skaffet mig de sidste.«

»De næste vil ikke koste Dem noget.«

»Hvem vil da give mig dem?«

»Jeg.«

»De vil give mig seks Millioner?«

»Ti, om det behøves.«

»I Sandhed, min kære d'Herblay,« sagde Fouquet, »Deres Tillidsfuldhed forfærder mig mere end Kongens Vrede.«

»Bah!«

»Hvem er De da egentlig?«

»Det forekommer mig, at De kender mig.«

»Jeg tager fejl; hvad vil De da?«

»Jeg vil have en Konge paa Frankrigs Trone, der er Hr. Fouquet hengiven, og jeg vil have, at Hr. Fouquet skal være mig hengiven.«

»O!« udbrød Fouquet, trykkende hans Haand, »hvad det sidste angaar, da tilhører jeg Dem med Liv og Sjæl, men tro mig, min kære d'Herblay, De gør Dem Illusioner.«

»I hvilken Henseende?«

»Kongen vil aldrig blive mig hengiven.«

»Jeg tror ikke, jeg sagde, at Kongen skulde være Dem hengiven.«

»Men det var jo netop det, De sagde i dette Øjeblik.«

»Jeg sagde ikke Kongen, men en Konge.«

»Kommer det ikke ud paa ét?«

»Nej, tværtimod, der er en stor Forskel.«

»Det forstaar jeg ikke.«

»De skal nok komme til at forstaa det. Forudsæt, at denne Konge var en anden Mand end Ludvig den Fjortende.«

»O, De er ikke rigtig klog. Der er ingen anden Mand end Kong Ludvig den Fjortende, der kan sætte sig paa Frankrigs Trone. Jeg kender ikke en eneste.«

»Da kender jeg en.«

»Medmindre det skulde være Monsieur,« sagde Fouquet med et ængsteligt Blik paa Aramis ». . . Men Monsieur . . .«

»Det er ikke Monsieur.«

»Men hvorledes vil De have, at en Prins, der ikke hører til Familien, der ingen Ret har . . .«

»Min Konge, eller rettere Deres Konge vil være alt, hvad han bør være, vær De kun ganske rolig i den Henseende.«

»Tag Dem i Agt, tag Dem i Agt, Hr. d'Herblay, De bringer mig til at gyse.«

Aramis smilte og svarede:

»Saa gyser De meget let.«

»O, endnu en Gang, De forfærder mig.«

Aramis smilte.

»De lér,« sagde Fouquet.

»Naar Tiden kommer, vil De lé ligesom jeg; for Øjeblikket maa jeg være alene om at lé.«

»Men forklar Dem.«

»Vær ikke bange, jeg skal nok forklare mig, naar det er Tid.«

Aramis rejste sig for at gaa.

»Blot et Ord endnu,« sagde Fouquet, »De har aldrig før talt saaledes til mig og aldrig vist Dem saa tillidsfuld eller rettere sagt saa ubesindig.«

»Naar man er mægtig, kan man være dristig.«

»Er De mægtig?«

»Jeg har tilbudt Dem ti Millioner, og jeg gentager mit Tilbud.«

Fouquet rejste sig ligeledes ganske fortumlet.

»De er altsaa almægtig!« udbrød han.

»Jeg har sagt det og gentaget det,« svarede Aramis med funklende Øjne.

Fouquet kastede sig i sin Stol og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Aramis saa' et Øjeblik paa ham og sagde derpaa:

»Farvel, sov roligt og send Deres Brev til la Vallière. Vi sés i Morgen, ikke sandt?«

»Ja, i Morgen,« sagde Fouquet rystende paa Hovedet som en Mand, der kommer til sig selv. »Men hvor skal vi sés?«

»Paa Kongens Promenade, om De behager.«

»Meget vel.«

Og dermed skiltes de.

— — — — —

Den næste Dag var Vejret graat og overtrukket og da Promenaden var bekendt som en Del af det kongelige Program, saa alle, da de aabnede Øjnene, op til Himlen.

En tæt Taage, der knap formaaede at hæve sig tredive Fod fra Jorden, hvilede over Træerne.

Dette Himlens triste Udseende mødte Kongens Øjne, da han under sin Lever satte sig ved Vinduet.

Men da der var udstedt Befaling til Promenaden, da alle Forberedelser var trufne og, hvad der var det vigtigste, da Ludvig gjorde Regning paa denne Promenade for at tilfredsstille sit Hjertes Trang, bestemte Kongen, at Himlens Tilstand ingen Indflydelse skulde have, og at Promenaden skulde finde Sted, hvorledes Vejret saa blev.

Ludvig hørte som sædvanlig Messen, men rigtignok lidt adspredt. Han beskæftigede sig under Tjenesten med mere end én Gang at beregne de Minutter og Sekunder, der var til det lykkelige Øjeblik, da Promenaden skulde begynde, det vil sige, da Madame vilde begive sig paa Vejen med sine Hofdamer.

Forresten vidste ikke et Menneske paa hele Slottet noget om den Sammenkomst, der Aftenen før havde fundet Sted mellem La Valliére og Kongen. Montalais vilde maaske med sin sædvanlige Sladderagtighed have talt derom, hvis hun ikke i dette Tilfælde var blevet instrueret af Malicorne, der havde lukket hendes Mund med den fælles Interesses Hængelaas.

Ludvig vendte tilbage til Slottet, da Gudstjenesten var forbi, og da Promenaden var fastsat til Klokken tolv, men den ikke var mere end ti, gav han sig til at arbejde ivrigt med Colbert og Lyonne.

Men da Ludvig under Arbejdet gik fra Bordet til Vinduet, der nemlig vendte ud til Madames Pavillon, saa' han i Gaarden Hr. Fouquet, hvem Hofmændene viste mere Forekommenhed end nogensinde, efter at han atter var blevet

taget til Naade, Hr. Fouquet, der var paa Vejen for at gøre Kongen sin Opvartning.

Ludvig gjorde Overintendanten et Tegn til at komme op, og vendte sig derpaa om til Lyonne og Colbert og sagde:

»Gør det Arbejde færdigt, læg det paa mit Skrivebord, saa skal jeg senere, naar jeg faar Tid, læse det igennem.«

Dermed gik han.

Fouquet havde skyndt sig at efterkomme Kongens Opfordring, medens Aramis, der var fulgt med Overintendanten, blandede sig mellem Hofmændene uden at blive bemærket af Kongen.

Kongen og Fouquet mødtes oppe paa Trappen.

»Sire,« sagde Fouquet, da han saa Kongens venlige Ansigt, »Sire, i de sidste Dage har Deres Majestæt overvældet mig med Deres Naade. Det er ikke en ung Konge, men en ung Gud, der hersker over Frankrig, Glædens, Lykkens og Kærlighedens Gud.«

Kongen rødmede over denne temmelig direkte Kompliment.

Han førte Fouquet ind i den lille Salon, der laa mellem hans Arbejdsværelse og hans Sovekammer.

»Véd De, hvorfor jeg kaldte paa Dem?« sagde Kongen og satte sig i Vindueskarmen, saaledes, at han kunde holde Øje med alt, hvad der passerede i Blomsterhaven, til hvilken den anden Indgang paa Madames Pavillon vendte ud.

»Nej, Sire — men jeg er vis paa, at det maa være for noget godt, at dømme efter Deres Majestæts naadige Smil.«

»De tager fejl. Jeg har tvertimod kaldt paa Dem for at skænde paa Dem.«

»I Sandhed, Deres Majestæt forskrækker mig; imidlertid stoler jeg trygt paa Deres Retfærdighed og Godhed.«

»Hvad er det, man fortæller mig, Hr. Fouquet, at De forbereder en stor Fest i Vaux?«

Fouquet gøs.

»Og De inviterer ikke mig med?« vedblev Kongen.

»Sire,« svarede Fouquet, »jeg har slet ikke tænkt paa denne Fest, først i Gaar Aftes mindede én af mine Venner mig derom.«

»Men i Gaar Aftes saa jeg Dem jo, og De talte ikke et Ord derom, Hr. Fouquet.«

»Hvorledes kunde jeg haabe, Sire, at Deres Majestæt vilde stige ned fra de høje Regioner, hvori De lever, for at beære mit Hus med Deres kongelige Nærværelse.«

»Undskyld mig, Hr. Fouquet, men De har slet ikke talt til mig om Deres Fest.«

»Jeg har ikke talt til Kongen om denne Fest, først fordi intet endnu var afgjort med Hensyn til den, og dernæst fordi jeg var bange for et Afslag.«

»Og hvad lod Dem frygte et Afslag, Hr. Fouquet? Tag Dem i Agt, jeg er bestemt paa at drive Dem til det yderste.«

»Sire, det inderligste Ønske, at Deres Majestæt vilde modtage min Indbydelse.«

»Men Hr. Fouquet, jeg sér, at vi meget let kan blive enige. De ønsker at invitere mig til Deres Fest, og jeg ønsker at komme med dertil; invitér mig, og jeg skal komme.«

»O, tak, tak, min Konge!« sagde Fouquet, der i sit stille Sind betragtede Kongens Naade

som sin Ruin. Men vil De ikke bestemme Dagen, Sire?«

»I Dag om en Maaned.«

»Har Deres Majestæt ellers intet at befale?«

»Nej, Hr. Overintendant, uden at jeg ønsker at sé Dem saa meget som muligt i min Nærhed.«

»Sire, jeg har den Ære at deltage i Deres Majestæts Promenade.«

»Meget vel, jeg gaar nu ud, Hr. Fouquet, der kommer Damerne.«

Med disse Ord skyndte Kongen sig bort fra Vinduet for at tage sine Handsker og Stok, som hans Kammertjener rakte ham.

Udenfor hørtes Hestetrampen og Vognrumlen. Kongen gik ned. Da han viste sig paa Trappen, standsede alle, Kongen gik lige hen til den unge Dronning. Dronningemoderen, der stedse led af det Onde, hvoraf hun var angreben, vilde blive hjemme.

Marie Theresia steg til Vogns med Madame og spurgte Kongen, hvilken Vej han ønskede, man skulde tage.

Kongen, der nylig havde faaet Øje paa La Vallière, der endnu ganske bleg af Gaarsdagens Begivenheder steg ind i en Kalesche med tre af sine Kammerater, svarede Dronningen, at han ikke nærede noget Ønske i saa Henseende, men vilde overlade til hende at bestemme, hvor de skulde tage hen.

Dronningen befalede da Pikørerne at tage Vejen til Apremont.

Kongen steg til Hest og fulgte i nogen Tid med Dronningens og Madames Vogn.

Madame saa' Kongen ved sin Vogn, og da hun ikke antog, at han var der for Dronningens

Skyld, haabede hun, at hendes Elsker var vendt tilbage til hende.

Men efter at have tilbagelagt omtrent en Fjerdingvej hilste Kongen med et venligt Smil og vendte sin Hest, idet han lod Dronningens Vogn, derpaa de første Hofdamevogne og endelig alle de andre, der, da de saa' ham gøre Holdt, ligeledes vilde standse, passere forbi sig.

Men Kongen gav dem Tegn til, at de skulde køre videre.

Da La Vallières Vogn kom forbi, nærmede Kongen sig den.

Kongen hilste paa Damerne og lavede sig til at følge med Vognen, da Toget paa éngang standsede.

Formodentlig havde Madame, urolig over Kongens Bortfjernelse, givet Ordre hertil.

Kongen lod hende spørge om hendes Ønske, siden hun havde ladet Vognene holde.

»At gaa til Fods,« svarede hun.

Uden Tvivl haabede hun, at Kongen, der til Hest fulgte Hofdamernes Vogn, ikke vilde vove til Fods at følge selve Hofdamerne.

Man var i Midten af Skoven.

Hele Selskabet var steget ud af Vognene, følgende Dronningens Eksempel.

Marie Theresia tog en af sine Hofdamer under Armen og fordybede sig, efter at have skottet til Kongen, der aldeles ikke syntes at bemærke, at han var Genstand for Dronningens Opmærksomhed, i Skoven ad den Sti, der var hende nærmest.

To Pikører gik foran Hendes Majestæt, bevæbnede med Stokke, hvormed de fjernede Grene og Rødder.

Da Madame steg af Vognen, bemærkede hun

ved sin Side Hr. de Guiche, der bukkede for hende og stillede sig til hendes Disposition.

Kongen var, som alt bemærket, blevet hos La Valliére, han steg af Hesten i det samme, som Vogndøren blev aabnet, og bød hende Haanden. Montalais og Tonnay-Charente fjernede sig øjeblikkelig, den første af Beregning, den anden af Diskretion.

Der var imidlertid den Forskel mellem dem, at den ene fjernede sig for at behage Kongen, den anden for at mishage ham.

Vejret havde i den sidste halve Time antaget en truende Karaktér.

Man følte, at et Uvejr nærmede sig, men da Kongen ikke saa' det, troede ingen at have Ret til at sé det.

Størstedelen af Selskabet, der saa Kongen dristigt trænge ind i Skoven med La Vallière, fulgte ham. Da Kongen saa' det, tog han La Vallières Haand og førte hende ind i en Sideallé, hvor ingen vovede af følge efter.

Seks og tyvende Kapitel.

Regnen.

Paa samme Tid og i samme Retning, som Kongen havde taget med La Vallière, alene med den Forskel, at de gik under Træerne i Stedet for at følge Alléen, vandrede to Mænd, aldeles ubekymrede om Vejret.

De gik med bøjede Hoveder som Mænd, hvis Tanker er optaget af alvorlige Genstande.

De havde hverken sét Guiche og Madame eller Kongen og La Vallière.

Pludselig fo'r et Lyn over Himlen, fulgt af en dump og fjern Torden.

»Uh!« sagde den ene af dem og saa' op, »der har vi Uvejret, — lad os vende tilbage til Vognene, min kære Fouquet.«

»Det er der ikke Tid til,« sagde Fouquet, »der har vi Regnen.«

Og virkelig begyndte det i det samme ät øse ned, som om Himlen havde aabnet sine Sluser.

»Vi kan nok naa Vognene,« sagde Aramis, »førend Regnen trænger gennem Bladene.«

»Det vilde være bedre at søge Ly i en eller anden Grotte,« bemærkede Fouquet.

»Ja, men hvor finder vi en Grotte?« sagde Aramis.

»Jeg kender én en halv Snes Skridt herfra,« svarede Fouquet smilende.

Derpaa saa' han sig om for ät orientere sig og vedblev:

»Ja, ganske rigtig, der er den.«

»Hvor er De lykkelig, at De har en saa göd Hukommelse,« sagde Aramis ligeledes smilende; »men er De ikke bange for, at Deres Kusk, naar han ikke sér os komme tilbage, skal tro, at vi har skudt en Genvej, og følge med Hoffets Vogne.«

»O, det er der ingen Fare for,« svarede Fouquet; »naar jeg posterer min Kusk og Vogn paa et eller andet Sted, kan kun en kongelig Befaling faa dem til at forlade det, forøvrigt tror jeg, at vi ikke er de eneste, der har vovet os saa langt bort. Jeg hører Skridt og Stemmer.«

Med disse Ord vendte Fouquet sig om og slog med sin Stok nogle Grene til Side, der skjulte Vejen.

Aramis kiggede paa samme Tid som han gennem den saaledes tilvejebragte Aabning.

»Et Fruentimmer!« udbrød Aramis.

»En Mand!« sagde Fouquet.

»La Vallière.«

»Kongen!«

»O,« vedblev Aramis, »mon Kongen ogsaa skulde kende Deres Hule? Det skulde ikke undre mig, thi han synes at staa paa en temmelig fortrolig Fod med Fontainebleaus Nymfer.«

»Ligemeget,« svarede Fouquet, »lad os alligevel opsøge den; hvis han ikke kender den, vil vi faa at sé, hvor han bliver af; kender han den, saa kan vi, da den har to Indgange, gaa ud af den ene, medens han kommer ind ad den anden.«

Fouquet viste Vej. Aramis fulgte ham.

Idet Aramis betraadte Grotten, vendte han sig om.

»Ah!« sagde han, »de gaar nu ind i Skoven og kommer herhen imod.«

Kongen havde La Vallière under Armen og hans Haand laa paa hendes.

La Vallière begyndte at glide i det vaade Græs. Ludvig saa sig opmærksomt om, og da han fik Øje paa en enorm Eg med tæt Løvværk, trak han Vallière hen under den.

Det stakkels Barn saa' sig om, hun syntes paa én Gang at være bange for og ønske, at Nogen fulgte efter dem.

Kongen lod hende stille sig med Ryggen op mod Træet, under hvilket der var lige saa tørt, som om det slet ikke regnede.

Selv blev han staaende foran hende med blottet Hoved.

»Nu eller aldrig er Øjeblikket kommet til at tilbyde dem vor Plads,« hviskede Fouquet i Øret paa Aramis.

»Nu eller aldrig er det Øjeblikket at lytte og ikke tabe et Ord af deres Samtale,« sagde Aramis i samme Tone.

De tav, og Kongens Stemme hørtes tydelig.

»O, min Gud, Frøken,« sagde Kongen, »jeg sér eller rettere gætter Deres Uro, tro mig, jeg beklager oprigtigt, at jeg har skilt Dem fra det øvrige Selskab og bragt Dem hen til et Sted, hvor De vil blive vaad. De er allerede gennemblødt.«

»Oh!« sagde La Vallière smilende, »jeg er en Bondepige, der er vant til at strejfe om paa Loires Bredder og Blois' Haver, hvorledes Vejret saa er. Og hvad mine Klæder angaar,« tilføjede hun med et Blik paa sin simple Musselinskjole, saa sér Deres Majestæt, at der ikke er noget at risikere for den.«

»I Sandhed, min Frøken, jeg har allerede mere end én Gang bemærket, at De skylder Dem selv alt og Toillettet intet, De er ikke koket, det er en stor Dyd i mine Øjne.«

»Gør mig ikke bedre, end jeg er, Sire; sig blot: De kan ikke være koket.«

»Hvorfor det?«

»Ih!« svarede La Vallière smilende, »fordi jeg ikke er rig.«

»De tilstaar altsaa, at De holder meget af smukke Klæder og Stads,« udbrød Kongen levende.

»Sire, jeg finder kun de Ting smukke, som jeg kan opnaa. Alt, hvad der overgaar min Evne —«

»Er Dem ligegyldig.«

»Er mig lige saa fremmed, som om det var mig forbudt.«

»Og jeg, Frøken,« sagde Kongen, »finder ikke, at De indtager den Plads ved mit Hof, som De burde indtage der. Man har sikkert ikke fremstillet Deres Families Fortjenester for mig i det rette Lys. Min Onkel har skammeligt forsømt Deres Familie.«

»O, nej, Sire, Hans kongelige Højhed, Hertugen af Orleans har altid vist sig meget god mod Hr. de Saint-Remy, min Stedfader. Man kan ikke sige andet, end at vi er betalte i Forhold til den Tjeneste, vi har ydet. Alle kan ikke være saa lykkelige at faa Lejlighed til at vise sin Konge en udmærket Tjeneste. Jeg tvivler visseligt ikke om, at hvis min Familie havde haft Lejligheden, vilde den have gjort sit yderste, men vi har ikke været saa lykkelige.«

»Nuvel, Frøken, det er Kongernes Pligt at bøde paa Skæbnen, og jeg paatager mig med største Fornøjelse snarest muligt at gøre Skæbnens Uret mod Dem god igen.«

»Nej, Sire,« udbrød La Vallière med Liv, »lad alt blive som det er, om De saa synes.«

»Hvorledes, Frøken, De afslaar, hvad der er min Pligt og mit Ønske at gøre for Dem?«

»Man har gjort alt, hvad jeg ønskede, Sire, da man tilstod mig den Ære at blive ansat ved Madames Hof.«

»Men om De endogsaa afslaar det for Deres eget Vedkommende, kan De da i det mindste modtage det for Deres Familie.«

»Sire, Deres ædelmodige Hensigter blænder og forskrækker mig, thi ved at gøre for min Familie, hvad Deres Godhed tilskynder Dem

at gøre, vil Deres Majestæt skaffe os Misundere og Dem selv Fjender. Lad mig blive i min underordnede Stilling, Sire, lad mig ved Siden af alle de Følelser, hvoraf jeg er optagen, ogsaa nyde Uegennyttighedens glade Følelse.«

»O, hvor De taler beundringsværdigt,« udbrød Kongen.

»Det er sandt,« mumlede Aramis i Øret paa Fouquet, »og det kan ikke være tillært.«

»Men,« svarede Fouquet, »hvis hun giver et lignende Svar paa min Billet?«

»Lad os ikke dømme for hurtigt, men afvente Enden,« sagde Aramis.

»Hør, min kære Hr. d'Herblay,« vedblev Overintendanten, der ikke kunde tro paa Ægtheden af de Følelser, La Vallière lagde for Dagen, det er ofte en snild Beregning at agere uegennyttig lige over for Konger.«

»Det er netop det samme, jeg tænkte,« sagde Aramis, »men lad os høre videre.«

Kongen nærmede sig La Vallière, og da Regnen mere og mere strømmede gennem Bladene, holdt han sin Hat over den unge Piges Hoved.

Den unge Pige løftede sine smukke blaa Øjne op til den kongelige Hat, der beskyttede hende, og rystede sukkende paa Hovedet.

»O, min Gud,« sagde Kongen, »hvilke sørgelige Tanker kan dog bemægtige sig Deres Hjerte, naar jeg danner en Vold om det af mit.«

»Jeg skal sige Dem det, Sire. Deres Majestæt tilhører ikke Dem selv. Sire, Deres Majestæt er gift, enhver Følelse, der kunde fjerne Dem fra Dronningen, vilde være en Kilde til stor Sorg for hende.«

Kongen søgte at afbryde den unge Pige, men hun vedblev med en bønlig Gestus:

»Dronningen følger Deres Majestæt med Øjnene ved hvert Skridt, der fjerner Dem fra hende. Efter at have været saa lykkelig at faa en saadan Ægtefælle anraaber hun grædende Himlen om at bevare ham for hende, og hun er skinsyg paa den ringeste Bevægelse af Deres Hjerte.«

»O, Frøken,« udbrød Kongen, »De betænker altsaa ikke, at De ved at tale saaledes forvandler min Agtelse til Beundring.«

»O, Sire,« svarede La Vallière, idet hun blidt fjernede Kongen, der havde nærmet sig hende mere og mere, »jeg tror, at Uvejret lægger sig og Regnen hører op.«

Men i det samme, som det stakkels Barn for at undfly sit stakkels Hjerte, der uden Tvivl sympatiserede alt for meget med Kongens, sagde disse Ord, paatog Uvejret sig at gøre dem til Usandhed; et blaaligt Lyn oplyste Skoven med et spøgelsesagtigt Skær, og et Tordenskrald saa stærk som en Artillerisalve, lød over Hovedet paa de to unge Mennesker.

Den unge Pige kunde ikke tilbageholde et Rædselsskrig.

Kongen trak hende med den ene Haand til sig og holdt den anden over hendes Hoved lige som for at beskytte hende mod Lynilden.

Nu indtraadte der et Øjebliks Tavshed, under hvilken det unge, smukke Par blev staaende ubevægelig, medens Fouquet og Aramis betragtede dem lige saa ubevægelige som Kongen og La Vallière.

»O, Sire, Sire!« mumlede La Vallière; »hører De?« Og hun lagde sit Hoved paa hans Skulder.

»Ja,« svarede Kongen, »jeg sér nok, at Uvejret ikke er forbi endnu.«

»Det er en Advarsel, Sire.«

»Kongen smilte.

»Det er Guds Stemme, Sire.«

»Nuvel,« svarede Kongen, »jeg vil betragte dette Tordenskrald som en Advarsel, ja endog som en Trudsel, hvis det inden fem Minutter fra nu af gentages med samme Kraft og Voldsomhed, men hvis det ikke gør det, maa De tillade mig at tro, at Uvejret er Uvejr og intet andet.«

I det samme løftede Kongen Hovedet ligesom for at adspørge Himlen.

Men ligesom om Himlen havde været Ludvigs Medvider, lod intet Tordenskrald sig høre i de fem Minutter, der fulgte efter det Skrald, der havde forfærdet de to Elskende, og da det atter tordnede, var det saa langt borte, som om Uvejret i de fem Minutter havde tilbagelagt mange Mil, pisket af Stormens Vinger.

»Nu, Louise,« sagde Kongen sagte, »vil De endnu true mig med den himmelske Vrede? Da De selv har villet betragte Tordenen som et Omen, kan De vel i al Fald ikke længere ansé det som et daarligt?«

Den unge Pige saa op; Regnen var imidlertid trængt gennem Løvtaget og randt ned ad Kongens Ansigt.

»O, Sire, Sire!« sagde hun med en ubetvinge-lig Rædsel, der rørte Kongen dybt. »Og det er for min Skyld,« mumlede hun, at Kongen bliver staaende saa blottet og udsat for Regnen; hvad er jeg da?«

»De sér jo, at De er den Guddom. der jager Uvejret paa Flugt,« svarede Ludvig, »den Gudinde, der bringer det smukke Vejr tilbage.«

En Solstraale brød virkelig i det samme gen-

nem Grenene og bragte Vanddraaberne paa Bladene til at glimre som lige saa mange Diamanter.

»Nej,« sagde La Vallière næsten overvunden, men gørende endnu en voldsom Anstrengelse, »Sire, endnu en Gang, tænk paa de Sorger, som Deres Majestæt vil komme til at lide for min Skyld. I dette Øjeblik leder man efter Dem. Dronningen maa være meget urolig, og Madame, o, Madame!« udbrød den unge Pige med en Følelse, der lignede Skræk.

Dette Navn gjorde en vis Virkning paa Kongen, han fo'r sammen og slap la Vallière, som han indtil da havde holdt omslynget.

Derpaa nærmede han sig Vejen og vendte næsten bekymret tilbage til la Vallière.

»Madame, sagde De?« sagde Kongen.

»Ja, Madame, Madame, der ogsaa er skinsyg,« svarede la Vallière.

Og hendes frygtsomme og kyske Blik vovede et Øjeblik at søge Kongens Øjne.

»Men,« svarede Ludvig, gørende Vold paa sig selv, »Madame, forekommer det mig, har ingen Grund til at være skinsyg paa mig, Madame har ingen Ret . . .«

»Ak!« mumlede la Vallière.

»O, Frøken,« sagde Kongen næsten bebrejdende, »skulde De være af dem, der tror, at Søsteren har Ret til at være skinsyg paa Broderen?«

»Sire, det tilkommer ikke mig at trænge ind i Deres Majestæts Hemmeligheder.«

»O, De tror det samme som alle andre,« udbrød Kongen.

»Ja, Sire, jeg tror, at Madame er skinsyg,« svarede la Vallière bestemt.

»Min Gud!« sagde Kongen urolig, »har De maaske mærket det paa hendes Væsen mod Dem? Har Madame vist en Opførsel mod Dem, som De maa tilskrive denne Skinsyge?«

»Aldeles ikke, Sire, jeg er saa ubetydelig.«

»O, hvis det var Tilfældet,« raabte Ludvig med en paafaldende Kraft.

»Nu,« afbrød den unge Pige ham, »det regner ikke mere; jeg tror der kommer nogen.«

Og glemmende Etiketten greb hun fat i Kongens Arm.

»Nu, Frøken,« svarede Kongen, »lad dem komme. Hvem mon der vilde vove at have noget imod, at jeg har holdt Frøken de la Vallière med Selskab?«

»Vær barmhjertig, Sire! man vil finde det underligt, at De er saa vaad, at De har ofret Dem for mig.«

»Jeg har kun gjort min Pligt som Adelsmand,« svarede Ludvig, »og vé den, der vilde overtræde sin ved at kritisere sin Konges Opførsel.«

I dette Øjeblik saas i Alléen nogle Hoveder, der syntes at lede ivrigt og som, da de fik Øje paa Kongen og La Vallière, syntes at have fundet, hvad de søgte.

Det var Udsendinge fra Dronningen og Madame, de tog Hatten af til Tegn paa, at de havde sét Hans Majestæt.

Men hvor stor La Vallières Forvirring end var, opgav Ludvig ikke sin ærbødige og ømme Stilling.

Da alle Hofmændene derpaa var samlede i Alléen, og alle havde haft Lejlighed til at sé, hvilken Udmærkelse han havde vist den unge Pige ved at staa med blottet Hoved under Uvej-

ret, bød han hende Armen og førte hende hen til den ventende Gruppe, besvarende Hofmændenes Hilsen med et Buk og med Hatten stedse i Haanden, derpaa førte han hende til sin Vogn.

Da det vedblev at regne, var de andre Damer, som Ærbødigheden afholdt fra at stige til Vogns før Kongen, uden Hat og Kaabe, udsatte for Regnen, mod hvilken Kongen, saa meget det stod i hans Magt, med sin Kappe beskyttede den ringeste af dem.

Dronningen og Madame var ligesom de andre Vidner til Kongens overdrevne Galanteri.

Madame tabte i den Grad Fatningen derover, at hun stødte Dronningen paa Albuen og sagde:

»Sé, men saa sé dog.«

Dronningen lukkede Øjnene, som om hun blev svimmel. Hun skjulte Ansigtet i Hænderne og steg op i sin Vogn.

Madame fulgte hendes Eksempel.

Kongen satte sig atter til Hest og vendte, uden at slutte sig til nogen af Vognene, tilbage til Fontainebleau i Galop, drømmende og hensunken i Tanker.

Da Skaren havde fjernet sig, da Lyden af de sidste Vogne og Heste var hendøet, da ingen mere var at sé, kom Aramis og Fouquet frem fra deres Skjul.

De tog i Tavshed Vejen til Alléen.

Aramis kastede et spejdende Blik til alle Sider. »Hr. Fouquet,« sagde han, da han havde forvisset sig om, at de var alene, »vi maa for enhver Pris have fat i Deres Brev til La Valliére.«

»Det er en let Sag, hvis min Grison ikke har afleveret det;« svarede Fouquet.

»Det maa under alle Omstændigheder være muligt, forstaar De?«

»Ja, Kongen elsker denne Pige, ikke sandt?«

»Men hvad der er det værste, er, at denne unge Pige ligeledes elsker Kongen lidenskabeligt.«

»Hvilket vil sige, at vi skal forandre Taktik, ikke sandt?«

»Naturligvis, De har ingen Tid at spilde, De maa sé Vallière og erklære hende, at De er hendes bedste Ven og ydmygeste Tjener, thi at blive hendes Elsker kan der ikke mere være Tale om.«

»Det skal jeg,« svarede Fouquet, »og det med største Fornøjelse, thi den Pige forekommer mig at have Hjerte.«

»Eller Klogskab,« sagde Aramis, »men det er en Grund mere.«

Efter et Øjebliks Tavshed tilføjede han:

»Enten tager jeg fejl, eller ogsaa vil denne lille Pige blive Kongens første, store Passion. Lad os opsøge vor Vogn og køre tilbage til Slottet, alt hvad Remme og Tøj kan holde.«

— — — —

To Timer efter at Overintendantens Vogn med Lynets Hastighed var kørt tilbage til Fontainebleau, sad La Vallière paa sit Værelse i en simpel Musselins Morgenkjole og spiste til Middag ved et lille Marmorbord.

Pludselig aabnedes Døren, og en Tjener meldte, at Hr. Fouquet bad om Tilladelse til at gøre hende sin Opvartning.

Hun lod ham to Gange gentage sit Ærinde; det stakkels Barn kendte kun Hr. Fouquet af Navn, og anede ikke, hvad hun kunde have at tale om med Finansernes Overintendant.

Fouquet traadte ærbødigt ind til La Vallière og fremstillede sig med den Anstand, der udmærkede det Aarhundredes fremragende Mænd og som nu om Stunder ikke mere forstaas.

La Vallière besvarede Fouquets ceremonielle Buk og pegede paa en Stol.

Men Fouquet svarede bukkende:

»Jeg sætter mig ikke, Frøken, førend De har tilgivet mig.«

»Jeg?« spurgte La Vallière.

»Ja, De.«

»Min Gud, hvad skal jeg tilgive?«

Fouquet fæstede sit mest gennemtrængende Blik paa den unge Pige, men kunde ikke opdage andet i hendes Ansigt en den oprigtigste Forbavselse.

»Jeg sér, Frøken, at De er lige saa ædelmodig som klog,« sagde han, »og jeg læser i Deres Øjne den Tilgivelse, hvorom jeg bad Dem. Men, jeg kan sige Dem, at jeg ikke lader mig nøje med en Tilgivelse, der blot kommer fra Læberne, De maa ogsaa tilgive mig i Hjertet.«

»Min Herre,« svarede La Vallière, »jeg kan kun give Dem ét Svar, som jeg haaber vil tilfredsstille Dem. Hvis jeg vidste, hvad De havde gjort mig, vilde jeg tilgive Dem, men da jeg ikke véd det, indsér De nok, at jeg saa meget mere —«

»Altsaa,« afbrød Fouquet hende, »tør jeg haabe, at vi trods det passerede vil vedblive at være gode Venner, og at De vil vise mig den Naade at tro paa mit ærbødige Venskab.«

La Vallière troede, at hun begyndte at forstaa ham.

»O,« tænkte hun, »jeg havde ikke troet, at

Hr. Fouquet var saa begærlig efter at bade sig i en ny Sols Straaler.«

Derpaa tilføjede hun højt:

»Deres Venskab, min Herre! De tilbyder mig Deres Venskab, men i Sandhed, det er for megen Ære for mig.«

»Jeg véd, min Frøken,« svarede Fouquet, »at Herrens Venskab synes mere tillokkende og glimrende end Tjenerens, men jeg forsikrer Dem, at dette sidste vil være lige saa oprigtigt og trofast og aldeles uegennyttigt.«

La Vallière nejede; Overintendantens Stemme bar virkelig Præget af sand Oprigtighed.

Hun rakte ham Haanden og sagde:

»Jeg tror Dem.«

Fouquet greb ivrigt den unge Piges Haand.

»Altsaa,« tilføjede han, »vil der ikke fra Deres Side være noget i Vejen for at give mig det ulykkelige Brev tilbage.«

»Hvilket Brev?« spurgte La Vallière.

Fouquet laante hende atter et gennemborende Blik. Men hendes Ansigt røbede den samme Troskyldighed.

»Min Frøken,« sagde han, »jeg maa tilstaa, at Deres Opførsel er saa delikat, som den kun kan være, og jeg vilde ikke selv være en retskaffen Mand, hvis jeg nærede mindste Tvivl til en saa ædel Kvinde som Dem.«

»I Sandhed, Hr. Fouquet,« svarede La Valliére, »det er med stor Sorg, at jeg maa gentage for Dem, at jeg aldeles ikke forstaar Dem.«

»De har altsaa paa Ære ikke faaet et Brev fra mig, Frøken?«

»Nej, paa Ære,« svarede La Vallière bestemt.

»Det er godt, det er nok tilladt mig, Frøken,

at gentage Forsikringen om min Agtelse og Ærbødighed.«

Med et dybt Buk forlod han derpaa Stuen for at opsøge Aramis, der ventede paa ham paa hans Værelse. Da La Vallière var bleven alene, spurgte hun sig selv, om Fouquet var bleven gal.

‚Nu,« sagde Aramis, der utaalmodig ventede paa Fouquet, »er De tilfreds med Favoritinden?«

»Jeg er aldeles fortryllet af hende,« svarede Fouquet, »det er en Kvinde med Aand og Hjerte.«

»Hun er ikke bleven vred?«

»Langt fra, hun lod endogsaa, som om hun slet ikke forstod mig.«

»Forstod hvad?«

»At jeg havde skrevet til hende.«

»Imidlertid maa hun dog have forstaaet Dem for at kunne tilbagegive Dem Brevet, thi jeg antager, at hun har givet Dem det.«

»Nej, aldeles ikke.«

»Men i det mindste har De da forsikret Dem om, at hun har brændt det.«

»Min kære Hr. d'Herblay, jeg begynder virkelig nu at faa nok af den usammenhængende Tale, som jeg i den sidste Time har maattet døje, hvor morsom den end kan være. Forstaa mig derfor rigtigt, den Smaa lod, som om hun slet ikke forstod, hvad jeg sagde til hende, hun nægtede at have modtaget noget Brev og har altsaa hverken kunnet tilbagegive mig det eller brænde det.«

»O!« udbrød Aramis urolig, »hvad er det, De siger?«

»Jeg siger, at hun svor højt og helligt, at hun ikke havde faaet noget Brev.«

»Det er for stærkt. Og De trængte ikke ind paa hende?«

»Jo tværtimod, og det næsten til Uforskammethed.«

»Og hun nægtede bestandig?«

»Bestandig.«

»Hun fortalte sig ikke en eneste Gang?«

»Ikke en eneste Gang.«

»De har altsaa ladet hende beholde vort Brev, min Kære.«

»Javist, for Pokker!«

»O, det er en stor Fejl.«

»Hvad Fanden vilde De have gjort i mit Sted?«

»Man kunde sikkert ikke tvinge hende, men det er foruroligende; et saadant Brev maa ikke eksistere mod os.«

»O, denne unge Pige er ædelmodig.«

»Hvis hun virkelig havde været det, vilde hun have givet Dem Deres Brev.«

»Jeg siger Dem, at hun er ædelmodig; jeg har sét hendes Øjne, og jeg forstaar mig derpaa.«

»De tror altsaa, at hun er ærlig?«

»O, af mit ganske Hjerte.«

»Nu, jeg tror, at vi tager fejl.«

»Hvorledes det?«

»Jeg tror, at hun, som hun har sagt Dem, virkelig ikke har faaet noget Brev.«

»Hvad for noget! ikke faaet Brevet?«

»Nej.«

»Hvad mener De?«

»Jeg mener, at Deres Mand af en Grund, som vi ikke kender, ikke har afleveret Brevet. Han er maaske en Spion, der staar i Colberts Tjeneste.«

Fouquet ringede paa en Klokke.

En Tjener indfandt sig.

»Kald paa Tobias,« sagde han.

Man ventede i ti Minutter, men forgæves.

Fouquet ringede i sin Utaalmodighed atter.

»Tobias,« skreg han.

»Man leder efter ham, Deres Naade,« svarede Tjeneren.

»Han kan ikke være langt borte, thi jeg har ikke givet ham noget Ærinde.«

»Jeg skal sé efter ham, Deres Naade.«

Og Kammertjeneren lukkede atter Døren.

Imidlertid gik Aramis utaalmodig, men tavs op og ned i Kabinettet.

Man ventede ti Minutter endnu.

Fouquet ringede, saa at Huset var nær ved at falde om.

Kammertjeneren traadte skælvende ind.

»Deres Naade tager fejl,« sagde han, førend Fouquet kunde sige noget, »Deres Naade maa have givet Tobias et Ærinde, thi han har været i Stalden og taget Deres Naades hurtigste Hest og selv sadlet den.«

»Nu?«

»Og han er redet bort.«

»Redet bort!« raabte Fouquet. »Sæt efter ham, bring ham tilbage.«

»Stille, stille!« sagde Aramis og tog hans Haand; »berolige Dem, nu er Ulykken en Gang skét.«

»Ulykken er skét?«

»Javist, jeg var vis derpaa. Lad os ingen Opsigt gøre, men beregne Udfaldet af Slaget og afparere det, om vi kan.«

»Naar alt kommer til alt,« sagde Fouquet, »er Ulykken ikke stor.«

»Synes De?« sagde Aramis.

»Javel. Der er da ikke noget i, at en Mand skriver en Kærlighedsbillet til en Kvinde?«

»En Mand, ja, men ikke en Undersaat, især naar denne Kvinde er den, Kongen elsker.«

»Ih, min Ven, Kongen elskede ikke la Vallière for otte Dage siden, han elskede hende ikke en Gang i Gaar, og Brevet er dateret fra i Gaar, jeg kunde ingen Anelse have om Kongens Kærlighed, da den ikke en Gang eksisterede endnu.«

»Indrømmet,« svarede Aramis, »men Brevet er uheldigvis ikke dateret, og det er det, der især ærgrer mig. Ah, hvis det blot var dateret fra i Gaar, vilde jeg ikke nære Skygge af Angst for Dem.«

Fouquet trak paa Skuldrene.

»Staar jeg da under Formynderskab,« sagde han, »og er Kongen da Konge over mit Hoved og Hjerte?«

»De har Ret,« svarede Aramis, »lad os ikke gøre mere Væsen deraf, end det fortjener, desuden . . . Nu, hvis vi bliver truede, har vi Midler til at forsvare os.«

»O, truede!« sagde Fouquet, »De mener da ikke, at dette Myggestik skulde kunne sætte mit Liv og min Formue i Fare?«

»Et Myggestik, Hr. Fouquet, kan dræbe en Kæmpe, hvis Myggen er giftig.«

»Men sig mig en Gang, er den Almægtighed, hvorom De talte, allerede forsvunden?«

»Jeg er almægtig, men ikke udødelig. Vær kun rolig og lad mig handle,« svarede Aramis.

Syv og tyvende Kapitel.

Lotteriet.

Klokken otte om Aftenen var hele Selskabet samlet hos Dronningemoderen, der havde arrangeret et lille Lotteri, hvor Gevinsten var nogle meget kostbare Braceletter.

Anna af Østerrig, klædt *en galla*, smuk ved Resterne af sin Skønhed og alle Koketteriets Hjælpemidler, skjulte eller rettere forsøgte at skjule for den Skare af unge Hofmænd, der omgav hende og endnu beundrede hende, de allerede synlige Spor af den Sygdom, for hvilken hun nogle Aar senere skulde bukke under.

Madame, der næsten var lige saa koket som Anna af Østerrig, og Dronningen, der var simpel og naturlig som altid, havde taget Plads ved hendes Side.

Hofdamerne havde forenet sig i et sluttet Korps for med mere Kraft og følgelig med mere Held at modstaa de ondskabsfulde Bemærkninger, som de unge Mennesker gjorde over dem.

Montalais, der var meget dygtig i denne Tiraillørkrig, beskyttede hele Linien ved den Løbeild, hun rettede mod Fjenden.

Bragt til Fortvivlelse ved Frøken de Tonnay-Charentes Haardhed, prøvede Saint-Aignan paa at vende Ryggen til hende, men overvunden af den uimodstaaelige Glans i den smukkes Øjne, maatte han atter vende sig om.

Saint-Aignan vidste ikke mere, hvorledes han skulde bære sig ad.

La Vallière havde, om ikke et Hof, saa dog Begyndelsen dertil.

Saint-Aignan, der haabede ved denne Manøvre at tildrage sig Athenais' Opmærksom-

hed, havde nærmet sig den unge Pige og hilste paa hende med en Ærbødighed, der bragte nogle til at tro, at han vilde ofre Athenais for Louise.

Men det var Folk, der hverken havde sét eller hørt tale om Optrinet under Regnen. Da de fleste imidlertid var godt underrettede, havde der samlet sig en stor Kreds om hende.

Dronningerne og Madame mønstrede deres Hofdamers og andre Damers Toilette; de nedlod sig til at glemme, at de var Dronninger, for at mindes, at de var Fruentimmer.

Det vil sige de gennemheglede ubarmhjertigt ethvert Skørt, som Molière vilde have sagt.

De to Fyrstinders Blik faldt samtidig paa la Vallière, der, som alt bemærket, i dette Øjeblik var omringet af en Skare Hofmænd.

Madame var uden Medlidenhed.

»I Sandhed,« sagde hun, bøjende sig over til Dronningemoderen, »hvis Skæbnen var retfærdig, vilde den begunstige denne stakkels lille la Vallière.«

»Det er ikke muligt,« svarede Dronningemoderen smilende.

»Hvorledes det?«

»Der er kun to hundrede Lodsedler og følgelig har ikke alle kunnet komme paa Listen.«

»Hun er der altsaa ikke?«

»Nej.«

»Hvor det er Skade! Hun havde kunnet vinde dem og sælge dem.«

»Sælge dem?« udbrød Dronningemoderen.

»Ja, hun vilde derved have skaffet sig en Medgift og ikke været nødt til at gifte sig uden Udstyr, hvilket nu sandsynligvis vil blive Tilfældet.«

»Virkelig, stakkels lille,« sagde Dronningemoderen. »Har hun ingen Kjoler?«

Og hun udtalte disse Ord i en Tone, som om hun aldrig havde vidst, hvad Mangel vilde sige.

»Nej, sé blot; jeg tror, Gud forlade mig, at hun har den samme Kjole paa i Aften som i Morges paa Promenaden, hvilken hun har kunnet konservere, takket være den Omhu, hvormed Kongen beskyttede hende mod Regnen.

Ligesom Madame udtalte disse Ord, traadte Kongen ind.

De to Fyrstinder vilde maaske ikke have bemærket hans Ankomst, i den Grad havde de travlt med at bagtale. Men Madame saa' pludselig la Vallière, der stod ligefor Galleriet, blive forvirret og sige noget til de hende omgivende Hofmænd, som straks fjernede sig. Denne Bevægelse ledede Madames Øjne til Døren. I det samme meldte Gardekaptajnen Kongen.

La Vallière, der hidtil havde haft sine Øjne fæstede paa Galleriet, slog dem øjeblikkelig ned.

Kongen traadte ind.

Han var klædt med megen Pragt og Smag og talte med Monsieur og Hertugen af Roquelaure, der gik hver paa sin Side af ham.

Kongen gik først hen til Dronningerne, paa hvem han hilste med megen Anstand. Han kyssede sin Moders Haand, gjorde den unge Dronning nogle Komplimenter for hendes elegante Toilet og begyndte derefter at gøre Turen rundt blandt Forsamlingen.

Han hilste paa la Vallière ligesom paa de andre.

Derpaa vendte Hans Majestæt tilbage til sin Moder og sin Gemalinde.

Da Hofmændene saa', at Kongen kun havde henvendt en almindelig Talemaade til den unge Pige, der om Morgenen havde nydt en saa stor Udmærkelse, drog de øjeblikkelig deres Slutninger af denne Kulde.

De sluttede som saa, at Kongen havde haft et Lune og at dette allerede var forsvundet.

Imidlertid havde man kunnet lægge Mærke til én Ting. Nemlig at blandt Hofmændene i la Vallières Nærhed befandt sig Hr. Fouquet, hvis ærbødige Høflighed tjente til at opretholde den unge Pige under de forskellige Følelser, der øjensynlig bevægede hende.

Hr. Fouquet vilde netop til at tale mere fortroligt med Frøken de la Vallière, da Hr. Colbert nærmede sig. Efter at have hilst paa Fouquet med den største Ærbødighed, syntes han at ville slaa sig til Ro hos la Vallière og indledede en Samtale med hende.

Fouquet forlod straks sin Plads.

Alt dette var bleven bemærket af Montalais og Malicorne, der med Øjnene meddelte hinanden deres Iagttagelser.

Guiche, der stod i en Vinduesfordybning, havde kun Øje for Madame. Men da Madames Øjne hyppig søgte la Vallière, hvilede ogsaa Guiches Blik, ledet af Madames, fra Tid til anden paa den unge Pige.

La Vallière følte instinktmæssig Vægten af alle disse Blikke, af hvilke nogle røbede Interesse, andre Misundelse. Og til at opretholde sit Mod havde hun hverken et deltagende Ord fra sine Kammerater eller et kærligt Blik fra Kongen.

Ingen kunde derfor forestille sig, hvad den stakkels Pige led.

Dronningemoderen lod nu en Gueridon hente til sig, hvorpaa Lotterisedlerne, to hundrede i Tallet, fandtes og bad Fru de Motteville at oplæse Listen paa de Udvalgte.

Denne Liste var naturligvis skrevet efter Etikettens Love; først kom Kongen, derpaa Dronningemoderen, derefter Dronningen, saa Monsieur, Madame og endelig alle de andre.

Alles Hjerter bankede under Oplæsningen. Omtrent tre Hundrede var indbudte til Dronningen.

Kongen hørte til med lige saa megen Opmarksomhed som de andre.

Da det sidste Navn oplæstes, saa' han, at la Vallière ikke fandtes paa Listen.

Forøvrigt kunde enhver bemærke denne Forbigaaelse.

Kongen rødmede, som om noget ærgrede ham.

La Vallière lod sig ikke mærke med noget.

Under Oplæsningen havde Kongen ikke taget sine Øjne fra hende, og den unge Pige levede atter op, altfor glad og uskyldig til, at nogen anden Tanke end Kærlighed kunde faa Indpas hos hende.

Betalende denne rørende Selvfornægtelse ved Varigheden af sin Opmærksomhed viste Kongen sin Elskede, at han fattede dens Udstrækning og Delikatesse.

Da Listen var sluttet, røbede alle de forbigaaede eller glemte Damers Ansigter den største Skuffelse.

Malicorne var ligeledes bleven forbigaaet blandt Herrerne og hans Ansigt sagde tydelig til den ligeledes glemte Montalais:

»Skal vi ikke arrangere os med Lykken saaledes, at den ikke glemmer os'?«

»Jo, ganske vist!« svarede Frøken Aures kløgtige Smil.

Sedlerne blev nu uddelte til enhver efter hans Nummer.

Kongen fik først sit, derefter Dronningemoderen, saa Monsieur, Dronningen, Madame osv.

Derefter aabnede Anna af Østerrig en Pose, hvori de to hundrede Numre fandtes, indgravede i Perlemorskugler, og rakte den aabne Pose til den yngste af sine Hofdamer, for at hun skulde tage en Kugle.

Den Spænding, der herskede under alle disse med stor Langsomhed foretagne Forberedelser, hidrørte mere fra Begærlighed end fra Nysgerrighed.

Saint-Aignan bøjede sig over mod Frøken de Tonnay-Charente.

»Eftersom vi hver har faaet et Nummer, Frøken,« hviskede han, »skal vi saa ikke slaa os sammen? Hvis jeg vinder, faar De Braceletterne, og hvis De vinder, skænker De mig et eneste Blik af Deres smukke Øjne.«

»Nej,« svarede Athenais, »vinder De, beholder De Braceletterne. Enhver spiller for sig.«

»De er ubarmhjertig,« sagde Saint-Aignan.

»Stille!« sagde Athenais, »De forhindrer mig i at høre, hvilket Nummer, der vinder.«

»Nummer et,« sagde den unge Pige, der havde trukket Perlemorskuglen op af Posen.

»Kongen!« raabte Dronningemoderen.

»Kongen har vundet,« gentog Dronningen glad.

Kun Kongen selv røbede ingen Glæde.

Han takkede blot Lykken for det, den havde

gjort for ham, idet han bukkede for den unge Pige, der havde fungeret som Fuldmægtig for den flygtige Gudinde.

Idet han derpaa af Anna af Østerrigs Haand modtog Skrinet, hvori Braceletterne laa, sagde han:

»Disse Braceletter er altsaa meget smukke?«

»Sé paa dem og døm saa selv,« svarede Anna af Østerrig.

Kongen betragtede dem.

»Ja,« sagde han, »det er virkelig et beundringsværdigt Arbejde. Hvilken Fuldendthed!«

»Hvilken Fuldendthed!« gentog Madame.

Dronning Marie Theresia saa' ved første Øjekast, at Kongen ikke vilde forære hende Braceletterne; men da han heller ikke lod til at tænke paa at ville give Madame dem, var hun tilfreds eller saa omtrent.

Kongen satte sig.

De fortroligste blandt Hofmændene nærmede sig sukcessivt for i Nærheden at beundre Mesterværket, der snart med Kongens Tilladelse gik fra Haand til Haand.

Alle, baade Kendere og Ikke-Kendere, udtalte deres Beundring og lykønskede Kongen.

Damerne røbede tydelig deres Utaalmodighed efter ogsaa at sé en saadan Skat, som Herrerne beholdt for sig alene.

»Mine Herrer, mine Herrer,« sagde Kongen, hvem intet undgik, »man skulde virkelig tro, at De ligesom Sabinerne gik med Braceletter, overlad dem lidt til Damerne, som jeg tror forstaar sig bedre derpaa end De.«

Disse Ord betragtede Madame som Indledningen til den Afgørelse, hun ventede.

Desuden læste hun den samme Mening i Dronningemoderens Øjne.

Den Hofmand, der havde Braceletterne, da Kongen gjorde nysnævnte Bemærkning, skyndte sig at række dem til Dronning Marie Theresia, der, da hun, stakkels Kone! nok vidste, at de ikke var bestemte for hende, knap betragtede dem og næsten straks lod dem gaa videre til Madame.

Denne og endnu mere Monsieur betragtede Braceletterne med et graadigt Blik.

Derpaa gav hun Smykkerne til de hende nærmest staaende Damer og sagde kun, men med en Stemme, der sagde mere end en hel Sætning, det ene Ord:

»Prægtige!«

Damerne, der havde faaet Braceletterne fra Madame, gav sig god Tid til at betragte dem og lod dem derpaa gaa videre til deres Naboersker til højre.

Imidlertid talte Kongen ganske rolig med Guiche og Fouquet.

Men hans Tanker var andet Steds.

Han lod sit Blik svæve om.

Frøken de Tonnay-Charente var den sidste af de paa Listen staaende Damer, og da hun havde faaet Plads efter den Orden, hvori hendes Navn stod paa Listen, befandt hun sig alene med Montalais og la Vallière.

Da Braceletterne kom til de to sidste, syntes ingen mere at tænke paa dem.

De ubetydelige Hænder, der for Øjeblikket havde Braceletterne, berøvede disse al Betydning.

Dette forhindrede imidlertid ikke Montalais

i at skælve af Glæde, Misundelse og Begærlighed ved Synet af de smukke Stene.

Det faldt hende derfor haardt at lade dem gaa videre til la Vallière.

La Vallière kastede et næsten ligegyldigt Blik paa Smykket.

»O, hvor de Braceletter er kostbare, hvor de er prægtige!« udbrød Montalais; »Du falder ikke i Henrykkelse ved Synet af dem, Louise? Du er i Sandhed intet Fruentimmer.«

»Jo, jeg er,« svarede den unge Pige melankolsk, »men hvorfor ønske noget, der ikke kan blive vort?«

Kongen havde hørt den unge Piges Bemærkning.

Næppe havde Lyden af hendes Stemme naaet hans Øren, førend han rejste sig med glædestraalende Ansigt og trængte gennem Kredsen for at komme til la Vallière.

»De tager fejl, Frøken,« sagde han, »De er Kvinde, og enhver saadan har Ret til Fruentimmersmykker.«

»O, Sire,« sagde la Vallière, »Deres Majestæt vil altsaa paa ingen Maade tro paa min Beskedenhed?«

»Jeg tiltror Dem alle Dyder, Frøken, Oprigtighed og alle andre, og besværger Dem derfor oprigtig at sige mig, hvad De synes om disse Braceletter.«

»Jeg finder dem smukke, Sire, og mener, at de kun kan bydes en Dronning.«

»Det henrykker mig, at det er Deres Mening, Frøken; Braceletterne tilhører Dem og Kongen beder Dem at modtage dem.«

Og da la Vallière med en Bevægelse, der lignede Skræk, heftig rakte Kongen Skrinet,

stødte han sagte la Vallières skælvende Haand tilbage.

En Forbavselsens Tavshed herskede i Forsamlingen. Og dog havde man, hvor Dronningerne sad, ikke hørt, hvad Kongen sagde eller forstaaet, hvad han gjorde.

En barmhjertig Veninde paatog sig at udbrede Nyheden.

Det var Tonnay-Charente, hvem Madame havde givet et Tegn til at nærme sig.

»Ah, min Gud!« udbrød Tonnay-Charente, »hvor den la Vallière er lykkelig! Kongen har i dette Øjeblik foræret hende Braceletterne.«

Madame bed sig i Læberne med en saadan Voldsomhed, at Blodet piblede frem.

Den unge Dronning saa' vekselvis paa la Vallière og paa Madame og gav sig til at lé.

Anna af Østerrig støttede sin Hage paa sin smukke hvide Haand og forblev længe hensunken i Tanker.

Da Guiche saa' Madame blegne og anede Grunden hertil, forlod han hurtigt Forsamlingen og forsvandt.

Malicorne sneg sig hen til Montalais og hviskede under den almindelige Samtale til hende:

»Aure, Du har vor Lykke og Fremtid ved din Side.«

»Ja,« svarede hun.

Og hun kyssede ømt la Vallière, som hun i sit Indre følte Lyst til at kvæle.

Ende paa anden Del.